

1

யயாதி

அல்பையன்ஸ்

வீ.ஸ.காண்டேகர்

1000 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை
அவதரிக்கக் கூடிய அபூர்வ எழுத்தாளர்
காண்டேகர்

- கவிஞர் வாலி

நன்றி உரை

யயாதி என்ற இந்த காண்டேகரின் நாவல் முழு வடிவில் தமிழில் வெளிவரும் என்று நான் நினைத்திருக்கவேயில்லை. ஆனால், இது இன்று முழுவடிவில், அல்லயன்ஸ் கம்பெனியின் வெளியீடாக வெளி வருவது கண்டு மிகவும் மகிழ்கிறேன். இதற்குரிய பெருமை முழுவதும் இப்போது அல்லயன்ஸ் கம்பெனியை ஆர்வத்துடன் நடத்திவரும் திரு.வி.ஸ்ரீநிவாஸனைச் சேர்ந்தது. அவர் ஊக்கமும், உற்சாகமும் தந்திருக்கவில்லை என்றால், இதை முழுவடிவில் நான் எழுதியிருக்க மாட்டேன். ஆகவே, முதன் முதலில் அவருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

‘இந்த நாவல் யயாதியின் காமக் கதை, தேவயானியின் குடும்பக் கதை, சர்மிஷ்டையின் அன்புக் கதை, கசனுடைய பக்தி வரலாறு’ என்று கூறி, புராண காலத்திய யயாதியை இந்தக் காலத்திய யயாதியாக மாற்றுவதற்கு தாம் கொண்ட முயற்சிகள் பற்றி காண்டேகர் தமது பின்னணியில் விரிவாக விவாதிக்கிறார். காண்டேகரின் இலக்கியம் எப்போதுமே வாழ்வைப் பற்றியது; வாழ்வுக்கு உதவுவது. அதனால்தான் வாசகர்கள் அதை என்றுமே மதித்துப் போற்றி தம் வாழ்வுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளார்கள்.

இந்த நாவலையும் அவர்கள் ஆர்வத்துடன் படித்துப் பயன் பெறுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

நன்றி

கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.

யயாதி

- பகுதி-1 -

(1974-இல் பாரதிய ஞானப் பீடம் பரிசு பெற்ற முழு நாவல்)

வி.ஸ. காண்டேகர்

அல்லயன்ஸ்

(நூற்றாண்டு கண்ட முதல் தமிழ்ப் புத்தக நிறுவனம்)

உரிமைப் பதிப்பு

முதற் பதிப்பு 1990

இரண்டாம் பதிப்பு 1999

மூன்றாம் பதிப்பு 2000

நான்காம் பதிப்பு 2013

© பதிப்பகத்தார்

விலை : ரூ.155.00

அல்லயன்ஸ்,

கம்பெனி

ப.எண். 244, ராமகிருஷ்ணா மடம் சாலை,

தபால்பெட்டி எண்: 617

மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004.

தொலைபேசி : 24641314

இணைய தளம் : www.alliancebook.com

தொலை நகல் : srinivasan@alliancebook.com

Typesetting Amaravathi Graphics, Chennai - 33

Printed at : Logha Offset Printers, Chennai - 14

ஓர் அரிய இலக்கியம் பாலம்

மொழி அமைப்பிலும் இலக்கிய வழக்கிலும் ஹிந்தி, குஜராத்தி முதலியவை, தமிழைவிட மராட்டிக்கு மிகவும் அருகில் உள்ளவை. ஆனால், ஹிந்தியில் நடக்காத அதிசயத்தைத் தமிழாக்கம் இயல்பாகவும் சுலபமாகவும் சாதித்துக் காண்பித்தது. பலப்பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, என் நூல்களைத் தமிழில் ஆக்க அனுமதி கேட்டு, ஒரு கடிதம் வந்தது - தூய மராட்டியிலே! அதை எழுதியவர், சிறுவயதில் தந்தையின் வேலை நிமித்தமாகப் பம்பாயில் இருந்ததனால், மராட்டியில் பழக நேர்ந்தது. பிறகு அவர் மொழியறிவைத் தாமே நன்கு வளர்த்துக் கொண்டார். எனது இலக்கியத்தைத் தமிழாக்கித் தமிழ் மக்களிடையே எனக்கு நிறைந்த புகழையும் பிரியத்தையும் திரட்டித் தந்த அவரே கா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. எந்த மொழியின் அ ஆ இ ஈ கூட எனக்குத் தெரியாதோ அந்த மொழி பேசுவோரின் வீடுகளில் என்னை கொண்டுவிட்டார்.

கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ-யின் பணி இல்லையென்றால், அடக்கத்துடன் ஒதுங்கி வாழும் இயல்புள்ள என் வாழ்வில் இன்று கிடைத்துள்ள பெருமகிழ்ச்சியையும் ஆறுதலையும் நான் இழந்திருப்பேன். கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ -யின் தமிழாக்கம் வெளி வந்த பின்பு, பல மாணவ மாணவியரும், இளைஞரும், முதியோரும் எனக்குக் கடிதம் எழுதலாயினர். இவை ஆங்கிலத்தில் இருக்கும். 'மை டியர் ஃபாதர்' என்று ஒரு பெண்ணின் கடிதம் தொடங்கும் 'ஏதேனும் ஒரு மொழியைக் கருவியாகக் கொண்டு, மிகத் தொலைவில் சென்று ஒளி கொடுக்கும் மின்சக்தி இலக்கியத்துக்கு உண்டு' என்ற உண்மையை நான் உள்ளூர உணரலானேன். உல்கா, வத்ஸலா, சுலோசனா முதலிய என் கதாநாயகிகளைப் பற்றி இந்தக் கடிதங்களில் பலவகைக் கேள்விகள் இருக்கும். இந்தக் கற்பனைக் கன்னியர் என் வீட்டிலேயே வளைய வருவது போலவும், இவர்களின் இன்ப துன்பம் பற்றி அனைத்தையும் நெடுந்தொலைவில் உள்ளவர்களுக்குச் சொல்வது எனக்கு எளிது போலவும் இந்த வினாக்கள் எழுப்பியவர்களுக்கு எண்ணம்!

மராட்டி எழுத்தாளனான எனக்கும் தமிழ் வாசகருக்கு மிடையே உதித்த இந்த அரிய நட்பு, கடிதங்களுடன் நிற்கவில்லை. கோல்ஹாப்பூர் எங்கிருக்கிறது 'என்பதை முன்பு அறிந்திராத பலர், என்னை நேரில் காண வந்தனர். இங்கு வரும் தமிழர் என்னுடனேயே இருப்பார். எங்கள் பேச்சு அனைத்தும் ஆங்கிலத்தில்தான். ஆனால் ஒரே நிமிஷத்தில் அவர்கள் எங்களுடன் ஒன்றிவிடுவர். நட்பை வளர்க்கும் கலையில் மராட்டியர் எவ்வளவு பின்னடைந்திருக்கிறார்கள் என்ற கசப்பான உண்மை எனக்குப் புலப்படும். சில ஆண்டுகளுக்கு முந்திய ஒரு நிகழ்ச்சி: வீட்டை விட்டு வெளிக் கிளம்ப யாரும் துணியாதபடி அடைமழைக் காலம்; மாலை நேரம். இந்த முகூர்த்தம் பார்த்து, என்னிடம் அன்புள்ள தமிழிளைஞன் ஒருவன் வாசலில் வந்து நின்றான் - தனியே அல்ல, தன் புதுமண மனைவியுடன். என் ஆசியை வேண்டி அவர்கள் வந்திருந்தனர். இப்படித் தமிழ் வாசகர்களுக்கு என்னிடமுள்ள அன்பு பலவகை உருவம் கொண்டது.

விசாலமான நமது பாரத நாட்டில் பெருஞ்சாலை களிலும் ரெயில் வழிகளிலும் பாலங்களைக் கட்டுவதனால் மட்டும் ஒன்றுமையை உண்டாக்கிவிட முடியாது. இனம், மாநிலம், பண்பாடு முதலிய பிரிவுகளால் வேறுபட்டுள்ள மாந்தரின் உள்ளங்களை இணைத்து, அவர்களின் உணர்வில் ஒருமையைப் படைக்கும் உறுதியான பாலங்கள் நமக்குத் தேவை. சிறந்த இலக்கிய மொழி பெயர்ப்பாளர் தாம் இத்தகைய பாலங்களை அமைக்க வல்லவர்கள். தமிழில் கா. ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. எனக்கு இவ்வாறு கிடைத்திருப்பது எனது பெரும் பாக்கியம்.

எழுத்தாளன் என்ற முறையில் என் எல்லை எனக்குத் தெரியும். ஆயினும், நான் மிகப் பெரிய இலக்கிய மகாரதர்களின் திருவடிகளில் அமர்ந்து இலக்கியத்தைப் பயின்றிருக்கிறேன். என் எளிய பாடலை என் பலவீனக் குரலில் இசைக்க முயன்றிருக்கிறேன். அந்த நாவலைத் தமிழுலகம் நன்கு வரவேற்கும் என்று நம்புகிறேன்.

வணக்கம். நன்றி.

காண்டேகர் எனும் சூறாவளி

வி.ஸ. காண்டேகர் எனும் ஒரு சூறாவளி 1940 வாக்கில் உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்கள் மத்தியில் மையம் கொண்டு, சிறிது சிறிதாக வலுப்பெற்று 1970 வரை மாபெரும் புயலாக வீசியது. இந்தப் புயலில் சிக்கித் தவித்த தமிழர்கள் ஏராளம். அறிஞர் அண்ணா, எம்.ஜி.ஆர். கலைஞர் கருணாநிதி, மு. வரதராசனார், திலகவதி IPS என ஆரம்பித்து, முடிவில்லா பட்டியலில் நடிகர் சிவகுமார் வரை மேடைதோறும் பேச வைத்த அந்தச் சூறாவளிதான் வி.ஸ. காண்டேகர்.

சமீப காலத்தில், அதாவது ஒரு பத்து ஆண்டுகளாக நம்மிடையே நெருங்கிப் பழகும் அன்பர் 'நந்தி அடிகள்', தன்னுடைய சிறு வயதில் இந்தச் சூறாவளியில் சிக்குண்டு, தன் பெயரையே காண்டேகரின் கதாபாத்திரமான 'திலீபன்' என்ற பெயரைச் சூட்டிக் கொண்டு வலம் வந்தவர். இவர் ஒருவர்தான் இப்படி என்று எண்ணாதீர்கள். பல தமிழர்கள் தங்கள் வீட்டில் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கு, பெயர்களைத் தேடி அலையாமல், காண்டேகரின் கதாபாத்திரப் பெயர்களைச் சூட்டி மகிழ்ந்தனர். சில தமிழர்கள் இன்னும் சில படிகள் மேலே போய், நேராகக் கோலாப்பூருக்குச் சென்று, காண்டேகரைக் கண்டு ஆசீர்வாதம் பெற்றனர். திருமண வைபவங்களில் இவரது நூல்கள் விநியோகிக்கப்பட்டன; பரிசுப் பொருள்களாக வழங்கப்பட்டன.

: அந்தக் காலகட்டத்தில் காண்டேகரின் நூல்களைப் படித்தால்தான் பெருமை; காண்டேகர் நூல்கள் வீட்டில் இருந்தால் அவர் மேதாவி; காண்டேகர் நூல்களை மேற்கோள் காட்டிப் பேசினால் அவர் அறிவாளி; காண்டேகர் நூல்கள் அனைத்தையும் படித்தவர், வானத்தைப் பார்த்துத்தான் நடப்பார். அவருக்கு தான் ஒரு பாரதியார் என்ற நினைப்பு வந்துவிடும்.

அவர்தான் மகா மேதாவி. இப்படியெல்லாம் அந்தச் சூறாவளி தமிழர்கள் வாழும் அனைத்து இடங்களிலும் புகுந்து புறப்பட்டது.

இதுவரை இந்திய எழுத்தாளர்கள் எவரும் தமிழர்களை இந்த அளவுக்குக் கவரவில்லை. காரணம் என்ன தெரியுமா?

காண்டேகர் மனித மனங்களை ஆராய்ந்து, சிந்திக்கச் செய்வார். அண்மையில் மறைந்த நடிகர், எழுத்தாளர் சிலோன் விஜயேந்திரன் தன்னுடைய பள்ளிப் பருவத்தில், யாழ்ப்பாண நூலகத்தில் காண்டேகரின் நூல்களைப் படித்து - தானும் அவர் போல் எழுதவேண்டும் என்று அடிக்கடி கூறுவார்.

அறிஞர் அண்ணாதுரை தமிழகத்தின் முதல்வராக இருந்த சமயம், காண்டேகரின் புதிய நூலுக்கு முன்னுரை தருமாறு கேட்டபோது, காண்டேகர் எழுத்தையே மேற்கோள் காட்டி, அவர் சொன்ன ஒரே பதில், 'பூக்கடைக்கு விளம்பரம் எதற்கு? காண்டேகரின் நூலுக்கு முன்னுரை எதற்கு?' அந்தச் சமயத்தில், அரசியல்வாதிகள், பேராசிரியர்கள் எல்லாம் மேடை தோறும் பேச காண்டேகரின் நூல்கள் வழிகாட்டின; வசதியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன.

இப்படியெல்லாம் ஒரு பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய இந்தச் சூறாவளி கொடுத்த மழை எனும் பொக்கிஷம்தான், 'மனித மனங்களை ஆராய்ந்து சிந்திக்க வைப்பது.' 'சரி! இந்தத் தாக்கத்தினால் சிக்குண்ட தமிழர்கள் சிந்தித்து விட்டார்களா?' என்ற கேள்வி எழும்போதுதான், பதிலளிக்க முடியவில்லை. அப்படியே அந்தத் தலைமுறையும் போய், அடுத்த தலைமுறையினரும் வந்துவிட்டனர். இந்தத் தலைமுறையினரும் சிந்திக்க வேண்டாமா? அதற்காகத்தான் காண்டேகர் எழுதிய அனைத்து நூல்களையும் ஒரே

சமயத்தில் இப்போது, மறு பதிப்பாகக் கொண்டு வந்துள்ளோம்.

இவருடைய கதைகளைப் படித்தால், ஏதோ ஒரு விஷயம் தெரிந்த முதியவர் நம்மிடையே பேசுவதுபோல இருக்கும். அந்தக் கதைகளில் உள்ள தத்துவ ரீதியான விஷயங்களைப் படிக்கும்போது, ஏதோ ஒரு ஞானி - பகவத்கீதை சொல்வது போல இருக்கும். ஆக, இவருடைய நாவல்கள், கதைகள் எல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் படிக்கப் பட்டால், மீண்டும் இன்றைய தலை முறையினரும் சிந்திக்க ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தால் போதுமா? இன்றைய தலைமுறையினர் அதற்குச் செயல் வடிவம் தரவேண்டும். அதற்காகத்தான் இந்த மறுபதிப்பு.

‘பணம்’ என்ற ஒரு பொருளைப் பற்றிப் பணக்காரன் சிந்தனை என்ன? ஏழையின் சிந்தனை என்ன?

‘பெண்’ என்பவளைப் பற்றி இளைஞன் சிந்தனை என்ன? முதியவரின் சிந்தனைதான் என்ன?

‘ஆண்டவ’னைப் பற்றி ஞானியின் சிந்தனை என்ன? நாஸ்திகனின் சிந்தனை என்ன?

இப்படி ஒரே விஷயத்தை மனித மனங்கள் எப்படியெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்கின்றன என்று தன் கதாபாத்திரங்களின் மூலம் விளக்கியிருப்பதுதான் காண்டேசுரின் மகாத்மியம்.

‘இவருடைய நாவல்களில் ஜாதி, மத விஷயங்கள் இருக்காது; ஆனால், சோஷியலிசம் இருக்கும். விரசம் இருக்காது; ஆனால், உணர்ச்சிகளின் மதிப்பு மேலோங்கி இருக்கும். ஆக மொத்தம் நல்ல விஷயங்கள் பல இருக்கும். ஆனால், அனாவசிய படாடோபம் இருக்காது.

இன்று தமிழ் நாட்டில் காசு கொடுத்து, குடி தண்ணீர் வாங்கும் நிலை வந்துவிட்டது. இதோ வருகிறது புயல், அதோ வருகிறது புயல் என்று ரேடியோ, டெலிவிஷன், பத்திரிகைகள் எல்லாம் தலைப்புச் செய்திகளாகச் சொல்கின்றன. ஆனால், மறுநாளோ நன்றாக வெய்யில் காய்கிறது. புயல் ஆந்திராவைக் கடந்துவிட்டது, ஒரிஸ்ஸாவைக் கடந்துவிட்டது என்று கூறுகிறார்கள். பாவம் தமிழர்கள்! புயல் சின்னம் உருவாகிவிட்டால், ஆஹா! ஆஹா! என்று மகிழ்கிறார்கள். ஆனால், அது வலுப்பெற்று, வேறு மாநிலத்தைக் கடந்துவிட்டாலோ வருத்தப்படுகிறார்கள்.

தமிழர்களே வருத்தப்படாதீர்கள். 1940 முதல் 1970 வரை வீசிய சூறாவளியை - அந்தக் காற்று ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை இதோ உங்களுக்காக மீண்டும் கொண்டு வருகிறோம். இவையெல்லாம் மிகைப்படுத்தப்பட்ட வாக்கியங்களாக உங்களுக்குத் தோன்றும். படித்துப் பார்த்தால் அதன் உண்மையை நீங்களே புரிந்து கொள்வீர்கள்.

இந்த நாவல்களைப் படித்த பிறகு, 'வாழ்க்கை என்றால் என்ன?' என்று நீங்களே உணர்ந்து செயல்படுவீர்.

ரவீந்திரநாத் டாகுர் முதலில் வங்க மொழியில்தான் எழுதினார். ஆனால், அவருடைய கவிதைகளை அவர், வங்க மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் எழுதிய பிறகுதான், அவரை உலகம் போற்றியது; நோபல் பரிசும் கிடைத்தது. அதேபோல காண்டேசுரம் மராட்டியில்தான் எழுதினார். இவருடைய எழுத்துக்களின் மேன்மையைக் கண்ட கா.ஸ்ரீ. ஸ்ரீநிவாஸாச் சாரியார் என்கிற கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. தமிழில் மொழி பெயர்த்து, தமிழ் மக்களிடையே உலவவிட்டு, தமிழர்களால் போற்றப்பட்ட பிறகுதான், காண்டேசுருக்கு 'டாக்டர் பட்டம், ஞானபீட விருது, பத்ம பூஷன்' போன்ற பெரிய

பெரிய விருதுகளெல்லாம் வீடுதேடி வந்தன. ஆக, மனித அறிவைக் காட்டும் விளக்குகளாக இவர்களெல்லாம் விளங்கினர். நமது நிறுவனத்தின் சின்னமும் 'அறிவே விளக்கு'.

அறிவே விளக்கு - அதை
அனைவர்க்கும் விளக்கு

என்று கவிஞர் வாலி நமது நூற்றாண்டு விழாவில் சொன்னது போல எப்போதும் நாம் செயல்பட்டு வருகிறோம்.

இந்த முயற்சியில் எங்களுக்குத் தொடர்ந்து ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளித்துவரும் புதுக்கோட்டை 'ஞானாலயா' கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்களுக்கு எங்களது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

தமிழுலகம் பயனடைய நமது வாழ்த்துக்கள்.

'அல்லயன்ஸ்' ஸ்ரீநிவாஸன்

சமர்ப்பணம்

ஐம்பத்தேழு ஆண்டுகள் என்னுடன் ஒன்றி வாழ்ந்து, எல்லா நிலைமைகளிலும் உறுதுணையாக விளங்கி, சிறந்த இல்லத்தலையியாகத் திகழ்ந்த என் மனைவியின் நினைவிற்கு.

- கா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.

கற்றவர்கள் பார்வையில் காண்டேகர்

காண்டேகரின் எழுதுகோல் மனித சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாத பெரிய தொண்டு செய்து வருகின்றது. எழுது கோலால் உலகை வாழ வைக்கும் உத்தமர்களில் காண்டேகர் ஒருவர்.

- டாக்டர் மு. வரதராசன்

சமூக அமைப்பு முறையிலே மிகப் புரட்சிகரமான மாறுதல் வேண்டும் என்பதற்கான போர் முரசு, காண்டேகரின் கதைகள்.

- ஸி.என். அண்ணாதுரை

நான் படித்த மிகச்சிறந்த புத்தகங்களில் காண்டேகர் நாவல்களையும் சொல்லலாம்.

- எம்.ஜி.ஆர்.

உருவகம், உவமை இவை இரண்டிலும் காண்டேகருக்கு இணை காண்டேகர்தான். அந்த நாள் முதல், இந்த நாள் வரை என் உள்ளத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவர். காண்டேகர் சொன்ன ஒன்றைச் சொல்கிறேன்: “ஆண்களுக்கு உலகமெல்லாம் வீடு. பெண்களுக்கு வீடுதான் உலகம்.” இது ஒன்று போதாதா? காண்டேகர் சிரஞ்சீவியாக வாழ...

- கவிஞர் வாலி

ஒரு பத்து ஆண்டுகளிலே காண்டேகர் நூல்களைப் போன்ற புத்தகங்களை நான் படித்ததில்லை. படித்து ஆடிப்போய் விட்டேன்.

- நடிகர் சிவகுமார்

எந்த தமிழ் எழுத்தாளருடைய நவீனத்தையும்விட அதிக புகழோடு வரவேற்கப்பட்டது காண்டேகரின் நாவல்கள். இப்பொழுதும் இவருடைய புத்தகங்கள் அனைத்தையும் ஒருமுறை ஊன்றிப் படிப்பது எழுத்தாளர்களுக்கு எழுத்து வன்மையைக் கூட்டும்.

- வலம்புரி சோமனாதன்

மொழியின் எல்லைகளைக் கடந்தவர் எழுத்தாளர் காண்டேகர். காலத்தின் எல்லைகளைக் கடந்தது அல்லயன்ஸ் நிறுவனம். மொழியின் எல்லைகளைக் கடந்தவரை, காலத்தின்

எல்லைகளைக் கடந்தவர்கள் பதிப்பிக்கிறார்கள். வாசகன் மகிழ்ந்து போவான்; வாழ்த்துவான்.

- கவிப்பேரரசு 'பத்மஸ்ரீ' வைரமுத்து

கலைமகள் மாத இதழில் காண்டேகரின் நாவல்கள், கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.யின் மொழிபெயர்ப்பில் வந்த போது ஆர்வத்துடன் படித்திருக்கிறேன்.

- சுஜாதா

காண்டேகரின் படைப்புக்களைத் தமிழில் இயல்பு கெடாமல் தந்த பெருமை கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.யைச் சாரும்.

- கலைமகள்

மூலத்துக்கும், மொழிபெயர்ப்புக்கும் வேற்றுமை தெரியாத வாறு கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. தனது எளிய இனிய தமிழ் நடையால் வாசகர்களைக் கவர்ந்து விட்டார்.

- சுதேசமித்திரன்

வி.ஸ. காண்டேகரின் நூலுக்கோ, கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. அவர்களின் தமிழாக்கத்திற்கோ விமர்சனம் தேவையில்லை.

- தினகரன்

காண்டேகர் எழுத்தாளரா? மனநோய் நிபுணர். எத்தனை இதயங்களைத் திருத்தியுள்ளார்! காண்டேகர் தமிழுலகத்திற்கு பல எழுத்தாளர்களைத் தந்துள்ளாரே!

- நந்தி அடிகள்

என்னுடைய படிப்புப் பழக்கத்தில் முதல் முதல்ல நான் படிக்கத் தொடங்கிய புத்தகம் அல்லயன்ஸ் நிறுவனத்தின் காண்டேகர் புத்தகம்தான்.

- திலகவதி I.P.S.

சுவாரஸ்யமான கவர்ச்சி மிகுந்த கதைகள் எழுதுவதில் காண்டேகர் கைதேர்ந்தவர். அதை மராட்டியிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்ப்பதில் கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.க்கு நிகர் யாரும் கிடையாது என்ப தில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

- ரா.நா.

படிக்க அலுக்காது, சிந்தனையைத் தூண்டி விடும், சிறந்த சொல்லோவியங்களால் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது காண்டேகருடைய நூல்கள்.

- தினமணி

கசப்பான சூரணத்தை வெல்லத்திற்குள் வைத்து மூடிப் பிணியாளனுக்குக் கொடுப்பது போல, உண்மைகளை பிறரை நோகாத - ஹாஸ்யத்துடன் கலந்து வெளியிடுவதை காண்டேகரின் நூல்களில் காணலாம்.

- தினகரன்

ஆழ்ந்த தத்துவம், அறிவுக்கு ஒளி மற்றும் கருத்திழைப்புகள், வர்ணனைச் செழிப்பு, சம்பவங்களை ரஸனா சுகத்துடன் சித்தரிக்கும் உத்தி முதலிய அம்சங்களினால் காண்டேகரின் கதைகள் தனி அழகு பெற்றுத் திகழ்கின்றன. - வீரகேசரி

வாழ்க்கையின் பல அம்சங்களை பல கோணங்களில் நோக்கி அவைகளை அப்படியே படம்பிடித்து வாசகர்களை மகிழ்விக்கும் ஆற்றல் படைத்தவர் காண்டேகர். - சுதேசமித்திரன்

உள்ளுணர்வுகளின் மாறுபாடுகளை வெளிப்படுத்துவதிலோ, மனத்தில் பதியும்வகையில் வாழ்க்கையில் இருந்து உவமானம், உவமேயங்கள் தருவதிலோ, நாட்டிலுள்ள எழுத்தாளர்கள் யாவரை யும் விஞ்சி விளங்குபவர் காண்டேகர். - தினமணி

மொழிபெயர்ப்பு என்ற எண்ணத்தையே உண்டாக்காமல் காண்டேகருக்கும் படிப்பவருக்கும் இடையே மொழி ஒரு தடையாக இல்லாதவாறு கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. செய்திருக்கிறார். அதுதான் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பின் தன்மை. - டாக்டர் மு. வரதராசன்

சுவையான நல்ல நெடுங் கதைகளையும், சிறுகதைகளையும் எழுதுவதில் வல்லவர் வி.ஸ. காண்டேகர். கதை சொல்லுவதில் அவர் அழகிய பாணியை பின்பற்றுகின்றார். - வீரகேசரி

கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.யின் மொழிபெயர்ப்பு - தமிழர்கள் போற்றிப் பாராட்டுகிறார்கள் என்பதைப் புலப்படுத்தும் வகையில் தெட்டத் தெளிவான இலக்கியத் தமிழ் நடையில் அமைந்துள்ளது. - தினமணி

கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.யின் மொழிபெயர்ப்புச் சுவையே அலாதியானது. மூலத்தின் அழகும் நயமும் மேலும் மெருகிடப்பட்டு தமிழ் நாட்டுச் சூழ்நிலைக்கு வாசகர்களை ஈர்த்து வரும் தன்மை உடையது. - சுதேசமித்திரன்

நாம் அற்பமெனக் கருதும் விஷயங்களில் தனது கற்பனா சக்தி, எழுத்து வன்மை ஆகியவைகளின் மூலம் அவைகளை பிரமாத விஷயங்களாக ஆக்கிவிடும் ஆற்றல் படைத்தவர் காண்டேகர்.

- சுதேசமித்திரன்

கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. சுவை குன்றாமல் மகாராஷ்டிரக் கதைகளை மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். - வீரகேசரி

ஸ்ரீ காண்டேகர் எழுதியுள்ள சிறுகதைகளும் நாவல்களும் வாசகர்களை மகிழ்விப்பதுடன் புதுக் கருத்துக்கள் பலவற்றையும் தரும் இயல்புடையதாக இருக்கும். - பாரத தேவி

காண்டேகரின் கதைகளில் இன்றைய வாழ்க்கையை ஒட்டிய அற்புத உவமைகள் பல அடுத்தடுத்து வருகின்றன. அவை விறு விறுப்பான கதைநடைக்கு மிடுக்கைத் தருகின்றன.

- சென்னை வானொலி

காண்டேகரின் நூல்களில் இன்பத்தையும் ரஸனையையும் காண்பார்கள் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. - சுதேசமித்திரன்

கதைப்போக்கில் சிந்தனைக் கருத்துக்கள் பவளங்களுக்கிடையில் முத்துக்களைப் போலப் பளிச்சிடுகின்றன. காண்டேகரின் நூல்கள் ஒவ்வொரு கதா ரஸிகர் கையிலும், நூல் நிலையங்களிலும் மிளிர வேண்டிய ஒன்று. - கல்கி

Himself a Writer of mark in Tamil Ka.Sri.Sri.'s standing with its reading Public seems to rest more on his role as Translator into his tongue of the works of V.S. Kandekar the Marati author, whom he has popularised in our part of the Country. - The Hindu

வாழ்க்கையின் பல்வேறு கட்டங்களை பிரதிபலித்துக் காட்டு கிறது காண்டேகரின் கதைகள். - இலங்கை வானொலி

வாழ்க்கையின் முடிச்சுக்களை வெகு லாவகமாக அவிழ்ப்பதோடல்லாமல் அதன் தத்துவத்தையும் நீதியையும் சொல்லாமல் சொல்ல வைக்கும் காண்டேகரின் ஆற்றல் அலாதியானது.

- சுதேசமித்திரன்

காண்டேகருக்குள்ள தனி எழுத்து முறையையும் தொட்டதைச் சுவைப்படுத்தும் அவரது கிண்டல் பாஷை நடையையும் அவரது கதைகளில் காணலாம். - வீரகேசரி

காண்டேகர் என்றவுடனே வாழ்க்கையின் நெளிவு சுளிவுகளையும் மனித மனப் போராட்டங்களையும் அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டும் அவருடைய அழகிய கற்பனைத் திறன்தான் நம் கண்முன்னே வந்து நிற்கிறது. - தினமணிக் கதிர்

வாழ்க்கையில் சாதாரணம் என்று நாம் கருதி அசிரத்தையாய் இருந்து விடும் விஷயங்கள் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெற்றவை என்பதை எளிய நடையில் சிக்கலில்லாமல் ஒவ்வொருவருடைய அந்தரங்கத்தையும் தொடும் அளவுக்கு எடுத்துச் சொல்வதில் காண்டேகரின் திறமையே அலாதியானது. - தினமணி

Stories which are eminently readable for the thoughts they embody and which are told in a style that is uniquely Kandekar's.

- Indian Express

ஆழ்ந்த சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையும் வாழ்க்கை உண்மைகளையும் புகுத்தி சாமர்த்தியமாக எழுதுவதில் காண்டேகர் வல்லவர். - வீரகேசரி

பல மகாராஷ்டிர நாவல்களையும், சிறுகதைகளையும் தமது ஆற்றலால் தமிழில் நமக்கு கவின்பெற வழங்கியிருக்கிறார் கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ. - ரா.ஸ்ரீ. தேசிகன்

காண்டேகர் கதைகளில் கவிதை நிரம்பிய சொற்களும், உவமைகளும் மிளிர்கின்றன. இவற்றை அழகிய தமிழ்ச் சொற்களால் மொழிபெயர்த்திருக்கும் கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ.யை நம்மால் மறக்க முடியாது. - சென்னை வானொலி

இந்தியாவில் தலைசிறந்த புனைக்கதை எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் வி.ஸ. காண்டேகர். - க. அப்பாதுரை

பூஞ்சோலையில் நிறம் நிறமான மலர்கள் கண்ணையும், கருத்தையும் கவருவது போல காண்டேகரின் கதைகள் இலக்கிய மணிகளாகவும் மங்காத மகிழ்ச்சியையும் உண்டு பண்ணுகின்றன. - சென்னை வானொலி

காண்டேகரும் நானும்

1936-37 வாக்கில் 'ஹம்ஸ்' என்ற ஹிந்தி பத்திரிகையில் காண் டேகர் சிறுகதைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அதை நான் படித்த பிறகு தமிழில் அவருடைய கதைகளைக் கொண்டு வர விரும்பினேன். அப்போது தினமணி மலரில் 1940 வாக்கில், 'சகோரமும் சாதகமும்' என்ற கதையை முதலில் மொழிபெயர்த்தேன். அதைப் புதுமைப்பித்தன் தினமணியில் வெளியிட்டார். அதே ஆண்டில் காண்டேகருக்கு நான் ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அவர் 'வெறும் கோவில்', 'சுகம் எங்கே?', 'கருகிய மொட்டு' ஆகிய நூல்களுக்கு அனுமதி தந்தார். அதற்கு ஒரு பதிப்பிற்கு ரூ. 30 கேட்டார். முதலில் அதை நவயுகப் பிரசுராலயத்தார் ஆறு நாவல்கள் என்ற வரிசையில் 'சுகம் எங்கே?' வெளியிடுவதாக விளம்பரம் கொடுத்தார்கள். அந்த ஆறு நாவல்களைப் பற்றி கு.ப.ரா. ஒரு இலக்கிய விமர்சனம் எழுதினார். அதற்குள் 1940-இல் 'வெறும் கோவில்' என்ற நாவலைக் கலைமகள் காரியாலயத்தினர் வெளியிட்டனர். 1940-இல் எரி நட்சத்திரம், இரு துருவங்கள், கருகிய மொட்டு ஆகிய மூன்று நாவல்களையும் தமிழில் தயார் செய்து நவயுக பிரசுராலயத்தில் வெளியிடுவதற்காக ப.ரா. அவர்களிடம் கொடுத்திருந்தேன். ப.ரா. அவர்கள் உடல் நலமின்றி, காரைக்குடியில் இருந்தபோது அவரைப் பார்க்கச் சென்றேன். அவர் 'கருகிய மொட்டு' கையெழுத்துப் பிரதியை என்னிடம் திருப்பிக் கொடுத்து, காண்டேகரின் மீதி நாவல்களையும் எங்காவது வெளியிட ஏற்பாடு செய்து கொள்ளும்படிச் சொன்னார். காரைக்குடி ஸ்டேஷனில் நான் 'போட் மெயிலு'க்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தபோது அவருடைய இந்தக் கடிதம் வந்தது. பிறகு அல்லயன்ஸ் குப்புசாமி ஐயர் அவர்கள், எனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி காரைக் குடி சென்று ப.ரா. அவர்களிடம் எரி நட்சத்திரம், இரு துருவங்கள் என்ற இரு நாவல்களின் கையெழுத்துப் பிரதியை வாங்கி வந்து பிரசுரித்தார். இதற்குள் என்னிடமிருந்த 'கருகிய மொட்டு' கையெழுத்துப் பிரதியை வாங்கி கலைமகள் காரியாலயம் வெளியிட்டது. அதற்குப் பிறகுதான் காண்டேகரின் நாவல்களைப் பற்றித் தமிழ் நாட்டுப் பிரபல எழுத் தாளர்களும் வாசகர்களும் விமர்சித்துப் படிக்க ஆரம்பித்தார்கள். C.N. அண்ணாதுரை அவர்கள் தமது 'திராவிடநாடு' பத்திரிகையில் காண்டேக ரின் நூல்களைப் பற்றி ஒரு இலக்கிய விமர்சனம் வெளியிட்டார். அதன் பயனாக அரசியல் தொண்டர்களிடையே

காண்டேகர் இலக்கியம் மிக்க செல்வாக்குப் பெற்றது. 'குமுதம்' வார இதழ் ஆரம்பித்தபோது முதல் ஆண்டில் காண்டேகரின் 'வெண்முகில்' என்ற நாவல் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தது. பிறகு அல்லயன்ஸ் கம்பெனியார் காண்டேகரின் 'மனோ ரஞ்சிதம்' என்ற நாவலையும், அவருடைய நூற்றுக்கணக்கான சிறுகதைகளையும் வரிசையாக வெளியிட்டனர்.

முதன் முதலில் காண்டேகரின் இலக்கியத்தை எவர் வெளியிடுவார்கள் என்ற கவலையுடன் நான் இருந்தபோது அல்லயன்ஸாரும், கலைமகளும் எனக்குக் கை கொடுத்து ஊக்கமளித்தனர். எனவே, காண்டேகர் இலக்கியத்தைத் தமிழ்நாட்டில் ஊன்ற வைத்து மக்களிடையே பரப் பிய பெருமை அல்லயன்ஸுக்கும், கலைமகளுக்கும் மட்டுமே உண்டு.

காண்டேகரின் மணிமொழிகளை அந்தக் காலத்தில் பல இளைஞர்கள் மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவித்து வந்தார்கள். காண்டேகர் இலக்கியம் துன்புற்ற மக்களுக்கும், சமூகத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் ஒப்பற்ற துணியைத் தந்து வாழ்க்கையில் எதிர்நீச்சல் போட்டு வெற்றி பெற அவர்களுக்கு ஊக்கம் அளித்தது. காண்டேகரின் இலக்கியம் வாழ்வை ஒட்டிய இலக்கியம்; மக்கள் எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதை எளிய முறையில் உற்சாகம் உண்டாகும்படி கற்பிக்கும் இலக்கியம். அதனால் தமிழ் மக்கள் அந்த இலக்கியத்தில் ஆர்வம் கொண்டு அதைப் பெரிதும் போற்றினார்கள்.

தமது இலக்கியம் தமிழ்நாட்டில் பெரிதும் புகழ் பெற்றதற்காக, காண்டேகர் தமிழ் மக்களிடம் மிக்க நன்றி அறிவு கொண்டிருந்தார். என்னிடம் அவருக்கு இருந்த பாசமும் பரிவும் வர்ணிக்க முடியாதவை. எனது தமிழாக்கத் திறமை பற்றி அவர் பல இடங்களில் மராட்டியில் பேசியும் எழுதியும் இருக்கிறார். அவர் 1972-ல் ஞானபீட பரிசு பெற்ற போதுகூட அந்தக் கூட்டத்தில் என்னுடைய பெயர் நிறந்த தமிழ் மொழி பெயர்ப்பார்கள் என்ற முறையில் குறிக்கப் பெற்றது.

காண்டேகர் மனித நேயத்தில் மிக்க நம்பிக்கை கொண்டவர். எனவே அவர் என்னைச் சொந்தச் சகோதரன் போலவே நடத்தி வந்தார். அவருடைய ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் அவர் என்னிடம் கொண்டிருந்த அன்புப் பிணைப்பை வெளியிடுவார். என்னைத் தவிர அவர் வேறு யாருக்குமே தமது இலக்கியத்தைத் தமிழாக்கம் செய்ய அனுமதி தந்ததில்லை. அவருக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டுள்ள பிணைப்பு பல பிறவிகளின் தொடர்பினால் ஏற்பட்டது என்றே கருதுகிறேன்.

என் கதையை எதற்காகச் சொல்லுகிறேன்? எனக்கே விளங்கவில்லை.

நான் அரசன் என்பதனாலா இதையெல்லாம் சொல்லுகிறேன்? நான் அரசனா? அல்லவே அல்ல, அரசனாக இருந்தேன்.

ராஜா ராணிக் கதைகளைக் கேட்பதென்றால் மக்களுக்கு மிகுந்த ஆவல். ராஜா ராணிகளின் காதற் கதையில் அவர்களுக்கு ஏனோ தெவிட்டாத இன்பம்! பெரிய பெரிய கவிகள் அந்தக் கதைகளைக் காவியமாக இயற்றுகிறார்கள்.

என் கதையும் காதற்கதைதான். ஆனால் அது எத்தகைய கதையோ, எப்படிச் சொல்ல முடியும்! கவிஞனுடைய உள்ளத்தைக் கவரும்படியாக அதில் ஐதுமில்லை என்பது எனக்குத் தெரிகிறது; ஆனால், ஓர் அரசனுடைய கதை என்பதனால்மட்டும் நான் அதைச் சொல்ல முன்வரவில்லை. இந்தக் கதையில் எனக்குப் பற்றோ பரிவோ பகட்டோ இல்லை. கம்பளப் போர்வையின் கிழிசல் துண்டு இது: பகட்டாகக் காண்பிக்க இதில் என்ன இருக்கிறது?

அரசனுக்கு மகனாகப் பிறந்ததனால் நான் அரசனானேன்; அரசனாக வாழ்ந்தேன். இதில் என் சிறப்போ குற்றமோ இல்லை. அத்தினபுரத்து அரசனான நகுஷனுக்கு மகனாக ஆண்டவன் என்னைப் பிறப்பித்தான். தந்தைக்குப் பின்பு நான் அரியணையில் அமர்ந்தேன். அதில் என் பெருமை என்ன இருக்கிறது? அரண்மனையின் பொற்கலசத்தின் மீது ஒரு காக்கை உட்கார்ந்தால்கூட, மக்கள் அதை விந்தையாகப் பார்க்கிறார்கள்.

அரசகுமாரனாக இல்லாமல் நான் முனி குமாரனாகப் பிறந்திருந்தால், என் வாழ்க்கை எப்படி இருந்திருக்கும். நிலவில் கூத்தாடும் சரத்காலத்து இரவாக இருந்திருக்குமா, அல்லது கும்மிருட்டான பின்பனிப் பருவத்து இரவாக இருந்திருக்குமா? யார் சொல்ல முடியும்? ஆசிரமத்தில் பிறந்து, நான் இதைவிட இன்பத்துடன் இருந்திருப்பேனா? இந்தக் கேள்விக்கு, எவ்வளவு ஆராய்ச்சி செய்தும் எனக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. மரவுரியைப் போல, என் கதை மிகவும் எளிமையுடன் இருந்திருந்தால் நல்லது என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், பல வண்ணங்களும் பல வகை நூல்களும் ஊடும் பாவுமாக இழைந்த அரச ஆடையின் உருவம் அதற்கு அப்பொழுது கிடைத்திராதே! இந்த அரச ஆடையின் எல்லா வண்ணங்களுமே எனக்கு இன்பம் தருபவை என்று சொல்வதற்கில்லை.

2

இப்படி இருந்தும் என் வரலாற்றைச் சொல்ல நான் ஏன் முன் வருகிறேன்? இதற்கு என்னைத் தூண்டுபது எது? ரணத்தை வெளியே காண்பித்தால், மனிதனுடைய துன்பம் லேசாகிறது. யாராவது அருகில் உட்கார்ந்து ஆறுதல் கூறினால், நோயாளிக்குத் திருப்தி ஏற்படுகிறது. தூரநிலைபெய்த பிடித்தவனுடைய மனத்தில் எரியும் காட்டுத்தீ, பரிசுத் தண்ணீர்னால் அணைகிறது. எனக்கும் அந்தக் கண்ணீர் தேவையா?

எது எப்படியாயினும், ஒன்றுமட்டும் உண்மை; இந்தக் கதை என் மனத்தில் பளுவாக அழுந்தியிருக்கிறது; அடைமழைக் காலத்து முகில்கள் சூழ்ந்த வானம் போல, அல்லும் பகலும் இதுவே என் சிந்தனை யாகிவிட்டது. 'இந்தக் கதையைக் கேட்டு எவனுக்காவது வாழ்வின் வழியிலுள்ள மறைவான பாதாளப் பள்ளங்கள் தெரியும்; தக்க தருணத்தில் அவனுக்கு நான் எச்சரிக்கை செய்ததாக இருக்கும்' என்ற எண்ணமே எனக்கு இன்பத்தைத் தருகிறது; ஆனால் அது கணப்பொழுதுதான்! நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் பெரிய புரளி இது என்று உடனே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

கொடியில் நிறைய மலர்கள் பூக்கின்றன. அவற்றில் சில, ஆண்டவனுடைய பாத கமலங்களை அலங்கரிக்கின்றன. அவற்றுக்கு அன்பு வணக்கங்கள் கிடைக்கின்றன. சில மலர்கள், எழிலரசிகளின் கூந்தலழகை வளர்க்கின்றன. மாளிகை மஞ்சங்களில் நிகழும் வகை வகையான கேளிக்கைகளை, அவை தம் சின்னஞ்சிறு கண்களால் பார்க்கின்றன. சில பூக்கள், ஒரு பைத்தியத்தின் கையில் போய் விழுகின்றன. அரைக் கணத்திலே அந்தப் பைத்தியம் அவற்றைக் கசக்கிக் கசக்கி எறிகிறது. இந்த உலகில் பிறக்கும் மாந்தரும் இப்படித்தான். சிலர் நீண்ட நாள் வாழ்கிறார்கள்; சிலர் அகாலத்தில் மரிக்கிறார்கள். சிலர் செல்வச் சிகரத்தில் ஓய்யாரமாக ஏறுகிறார்கள்; சிலர் வறுமைப் படுகுழியில் தடுக்கி விழுகிறார்கள். சிலர் நல்லவர்; சிலர் கெட்டவர்! சிலர் அழகர்; சிலர் குருபிகள்! கடைசியில் எல்லா மலர்களும் மண்ணோடு மண்ணாகின்றன. இது ஒன்றுதான் அவற்றுக்குள்ளே இருக்கும் ஒற்றுமை. இந்த மலர்கள் தம் கதையைச் சொல்லுகின்றனவா? இல்லையே! மனிதன் மட்டும் தன் வாழ்க்கைக்கு ஏன் இவ்வளவு பெருமை கொடுக்க வேண்டும்?

பின்னால் இருண்ட தோப்பு; முன்னால் அடர்ந்த கானகம் - இதுதான் வாழ்க்கை. அறியாமை என்ற இருளில், அது பின்னும் பயங்கரமாகத் தோற்றுகிறது. நிலவின் மினுமினுக்கும் ஏதோ ஒரு தண்கதிர், நடுநடுவே இந்த கானகத்தின் ஒற்றையடிப் பாதைவரைக்கும் வந்து பாய்கிறது. இந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் மனிதன் செய்யும் யாத்திரையை, நாம் வாழ்க்கை என்கிறோம்.

எனது இந்த யாத்திரையில், வர்ணிக்கும்படி சில நிகழ்ச்சிகள் நடந்திருக்கின்றன. ஒருவேளை இது என் பிரமையாக இருக்கலாம். ஆனால் ஏதோ நிகழ்ந்ததாகத் தான் எனக்குத் தெரிகிறது. குழந்தை யயாதி, குமரன் யயாதி, மங்கையரை மயக்கும் எழில் வாய்ந்த இளைஞன் யயாதி, பிராயம் முதிர்ந்த யயாதி - அனைவரும் ஒருவரே! ஆனால் இன்றைய யயாதி, அவர்கள் எல்லாரினும் வேறு பட்டவன். அவர்களுடைய உடலிலேதான் இவன் இருக்கிறான்; ஆனால் அவர்களுக்குப் புலப்படாத ஒன்று இவனுக்குப் புலப்பட்டிருக்கிறது. இது எல்லோருக்கும் ஓரளவாவது புலப்பட வேண்டும் என்ற ஆசைதான், தன் சொந்தக் கதையைச் சொல்லும் தீவிர ஆவலை இவனுக்கும் உண்டாக்கியிருக்கிறது.

சிறுபருவத்து நினைவுகள் எவ்வளவு மென்மை யானவை, மோகனமானவை! மோகனமானவை! அவற்றில் தான் எவ்வளவு நிறங்கள் - மயிலிறகைப் போல! என்னுடைய முதல் நினைவில், நெருப்பும் மலரும், இரட்டைக் குழந்தைகள் போல, ஒன்றுடன் ஒன்று பிணைந்து நிலை நின்றிருக்கின்றன.

முதலிலிருந்தே மலர்களென்றால் எனக்குக் கொள்ளை ஆசை, சின்னஞ்சிறு குழந்தையாக இருந்தபொழுதே அரண்மனைச் சோலையில் பூத்துக் குலுங்கிய மலர்களை நான் மணிக்கணக்காகப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருப்பேனாம். இருட்டியதும் விக்கி விக்கி அழுவேன். என்னைத் தட்டித் தூங்கவைக்கும் வேலைக்காரியை நான் படாத பாடுபடுத்துவேன். சில சமயம் கிள்ளுவேன்; சில சமயம் உதைப்பேன்; சில சமயம் கடிப்பேன்; இப்படி மாறி மாறி உபத்திரவப்படுத்துவேன். “தோட்டத்திலுள்ள எல்லாப் பூக்களையும் கொண்டு வந்து என் மஞ்சத்தின் மேல் வை; அப்புறந்தான் தூங்குவேன்” என்று ஒரு வேலைக்காரியிடம் சொன்னேன். அவள் சிரித்துக் கொண்டே அதை மற்றொருத்தியிடம் சொன்னாள். இரண்டாவது வேலைக்காரி வியந்து, அதை மூன்றாமவளின் காதில் ஓதினாள். அரண்மனை வேலைக்காரிகளும் வேலைக்காரர்களும் இதே பேச்சாகப் பொழுது போக்கினார்கள்.

அம்மாவுக்கும் என் பேச்சு வியப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவள் என்னை அப்பாவின் முன்னால் நிறுத்தி, “நம் குழந்தை பெரிய கவியாகப் போகிறான், தெரியுமோ?” என்றாள்.

அப்பா அசட்டையாகச் சிரித்துக் கொண்டே, “கவியாவதால் ‘யயு’வுக்கு என்ன கிடைக்கப் போகிறது? உலகத்து அழகுகளை வர்ணிப்பதுடன் கவிகளின் வேலை முடிந்து விடுகிறது. அந்த அழகு அனைத்தையும் ஆசை தீர அநுபவிப்பவர்கள் யார் தெரியுமோ? வீரர்கள்! நம் ‘யயு’ பெரிய வீரனாக வேண்டும். அவன் ஒன்று இரண்டல்ல, நூறு அசுவமேத வேள்விகள் இயற்ற வேண்டும். நம்முடைய பெரியோர்களில், மகாராஜா புருரவஸ் ஒப்பற்ற அழகியான உருவசியை மயக்கியவர். நான் தேவர்களை வென்றவன்; இந்திரனின் அரியணையில் அமரும் ஆனந்தத்தை நுகர்ந்தவன். இந்தப் பரம்பரை வழியிலே ‘யயு’ வர வேண்டும்” என்றார்.

அப்பாவின் இந்தப் பேச்சு முழுவதையும் நான் கேட்டேன். ஆனால் அப்பொழுது அதில் எனக்கு என்ன விளங்கியதோ அது ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும்! பிற்காலத்தில் நான் பெரியவனானதும், அம்மா என் வீரத்தை வியந்து பேசும்போது, அப்பாவின் அந்தப் பேச்சைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வாள்; அதனால் அதன் ஒவ்வொரு சொல்லும் எனக்கு மனப்பாடம் ஆகிவிட்டது.

நெருப்பைப்பற்றிய நினைவும் இது போன்றதுதான். அம்மா அதை அடிக்கடி சொல்வாள். நான் வில்வித்தை பயின்று முடிந்ததும், அப்பா ஓர் ஆண்டுக்காலம் ஓர் ஆசிரமத்தில் என்னை விட்டு வைக்கத் திட்டமிட்டார். நான் ஆசிரமத்துக்குப் புறப்பட்டபோது பச்சைக் குழந்தையாக இருக்கவில்லை. ஆனால் தாயின் அன்பு, குருட்டுப் போக்கானது. பதினாறு வயதுள்ள 'யயு' ஓராண்டு முழுவதும் தன்னிடமிருந்து விலகியிருப்பானே என்ற துயரத்தில், அம்மா சிறு பெண் போல மீண்டும் மீண்டும் கண்ணைப் பிசைந்துகொண்டிருந்தாள். தன் நடுங்கும் கையால் என் முகத்தை அவள் எத்தனை தடவை வருடியிருப்பாளோ, அதற்குக் கணக்கே இல்லை.

கண்ணீர் வடித்தவண்ணம் என் உச்சிமோந்து, தழுதழுக்கும் குரலில் அவள் சொன்னாள்: "யயு, எனக்கு உன் கவலையாகவே இருக்கிறதடா! நீ ஒன்றும் தெரியாத சாது. சிறுவயதில் வேள்விச் சாலையில் நெருப்புச் சுடர்களைப் பார்த்து நீ குதிகுதியென்று குதிப்பாய். ஒரு தடவை நெருப்பிலிருந்து பொறிகள் கிளம்பின. அவற்றைப் பார்த்து நீ கை தட்டிகொண்டே 'பூ, பூ!' என்று கத்தினாய். அப்பொழுது நான் உன்னைப் பிடித்துக் கொண்டேன்; இல்லாவிட்டால் நீ அந்தப் பூக்களைப் பறிக்க ஓடியிருப்பாய்."

எச்சிலை விழுங்கிக்கொண்டே அவள் மீதிலும் சொன்னாள்: "மகன் எவ்வளவு பெரியவன். ஆனாலும், பெற்ற தாய்க்கு அவன் குழந்தைதான். ஆசிரமத்தில்

உடம்பைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள். அங்கே ஆற்றில் முதலைகள் இருக்கும்; காட்டில் கொடிய விலங்குகள் நடமாடும்; எந்த இடத்திலும் வீணாக ஆபத்தை வரவழைத்துக் கொள்ளாதே.”

5

இதெல்லாம் பிற்காலத்து நினைவு, இதற்கு முந்தியே அரை குறையாக ஞாபகத்தில் உள்ளவையும் அரை குறையாகக் கேட்டவையுமான பல நினைவுகள் என் உள்ளத்தின் அடியில் பதுங்கியிருக்கின்றன. அவற்றில் இப்போது எனக்குச் சுவை தோன்றவில்லை. கன்னங்கரிய முகில் சூழ்ந்த வானத்திலே மென்மையான நிலவு மினுமினுப்பது போல அவை தோற்றுகின்றன. ஆனால் அப்போதைய ஒரே ஒரு நினைவுமட்டும் என் மனத்தில் குடிகொண்டிருக்கிறது; காயத்தின் வடு இருக்குமே, அதைப்போல அது. கொஞ்ச நாள் முன்புவரையில் அந்த நினைவுக்குப் பொருள் என்ன என்பதே எனக்குத் தெரியாமல் இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுதோ-

பொருளற்றது என்று நாம் வாழ்வின் தொடக்கத்தில் நினைத்த நிகழ்ச்சியில் ஆழ்ந்த பொருள் நிரம்பியிருப்பதை வாழ்வின் கடைசியில்தான் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

அம்மாவுக்கு மிகவும் பிரியமான வேலைக்காரி ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் பெயர் கலிகா. எனக்கு அவளை மிகவும் பிடிக்கும்; சில சமயம் கனவிலும் வருவாள். ஏன் அது என்பது தெரியாது. நான் சொல்லும் நிகழ்ச்சி நடந்த போது எனக்கு ஆறு வயது இருக்கும். விளையாடிக் கொண்டே கலிகா என்னை அழுத்திப் பிடித்தாள். அவளுடைய அணைப்பிலிருந்து விடுபட முயன்றேன். அவள் பின்னும் கெட்டியாக என்னை அணைத்துக் கொண்டாள். கையைச் 'சரக்' கென்று கடித்து, 'எப்படி!' என்று சொல்லிக் கை தட்டிக் கொண்டே ஓடிவிடலா

மென்று நினைத்தேன். அதற்குள் அவள் தன் மார்பில் என் தலையை அழுத்திக் கொண்டு, “இப்போதெல்லாம் பொல்லாதவர் ஆகிவிட்டீர்களே, யுவராஜா! குழந்தை யாகப் பால் குடித்தபோது கலிகா உங்களுக்கு வேண்டி யிருந்தாள்; அப்போது தெய்வமே என்று என் மடியில் விழுந்து கிடப்பீர்களே! இப்போது-” என்றாள்.

“நான் உன் பாலையா குடித்தேன்?” என்று திடுக்கிட்டுக் கேட்டேன்.

கலிகா புன்னகையுடன் தலையை ஆட்டினாள். அவள் மகள் அலகா, பக்கத்திலேயே நின்றிருந்தாள். என் வயது தான் அவளுக்கும்கூட. கலிகா அவளைச் சுட்டிக் காட்டி, “என் வயிற்றில் பிறந்த இந்தக் குழந்தைக்கு, உங்களுக்கு ஊட்டி மிஞ்சிய பாலைத்தான் கொடுத்தேன். உங்களுக்கோ! அதெல்லாம் மறந்துவிட்டதாக்கும்?” என்றாள்.

என் அமைதி குலைந்தது. “குழந்தைகள் தாய்ப் பாலைத்தானே குடிப்பார்கள்?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம்.”

“நீ என் அம்மாவா?”

சுற்று முற்றும் அச்சத்துடன் பார்த்துக்கொண்டே அவள் மெதுவாகச் சொன்னாள்: “இப்படி இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சொல்லாதீர்கள், யுவராஜா!”

குழங்கும் வேள்விக் குண்டத்திலிருந்து வெறும் புகை எழுவது போல், என் குழந்தை மனம் புதைந்தது. நான் அத்தினபுரத்து அரசுமாரன், இளவரசன்; ஆனால் சிறுவயதில் ஒரு சாதாரண வேலைக்காரியின் பாலை ஏன் குடித்தேன்? அம்மா தன் பாலை ஏன் எனக்கு ஊட்ட வில்லை? கலிகாவின் பாலை நான் குடித்திருக்கி நேன்; அவளை நான் அம்மா என்று ஏன் கூப்பிடக்கூடாது?

இந்த எண்ணம் தோன்றியதும், என் குழந்தை மனத்தின் பளு நீங்கியது. நான் கலிகாவை அணைத்துக்

கொண்டு, “இன்றையிலிருந்து நான் உன்னை ‘அம்மா’ என்று கூப்பிடப் போகிறேன்!” என்றேன்.

அவள் தன் கையால் என் வாயை மூடி, “யுவராஜா, அரசியார் உங்களுடைய தாயார். அவருடைய பெருமை எனக்கு எப்படி வரும்? அவர் கால்தூசி நான்” என்றாள்.

நான் வெறுப்புடன், “அப்படியானால் அம்மா ஏன் எனக்குப் பால் ஊட்டவில்லை?” என்றேன்.

கலிகா வாயைத் திறக்கவே இல்லை.

நான் சினம் பொங்க, “அவள் ஏன் தன் பாலை எனக்கு ஊட்டவில்லை?” என்று கத்தினேன்.

முயலைப் போல இங்கும் அங்கும் பார்த்துக் கொண்டே, கலிகா என் காதில், “குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டினால் பெண்களின் அழகு குலைந்துவிடுமாம்!” என்று முணுமுணுத்தாள்.

கலிகா அப்படிச் சொன்னது எனக்கு அப்போது சரியாக விளங்கவில்லை. ஆனால் ஒன்றுமட்டும் என் நெஞ்சில் உறுத்தியது: எனக்கு உரிமையான ஒன்றை என்னிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பெரிய இன்பம் எனக்குக் கிடைக்காதபடி வஞ்சித்திருக்கிறார்கள். அது யார்? என்னைப் பெற்ற தாய் அப்படிச் செய்தது எதற்கு? தன் அழகு நிலைத்திருப்பதற்காக! பெற்ற தாயும் இவ்வளவு தன்னலம் உள்ளவளாக இருப்பதுண்டா? சேசே! அம்மாவுக்கு என்னிடம் அன்பு இல்லை! தன் சொந்த அழகில்தான் அவளுக்கு அன்பு!

6

வேண்டுமென்றே நான் அம்மாவிடம் முதல் தடவையாகச் சினந்து கொண்டது அன்றுதான். நாள் முழுவதும் நான் அவளிடம் பேசாமல் இருந்தேன். இரவில் என் மஞ்சத்தின் அருகில் வந்து அவள், “குழந்தாய், ராஜா,

யயு!” என்றெல்லாம் எத்தனையோ தடவை கூப்பிட்டாள். என் தலையை மெதுவாகத் தடவிக் கொடுத்தாள். அந்த ஸ்பரிசத்தில், பவழமல்லிகை மலர்களின் மென்மை இருந்தது. நான் சிறிது கனிந்தேன்; ஆனால் பேசாமலே இருந்தேன். நான் கண்ணைத் திறக்கவில்லை. எரிச்சலுற்ற என் மனத்துக்குள், ‘பெரிய பெரிய முனிவர்களைப் போல, சாபம் கொடுக்கும் சக்தி எனக்கு இருந்திருக்குமானால் நான் ஒரே கணத்தில் அம்மாவைச் சிலையாக்கி யிருப்பேன்!’ என்று பேசிக்கொண்டேன்.

சொல்லைவிட ஸ்பரிசத்துக்குப் பேசும் வல்லமை அதிகம்; ஆனால் மாந்தரின் உள்ளத்தைத் தீண்ட அதனால் முடியாது. கண்ணீர்தான் அதைச் செய்ய முடியும். சூடான கண்ணீர் என் கன்னத்தில் விழுந்ததுமே நான் கண்ணைத் திறந்தேன். அம்மா அழுது நான் எப்போதுமே பார்த்த தில்லை. என் குழந்தை மனம் கலங்கியது. அவளது கழுத்தை அணைத்து, கன்னத்துடன் கன்னத்தை இழைத்துக் கொண்டே, “அம்மா, உனக்கு என்ன ஆகிவிட்டது?” என்றேன்.

அவள் ஏதுமே பேசவில்லை. என்னை மார்புடன் அழுத்தி வைத்துக் கொண்டு, என் கேசத்தை கோதி, கண்ணீர் வடித்தவண்ணம் அவள், மஞ்சத்தில் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தாள். “ஆணை! நீ சொல்லத்தான் வேண்டும்!” என்று நான் கடைசியில் கூறியதும் அவள் நடுங்கும் கையால் என் முகத்தை மேலே உயர்த்தினாள். நீர் துளும்பும் கண்ணினால் என்னைப் பார்த்து, தழுதழுக்கும் குரலில், “என் துன்பம்! - அதை உனக்கு எப்படிச் சொல்வது, குழந்தாய்?” என்றாள்.

“அப்பா உன்னைக் கோபித்துக் கொண்டாரா?”

“ஊகும்.”

“உனக்குப் பிடித்தமான மயில் அரண்மனை யிலிருந்து எங்காவது பறந்து போய்விட்டதா?”

“அந்த மயிலைப்பற்றி எனக்கு அவ்வளவாக அக்கறை இல்லை.”

“பின்னே?”

“என்னுடைய மற்றொரு மயில் எங்கே எப்பொழுது பறந்து போகுமோ-!”

“மற்றொரு மயிலா? எங்கே, இருக்கிறது அது?”

“இதோ!” என்று சொல்லி, அவள் என்னைக் கெட்டியாக - மிகவும் கெட்டியாக - மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள். மலர்களின் மணத்தை எவ்வளவு நுகர்ந்தாலும் எனக்குத் திருப்தி ஏற்படாது. அந்தப் பூக்களை கசக்கிப் பிழிந்து, அவற்றிலுள்ள எல்லா நறுமணத்தையும் ஒரு கணத்தில் நம்மிடம் இழுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றும். அம்மா இப்போது அதைத்தான் செய்து கொண்டிருந்தாள். நான் அவளுடைய மலராகி யிருந்தேன்.

அவளுடைய அந்த அணைப்பில் என் உடம்பு வலித்தது; ஆனால் மனம் இன்புற்றது. அவளது கண்ணீரை என் கையால் துடைத்து, “இல்லை, அம்மா, நான் உன்னை விட்டு எங்குமே போக மாட்டேன்” என்றேன்.

“எப்பொழுதும், எப்பொழுதும் போகமாட்டாயே?”

குழந்தைப் பருவத்துக்கு ஒரே காலந்தான் தெரியும்: நிகழ் காலம். நான் மிகவும் உற்சாகத்துடன், “எப்பொழுதும், எப்பொழுதும் நான் உன்னை விட்டுப் போகிற தில்லை” என்றேன்.

அவளுக்கு ஏன் இந்த அச்சம் தோன்ற வேண்டும் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. நான் மீண்டும் மீண்டும் அவளைக் கேட்டதும், கடைசியில் அவள் சொன்னாள்: “இன்று முழுவதும் நீ என்மேல் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். என்னிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. தோட்டத்தில் உலாவப் போகலாம் என்று மாலையில் உன்

கையைப் பிடித்துக் கூப்பிட்டேன். நீ என் கையை உதறி எறிந்தாய். கண்ணை உருட்டி என்னை விழித்துப் பார்த்தாய். இப்பொழுது நீ விழித்துக்கொண்டு இருந்தாய்; ஆனால் என் கூக்குரலுக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. என்மேல் உனக்கு என்ன கோபம்? யயு, பெற்றோரின் துன்பங்கள் குழந்தைகளுக்கு எப்பொழுதுமே தெரிவ தில்லையடா! ஆனால் நீ எனக்கு ஒரு பிச்சை இட வேண்டும்; நீயாவது அவனைப் போல் செய்யாமல் இரு.”

“அவனைப் போலவா? அவன் யார்?”

சிறுவயதில் அரக்கர்களின் கதைகளைக் கேட்கும் போது, “அப்புறம் என்ன ஆயிற்று?” என்று நான் மிகுந்த ஆவலுடன் கேட்பது வழக்கம். அதே ஆவலுடன் தான் இப்போது, “அவன் யார்?” என்று அம்மாவைக் கேட்டேன்.

அரண்மனையில் அம்மாவையும் என்னையும் தவிர்த்து வேறு யாரும் இல்லை. வேலைக்காரி கதவருகில் தூங்கியிருப்பாள். மூலையில் இருந்த பொற் குத்து விளக்கின் ஒளியும் மங்கிக்கொண்டிருந்தது.

இப்படியிருந்தும் அம்மா நான்கு புறமும் பயந்த பார்வையுடன் ஏன் பார்க்கிறாள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அவள் மெல்ல மெல்ல எழுந்து போய்க் கதவைச் சாத்திவிட்டுத் திரும்பி வந்தாள். பிறகு என் தலையை மடிமேல் சாய்ந்து அன்புடன் தட்டிக்கொண்டே, மென்மையான நடுங்கும் குரலில், “யயு, நீ மிகப் பெரியவன் ஆனதும் அதை நான் உன்னிடம் சொல்வதாக இருந்தேன். ஆனால், இன்று நீ என்னிடம் சிணுங்கினாய்; நாளைக்குக் கடுங்கோபம் கொள்வாய். நாளை நின்று மறு நாள் தலைகால் தெரியாமல் குதித்துக் கொண்டு ஓடிப் போய் விடுவாய், அவன் போன மாதிரி! அதனால்-” என்றாள்.

“அவனா? அவன் யார்?”

“உன் அண்ணன்.”

“எனக்கு அண்ணன் இருக்கிறானா?”

“இருக்கிறான், குழந்தாய்.”

“அண்ணனா?”

“ஆமாம்.”

“எங்கே இருக்கிறான் அவன்?”

“ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும்! அவன் எங்கு இருந்தாலும் அங்கே தெய்வம் அவனைச் சுகமாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்று நான் தினமும் வேண்டுகிறேன்.”

நான் சின்னஞ்சிறுவனாக இருந்தபோது அலகாவைப் போன்ற பல குழந்தைகள் அரண்மனையில் என்னுடன் விளையாடினார்கள். சற்றுப் பெரியவன் ஆனதும் அமைச்சர், படைத்தலைவர், ஆஸ்தான கவி, நிதிபாலகர், குதிரைத் தலைவர் முதலியவர்களின் குழந்தைகளுடன் விளையாடலானேன்; ஆனால் அரண்மனையில் எனக்கு ஈடான கூட்டாளி யாரும் இல்லையே என்ற வருத்தம் அடிக்கடி தோன்றும். வேலைக்காரர்களின் குழந்தைகள் மஞ்சத்தில் ஏறி உட்கார அஞ்சுவார்கள். சோலையில் பூஞ்செடிகளை மிதித்துக்கொண்டே பொன்வண்டுகளைத் துரத்தி ஓடும் துணிச்சலும் அவர்களுக்கு இருந்ததில்லை. நம் அண்ணன் இங்கே இருந்திருந்தால், இந்த விளையாட்டி லெல்லாம் இருமடங்கு இன்பத்தைக் காணலாமே என்ற கற்பனையில் நான் மூழ்கிப்போனேன்.

7

குழந்தைப் பருவம் நேர்மையானது, மாசு மறு வற்றது, ஒரே வழியில் செல்வது. அந்த அண்ணனுக்கு என்ன வயது என்பதை அம்மாவிடம் கேட்க எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவன் இங்கு இருந்திருந்தால், அப்பா வுக்குப் பிறகு அவன் அரியணையில் அமர்ந்திருப்பானே, ஒரு சாதாரண அரச குமாரனாக நான் வாழ்வு முழுவதையும்

போக்க வேண்டியிருக்குமே என்ற பொறாமை எண்ணம் அப்பொழுது என் மனத்தைத் தீண்டவே இல்லை. எனக்கு என் அண்ணன் வேண்டியிருந்தான், விளையாடுவதற்கு; அது மட்டுமல்ல, சண்டை போடுவதற்கும் அவன் எனக்கு வேண்டியிருந்தான்! எங்கே இருக்கிறான் அவன்? என்ன செய்கிறான்? அம்மாவைப் பார்க்க ஏன் வருவதில்லை? தேனீக்கள் கூட்டமாக எழுவது போல, இப்படிப் பல கேள்விகள் என் மனத்தைக் கொட்ட ஆரம்பித்தன. நான் பயந்து பயந்து, “அவன் பெயர் என்ன?” என்று அம்மாவைக் கேட்டேன்.

“யதி.”

“எவ்வளவு நாளாச்சு அவன் போய்?”

“நீ பிறப்பதற்குச் சுமார் இரண்டு வருஷம் முன்னால் அவன் புறப்பட்டுப் போனான். தன்னந்தனியே புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்!”

இதைச் சொன்னபோது அம்மாவின் குரலில் ஒரு தவிப்பு இருந்தது; ஆனால் அதை நான் கவனிக்கவில்லை. “தன்னந்தனியே அவன் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்!” என்று அவள் சொன்னதிலிருந்து, யதி பெரிய துணிச்சல் காரனாக இருக்கவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணந்தான் எனக்குத் தோன்றியது.

“உன்னிடம் சொல்லாமலா அவன் போனான்?” என்று கேட்டேன். அவள் சும்மா தலையை அசைத்தாள். அவன் சென்ற அன்றைய நினைவும் அம்மாவின் உள்ளத்தில் இருந்த புண்ணைக் கிளறியதுபோலும்! என் மனமோ, அம்மாவிடம் சொல்லாமல் அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்ற தீரனான யதியைச் சுற்றியே வட்டமிட்டது. “அவன் எப்பொழுது அம்மா போனான்?” என்று மீண்டும் கேட்டேன்.

“சரியான நள்ளிரவில், அடர்ந்த கானகத்தில்! பத்துப் பதினொரு மணிவரையில் நான் விழித்துக் கொண்டதான்

இருந்தேன். ஓயாமல் அவனுக்குச் சமாதானம் சொன்னேன். பிறகு என் கண் அயர்ந்தது. விடிகாலையில் எழுந்து பார்த்தபோது, யதி படுக்கையில் இல்லை! வேலைக் காரர்கள் எல்லா இடங்களிலும் அவனைத் தேடு தேடு என்று தேடினார்கள். ஆனால் அவன் எங்குமே கிடைக்கவில்லை.”

“அண்ணன் இருந்தால் இப்படி இருக்கவேண்டும்!” என்று எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டேன். கதை கேட்கும் போது ஏற்படும் அற்புத ஆர்வம் உடனே எழுந்தது. “யதியை அழைத்துக்கொண்டு நீ எங்கே போயிருந்தாய், அம்மா?” என்று கேட்டேன்.

“ஒரு மகரிஷியைத் தரிசிப்பதற்கு... மணமாகிப் பல ஆண்டு கழிந்தும் எனக்குக் குழந்தை பிறக்கவில்லை. ஆகையால் உன் அப்பாவும் நானும் அந்த ரிஷியின் ஆசிரமத்துக்குப் போய்த் தங்கியிருந்தோம். அவருடைய ஆசியினால்தான் யதி எனக்குப் பிறந்தான். ஆண்டுதோறும் அவன் பிறந்த நாளன்று நான் அவனை அந்த ரிஷியைத் தரிசிக்க அழைத்துச் செல்வது வழக்கம். அவன் புறப்பட்டுப் போன நிகழ்ச்சியின்போதும், நான் இப்படித் தான் ஆசிரமத்துக்கு வந்து, அங்கிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். யதியின் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அவன் அங்கேயே இருப்பேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்தான். அதனால் நான் அவன் மீது எரிந்து விழுந்தேன். என்ன என்னவோ பேசினேன். துள்ளும் கன்றை வண்டிக்குப் பின்னால் கட்டி இழுத்து வருவார்களே, அப்படி அவனை ஆசிரமத்திலிருந்து இழுத்து வந்தேன். அவனுடைய சிணுங்களையும் அழுகையையும் நான் சட்டை செய்யவில்லை. அவனுக்கு என்ன வேண்டியிருந்ததோ-”

“என்ன வேண்டியிருந்தது, யதிக்கு?” என்று ஆவலுடன் இடைமறித்தேன்.

‘டப் டப்’ பென்று கண்ணீரை உகுத்துக்கொண்டே அவள் சொன்னாள்: “இன்னமும் அது எனக்குச் சரியாகத்

தெரியவில்லை. தெய்வம், தர்மம் என்றால் அவனுக்கு வெகு ஆசை. தண்மையான புது மலர்களை நாள்தோறும் வேலைக்காரி கொண்டு வைக்கும்போது, யதி ஒரு மலரையாவது எடுத்து அதன் மணத்தை நுகரமாட்டான். எப்பொழுதாவது நாலைந்து பூக்களை மெதுவாக எடுத்து, ஏதாவது ஒரு கல்லைத் தெய்வமாக்கி, அதற்கு அவற்றைத் தூவுவான். அவனுடைய விளையாட்டுக்களும் விந்தையானவை: கைகால்களைக் கட்டிக்கொண்டு, கண்ணை மூடிக்கொண்டு, தியானத்திலே உட்காருவான், விளையாட்டுக்காக ஒரு தாடியை வைத்துக் கொண்டு, 'நான் ரிஷி, நான் ரிஷி!' என்று குதித்து மகிழ்வான். இரண்டு குலத்து அரச ஆடம்பரத்தில் எதுவுமே அவன் ரத்தத்திலே கலக்கவில்லை. அரசவையில் அவன் நான்கு புறமும் பயந்து கொண்டே முயல் போலப் பார்ப்பான். ஆயினும், எவராவது யோகியோ தவசியோ துறவியோ அரண்மனைக்கு வந்தால் அவரிடம் கூடிக் குலாவுவான்... நாங்கள் அவனை எவ்வளவோ தேடிப் பார்த்தோம்; ஆனால் வானத்திலிருந்து விழுந்த தாரகை யாருக்கேனும் எப்பொழுதேனும் புலப்படுகிறதா? - என் யதியும் அப்படித்தான்-!"

நான் பிறப்பதற்கு முந்திய இந்தத் துன்பத்தை, அம்மா கூடிய அளவு அமைதியாக என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் கடைசிக் கணத்தில் அவள் மன அணை உடைந்து, "என் யதியும் அப்படித்தான்-" என்ற சொற்கள் அவள் வாயிலிருந்து வெளிவந்தபோது, அடர்ந்த கானகத்து அந்தக் கொடுமையான வைகறை அவள் கண் முன்னால் உருவெடுத்து நின்றது போலும்! பேசிக் கொண்டே அவள் தயங்கினாள், நிறுத்தினாள், நடுங்கினாள். தீனக்குரலில் அரற்றும் வீணையின் தந்தி, திடீரென அறுந்தது போல எனக்குத் தோற்றியது. ஒரு கணம் அவள் என்னை வெறித்து நோக்கினாள். அந்தப் பார்வை எனக்குப் பயமாக இருந்தது. உடனே அவள் ஒரு பெரு மூச்சு விட்டு, என்னை அணைத்துக் கொண்டு விக்கி விக்கி அழலானாள். அவளை எப்படித் தேற்றுவது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.

“அம்மா, அம்மா!” என்று வாயால் சொன்னேன்; அவளை நெருங்கி அணுகி என் உள்ளத்து உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்தினேன். மனக்கசப்புச் சிறிது தணிந்ததும், அவள் என்னிடம் சொன்னாள்: “யயு, உன்னளவு இருந்த போது தான் யதி முதல்முதலில் என்னிடம் கோபித்துக் கொண்டான். அந்தக் கோபத்தை நான் சட்டை செய்ய வில்லை. ஆனால் இன்று உன் கோபத்தைக் கண்டதுமே, என் நெஞ்சப் புண்ணின் பொருக்குப் பிய்ந்துவிட்டது. அதிலிருந்து மளமளவென்று ரத்தம் பெருகியது. எங்கும் யாரிடமும் சொல்லக் கூடாது என்று நாங்கள் இருவரும் தீர்மானித்திருந்த செய்தியை, சிறுவயதில் உன் காதில் விழக்கூடாது என்று நான் கவனத்துடன் மறைத்து வைத்திருந்த செய்தியை, நான் உன்னிடம் சொல்லி விட்டேன்; பயத்தினால் சொல்லிவிட்டேன். நீ யதியைப் போலவே என்றாவது ஒரு நாள் புறப்பட்டுப் போய் விட்டாயானால்? யயு, குழந்தை என்பது தாயின் கண்ணின் மணியடா!”

“இல்லை அம்மா, யதியைப் போல நான் உன்னை விட்டுப் போக மாட்டேன். உனக்குத் துன்பம் உண்டாகும் படி எதையுமே செய்ய மாட்டேன்” என்று தேம்பிக் கொண்டே சொன்னேன்.

“எனக்கு வாக்குக் கொடு.”

என் கையை அவள் கைமேல் வைத்து, “அம்மா, நான் ஒரு நாளும் துறவி ஆகமாட்டேன்” என்றேன்.

8

இன்னமும் அந்த இரவு என் கண்முன்னால் நிற்கிறது, கல்லில் வடித்த சிற்பத்தைப் போல! பல கோடைகள் கழிந்தன; மழைக் காலங்கள் பல கடந்தன; ஆனால் அதன் நினைவு இன்னும் மங்கவில்லை. அந்தச் சிற்பத்தின் ஒரு கோடுகூட மெலியவில்லை.

அன்று இரவு அம்மாவுக்கும் எனக்கும் நிகழ்ந்த உரையாடலினால் என்னிடம் என்ன என்ன மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன, எவ்வாறு ஏற்பட்டன என்பதை இன்று என்னால் சொல்ல முடியாது; ஆனால் ஒன்றுமட்டும் நிச்சயம்; அந்த ஓர் இரவில் நான் பெரியவனாகிவிட்டேன். கனவுலகிலிருந்து உண்மை உலகுக்கு வந்தேன். துன்பத்தை அன்று இரவுதான் நான் முதல்முதலில் கண்டேன். எந்தத் தாய் என்னை லேசாகத் தொட்டால்கூட எனக்குச் சொர்க்க இன்பம் உண்டாகுமோ, அவள் 'டப் டப்' பென்று கண்ணீர் சிந்துவதைக் கண்டேன். அவளுக்குத் துன்பம் தந்த பொருள்களிடம் என்னை அறியாமலே பகைமை கொண்டேன்.

அன்று இரவு எனக்கு அமைதியான தூக்கம் வரவில்லை. அடிக்கடி திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டேன். நடுநடுவே கனவுகள் வந்தன. அந்தக் கனவுகளில் ஒன்று, எனக்கு இன்றும் நினைவு இருக்கிறது; அதை நினைத்துக் கொண்டால் சிரிப்பு வருகிறது. அந்தக் கனவிலே, உலகம் முழுவதற்கும் நான் அரசனாகியிருந்தேன். கையில் சாட்டையை எடுத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு நகரத்திலும் சுற்றி வந்தேன். தவசி, துறவி, பண்டாரம், பரதேசி - இப்படி எவன் தென்பட்டாலும் அவன் முதுகில் சடார் சடாரென்று சாட்டையால் ஓங்கி அடித்தேன். எவனுடைய முதுகிலிருந்தாவது ரத்தம் பீறிட்டால், நான் கைகொட்டிக் களித்தேன்.

9

ஆம்; அன்று இரவு நான் பெரியவனாகிவிட்டேன். கும்மிருட்டான அந்த இரவின் இருண்ட யாமங்களிலே, வாழ்க்கையின் உண்மையான வடிவைத் தெளிவாகக் கண்டேன். எனக்கு அண்ணன் இருந்ததையும், அவன் துறவியாவதற்காக ஓடிவிட்டதையும் எல்லாரும் என்னிட

மிருந்து மறைத்து வைத்திருந்தார்கள். ஏன் அது? இந்த ஒளிவு மறைவுக்குக் காரணம் என்ன? ஒருவேளை எல்லா மாந்தருமே தமக்குள் இப்படித்தான் கண்ணாமூச்சி விளையாடுகிறார்களோ?

இந்த உணர்வு உதிக்கும்வரையில், மலரும் காற்றும் நீரும் உலவும் உலகினின்று என் உலகம் வேறாக இருக்க வில்லை. காலையில் பூ மலர்வது போல, நான் தூக்கத்திலிருந்து விழிப்பது வழக்கம். சில சமயம் பெரிய புயல் அடித்தாலும் எனக்குப் பயம் தோன்றியதில்லை. தண்ணீரைப் போலவே காற்றுக்கும் நினைத்த போதெல்லாம் பேய்க் கூத்தாடும் வெறி வரும் போலும் என்று எண்ணினேன். சலசலவென்று பொழியும் மழையைப் பார்க்கும்போது, அதுவும் என்னைப் போலவே ஏதோ ஓர் இனிய கீதத்தைத் தனக்குள் இசைத்துக் கொள்வதாக எனக்குத் தோன்றும். தேவர் - அரக்கர்களுடைய கதையும், யட்ச - கந்தர்வர் களுடைய கதையும் எனக்குப் பிடித்தவை; ஆனால் அதெல்லாம் என் நிலையான உலகம் அல்ல. கனவும் பொன்வண்டும், மலர்களும் தாரகையும், முகிலைக் கண்டு ஆடும் மயிலும், ஆடும் மயிலைக் கண்டு பாடும் முகிலும், அரும்பும் மலரைப் போல நகை பூக்கும் வைகறையும், வாடிய மலர் போலத் தோன்றும் மாலை நேரமும், இளவேனிற் பருவத்திய மரம் செடி கொடிகளின் நிறமும், மழைக்காலத்திய வானவில்லின் வண்ணமும், 'டகடக' என்ற குதிரைகளின் குளம்போசையும், 'கணகண' என்ற கோயில் மணியோசையும், ஆற்றங்கரை மென்மணலும், மஞ்சத்தின் மீதிருந்த மெத்தென்ற தலையணையும் ஆகிய யாவும் ஒன்றாக இணைந்து, ஒரு விந்தை உலகம் என் மனத்தில் உருவாகியிருந்தது. அன்று இரவுவரைக்கும், இயற்கையும் மனிதனும் ஒரே உருவில் இருப்பதாகத்தான் கண்டிருந்தேன்.

கனவுகள் நிறைந்த அந்த உலகில், எவ்வளவு இனிமையாக நான் வாழ்ந்தேன்! ஒரு தடவை வானத்திலே,

‘புஸுபுஸு’ என்ற, வெண்மையான, சின்னஞ்சிறு முகிற் கூட்டங்களை நான் பார்த்தேன். எங்கள் தோட்டத்து முயல்களின் நிழலுருவமே வானக் கண்ணாடியில் படிந்திருக்கிறதோ என்று நினைத்தேன். ஒரு தடவை, கடுமையான கோடை; உடலிலிருந்து வேர்வை ஆறாகப் பெருகியது. அப்பொழுது எனக்கு விளையாடும் ஆவல் எழுந்தது. வேலைக்காரர்களின் கண்ணில் படாமல், அரண்மனையிலிருந்து வெளியே வந்தேன். ஆனால் சிறிது நேரம் வெயிலில் திரிந்ததுமே களைத்துவிட்டேன். அருகிலேயே ஓர் அழகிய மரம் இலைகளைப் பரப்பி நின்றிருந்தது. அதன் நிழலில் இளைப்பாறுவது என் உடலுக்குச் சுகமாக இருந்தது. தாயின் முன்றானைக்குள் சிரித்துக் கொண்டே தூங்கும் உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. அங்கிருந்து புறப்பட்ட போது, வெறும் பார்வையினால் அந்த மரத்தினிடம் விடை பெறுவது எனக்கு என்னவோ போல் இருந்தது; நான் அந்த மரத்தின் ஒரு கிளையின் மேல் தலையைச் சாய்த்து அதைக் கெட்டியாக அணைத்துக் கொண்டேன்.

அன்று இரவுவரைக்கும் என் உலகம் இப்படி இருந்தது. அது அற்புதமான, கவர்ச்சிகரமான, ஒரு கனவு. யாரிடமாவது நமக்குக் கோபம் வந்தால், பரபரவென்று மரத்தின்மேல் ஏறி, உச்சாணிக் கிளையில் நின்று, ‘நம் தந்தையான ஆண்டவனைக் கூப்பிட வேண்டும்; அந்தக் கூக்குரலைக் கேட்டு அவன் உடனே கீழே இறங்கி வந்து, நமக்குக் குற்றம் இழைத்தவனைத் தண்டிப்பான்’ என்ற அசையாத நம்பிக்கை கொண்ட உலகம் அது!

ஆனால் என்னதான் இனிமையாகவும் அற்புதமாகவும் இருந்தாலும், குவிந்த ஒரு மொட்டின் சிறு உலகம் அது! வண்டின் ரீங்காரத்தை அந்த உலகம் செவியுற்ற தில்லை. கதிரவனின் பொற்கதிர் பட்டுப் புல்லரிக்கும் மகிழ்ச்சி அந்த மொட்டுக்கு உண்டானதில்லை. பரந்த வானத்தை அது ஒருபொழுதும் நோக்கியதில்லை. அழகிய

தெய்வ பிம்பத்தையும், அழகியின் மென்மையான எழிற் கூந்தலையும் அது கனவிலும் கண்டதில்லை!

மொட்டு எப்போதுமே மொட்டாக இருப்பதில்லை, இன்றோ நாளையோ அது மலரத்தான் வேண்டும்.

10

அன்று இரவிலிருந்து நான் மலரத் தொடங்கினேன்; பெரியவனாகத் தொடங்கினேன். என்றாவது ஒரு நாள் யதியைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, அவனை அம்மாவிடம் அழைத்து வந்து, 'நீ என் அண்ணன். இந்த அரசு அனைத்தும் உன்னுடையது. அண்ணனும் தம்பியும் தின்பண்டத்தைப் பகிர்ந்து உண்ணும் மகிழ்ச்சியை இனியாவது உணர்வோம்' என்று அவனிடம் சொல்வேன் என்ற கற்பனை, அன்றிரவு என்னிடம் வேர் கொண்டது.

இந்தக் கற்பனையினால்மட்டுமே என் குழந்தைப் பருவம் முடிந்துவிட்டது என்பதில்லை. அப்போது எனக்கு ஆறு வயது ஆகியிருந்தது. அரசுகுமாரன் என்ற முறையில், பல கலைகளையும் கல்வியையும் நான் பயில வேண்டியிருந்தது. அப்பா எனக்காகப் பல ஆசிரியர்களை ஏற்படுத்தி யிருந்தார். முதல்முதலில் அவர்கள் எல்லாரும் எனக்கு எதிரிகளாகத் தோன்றினார்கள். மற்றோர் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் எனக்கு ஓர் அரக்கனாகத் தோன்றினார். அந்தக் கல்வி கற்பிக்கும் உரிமை அவருக்கு வாய்த்திருந்தது என்பது, அவருடைய உடலைப் பார்த்தாலே தெரிந்தது. ஆனால் விடிகாலையில் எழுந்திருப்பதும், கோதாவில் இறங்கி மண்ணில் புரளுவதும் எனக்கு ஒரே வெறுப்பாக வும் அலுப்பாகவும் இருந்தன. முதலில் சில நாள் வரையில் உடம்பு வலி சொல்லி முடியாது. நான் அம்மாவிடம் முறையிட்டேன். "பின்னால் அரசனாக வேண்டியவன் முன்னால் இதையெல்லாம் பொறுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்" என்று அவள் எனக்குச் சமாதானம் சொன்னாள்.

‘நான் அரசனாக வேண்டும்’ என்ற மந்திரத்தை மனத்துக்குள்ளேயே உருப் போட்டேன். முதலில் மற்போரில் எனக்கு ஓயாமல் தோல்வியே ஏற்பட்டது. ‘நமக்கு இந்த வித்தை கூடிவராது’ என்ற எண்ணத்தினால் எனக்கு அது புளித்துப்போயிற்று. ஆனால் என் குரு எனக்குத் தைரியம் ஊட்டுவார். “உன் வயதில் நானும் வெறும் வெண்ணெய் உருண்டை போலத்தான் இருந்தேன். இப்போது என் புஜத்தைப் பார். இரும்புக் கம்பம் வழுவழுவென்று இருக்குமே, அப்படித் திண்மையாக இருக்கிறது” என்று அவர் சொல்வார்.

அந்த ஏழெட்டு ஆண்டுகளில், என் உடலையும் மனத்தையும் உருவாக்கும் பணியில், எத்தனை எத்தனையோ ஆசிரியர்களும் நண்பர்களும் நூல்நிபுணர் களும் பங்கு கொண்டார்கள்.

எனக்குப் பதினான்காவது வயது தொடங்கிய தருணம். நிலைக் கண்ணாடியின்முன் நின்று, உருண்டு திரண்ட திண்ணிய அழகிய உடலை ஆராத ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கண்ணாடியில் தெரிந்த அந்த உருவத்தின் தடந்தோளை ஆசையுடன் பிடித்துப் பார்த்து, அதன்மீது தலைசாய்த்து நிம்மதியாகத் தூங்க வேண்டும் என்ற அவா உடனே எனக்குத் தோன்றியது. விருத்திராசுரனை வதம் செய்துவிட்டுத் திரும்பிய இந்திரன், அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் இந்திராணியின் தோளில் தலைசாய்த்து இளைப்பாறுவதாக ஓர் ஓவியத்தை நான் கண்டிருந்தேன். அது என் நினைவுக்கு வந்தது.

கள்ளைப் போல் மயக்கும் வெறி ஒன்று, இத்தகைய கற்பனையிலே உண்டு. அந்த வெறியில் நான் எவ்வளவு நேரம் அப்படியே நின்றிருந்தேனோ, தெரியாது. நான் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். யாரோ பேசிய குரல் கேட்டது. அம்மாதான் பேசினாள். அவள் சொன்னாள்: “ஆண்கள்கூடத் தங்களை மணிக்கணக்காகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களாக்கும்! பெண்களுக்குத்தான் தமது

அழகைப்பற்றிய பெருமிதம் உண்டு என்று நினைத்திருந்தேன். யயு இப்பொழுது பெரியவனாகி விட்டான். இதைப் பார்த்தால் அவன் என்ன சொல்வானோ!”

நான் திரும்பிப் பாராமல் இருந்தால், அம்மா மேலும் பேசிக்கொண்டே இருந்திருப்பாள். என்னைக் கண்டதுமே, “அடேயப்பா! நீயா?” என்று கூவி, அவள் சிறிது நாணத்துடன் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டாள். என் அருகில் வந்து, என் முதுகை அன்புடன் தடவிக் கொடுத்து, “யயு, பார்த்துக் கொண்டே இருக்கையில் நீ எவ்வளவு பெரியவனாகிவிட்டாயடா! என் கண்ணே உனக்குப்படும், அப்பா! நீ முதுகுப்புறமாக நின்றிருந்தாய். அவர்தாம் கண்ணாடிமுன் நிற்கிறாரோ என்று நினைத்து-” என்றாள்.

அவள் நடுவில் பேச்சை நிறுத்தினாள். அவள் கண்ணில் நீர் துளும்பியது. கண்ணீர் பெருக அவள் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே, “என்னுடைய ஒரு கவலை நீங்கி விட்டது!” என்றாள்.

“கவலையா? அது என்ன?”

“இவ்வளவு வருஷங்களாக நான் உன்னிடம் சொல்லவில்லை. ஆனால் என் மனம் எப்பொழுதும் துடித்துக் கொண்டே இருந்தது.”

“நீ அத்தினபுரத்து அரசி, அம்மா. வறுமையுற்ற முனிவரின் மனைவியோ, துரதிருஷ்டம் பிடித்த கொள்ளைக் காரனின் காதலியோ அல்ல. உனக்கு எதற்காக வந்தது கவலை?”

“நான் ஒரு தாய், யயு!”

“யார் இல்லை என்கிறார்கள்! ஆனால் நீ என் தாய்!” ‘என்’ என்ற சொல்லைப் பெருமிதத்துடன் கூறியபோது, வலிமை வாய்ந்த அழகிய என் வடிவத்தைக் கவனித்துப் பார்த்தேன். அம்மாவும் அந்த வடிவழகைக் கண்டு முறுவல் பூத்தாள். அடுத்த கணமே அவள் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து, “அது உண்மைதான், யயு. ஆனால் ஒரு குடத்தில் இருந்த

அமுதம் நஞ்சான பின், மற்றொரு குடத்தைப் பற்றிய கவலை தோன்றுவது மாந்தருக்கு இயல்புதானே?” என்றாள்.

அம்மா யதியைப்பற்றிப் பேசுகிறாள் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. நான் சிறுவனாக இருந்தபொழுது அவள் அந்தத் துயரத்தை என்னிடம் சொல்லியிருந்தாள். அப்பொழுது அந்தத் துயரத்தை நீக்க என்னால் முடிய வில்லை. இப்பொழுது நான் பெரியவனாக இருந்தேன். மற்றோரிலும் வில்வித்தையிலும் குதிரை ஏற்றத்திலும் போர்முறைகளிலும் வல்லவனாக இருந்தேன். யதியைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கப் பாரத நாடு முழுவதும் சுற்றிவர எனக்கு இப்போது ஏதும் தடையில்லை. “அம்மா, நீ அப்பாவிடம் அநுமதி வாங்கிக் கொடு. நான் உலகம் முழுவதையும் சுற்றியாவது யதியைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து உன்னிடம் அழைத்து வருவேன்” என்று சொன்னேன்.

அவள் உதடுகள் அசைந்தன; ஆனால் கண்ணில் நீர் தேங்கியது. மனத்தில் அமைதியை வரவழைக்க முயன்று கொண்டே அவள் சொன்னாள்: “பைத்தியக்காரா, நீ யதியை எப்படித் தேடிக் கண்டுபிடிக்க முடியும்? இன்று திடீரென்று அவன் என்முன் வந்து நின்றால், எனக்கே அவனை அடையாளம் தெரியாது. நீயோ அவனை எப்பொழுதுமே பார்த்ததில்லை, அவன் எங்கு இருக்கிறானோ? எந்த நிலையில் நாளைக் கழிக்கிறானோ, எந்தப் பெயரால் நடமாடுகிறானோ, இந்த உலகிலேயே இருக்கிறானோ இல்லையோ-?”

பேச்சின் நடுவில் அவள் குரல் தழுதழுத்தது. வாயில் சொல் வெளிவரவில்லை. யதி அவள் உள்ளத்தில் மிகப் பெரிய ரணத்தை உண்டாக்கிச் சென்றிருந்தான். அந்தக் காயத்தை அவள் யாரிடமும் - அப்பாவிடங்கூடச் - சொல்ல முடியாமல் மறைத்து வைக்க வேண்டியிருந்தது. தன்னிச்சையாக ஓடும் குதிரையின் மேலிருந்து கீழே விழுந்து ஊமைக் காயம் பட்டிருந்தும், ‘உம்’ கூட்டிக்கூட உடல்

வலியை வெளியிட முடியாத தடை இருந்தால், காயம் பட்டவனுடைய நிலை எப்படி இருக்கும்? அம்மாவும் அந்த நிலையில் இருந்தாள்!

ஏழு ஆண்டுகள் நான் வெவ்வேறு ஆசிரியர்களிடம் கல்வி கற்று, எத்தனையோ தடவை வேட்டைக்குப் போனேன்; இளவரசன் என்ற முறையில் வகை வகையான விழாக்களில் ஊர்வலம் வந்தேன்; ஆனால் எங்கும், எப்பொழுதும், யதியைப்பற்றி யாரும் குறிப்பிட்டதை நான் கேட்கவில்லை. எனக்கு ஓர் அண்ணன் இருக்கிறான், பிரம்மரிஷி ஆக வேண்டும் என்ற ஆவலில் சிறுவயதி லேயே அவன் வீட்டைத் துறந்துவிட்டான் என்ற செய்தியை நான் ஏறக்குறைய மறந்தே போனேன்.

11

அம்மாவின் பேச்சினால் அந்த நினைவு முழுவதும் தீவிரமாக விழித்துக் கொண்டது.

அம்மா என்னைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்த வண்ணம், ‘‘யயு, நீ விரைவிலேயே பெரியவன் ஆகி விட்டாய்; மேனி யழகிலும் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறாய்; கல்வியும் கலைகளும் கற்றிருக்கிறாய்; இனி உன்னைத் திருமண மண்டபத்தில் கழுத்தில் மாலையோடு பார்க்கத் தடை ஏதும் இல்லை. அது நடந்துவிட்டால் உன்னைப் பற்றிய என் குறைக் கவலையும் தீர்ந்துவிடும். இன்றே நான் அவரிடம் இதைப் பற்றிப் பேசுகிறேன்’’ என்றாள்.

யதியைப்பற்றி யாரும் ஓர் எழுத்துக்கூடப் பேசக் கூடாது என்பது அப்பா இட்ட சட்டம்; மற்ற விஷயங்களில் அவர் அம்மாவின் விருப்பப்படியே நடப்பார்.

அவளுடைய எந்த விருப்பத்தையும் அவர் ஒரேயடியாக மறுத்ததில்லை. ஒரு நாள், என் ஆசிரியர்களில் ஒருவர், என்னைச் சில நாள் எவராலும் ஒரு முனிவரின்

ஆசிரமத்தில் விட்டு வைத்திருக்க வேண்டும் என்று அப்பாவுக்கு ஆலோசனை கூறினார். “நீங்கள் சொல்வது உண்மை தான். மரம் நன்றாக வளருவதற்கு மழையைப் போலவே வெயிலும் தேவை” என்று அப்பா அவருக்கு விடை கூறினார். என் எதிரிலேயே இந்த உரையாடல் நிகழ்ந்தது.

எனக்கு உள்ளத்தில் ‘சுருக்’கென்றது. யதி, அம்மாவுக்குத் துயரம் விளைத்த செய்தி தெரிந்த நாளிலிருந்து, ஆசிரம வாழ்க்கை என்றாலே எனக்கு ஏனோ வெறுப்பாக இருந்தது. சடையும் தாடியும் வளர்த்த அந்தக் குருபி முனிவர்கள், அவர்களுடைய அந்தத் தரித்திர மரவுரிகள், நெற்றியில் அவர்கள் இடும் பயங்கரமான விபூதிப்பட்டை, காட்டுமிராண்டிகளுக்கு ஏற்ற அவர் களுடைய வாழ்க்கை!- எனக்கு அறிவு தெரிந்த நாள்முதல் ஆண்டுதோறும், முனிவர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றி என் மனத்தில் மேன்மேலும் அருவருப்பே வளர்ந்து வந்தது. இத்தகைய முனிவர்களின் தவத்துக்கு வசமாகி, வரமோ சாபமோ கொடுக்கும் வல்லமையை அவர்களுக்கு இறைவன் ஏன் கொடுக்கிறானோ என்ற புதிர் எனக்குத் துளியும் விளங்கவில்லை.

எழிலையும் வல்லமையையும் வழிபடுவதற்கு, என் ஆசிரியர்களில் பலர் எனக்குக் கற்பித்திருந்தார்கள். ஆசிரம வாழ்க்கையில் இவை இரண்டுக்குமே மதிப்புக் கிடையாது. உடலை வருத்துவது என்பது, ஐந்தாம் வேதம். கிழங்கும் வேரும் அங்குள்ள பஞ்ச பட்சிய பரமான்னங்கள். மந்திர கோஷமே அங்கே வீர கர்ஜனை. கறிகாய் நறுக்குவதே அங்கே விலங்குகளை வேட்டை யாடல். குடிசையே அங்கே அரண்மனை. இங்குள்ள வேலைக்காரிகள் தேவ மங்கையர் என்று சொல்லும்படி இருப்பது, அங்குள்ள பெண்களின் அழகு!

இதையெல்லாம் எண்ணி, ஆசிரமத்துக்குப் போய் இருக்க வேண்டி வருமோ என்ற நினைவில், அன்று முழுவதும் அமைதியற்று இருந்தேன்.

மறு நாள் அப்பாவும் அந்த ஆசிரியரும் மீண்டும் பேசத் தொடங்கியபோது, நான் கதவின் மறைவில் நின்று எல்லாவற்றையும் கேட்டேன். முதலில் என் மார்பு படபடத்தது. கடைசியில் அந்த ஆசிரியரிடம் அப்பா இவ்வளவுதான் சொன்னார்: “யயு ஆசிரமத்துக்குப் போய் இருந்தால் நல்லது என்று எனக்கும் தோன்றுகிறது. ஆனால் அரசிக்கு அதில் விருப்பமில்லை.”

அன்றைக்கு ஒரு தொந்தரவிலிருந்து அம்மா என்னைக் காப்பாற்றினாள்; ஆனால் இன்று அவளே மற்றொரு தொந்தரவில் மாட்டி வைப்பதாக இருக்கிறாள். அவள் எனக்கு மணம் செய்விப்பதாக இருக்கிறாள். எல்லாரும் மணம் செய்துகொள்கிறார்கள்; நானும் அதைச் செய்து கொள்ள வேண்டியிருக்கும். ஓர் அழகிய அரச கன்னிகை எனக்கு ராணி ஆவாள் என்ற எண்ணம் இப்பொழுதெல்லாம் எனக்கும் தோன்றாமல் இல்லை. ஆனால் அது வெறும் சிந்தனைச் சிற்றலை; பேரலையாக இன்னும் உரு எடுக்கவில்லை.

நாள் முழுவதும் அறிவினாலும் உடலினாலும் உழைத்துங்கூட, இரவில் மஞ்சத்து மெல்லணையில் எனக்கு அமைதியான தூக்கம் வருவதாயில்லை. இடையிடையே நான் ‘திடும்’ என விழித்துக்கொள்வேன். பாதி திறந்தும் பாதி மூடியும் இருந்த என் கண்முன்னால், வீரச் செயல்களைப்பற்றியும், அசுவமேத வேள்வியைப் பற்றியும், தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் நிகழும் போர்களில் பங்கு கொண்டு வெற்றிவாகை குடுவதுபற்றியும் பல வகைக் கனவுகள் தோன்றும்.

என் கொள்ளுப் பாட்டனார் புரூரவஸ் ஒப்பற்ற வீரராகத் திகழ்ந்தவர். உருவசியைக் கவர்ந்த அரக்கனைத் தோல்வியுறச் செய்து, அவளுக்குத் தம் மனைவிப் பதவியை அளித்திருந்தார். அவருடைய இந்த வீரத்தை வர்ணிக்கும் காவியத்தை நான் சிறு வயதிலேயே உருப் போட்டிருந்தேன். கந்தர்வ உலகிலிருந்து வேள்விக்காக அவர் கொண்டு

வந்த மூன்று அக்கினிகள் விளங்கும் கோயில், அத்தின புரத்துக்கு அணியாகத் துலங்கியது. என் தந்தை நகுஷ மகாராஜாவும் தம் பாட்டனாரைப் போலவே பெரு வீரர். இளமையில் அவர் அரக்கர்களைக் கொன்று, முனிவர்களுக்கு அபயம் தந்தார்; பிறகு தேவர்களை வென்று, இந்திர பதவியையும் பெற்றார். இவர்கள் இருவரைப் போலவே நாமும் ஏதாவது அற்புதமான அபூர்வச் செயலைச் செய்து காண்பிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் நான் துடித்த தருணத்தில், அம்மா எனக்குத் திருமணம் செய்விக்கப் போகிறாளாம்!

திருமணத்துக்கு அவள் என்னை விரைவுபடுத்தியது எனக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. நான் சிரித்துக் கொண்டே, “அம்மா, என் கல்யாணத்துக்கு ஏன் நீ இவ்வளவு அவசரப்படுகிறாய், சொல்லட்டுமா?” என்றேன்.

“மருமகளின் முகத்தைப் பார்க்க எனக்கு ஆசை!”

“ஊகும், அதல்ல; யதியைப் போல நானும் எங்காவது மறைந்துவிடுவேனோ என்று உனக்குப் பயம். ஆகையால் என்னைக் கட்டிப் போடுவதற்கு உன் இரண்டு கைகளுடன் இன்னும் இரண்டு கைகளின் துணை உனக்கு வேண்டியிருக்கிறது! ஆனால் உண்மையைச் சொல்லட்டுமா? தாயின் பார்வைக்கு இருக்கும் வலிமை மனைவியின் வாய்க்கு இருப்பதில்லை.”

“பிறர் மனத்தில் இருக்கும் அந்தரங்க எண்ணங்களை நீ அறிந்து சொல்வாய்போல் இருக்கிறதே!”

“உன்னுடைய இந்த அச்சம் அர்த்தமில்லாத பொய், அம்மா!”

“இல்லையடா, ராஜா! என் நிழலைப் போலவே அது உண்மை.”

“நான் வீரன் ஆகப்போகிறேன், துறவி அல்ல!”

“ஆனால்-”

“ஆனாலும் இல்லை, கீனாலும் இல்லை.”

“நீ பிறந்தபொழுது ஒரு பெரிய ஜோஸ்யன் உன் எதிர் காலத்தைப் பற்றி என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறான்.”

“நான் எத்தனை அரக்கர்களைக் கொல்வேன் என்று அவனுடைய கணக்குச் சொல்கிறது? லட்சமா, கோடியா, கோடி கோடியா?” என்று உற்சாகத்துடன் கேட்டேன்.

“போடா பைத்தியமே!”

“நான் எத்தனை அசுவமேதங்கள் செய்வேன் என்பதையாவது அவன் எழுதி வைத்திருக்கிறானா, இல்லையா?”

இல்லையென்றே அவள் தலையசைத்தாள். நான் ஏமாற்றத்துடன், “அப்படியானால் அந்த வாயாடி ஜோஸ்யன் என் எதிர்காலத்தைப் பற்றி என்னதான் சொன்னான்?” என்று கேட்டேன்.

இந்தப் பேச்சு அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதை அவளுடைய முகத்தோற்றம் உணர்த்தியது. ஒரு கணம் அவள் அசையாமல் இருந்தாள்; பிறகு பேசினாள்; “யயு, அந்த ஜோஸ்யன் சொன்னான்: ‘இந்தக் குமாரன் பெரிய பாக்கியவானாக இருப்பான். இவன் அரசன் ஆவான். எல்லா வகையான இன்பங்களும் இவனுக்குக் கிடைக்கும்; ஆனால் இவன் சுகமாகமட்டும் வாழமாட்டான்.’”

அந்த ஜோஸ்யனுடைய இந்தப் பைத்தியக்கார ஜோதிடத்தைக் கேட்ட நான் ஒரேயடியாக நகைத்தேன். தான் சொல்வதற்கு அர்த்தமே அவனுக்குத் தெரியாது போலும்! எல்லா வகையான இன்பம் கிடைத்தும் சுகமாக வாழாதவன் பைத்தியக்காரனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்; அல்லது அவனிடம் இதைச் சொல்கிறவன் பைத்தியக் காரனாக இருக்க வேண்டும்!

கடைசியில் அம்மாவிடம் சொன்னேன்: “அம்மா, பிறகு வேண்டுமானால் நான் ஒருத்தி அல்ல, நூறு மனைவியரை மணந்துகொள்கிறேன்; ஆனால் இன்று எனக்குக் காதல் வேட்கை இல்லை. இன்று இருப்பது வீர

வேட்கை. அந்தப்புரத்தில் புரளும் விருப்பம் எனக்கு இல்லை. போர்க்களத்தில் எதிரிகள் மீது பாயும் பேரவா எனக்கு. தேவர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் மீண்டும் போர் மூளப் போகிறது என்கிறார்கள். அந்தப் போருக்கு என்னை அனுப்பு. அப்பா வேண்டுமானால் அசுவமேத வேள்வி செய்யட்டும். நான் அந்த வேள்விக் குதிரையுடன் பாரத நாடு முழுவதும் சுற்றுவேன். நூற்றுக்கணக்கான வீரர்களை அடிபணியச் செய்து திரும்பி வருவேன். அப்புறம் திருமணத்தைப் பற்றிக் கருதுவேன்.”

12

வீரமகனாக உலகில் என் பெயர் முழங்க வேண்டும் என்ற ஆவல் என் உடலிலும் மனத்திலும் வெறியை ஏற்றியிருந்தது என்பதை என் தாய் கவனித்திருக்க வேண்டும். அவள் அப்பாவிடம் என் திருமணப் பேச்சை எடுக்கவே இல்லை.

நடுவே கல்வி பயின்ற காலத்தில் நான் எவ்வளவு மாறினேன் என்பது எனக்கே தெரியாது. சுற்றுப்புறத்து மண்ணின் உறுதியையோ மென்மையையோ பொறுத்து ஆற்றின் பரப்பு மாறுவது போல, என் மனம் வேகமாக மாறி வந்தது. வில்வித்தையில் ஆரம்பப் பாடங்களைக் கற்றபோது, பார்வையையும் மனத்தையும் ஒருமுனைப் படுத்துவதிலுள்ள ஒப்பற்ற மகிழ்ச்சியை நான் முதல் முறையாக உணர்ந்தேன்.

சிறு வயதில் அரண்மனை ஜன்னலைத் திறந்ததுமே, சோலையிலுள்ள பல நிற மலர்களைக் கண்டு என் உடல் சிலிர்க்கும். ஆனால் அம்பைக் குறி பார்த்தபோது இதற்கு மாறான உணர்வு ஏற்பட்டது. சுற்றுப்புறத்து உலகம் முழுவதும் ‘வீர்’ என்று மறைந்தது - புகை ஒரு கணத்தில் மறையுமே, அதுபோல! பொய் உலகம் மறைந்தது. நீலநிறக் குன்றுகளும், பசுமரங்களும், நீல வானமும் - எதுவுமே என்

உலகில் மிஞ்சவில்லை. அதில் ஒரே ஒரு கறுப்புப் புள்ளிமட்டும் என் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. என் அம்புக்கு இலக்காக இருந்த ஒரு மெல்லிய கரும்புள்ளி தான் அந்தக் கணத்தில் என் உலகமாகியிருந்தது.

இந்தப் புதிய அநுபவத்தினாலும் எனக்குப் புல்லரித்தது. உயிரற்ற பொருள்மீது தவறாமல் குறிபார்த்து அம்பெய்வதில் நான் வெகு விரைவில் தேர்ச்சி பெற்றேன். அடுத்தபடி உயிருள்ள ஜீவன்மீது குறி பார்க்கும் முறை வந்தது. இத்தனை ஆண்டுகள் ஆயினவே! ஆனால், தவறாமல் முதல் குறிவைத்த அந்த நிகழ்ச்சியை நினைத்துக் கொண்டால் இப்பொழுதும் என் மனம் நடுங்குகிறது.

உயரமான ஒரு மரக்கிளையில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த பெண் பறவை அது. பெண் பறவையா - அல்ல, தியானத்தில் ஆழ்ந்த யோக மங்கை! நீலவானத்து நிலைக்களத்தில், மனங் கவரும் ஓர் ஓவியமாக அது விளங்கியது. அடுத்த கணமே அந்த ஓவியம் உயிர் பெற்றுக் 'கிர்' என்று பறந்துவிடும் என்று ஒவ்வொரு விநாடியும் தோன்றியது. கதிரவன் மேற்கே சாய்ந்திருந்தான். எங்கோ ஒரு கூட்டில், இறக்கை முளைக்காத அந்தக் குஞ்சுகள் அதை வழி பார்த்துக் கொண்டு இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கும் என் ஆசிரியர்களுக்கும் அதன் குடும்பத்தைப் பற்றியோ இன்ப துன்பங்களைப் பற்றியோ எவ்வகைக் கடமையும் தோன்றவில்லை. நான் விற்பயிற்சியில் நிபுணன் ஆகவேண்டி யிருந்தது. அவர்கள் எனக்கு இந்த வித்தையைக் கற்பித்து வயிறு வளர்க்க வேண்டியிருந்தது. எவ்வகைக் குற்றமும் செய்யாத அந்தச் சிறு உயிரின்மீது அம்பை விடும்போது எனக்கு உயிர் போகும் வேதனையாக இருந்தது. இயற்கை யுடன் எனக்கு இருந்த நெருங்கிய உறவு அந்தக் கணமே அறுந்தது. அதுவரைக்கும் உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் நான் கவியாக இருந்தேன். அந்தக் கவி செத்துப் போனான்.

நான் வீரனாகியிருந்தேன்; ஆனால் அது எளிதில் நிகழ்ந்ததல்ல. என்னுள் இருந்த கவியைக்கொன்று,

அவனுடைய சமாதியின்மீது இந்த வீரன் தன் அரியணையை ஒய்யாரமாகச் சிங்காரித்திருந்தான். நான் அம்பெய்த அந்தப் படலத்தை அன்றிரவு எவ்வளவு பாராட்டினர்! அரண்மனையிலே என் தாய், தானே அந்தப் பறவையின் புலாலைச் சமைத்தாள். அதை மிகவும் சுவையுள்ளதாகக் கி அப்பாவுக்கும் எனக்கும் பரிமாறினாள்; தானும் உண்டாள். அப்பா நாக்கை நொட்டையிட்டுக் கொண்டே, ஒவ்வொரு கவளத்துக்கும் என்னைப் பாராட்டியவண்ணம் அதை உண்டார். எனக்குமட்டும் ஒவ்வொரு கவளத்தையும் விழுங்கும்போது எவ்வளவு வருத்தமாக இருந்தது!

அன்று இரவு தூக்கத்தில் நாலெந்து தடவை நான் விழித்துக்கொண்டேன். வர்மத்திலே அம்பு பாய்ந்து அந்தப் பெண்பறவை கதறுவதாக எனக்கு ஒரு தடவை தோன்றியது. மீண்டும் விழித்தபோது, அதன் குஞ்சுகளின் 'சிக் சிக்' என்ற கொஞ்சம் குரல் கேட்டது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மறைந்த மகனை நினைந்து நினைந்து கலங்குகிறாளே என் தாய்; அவளே பறவைகளின் ஒரு தாயின் சாவைச் சிரித்த முகத்துடன் பார்க்கிறாள்! குற்றமற்ற அந்த உயிரின் உடலைக் கண்டதுண்டமாக்கிய மகனை அவள் பாராட்டுகிறாள்; அந்த ஊமைத் தாயின் புலாலைச் சுவைத்து உண்கிறாள்; அந்த மாமிசத்தின் ஒவ்வொரு அணுவும் கடைசி விநாடி வரைக்கும் தன் குஞ்சுகளுக்காகத் துடிதுடித்தது என்பதை எளிதில் மறந்து விடுகிறாள். வாழ்க்கையிலே உள்ள இந்த விந்தையான முரண்பாட்டைக் கண்டு நான் கலங்கிப் போனேன்.

மறுநாள் மாலையில் ஆண்டவனைத் தரிசித்து விட்டுக் கிழ அமைச்சர் அரண்மனைக்கு வந்தார். எனது ஐயத்தை அவரிடம் விளக்கினேன். அவர் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்: "இளவரசே, நீங்கள் இன்னமும் மிகச் சிறுவராக இருக்கிறீர்கள். ஆனால் உலக நடவடிக்கையைப் பார்த்துப் பார்த்து என் தலை நரைத்து

விட்டது. இந்தக் கிழவனுடைய அநுபவப் பேச்சை நன்றாக நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்: உலகம் மனிதனின் உள்ளத்திலுள்ள இரக்கத்தினால் நடப்பதில்லை; அது அவனுடைய தோள்வலிமையினால் நடக்கிறது. மனிதன் வெறும் அன்பினால் வாழ்வதில்லை. அவன் மற்றவர்களைத் தோல்வியுறச் செய்து வாழ்கிறான்; மனிதன் இந்த உலகில் பாடுபடுவதெல்லாம் சுகபோகத்துக்காகத்தான்! தியாகத்தைப்பற்றிய புராணக் கதைகள் கோயிலுக்குத் தான் பொருத்தமானவை; ஆனால் வாழ்க்கை என்பது கோயில் அல்ல! அது போர்க்களம்.”

அன்று அந்த அமைச்சர் வேதக் கதைகள் பலவற்றை எனக்குச் சொன்னார்; விலங்குகளைப் பற்றியும் பறவைகளைப்பற்றியும் வேடிக்கையான கதைகளைக் கூறினார். அவை எல்லாவற்றின் முடிவும் இதுவே; உலகம் வல்லமையினால் நடக்கிறது. போட்டியினால் வாழ்கிறது. சுகபோகத்துக்காகப் பாடுபடுகிறது.

அன்றையிலிருந்தே நான் சக்தியை வழிபடலானேன். கொடுமையும் வீரமும் இரட்டைகள் என்று எண்ணலானேன்.

13

சிறு பிராயத்தில் அரண்மனையில் துள்ளி ஓடும் மான் குட்டிகளுக்கு நான் தோழனாக இருந்தேன். இப்பொழுதோ காட்டில் வாழ்ந்த ஒவ்வொரு மானுக்கும் எதிரி ஆனேன். மானின் வேகத்தைக் கண்டு சிறு வயதில் நான் வியந்தேன். இப்பொழுதோ அதன் ஓட்டம் எனக்குச் சினத்தை விளைவித்தது. ஐந்தாவது வயதில் நான் தாயின் அந்தப்புரத்து வாசலில், துள்ளும் மான் ஒன்றின் கோணல்மாணலான படத்தைத் தீட்டியிருந்தேன். பலவகை வண்ணங்களால்

அதற்கு அழகூட்டியிருந்தேன். இப்பொழுது அந்தப் படத்துக்கு நான் மானின் ரத்தத்தைக் கொண்டே நிறம் தீட்டினேன்.

ஒரு தடவை அம்மாவுக்குப் பிரியமான பெண்மானின் முதுகில் ஏதோ காயம் பட்டிருந்தது. அந்தப் புண்ணில் ஈக்கள் வந்து மொய்க்கும் போது அது தவியாகத் தவிக்கும். அப்பாவுக்குப் பிடித்தமான மயிலிறகு விசிறியை எடுத்து வந்து நான் மணிக்கணக்காக அந்தப் பெண்மானின்மீது மெதுவாக வீசுவேன். ஆனால் இப்பொழுதோ மானின் உடலுடன் எனக்குத் தொடர்பு ஏற்படுவது, நான் கொன்ற மான்களின் தோலைப் பதப்படுத்திச் சேவகர்கள் எனக்குக் காண்பிக்கக் கொண்டு வரும்போதுதான். பெருமிதத்துடன் நான் அந்தத் தோலின்மீது மெல்ல மெல்ல ஒரு கணம் தடவிக் கொடுப்பேன். மெதுவான அந்த ஸ்பரிசம் எனக்குக் குதுகுதுப்பை உண்டாக்கும். அம்பு பட்ட மானின் துடி துடிப்போ, உயிர் போகையில் அதன் கண்களின் கடைசிப் படபடப்போ, அதன் ஆழ்ந்த காயத்திலிருந்து மளமள வென்று பெருகிய குருதியோ - எதுவுமே என் நினைவுக்கு வருவதில்லை.

நான் அந்த மான்தோல்களை என் ஆசிரியர்களுக்கும் உற்றார் உறவினருக்கும் நண்பர்களுக்கும் பரிசாகக் கொடுத்து வந்தேன். அவர்கள் எல்லாரும், வேட்டையாடு வதில் எனக்கு உள்ள திறமையை வியந்து போற்றி வந்தார்கள்.

14

என்னுடைய இந்த வீரத்தைச் சோதிக்கும் தருணம் தானாக வந்து சேர்ந்தது.

தேவர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் சச்சரவு முற்றிவரும் செய்தியை நாரதராவது வேறு மனிதராவது அப்பாவிடம் வந்து அடிக்கடி சொல்வார்கள். அந்தச் சச்சரவு இன்னும்

போராக உருவாகவில்லை. ஆனால் இரண்டு பக்கத்திலும் அடிக்கடி மோதல்கள் நிகழ்ந்து வந்தன. இப்படி ஏதாவது ஒரு மோதல் நேரும்போது, நான் தேவர்களின் பக்கம் சேர்ந்து, அரக்கர்களை அறவே முறியடித்து, வருங்காலத்தில் தமக்கு அரசனாகப் போகிறவன் எவ்வளவு பெரிய பராக்கிரமசாலி என்பதைக் குடிமக்கள் அனைவருக்கும் உணர்த்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் அடிக்கடி என்னுள் வலுத்து வந்தது.

ஆனால் அப்பா அரக்கர்களின் கட்சியைப் போலவே தேவர்களின் கட்சியையும் வெறுத்து ஒதுக்கினார். “இந்திரனைச் சிறைப்பிடித்து விருஷ்பர்வா அவனைத் தன் அரண்மனையைப் பெருக்கும்படி செய்தாலும், நான் தேவர்களின் உதவிக்கு உன்னை அனுப்ப மாட்டேன்” என்று அவர் சொல்வார். இந்திரன்மீதும் தேவர்கள்மீதும் அவருக்கு ஏன் இவ்வளவு கோபம் என்பதற்குக் காரணத்தை எனக்குச் சொல்பவர் யாரும் இல்லை.

கிழ அமைச்சரிடம் இதைப்பற்றி பல தடவை நான் துருவித் துருவிக் கேட்டேன்; ஆனால் ஒவ்வொரு தடவையும் அவர் கொடுக்கும் ஒரே பதில் இதுதான்: “உலகத்தில் எல்லா விஷயங்களும் தக்க சமயம் வரும் போது மனிதனுக்கு விளங்கும். மரங்களிலே இலை களுடன் மலர்களும், மலர்களுடன் கனிகளும் உதிப்ப தில்லையே!”

‘நமது யுத்த ஆவலை வேறு வகையான வீரச் செயலினால் நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டும்’ என்ற எண்ணம், இம்மாதிரியான சமயங்களில் எழும். ‘நேரே இமய மலையின் அடிவாரத்துக்குப் போக வேண்டியது; வகை வகையான கொடிய விலங்குகளை வேட்டையாட வேண்டியது; வேட்டையாடியபடியே அங்கிருந்து பாரதத்தின் கிழக்கிலுள்ள பெருங்காடுகளில் யதேச்சையாகத் திரிய வேண்டியது! அங்கே மதம் பிடித்த களிறுகள் மனம் போன போக்கில் சஞ்சாரம் செய்யுமாம்! நாம் இன்னும் யானையை வேட்டையாடியதில்லை. ஒன்று,

இரண்டு, மூன்று, நிறைய நிறைய யானைகளைக் கொன்று, அவற்றின் அழகிய தந்தங்களை எடுத்துக்கொண்டு அத்தினபுரத்துக் கொண்டு வர வேண்டும்; அவற்றை அம்மாவிடம் காண்பித்துச் சொல்ல வேண்டும்-'

ஆனால் அம்மா இன்னமும் என்னைப் பச்சைக் குழந்தையாகத்தான் மதித்திருந்தாள். அப்பா அவள் கைப்பிடியில் இருந்தார். ஆகையால் எனக்குப் பிடித்தமான இந்தக் கனவுகள் யாவும், மண்ணில் புதைத்து வைத்த பொன் நாணயங்களைப் போல இருந்தன! அவை இருந்தும் பயனற்றவை.

அரண்மனையில் என் உடலுக்கும், அரசகுமாரன் என்ற முறையில் என் வாழ்க்கைக்கும் ஏற்பட்டிருந்த எல்லைச் சுவருக்குள் என் மனம் அடைபட்டிருந்தது. இந்தச் சிறையிலிருந்து எப்படித் தப்புவது என்று நான் சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்தேன். திடீரென்று பொன்னான தருணம் தானே என்னிடம் வந்து அமைந்தது.

நகர தேவதையின் ஆண்டுவிழா அண்மையில் இருந்தது. மிகத் தொலைவிலுள்ள நகரங்களிலிருந்தும் கிராமங்களிலிருந்தும் மக்கள் வெள்ளம் வெள்ளமாக இந்த விழாவுக்கு வருவார்கள். ஆற்றைப் போல இருக்கும் அத்தினபுரம், அப்போது கடலாக மாறும். கதைகளும் கீர்த்தனங்களும், புராணங்களும் உபந்நியாசங்களும், பஜனைகளும் பூஜைகளும், நாட்டியமும் இசையும், பலவகை விளையாட்டுக்களும், விதம் விதமான விகடங்களும் நாடகங்களும் நடக்கும்; இந்தப் பொழுதுபோக்குகளில் அந்தப் பத்து நாளும் பத்து நிமிடமாகக் கழிந்து விடும்.

இந்த ஆண்டு விழாவில், கடைசி நாள் கொண்டாட்டத்தில், படைத் தலைவர் ஒரு புதிய துணிச்சலான விளையாட்டுக்கு இடம் தந்திருந்தார். வீரர்களை உற்சாகமூட்டுவதற்காகவே அவர் இந்தப் புதுமையைத் தோற்று

வித்திருக்க வேண்டும். அதிவேகமாக ஓடக் கூடிய குதிரைக்குக் கள்ளை ஊட்டி, வட்டவடிவான பரந்த மைதானத்தில் அதைத் தன்னிச்சையாக விடவேண்டியது; அது நாலுகாற் பாய்ச்சலில் ஓடும்பொழுது, போட்டியிடும் வீரன் அதை நடுவழியில் எங்காவது சந்தித்து, அதன் முதுகில் ஏறி, 'டகார்' என்று உட்கார வேண்டியது; அந்த மைதானத்தில் ஐந்து சுற்றுக்கள் குதிரைச் சவாரி ஆனதும், குதிரையை நிறுத்தாமலே, 'தொபீர்' என்று குதித்து இறங்க வேண்டியது. ஒவ்வொரு சுற்றுக்கும் புதிய வேகமான குதிரையை விளையாட்டுக்குக் கொண்டு வருவார்கள்.

இந்தப் போட்டி எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆனால் சாமானியப் படைவீரர்களுக்காக ஏற்பட்ட போட்டி இது. இதில் இளவரசன் பங்கு கொள்வதை யாருமே விரும்ப மாட்டார்கள். வெறியூட்டும் இந்த விளையாட்டம் நிகழ்வதற்கு முன், நான் திருப்தி இல்லாத மனத்தோடும் வேட்கையுற்ற கண்ணோடும் பெற்றோரின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். நான்கு குதிரைகள் வந்தன; ஐந்தாவது சுற்று முடிவதற்கு முன்பே, அவை தம்மீது வந்த ஒவ்வொரு வீரனையும், பந்தை எறிவது போல வீசி எறிந்து சென்றுவிட்டன.

ஐந்தாவது குதிரை மைதான வளையத்துக்குள் வந்த போது நான் அதைப் பார்த்தேன். அது பிரம்மாண்டமான, வாட்டசாட்டமான அரக்கனைப் போல இருந்தது. செக்கச் செவேலென்ற அதன் கண்களும், 'புஸுபுஸு' என்று மூச்சு விட்டு உப்பிய மூக்கும், மதம் பிடித்த மோகன அசைவுகளும், கடலெனப் பரந்திருந்த மக்களிடையே குதூகல அலைகளை எழுப்பின. ஒவ்வொருவருடைய கண்ணிலும் பீதியும் வியப்பும் ஆவலும் கலந்திருந்தன.

ஆறு சேவகர்கள் அந்தக் குதிரையைக் கட்டிப் பிடித்து விளையாட்டு அரங்கத்துக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அது அவர்களுக்கு அடங்காமல் உரக்கக் கனைத்துக் கொண்டிருந்தது. கால்களை வேகமாக மோதி, குளம்புகள்

னால் மண்ணை வீசி வாரியடித்துக் கொண்டிருந்தது. வெறுப்பினால் கழுத்தை ஆட்டி, 'நான் உங்கள் விருப்பப்படி நடக்க மாட்டேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. அது கழுத்தை ஆட்டிய பொழுது பிடரிமயிர் கலைந்தது; அப்பொழுது அது மிகவும் விந்தையாக இருந்தது. சாபம் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கும் கோப முனிவர் ஒருவரின் கலைந்த சடையைப் போல அது தோற்றியது. அந்தக் குதிரையைப் பார்க்கையில், என் மனத்தில் என்றுமில்லாத வெறி பொங்கியது. என் கைகள் துறுதுறுத்தன. என் கால்கள் தரைமீது வேகமாக மோதின. என் உடலின் ஒவ்வோர் அணுவும், துள்ளிப் பறக்கும் நீர்வீழ்ச்சியின் திவலை போல எழும்பிக் குதித்தது.

நான் அம்மாவைப் பார்த்தேன். அவள் கண்ணில் அச்சமே உருவாகி, 'வெடவெட' என்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பாவிடம் அவள் மெதுவாகச் சொன்னாள்: "இந்தக் குதிரையைத் திருப்பிக் கொண்டுபோகச் சொல்லுங்கள். இதைப் பார்த்தாலே பயங்கரமாக இருக்கிறது. யாருக்காவது விபத்து நேரும்; விழாவின் கடைசி நாளன்று வீண் அபசகுனம் உண்டாகும்."

அப்பா சிரித்துக் கொண்டே, "தேவி, ஆண்களின் பிறப்பே வீரச் செயலுக்காகத்தான்" என்றார்.

அப்பாவின் அந்தச் சிரிப்பினாலும் பேச்சினாலும் எனக்கு ஒப்பற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. கண்ணை மூடியபடி நான் அந்த வாக்கியத்தை என் உள்ளத்துள் பதித்துக் கொண்டேன். என் மயக்கம் நீடிக்கவில்லை. மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து 'கீச்' என்ற தினக் கூக்குரல் ஒன்று எழுந்தது. அது ஒரு மூலையிலிருந்து மறு மூலைவரை எதிரொலித்தது.

நான் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன். அந்தக் குதிரை மேல் உட்கார முயன்ற போர் வீரன் தகுதியற்றவனானான்.

அவனைத் தொலைவில் வீசி எறிந்துவிட்டுக் குதிரை வேகமாக மனம் போனபடி ஓடியது. இரண்டாமவன், மூன்றாமவன், நான்காமவன் - பல பேர்கள் வந்தார்கள், வீழ்ந்தார்கள். அந்தக் குதிரை யாரையுமே சட்டை செய்யவில்லை. பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் அனைவரும், எந்தப் பக்கமும் பட்டுக்கொள்ளாமல், அஞ்சி நடுங்கி உட்கார்ந்திருந்தார்கள். உயிர் முழுவதையும் கண்ணிலே கொண்டு வந்து, 'இனி என்ன நடக்குமோ?' என்று அவர்கள் பரபரப்புடன் பார்த்தார்கள்.

என் காதில் யாரோ இடிமுழக்கம் போன்ற குரலில் பேசியது கேட்டது: 'எழுந்திரு, எழுந்திரு! ஆண்மகளின் பிறப்பு வீரச் செயலுக்காகத்தான். எழுந்திரு, யயாதி, எழுந்திரு! நீ அத்தினபுரத்தின் வருங்கால அரசன். அச்சம் என்ற சொல் அரசனுக்கு அஞ்ச வேண்டும்! "அத்தின புரத்தில் வீரதர்மம் எஞ்சியிருக்கவில்லை; அந்த நகரத்தை ஒரு குதிரை வென்றுவிட்டது" என்று நாளைக்கு மக்கள் ஏசுவார்கள். தேவர்கள் வரைக்கும், அரக்கர்கள் வரைக்கும், இந்த வசைமொழி பரவும். பராக்கிரமசாலியான புருரவஸ்ஸின் கொள்ளுப் பேரன் நீ; சூரனான நகுஷனின் மகன் நீ!'

நான் திடுமென்று எழுந்தேன்; இரண்டு அடிகள் முன்னால் வைத்தேன். அதற்குள், மென்மையான கைகளின் அணைப்பு என்னைத் தடுத்தது. நான் திரும்பிப் பார்த்தேன்: அம்மாதான்.

அம்மாவா? சேசே, என் முன் ஜன்மத்து எதிரி, என்னைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்; எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான கனவிலிருந்து என்னை விலக்க முயன்றாள். அவள் என் தாய்; ஆனால் அவளுடைய பரிவு குருடாகி யிருந்தது. அவள் மனம் நொண்டியாகியிருந்தது.

வனத்தில் யாத்திரை செய்கிறவன் வழியிலுள்ள காட்டுக் கொடிகளின் கிளைகளைச் சடக்கென்று

விலக்குவது போல, நான் அவள் கைகளை உதறித் தள்ளினேன். அரைக் கணத்தில் நான் விளையாட்டு வட்டத்தில் இறங்கினேன், சுற்றுப்புறமெங்கும் மனிதத் தலைகள். அவர்கள் மனிதர்களா? சேசே, கல்லினால் ஆன வடிவங்கள்! அடுத்த கணமே அந்த வடிவங்கள் என் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மறைந்தன.

மதோன்மத்தமான அந்தக் குதிரை ஒன்றுதான் எனக்குப் புலப்பட்டது. அது என்னை வெற்றிக்களையுடன் பார்த்தது. பேரரசர் நகுஷருடைய ஆட்சியிலிருந்த வீரத்தை அது அறைகூவி அழைத்தது. ஒவ்வொரு கணமும் அதற்கும் எனக்கும் இடையில் இருந்த தொலைவு குறைந்து கொண்டே வந்தது. 'இது குதிரை அல்ல; முயல்! இதன் கழுத்திலுள்ள அந்த வெள்ளை வெளேர் என்ற பிடரி மயிர்-' என்று எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன்.

இப்படி நான் நினைக்கும்போதே, யாரோ கடுமையான குரலில், "அடே பைத்தியக்காரா, எங்கே போகிறாய் நீ? சாவு என்னும் ஆழ்ந்த மடுவிலா?" என்று கூவினார்கள்.

நான் உரத்த குரலில், "இல்லை, இல்லை! இது சாவு என்னும் மடு அல்ல; இது புகழ்ப் பர்வதம், உயர்ந்து உயர்ந்து செல்லும் மலை. இந்த மலைமேல் நான் ஏறப் போகிறேன். இதோ பாருங்கள், இதோ பாருங்கள், நான் அதன் உச்சிக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டேன்!" என்று சொன்னேன்.

நடுவில் சில விநாடிகளில் என்ன நடந்ததோ எனக்கே தெரியாது. என் அறிவு மீண்டும் முற்றும் விழித்துக் கொண்டபோது, நான் குதிரையின்மீது கால்களை அழுத்தி உட்கார்ந்திருப்பதையும், அது புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு காற்றாக ஓடுவதையும் உணர்ந்தேன். நான் சூறாவளியின்மீது ஏறியிருந்தேன். என் கைகளாலும் கால்களாலும் நான் மின்னலையே வசப்படுத்தியிருந்தேன்.

முதல் சுற்று முடிந்தது. இரண்டாவது ஆரம்பமாயிற்று. சுற்றிப் பரவியிருந்த பிரம்மாண்டமான மக்கட்

கடலிலே, வியப்புக் கலந்த மதிப்பும் மகிழ்ச்சியும் பேரலைகளாக எழும்பின.

அப்போதைய என் மனநிலையை நானே வர்ணிக்க முடியாது. நான் மூர்ச்சை நிலையில் இருந்தேனா, அல்லது சமாதி நிலையில் இருந்தேனா? புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஏதோ ஒரு தெய்விகச் சக்தி எனக்குத் துணை புரிந்ததா, அல்லது என் உடலின் ஒவ்வோர் அணுவும் தன்னுள் உறங்கியிருந்த வல்லமை அனைத்தையும் திரட்டி, அந்தக் குதிரைமீது இருந்த என் ஆதிக்கத்தைத் தளர விடாமல் செய்ததா?

ஒளி வாய்ந்த அந்த அசுவராஜனும், அதன்மீது அமர்ந்திருந்த அந்த இளைஞன் யயாதியும் - இருவருமே மதோன்மத்தர்களாய் இருந்தார்கள். இருவருமே அசையும் சிலைகளாக இருந்தார்கள். ஒன்று குதிரையின் சிலை; மற்றொன்று மனிதனின் சிலை. ஒரு சிலைமீது மற்றொரு சிலை அமர்ந்திருந்தது. இரண்டு சிலைகளுமே வெகுவேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன. முற்பிறவியின் பாவ புண்ணியங்களைப் போல, ஒரு சிலை மற்றொரு சிலையுடன் ஓட்டிக்கொண்டிருந்தது.

இரண்டாவது, மூன்றாவது, நான்காவது - இப்படி மேலும் மூன்று சுற்றுகள் முடிந்தன.

ஐந்தாவது சுற்று ஆரம்பமாயிற்று. இதுதான் கடைசிச் சுற்று. 'இதற்கு முன்பு நடந்ததுமில்லை, இனி நடக்கப் போவதுமில்லை' என்னும்படியான வீரப் பெருஞ் செயலை நான் ஆற்றியிருந்தேன். என் இளம்பருவத்துப் பொற் கனவுகளை உண்மையுலக நிகழ்ச்சியாக்கி யிருந்தேன். சுவாதி நட்சத்திரத்து மழைத் துளி, சிப்பியில் விழுந்து, நல்முத்தாகியிருந்தது. என் பெருமகிழ்ச்சி வான எல்லையை எட்டியது.

வானம்! ஆகாயம்! நீல வளையம் எனக்கு நாலு முழ உயரத்தில் இருந்தது. இப்படியே 'சடார்' என்று விம்மி

யெழுந்து, குதிரையின் முதுகில் ஏறி நின்று, அந்த வானத்தை - எதன் பின்னால் ஆண்டவன் மறைந்து அமர்ந்திருக்கிறானோ அந்த வானத்தை - என் கையால் தொட வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது.

இவை யாவும், மனம் போன போக்கிலே எழும்பிய நிலையற்ற குமிழிகள். குதிரையின் வாயில் நுரை தள்ளுவதையும், அதன் நடை சிறிது தளர்ந்திருப்பதையும் என் உள்ளம் உணர்ந்தது; 'ஜாக்கிரதை, ஜாக்கிரதை!' என்ற மந்திரத்தை அது என் காதோடு ஜபித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஐந்தாம் சுற்று முடியப் போகிறது. அப்பாவும் அம்மாவும் அமர்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து சிறிது முன்னால் சென்றால் போதும்; அந்தச் சுற்று முடிந்துவிடும். நான் அவர்களின் அரியணைப் பக்கமாகச் சென்றேன். முன்ட என்னைத் தடுத்த தாயின் முகம் இப்பொழுது எவ்வளவு மலர்ந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க எனக்கு ஆசை. அந்த ஆசையை என்னால் தடுக்க முடியவில்லை. குதிரை அவர்களின் இருக்கைகளைச் சிறிது தாண்டியதோ இல்லையோ, உடனே நான் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

ஆசையின் அந்த ஒரே ஒரு கணம்! அந்தக் கணத்திலே குதிரை மீதிருந்த என் பிடி சிறிது தளர்ந்திருக்கும் போலும். என்ன நடக்கிறது என்பதை நான் அறியமுன்பே, சினம் மூண்டிருந்த அந்த விலங்கு என்னைக் காற்றிலே வீசி எறிந்தது. அந்த ஊமை விலங்கு தன்னுள் கொண்டிருந்த பழிவாங்கும் எண்ணம் முழுவதும், அந்த ஒரு செயலிலே நிறைவேறியது!

விந்தை விந்தையான பல கீச்சுக் குரல்கள், காற்றிலேயே என் காதில் விழுந்தன. அதுவும் கணப் பொழுதுதான்! மறு கணமே, நான் இருள் என்னும் பெருங் கடலின் ஆழத்திலே, பின்னும் ஆழத்திலே, சென்று கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது.

பயங்கரமான அந்தக் கருங்கடலிலிருந்து நான் வெளியே வந்த போது, ஒளியின் மெல்லிய ஒரு கதிர் எனக்குப் புலப்பட்டது. நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. நாகலோகத்துக் குகையிலா? அப்படியானால் இந்த ஒளிக்கதிர்? மூலையில் ஓய்யார மாகப் படமெடுத்து நிற்கும் நாகத்தின் தலையிலுள்ள சுடர்மணியோ இது?

பிறகு, அரண்மனையில் மஞ்சத்திலே நான் தூங்குவ தாகத் தோன்றியது. தூக்கம் கலைந்தாற்போல இருந்தது; ஆனால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை; எழுந்திருக்கத் தோன்றவில்லை. அப்பாவின் அரண்மனையரு கில், காலைத் துதிகள் பாடுவது காதில் விழுந்தது. வெளியே பொழுது விடிந்திருக்க வேண்டும். இன்று விழாவின் கடைசி நாள். எல்லையில்லாத மதம் பிடித்த குதிரையின் மேல் இன்று யார் ஏறுகிறார்களோ?

என் நினைவு திடீரென்று விழித்துக் கொண்டது. என் தலையிலும் உடல் முழுவதிலும் கடுமையான வலி தெரிந்தது. காற்றில் சருகு சலசலத்துக் கொண்டே செல்வது போல, அன்று நான் குதிரை மீதிருந்து வெகு தொலைவில் பறந்தேன். பின்பு எங்கே பறந்து சென்றேன்? அந்த விபத்தில் நான் நொண்டியாகி விட்டேனா என்ன? இல்லை யென்றால் என்னால் ஏன் எழுந்திருக்க முடியவில்லை? வலக் கையை எடுத்து நெற்றியின்மேல் வைத்தேன். 'குளுகுளு' என்ற ஈரத் துணி மடிப்பு அங்கே இருந்தது. எனக்கு ஜூரம் இருக்கும் போலும். என் அருகில் யாருமே இல்லை! அப்படியானால் இந்தத் துணி மடிப்பு இவ்வளவு குளுமையாக எப்படி இருக்கிறது? என் சக்தி முழுவதையும் திரட்டி, "அம்மா!" என்று கூப்பிட்டேன்.

வளையல்கள் குலுங்கும் ஒலி காதில் விழுந்தது. அம்மாதான் என் படுக்கையை நோக்கி வருகிறாள்போல் இருக்கிறது. நான் கண்ணைச் சிரமப்படுத்திக்கொண்டு பார்த்தேன். சேசே, அவள் அம்மா அல்ல! பின்னே அவள் யார்? அந்த விபத்தில் என் உயிருக்கே உலையான காயம் பட்டுவிட்டதா என்ன? நான் என் அரண்மனையில் இருக்கிறேனா, அல்லது சாவின் வாசலிலா? எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. என் படுக்கையருகில் நின்றிருந்த உருவத்தைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தேன். சாவு இவ்வளவு அழகிய வடிவம் கொண்டு வருகிறதா? அப்படியானால் உலகம் சாவுக்கு ஏன் அஞ்சுகிறது?

“இளவரசே!” என்ற இனிய குரல் காதில் விழுந்தது.

அது அலகாவின் குரல். “விழா முடிந்துவிட்டதா?” என்று அவளைக் கேட்டேன்.

“எப்பொழுதோ முடிந்துவிட்டதே!”

“எவ்வளவு நாள் ஆயிற்று?”

“எட்டு நாள்!”

“எட்டு நாளா?”

“ஆமாம்.”

அவளது குரலில் என்றும் காணாத ஒரு நடுக்கம் இருந்தது. எட்டு நாளாகக் கதிரவன் காலைதோறும் உதித்துக் கொண்டிருந்தான்; மாலைதோறும் மறைந்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் எனக்கு அதைப்பற்றிய உணர்ச்சி இல்லை. இந்த எட்டு நாளாக நான் எங்கே இருந்தேன்? எந்த உலகில் இருந்தேன்? என்ன செய்து கொண்டிருந்தேன்? நான் திகைத்துப் போனேன். என் உடலுக்குள், அந்த உடலினின்றும் வேறுபட்ட ஒரு பொருளாக நான் இருக்கிறேன் என்று எனக்குத் தோற்றியது. ஆனால், ‘நான்’ என்ற அந்த மனிதனுக்கு, இந்த எட்டு நாட்களில் ஒரு கணப்பொழுதுகூட நினைவுக்கு வரவில்லை.

“அம்மா எங்கே இருக்கிறாள்?” என்று அலகாவைக் கேட்டேன்.

“மகாராணியார் தமது அரண்மனையில் இருக்கிறார். அன்றையிலிருந்து அவர் ஊண் உறக்கத்தையே விட்டு விட்டார். ராஜவைத்தியர் அவரைத் தூங்க வைத்திருக்கிறார்.”

“உன் தாய் எங்கே இருக்கிறாள்?”

“மகாராணியாருக்கு அவள் பணிவிடை செய்கிறாள்: ராஜவைத்தியர் இந்த எட்டு நாளாகத் தூங்காமல் விழித்திருக்கிறார். சற்று நேரம் முன்பு உங்கள் நாடியைப் பார்த்ததும், அவர் சிறு குழந்தை போல ஆனந்தக் கூத்தாடினார். பிறகு என்னிடம், ‘அலகா, நான் கற்ற வித்தை இந்த நரைத்த தலையில் கருமையான பழியைச் சுமத்திவிடுமோ என்று எனக்குப் பயமாக இருந்தது. இந்த எட்டு நாளாக நான் கண்ணோடு கண் மூடவில்லை. இனி இளவரசருக்கு எத்தகைய பயமும் இல்லை. அநேகமாக நள்ளிரவில் அவருக்கு உணர்வு திரும்பும். அப்படி மிஞ்சிப் போனால் விடிகாலையில் பிரக்கினை வரும். அதுவரையில் நீ விழித்திருக்க வேண்டும். அவருடைய நெற்றியில் எப்பொழுதும் குளுமையாக இருக்கும்படி ஈரத் துணியை மடித்து மடித்து வைக்க வேண்டும்’ என்று சொன்னார்.”

பேசிக் கொண்டே யிருக்கையில் அவளுக்கு ஏதோ நினைவுக்கு வந்தது போலும். அவள் சட்டென்று எழுந்து தொலைவில் சென்று, உடனே மஞ்சத்துக்குத் திரும்பி வந்தாள், என் தலைமாட்டில் நின்றாள்.

இப்பொழுது எனக்கு முன்னைவிடத் தெளிவாக எல்லாம் தெரிந்தது. என் தலைமாட்டில் அலகாவா நிற்கிறாள்? அல்லவே அல்ல. அன்றைய விபத்தில் எனக்குச் சாவு நேர்ந்திருக்கிறது! நான் சொர்க்கத்தில் இருக்கிறேன். என் தலைமாட்டில் ஓர் அப்சரஸ் நிற்கிறாள்.

இப்படி எண்ணியதும் எனக்குச் சிரிப்புத் தாங்கவில்லை. “சிரிக்கும்படி என்ன ஆகிவிட்டது?” என்று அலகா கேட்டாள்.

“சிரிப்பதற்கு எப்போதுமே காரணம் வேண்டுமா என்ன?”

“எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றுகிறது!”

“அப்படியானால் மலர்கள் ஏன் சிரிக்கின்றன, சொல்லு பார்க்கலாம்!”

“மலர்கள் ஏன் சிரிக்கின்றனவா?” என்று அவள் தனக்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டாள். அவளுக்குள்ளே இரண்டு அலகாக்கள் இருந்தார்கள் போலும்! அவர்களில் ஒருத்தி இன்னொருத்தியை நோக்கி இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாள். அந்த இன்னொருத்தி திகைத்தாள். அவளுடைய பரபரப்பைப் பார்த்து முதலாமவள் நகைத்தாள். உடனே அவள் நாணினாள். நாணமுற்ற அலகாவின் அந்த உருவம் என்னை மேலும் மயக்கியது.

கடலைப் போல அழகுக்கும் பொங்கும் பருவம் உண்டோ? யாருக்குத் தெரியும்! அலகா கணத்துக்குக் கணம்.. மேன்மேலும் அழகியாகத் தோற்றினாள்.

நான் சிரித்துக்கொண்டே, “நான் சொல்லட்டுமா?” என்று கேட்டேன்.

“ம்..”

“பெண்கள் நாணுவதைக் கண்டு மலர்கள் சிரிக்கின்றன!”

“இஸ்ஸ்!”

அவளுடைய இந்த ‘இஸ்ஸ்’ எனக்கு மிகவும் இனிமையாக இருந்தது. நான் நோயாளியாக இருப்பதையும், படுக்கையில் விழுந்து கிடப்பதையும், சென்ற எட்டு நாளாக நினைவு தப்பியிருந்ததையும் அறவே மறந்தேன். கண் கொட்டாமல் அவளைப் பார்க்கலானேன்.

அவள் திடுக்கிட்டு விழித்தாள். உடனே மென்குரலில் கொஞ்சினாள்: “என்ன பைத்தியக்காரி நான்! துணி மடிப்பின்மேல் போடுவதற்கு மருந்தைக் கொண்டுவந்தும், அதைப் போடாமல் பேசுகிறேனே! ம், கண்ணை மூடிக் கொள்ளுங்கள், பார்க்கலாம்!”

“ஏன்?”

“இந்த மருந்து மிகக் கொடிய நஞ்சு. இதன் ஒரு துளி கூடக் கண்ணில் விழக்கூடாது. ராஜவைத்தியர் என்னிடம் கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டுப் போயிருக்கிறார்.”

“ஆனால் என் கண்கள் மூடிக்கொள்ளத் தயாராக இல்லையே!”

“ஏன்?”

ஏன்? அலகாவிடம் அதை எப்படிச் சொல்வது? ‘உன்னை ஓயாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது’ என்பதை எப்படிச் சொல்வது? இத்தகைய பேச்சு அவளுக்குப் பிடிக்குமா? அவள் வெறும் வேலைக்காரியின் மகள் அல்ல. அவளுடைய தாயின் பாலை நான் குடித்திருக்கிறேன். அவளுடைய தாயின் மடியில் நான் சிறுபருவத்திலிருந்து வளர்ந்து பெரியவனாகி யிருக்கிறேன். கலிகாவிடம் அப்பாவுக்கும் மதிப்பு உண்டு. அம்மாவோ அவளை வீட்டுப் பெரியவள் போல மதிக்கிறாள். ‘யயுவைப்பற்றிய கவலை என்னைவிடக் கலிகாவுக்கு அதிகம்’ என்று அவள் சொல்வது உண்டு. இத்தகைய கலிகாவின் பெண்ணிடம் -

“இப்பொழுது நீங்கள் கண்ணை மூடவில்லை என்றால், நான் ‘பூ’ என்று ஊதுவேனாக்கும்!”

அலகாவின் அந்தத் தித்திக்கும் சொல்லைக் கேட்டதும், என் இளம்பருவம் திரும்பி வந்தது. கடலில் கலந்த ஆற்றின் நீர், தனியே திரும்பி வந்தாற்போல இருந்தது!

நான் பேசாமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டேன். என் நெற்றியில் இருந்த துணிமடிப்பில் ஒவ்வொரு துளியாக

மருந்தை ஊற்றினாள் அலகா. சில சமயங்களில், திறந்த கண்ணைவிட மூடிய கண் மிகத் தெளிவாகப் பார்க்குமோ என்னவோ, தெரியவில்லை! 'பூ' என்று என் கண்ணை ஊதும் சிறுபருவத்து அலகாமுதல், இப்பொழுது துணி மடிப்பின் மேல் மருந்தை ஊற்றிவண்ணம் தலைமாட்டில் நிற்கும் அலகாவரையில், அவளுடைய பல உருவங்கள் என் கண்முன்னால் நகர்ந்து சென்றன. மொட்டு அதுவே தான்; ஆனால் அது மலர்ந்து, ஒவ்வொரு தடவையும் கண்கவர் வனப்பைக் கொண்டிருந்தது. கண்ணெதிரே நின்ற அலகாவின் வடிவழகில் அலாதியான மயக்கும் வல்லமை இருந்தது.

அலகா தாயுடன் அரண்மனையில்தான் இருந்து வந்தாள். ஆகையால் அவளுடைய இத்தனை வடிவங்களும் என் கண் முன்னாலேயே தோன்றியவைதாம். ஆனால் இன்றுவரைக்கும் அவள் எப்போதுமே இவ்வாறு என் கண்ணுக்கு விருந்தாக இருந்ததில்லை. இப்படி ஏன் நிகழ வேண்டும்?

நான் சிந்திக்கலானேன். எனக்கு ஆறு வயது ஆகும் வரைக்கும் அலகா என் தோழியாக இருந்தாள். பிறகு எங்கள் தொடர்பு விலகியது. நான் அரசகுமாரன். எனவே அரண்மனையிலும் நகரத்திலும் அரசவையிலும் விழா விலும் எங்கும் பெருமிதத்துடன் உலாவி வந்தேன். அவளோ வேலைக்காரியின் மகள். அவள் தயங்கித் தயங்கிப் பின்தங்கி ஒதுங்கினாள். அந்தப்புரத்தில் அம்மாவுக்கு எடுபிடி வேலைகளை அவள் செய்து வந்தாள். வருங்காலத்தில் நான் அரசனாக வேண்டியவன்; உலகனைத்தையும் வெல்லும் வீரனாக வேண்டியவன். அவள் வேலைக்காரி ஆகவேண்டியவள்; எப்பொழுதும் யாருக்காவது பணிவிடை செய்ய வேண்டியவள். ஆகவே நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை விட்டு மற்றவர் தொலைவில் சென்றோம்.

திடீரென்று ஏதோ ஒரு தெய்வீக நறுமணம் எனக்கு வெறியை மூட்டியது. என் கண்கள் மூடித்தான் இருந்தன.

வலக்கையை மெல்ல மெல்ல எடுத்துச் சென்று நான் பார்த்தேன். அலகா ஒயிலாகச் சாய்ந்து, மிகவும் ஜாக்கிரதையாக, மருந்தை ஒவ்வொரு துளியாகத் துணி மடிப்பின்மேல் சொட்டவிட்டாள். என் கன்னத்தின்மீது, அவளுடைய கூந்தல் சுருள் ஒன்று, அவளையும் அறியாமல், அலைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தச் சுருள் என் கைக்குத் தட்டுப்பட்டது. மென்மையான அந்த ஸ்பரிசம் என்னைக் கிளுகிளுக்கச் செய்தது. கண்ணைத் திறந்தால் அலகா விலகி விடுவாள் என்ற எண்ணத்தில், நான் கண்ணைத் திறக்காமலே, சிரித்துக் கொண்டு சொன்னேன்: “அலகா, என் மூக்கு மிக மிகக் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறது!”

“யார் மீது?”

“கண்களின் மீது.”

“யாருடைய கண்களின்மீது?”

“என் கண்களின்மீது.”

“ஏனோ?”

“இவ்வளவு இனிய நறுமணம் எங்கிருந்து வருகிறது என்பது அதற்குத் தெரியாததனால்!”

“அந்த மூக்கினிடம் நான் ஒன்று கேட்க வேண்டும்!”

“கேளேன்.”

“அதற்குத் தெய்வத்தின்மீது நம்பிக்கை உண்டா இல்லையா?”

“என் மூக்கு நாஸ்திகக் கொள்கையுடையதல்ல!”

“கோயிலிலுள்ள தெய்வ விக்கிரகம் கல்லால் ஆனது என்பதை அந்த மூக்கு ஒப்புக் கொள்கிறதா?”

“ஓ! ஒப்புக்கொள்கிறது.”

“அப்படியானால் அந்த மூக்கு அந்த விக்கிரகத்தின் முன்னால் ஏன் வணங்குகிறது? அதற்கு அந்த விக்கிரகத்தில் தெய்வம் புலப்படுகிறதா?”

“தெய்வம் புலப்படாவிட்டாலும், அந்த விக்கிரகத்தில் தெய்வம் இருக்கிறது.”

“அந்த மூக்கினிடம் வரும் இனிய நறுமணமும் இது போன்றதுதான்.”

அலகாவின் இந்தப் பேச்சு எனக்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தது. நாங்கள் இருவரும் மீண்டும் குழந்தைகளாகிச் சொல் விளையாட்டு விளையாடுவதாகத் தோற்றியது. ஆனால் இத்தகைய விளையாட்டை விட, அந்த நறுமணத்தை மனமார நுகரும் விருப்பம் எனக்கு வலுத்தது.

நான் அலகாவிடம், “இது என்ன நறுமணம்?” என்று கேட்டேன்.

“முல்லை மலர்களின் மணம்; சிறுவயதில் இது உங்களுக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.”

அலகா சொன்னது உண்மை. ஆனால் இடைக் காலத்திலே, வில்லின் நாண் ஒலியிலும், குதிரைகளின் குளம்பு ஓசையிலும் முல்லை மலர்களின் இந்த அன்புக் கொஞ்சல் என் காதுக்கு ஒரு பொழுதும் கேட்டதே இல்லை.

நான் சொன்னேன்: “அலகா, அந்த மலர்களை என் மூக்கின் அருகில் கொண்டு வா. நான் அவற்றினிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்.”

“சற்றுப் பொறுங்கள். ம்! பூச்சரத்தையே எடுத்துக் கொடுக்கிறேன்!”

“சரமா?”

“ஆமாம், சரத்திலே அவற்றைத் தொடுத்துச் சூட்டியிருக்கிறேன்.”

“அப்படியானால் அவை அங்கேயே இருக்கட்டும்.”

“ஏன்?”

“நீ பூக்களை அங்கிருந்து எடுத்தால் அவை என்மீது கோபித்துக் கொள்ளும்.”

“இஸ்ஸ்!”

“அவற்றின் நறுமணத்தை நான் அப்படியே நுகர வேண்டும்.”

அலகா ஏதுமே பேசவில்லை.

நான் சொன்னேன்: “உன் கூந்தலில் சூட்டியுள்ள பூச்சரத்தின் நறுமணத்தை நீ எனக்குக் கொடுக்காவிட்டால் நான் உரக்கக் கத்துவேன். அப்புறம் எல்லாரும் விழித்துக் கொள்வார்கள்!”

ஈரத் துணிமடிப்பில் இனிப் போடுவதற்கு மருந்துத் துளிகள் இல்லையாகியிருக்க வேண்டும். கொழு கொழுப்பான தன் மென்கரத்தை என் உதட்டின்மீது வைத்து அவள் சொன்னாள்: “அப்படி ஏதும் செய்து விடாதீர்கள்! எட்டு நாளாக அரண்மனையில் யாருக்கும் உயிரோட்டம் இல்லை. ராஜவைத்தியர் இன்று உங்கள் நோய் தணிந்திருப்பதாக உறுதி கூறியதனால், எல்லாரும் இப்பொழுது தான் தூங்குகிறார்கள். ராஜவைத்தியரும் அடுத்த கட்டில் தூங்குகிறார். நீங்கள் கத்தினால் எல்லாரும் ஓடி வருவார்கள். பிறகு மகாராணியார் என் மீது பாய்ந்து வாட்டியெடுப்பார். ‘பாழாய்ப் போன கிறுக்கிக்குப் பணிவிடைகூடச் சரியாகச் செய்யத் தெரியவில்லை!’ என்று எரிந்து விழுவார். அவர் என்னைக் கழுவில் ஏற்றுவார்.”

“கழுவில் ஏறுவதைவிட மலர்களின் மணத்தைக் கொடுப்பதே நல்லது! அப்படித்தானே? ம்; நல்ல செயலில் தாமதம் கூடாது என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். நான் ஐந்து வரைக்கும் எண்ணுவதற்குள் - ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நா - நா - !”

சொர்க்கத்துச் சோலையிலுள்ள மலர்கள் யாவும் தமது நறுமணத்தை அந்த முல்லை மலர்களுக்கு அளித்திருந்தன போலும்.

அலகாவின் கூந்தலில் சூட்டியிருந்த அந்தப் பூச்சரத்தை நுகர்ந்து நுகர்ந்து நான் வெறி பிடித்தவன் ஆனேன். அந்த மலர்களுடன், என் மூக்கிலும் கன்னத்திலும் பறந்து விளையாடிய அவளுடைய சுருள் கூந்தல் எனக்குத் தெய்விக இன்பத்தையும் தெம்பையும் தந்தது.

அலகா என்னிடமிருந்து விலகுகிறாள் என்று தோன்றியதுமே, என் உணர்வை இழந்தேன். அந்தச் சுகந்தத்தினால் இன்னமும் எனக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. உடலில் ஒவ்வோர் அணுவுக்கும் அது தேவையாக இருந்தது.

நான் கண்ணைத் திறந்தேன். அவள் விலகலானாள். உடனே நான் அவளது கூந்தலிலிருந்து அந்தப் பூச்சரத்தைப் பறித்து எடுத்தேன். இரு கைகளாலும் அந்த மலர்களைக் கசக்கி நசுக்கி மூக்கருகில் கொண்டு போனேன்.

அலகா நடுங்கிய குரலில், “இதென்ன, இப்படியா செய்வது, இளவரசே?” என்று அரற்றினாள்.

“இன்னமும் எனக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. மேலும் மேலும் சுகந்தம் எனக்கு வேண்டும்!”

நான் என்ன செய்கிறேன் என்பது எனக்குத் தெரியு முன்பே, என் கைகள் அவள் கழுத்தை அணைத்து இழுத்தன. அடுத்த கணமே அவளுடைய இதழ்கள் என் இதழ்களின்மீது பொருந்தின. மதுரமான, மிகமிக மதுரமான அமுதம் அந்த இதழ்களில் நிரம்பியிருந்தது. கொதிக்கும் பாலையிலே வழி நடப்பவன் போல, என் உதடுகள் வறண்டன. நான் வேட்கையினால் தவிதவித் தேன். கடகடவென்று அந்த அமுதத்தை அருந்தலானேன். ‘இன்னும், இன்னும்’ என்ற ஒரே மந்திரத்தை என் உதடு உருவேற்றியது. ஒரே ஓர் உணர்வுதான் என்னிடம் எஞ்சியிருந்தது: நான் இன்ப மடுவில் நீந்திக்கொண்டிருக்கிறேன்; ஆனால் அந்த மடுவிலுள்ள தண்ணீர் போதுமளவு ஆழமாக இல்லை.

“இது என்ன, இளவரசே?” என்று யாரோ அந்த மடுவிலிருந்து கேட்டார்கள்.

யார் அவள்? மச்ச கன்னிகையா! நான் கண்களை அகல விரித்துப் பார்த்தேன். அலகாதான் அவள். என் படுக்கையிலிருந்து தொலைவில் அவள் நின்றிருந்தாள். ஆனால் என் இதழ்கள் திருப்தியற்றவையாக இருந்தன. என் மனம் இன்பமற்றதாக இருந்தது. உடலின் ஒவ்வோர் அணுவும் எரிவது போலத் தோன்றியது. நான் அருந்திய அமுதம் கொடுமையான நஞ்சு போல என்னை எரித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த எரிச்சலைத் தணிக்க, எனக்கு இன்னமும் அமுதம் தேவையாக இருந்தது.

அலகாவை எட்டிப் பிடிப்பதற்காக நான் துடிதுடித்து எழ முயன்றேன். என் இடக்காலில் தாங்க முடியாத வலியும் வேதனையும் எழுந்தன. அம்பின் அடிபட்ட பறவை போலக் கீச்சென்று கதறிக்கொண்டே படுக்கையில் சாய்ந்தேன்.

16

உயிருக்கே ஆபத்தான அந்த நோயிலிருந்து நலம் பெறுவதற்கு எனக்கு நாலைந்து மாதங்கள் பிடித்தன. ஆனால் அன்று இரவு என்னுடைய அந்தக் ‘கீச்’சுக் கதறலினால் அரண்மனை முழுவதும் மகிழ்ச்சி பெற்றது. எனக்குப் பிரக்கினை வந்துவிட்டது, சாவிலிருந்து தப்பி விட்டேன் என்ற உணர்வினால் எல்லாருக்குமே உயிர் வந்தது. கிழ ராஜவைத்தியரோ ஓடி ஓடி என் அரண்மனைக்கு வந்தார்.

ஒரு சிறு பெண் போலத் தழுதழுத்து அவர் கண்ணீர் வடிக்கலானார்.

எட்டு நாட்கள் நான் செத்தவன் போல விழுந்து கிடந்தேன். கடுமையான அந்த மயக்கத்திலிருந்து

நான் விழித்துக்கொள்வேனோ மாட்டேனோ என்று அம்மாவுக்குச் சந்தேகம். நகரத்திலுள்ள தெய்வங்களுக்கெல்லாம் அவள் பல வகையான வேண்டுதல்கள் செய்து கொண்டாள். நான் எழுந்து நடமாடுவதற்கு முன்னமே, அவள் அந்த வேண்டுதல்களை மிகவும் தடபுடலாக நிறைவேற்றினாள்.

என் ஜூரம் விரைவிலேயே இறங்கியது. கால் எலும்பு முறிந்திருந்தது. அதுதான் மிகுந்த தொந்தரவைக் கொடுத்தது. ஆனால், எலும்பு முறிவைச் சரிப்படுத்துவதில் நிபுணனான ஒரு காட்டு மனிதனை ராஜவைத்தியர் கிழக்கு இந்தியாவிலிருந்து எவ்வளவோ பாடுபட்டு அழைத்து வந்தார். அவன் அந்த எலும்பைச் சரியாகப் பொருத்தி வைத்தான். காலில் எவ்வகையான ஊனமும் இல்லை. ஆனால் இந்த நாலைந்து மாதங்களைக் கழிப்பது எனக்கு ஒரே அலுப்பாக இருந்தது.

வெளியே பறக்கும் பறவைகளை அரண்மனை ஜன்னலிலிருந்து நான் பார்க்கும்போதெல்லாம் என் நொண்டித்தனத்தைக் கண்டு எனக்கே அருவருப்பாக இருந்தது. பறவையைப் போல, ஏதாவது ஒரு ஜன்னலிலிருந்து உடலை 'விர்' என்று கீழே பாய்ச்ச வேண்டும் என்று தோன்றும். அதனால் பிறகு என்ன ஆனாலும் சரி! குதிரையின் கனைப்புக் காதில் விழுந்தால் என் கைகள் பரபரக்கும்; உடலிலுள்ள ஆற்றல் முழுவதும் விழித்துக் கொள்ளும்.

நான் காலை அசைக்க முடியாதபடி விழுந்து கிடக்கும் சினத்தை யார்மீது காண்பிப்பது என்று எனக்கே தெரியவில்லை. எரிச்சலுடன் என் உடலையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக எந்த உடலின் அழகையும் ஆற்றலையும் வளர்ப்பதற்காக நான் அல்லும் பகலும் பாடுபட்டேனோ, அந்த உடல் என்மீது இப்படியா முறுக்கிக்கொள்ள வேண்டும்? சேசே! மனிதன்

உடலின்மீது ஆசை கொள்கிறான்; அந்த ஆசைக்கு அளவு இருப்பதில்லை. ஆனால் உடல் அவன்மீது இப்படி ஆசை கொள்வதில்லை. சில சமயம் அது தன் பகையைத் தீர்த்துக்கொள்கிறது!

இவ்வாறு உடல் யாரிடம் பகை கொள்கிறது என்பதை நான் படுத்தவண்ணமே ஆராய முயன்றேன். ஆனால் அந்த ஆராய்ச்சி வெற்றி பெறவில்லை. உடலினின்றும் வேறுபட்ட ஒரு யயாதி என்னுள்ளே இருக்கிறான் என்று எனக்குப் பல தடவை தோன்றியது. ஆனால் அவனுடைய இயல்பையும் வடிவையும் நான் எப்படி அறிவது? எவ்வளவோ சிந்தனை செய்தும் இது எனக்கு விளங்கவில்லை. மனம், புத்தி, அந்தக்கரணம் ஆகியவை உடலின் உறுப்புக்கள் அல்ல, அவற்றுக்குத் தனி வாழ்வு உண்டு என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உடல் என்னிடம் பகைகொண்ட சமயத்தில் இவை யாவும் என்ன செய்து கொண்டிருந்தன? எட்டு நாளை என் மயக்க நிலையில் - ராஜவைத்தியர் கொடுத்த பல அரிய மருந்துகளுடன், விஷத்தையே கொடுத்திருந்தாலும் நான் மறுக்காமல் குடித்திருக்கக்கூடிய அந்த மயக்க நிலையில் - என் மனம் எங்கே இருந்தது? என் புத்தி எங்கே இருந்தது? என் அந்தக்கரணம் எங்கே இருந்தது? இருள்!... எங்கும் ஒரே இருள்!

நான் எரிச்சலுடன் என் காலையோ கையையோ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது உதடுகள் மெதுவாக என் காதுடன் கிசுகிசுக்கும்: 'பைத்தியக்காரனடா நீ! உடல் எப்பொழுதுமே உன்னிடம் பகைமையா கொண்டிருக்கிறது? அன்று இரவு அலகாவின் இதழ்களில் இருந்த அமுதத்தை உனக்கு யார் கொண்டுவந்து கொடுத்தது? நாங்கள்தாமே!'

அந்த இரவு என்வரைக்கும் சாவில்லாத ஓர் இனிய கனவு. அந்தக் கனவு நினைவுக்கு வரும்போது, காலின் வலியையும், அப்போதைய நொண்டி மனப்பான்மையை

யும், என் எல்லாத் துன்பங்களையும் அறவே மறந்து விடுவேன். வெளியே கடுமையான வெயில் காய்ந்தாலும், அந்த இரவை நினைத்தவுடன் அந்த வெம்மை மறையும். பிறகு, கையில் கர்ப்பூர விளக்குடன் நிற்கும் இளமங்கை போன்ற அந்த இரவு, என் கண்முன் தோன்றும். முல்லை மலர்களின் அந்த மயக்கும் நறுமணம், அலகாவின் கூந்தலின் அந்த மென்மை ஸ்பரிசும், அவளுடைய இதழ்களின் அந்த இனிய அமுதம் - இவற்றை நினைத்துக் கொள்ளும் போதெல்லாம் என் உடல் கிளுகிளுக்கும்.

அந்த நூலைந்து மாதங்களில் எனக்கு ஒப்பற்ற இன்பத்தைத் தந்தது இந்த நினைவுதான். அடிக்கடி இந்த நினைவுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதே என் பொழுது போக்காயிற்று. அந்த இன்பத்தை மீண்டும் ஒரு தடவை நுகர வேண்டும் என்று எண்ணியும், அந்தப் பேறு எனக்கு வாய்க்கவில்லை. அலகா எத்தனையோ தடவை என் பணிவிடைக்கு வந்து போவாள்; ஆனால் அது பகலில்தான். இரவில் அவள் எப்பொழுதுமே மீண்டும் வரவில்லை. இரவில் மற்ற வேலைக்காரிகள் பலர், மாறி மாறி என் பணி விடைக்கு வந்தார்கள். அவர்களில் பலரும் இளமங்கையர்; ஆயினும் எனக்கு அலகாதான் தேவை! முல்லை மலர்களின் சரத்தைக் கூந்தலில் அணிந்தவள், 'பூவென்று கண்ணில் ஊதுவேன்!' என்று சொல்லித் துணிமடிப்பில் மருந்துத் துளிகளைச் சிந்த விடுகிறவள், ஆனந்தத்துடனும் பேசுகிறவள் - சிறு பருவத்துத் தோழியான இத்தகைய அலகாதான் எனக்குத் தேவை. பகலில் அவள் என்னைச் சுற்றி வளைய வரும்பொழுது, அவளுடைய ஒயிலான ஒவ்வோர் அங்க அசைவையும் என் கண்ணுள் பேராசையுடன் பதித்துக்கொள்வேன். மற்ற எந்த வேலைக்காரியிடமும் இந்தக் கவர்ச்சி எனக்குத் தோன்றியதில்லை.

அலகாவின் இந்த இனிய நினைவுக்கு இணையாக, இந்தச் சமயத்தில் எனக்கு ஆனந்தத்தைத் தந்தது, மற்றொரு பெருங் கனவு. எலும்பு முறிவைக் குணப்படுத்துவதற்கு

வந்த அந்தக் காட்டு மனிதன், பாரத நாடு முழுவதும் சுற்றியவன். விதம் விதமான குகைகள், காடுகள், நகரங்கள், கடல்கள், மலைகள், கோயில்கள், மனிதர்கள் - இன்னும் என்ன என்னவோ பற்றிக் குன்றாத சுவையுடன் அவன் வர்ணித்துக் கூறுவான். அந்த வர்ணனைகள் என்னை அறியாமலே என் மனத்தில் ஓர் அழகிய கனவை இழைத்தன. அசுவமேதத்துக்காக விடுத்த குதிரையைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு நான் போகிறேன், ரம்மியமும் பயங்கரமுமான இந்தக் காட்சிகள் அனைத்தையும் நேரே காண்கிறேன், வகைவகையான அந்த எழில்களை நுகர்கிறேன், புதிய புதிய நாடுகளை வென்று அடிப்படுத்துகிறேன். - இதுதான் அந்தக் கனவு. அந்தக் கனவின் இறுதியில், நான் திக்விஜயம் செய்த வீரனாகத் திரும்பி வருவதாகவும், என்னை வரவேற்கும் மங்கையர் கூட்டத்தின் முன்னால், அலகா கையில் மணிவிளக்குடன் நிற்பதாகவும் எனக்குத் தோற்றும்.

என் உடல் நன்றாகத் தேறிவிட்டது. கிழ அமைச்சரிடமும், என்னுடைய மற்ற ஆசிரியர்களிடமும் நான் அந்தக் கனவைக் கூறினேன். அவர்கள் அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். வேண்டாம் வேண்டாம் என்று அம்மா சொல்லியும், நகரதேவதையின் ஒரு விழாவிலே, அப்பா அசுவமேத வேள்வி செய்வதாக அறிக்கை விடுத்தார்.

17

அந்த நாட்கள் எனக்கு இன்னமும் நினைவுக்கு வருகின்றன! வீரர்களின் சிலைகள் போல, அவை கண் முன்னால் நிற்கின்றன. அந்த இரவுகள் இன்னமும் என் மனத்தை மலர்விக்கின்றன. வெறியூட்டும் ஓய்ந்தோர் ஒவ்வோர் அடியையும் எடுத்து வைத்து நடக்கும் கலை மங்கையரைப் போல, அந்த இரவுகள் தோற்றுகின்றன. ஏறக்குறைய ஒன்றரை ஆண்டு நான் அசுவமேதக்

குதிரையுடன் சுற்றினேன். பழமையான இந்தத் தூய பாரத பூமியின் எழிலை அடிக்கடி பார்த்தேன். ஐம்பெரும் பூதங்களின் தாளத்துக்கு ஏற்றபடி பாடும் எண்ணற்ற அதன் மதுரகீதங்களைக் காதில் சேமித்து வைத்துக் கொண்டேன். அதன் புதிய புதிய ஆடல்களைக் கண்ணில் அடக்கி வைத்துக்கொண்டேன்.

வடக்கு, மேற்கு, தெற்கு, கிழக்கு - இப்படி அசுவமேதக் குதிரையின் வழி இருந்தது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பூமித்தாய் எவ்வளவு மனோகரமாக இருந்தாள்! பருவந்தோறும் அவள் புதிய புதிய அழகிய சேலைகளை அணிந்தாள். வகைவகையான அணிகளை அணிந்தாள். சில சமயம் இந்த உலகத்தாய் உயிர் பெற்று என்முன் நிற்பதாகத் தோற்றியது. ஆறுகள் இவளுடைய பால் வெள்ளமாகக் காட்சியளித்தன. மலைகளிலிருந்து பெருகும் இந்தப் பாலை ஊட்டி இந்தத் தாய் தன் லட்சோபலட்சம் மக்களை வளர்க்கிறாள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது நான் கட்டுக்கடங்காத மகிழ்ச்சி கொள்வேன்.

சில சமயம் இரவில் அம்மாவின் உருவம் என் கண்முன் நிற்கும். அவளுக்குக் கொடுத்த வாக்கு நினைவுக்கு வரும். 'இல்லையம்மா, நான் ஒருபோதும் துறவியாக மாட்டேன்' என்று அவளுக்கு வாக்குக் கொடுத்திருந்தேன். அதன் ஒவ்வொரு சொல்லையும் உண்மையாக்கிக் காண்பித்தேன். உலகுக்கு முதுகு காட்டி ஓடாமல், அதற்கு ஈடு கொடுக்க நான் புறப்பட்டிருந்தேன். நான் உலகை விட்டுக் காட்டுக்கு ஓடுகிறவன் அல்ல; உலகை வென்று அதன்மீது என் முத்திரையைப் பதிக்க விரும்பினேன்.

மிகச் சில ராஜ்யங்களே எங்கள் குதிரையை எதிர்த்தன. அப்பா தமது வீரத்தினால் பாரதநாடு முழுவதிலும் அச்சத்தையும் மதிப்பையும் உண்டாக்கி யிருந்தார். சாட்சாத் இந்திரனையே தோல்வியுறச் செய்த நகுஷ மகாராஜாவின்

அசுவமேதம்! அவருடைய குதிரையைத் தடுக்கும் துணிச்சல் யாருக்கும் உண்டு? பகுத்தறிவின்றி என்னை எதிர்த்தவர்கள், 'தந்தைக்கு ஏற்ற மகன் இவன்' என்பதை உணரும்படி என் செயலினால் காண்பித்தேன்.

சிறியவையும் பெரியவையுமான இந்தப் போர்களில் எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி விளைந்தது. வேட்டையிலே நான் வல்லவன்; பல விலங்குகளை விளையாட்டாக வேட்டையாடியிருக்கிறேன். ஆனால் நமக்கு எதிரே நின்று, நம்மைப் போலவே அஸ்திர சஸ்திரங்களைக் கொண்டு போரிடும் எதிரிகளான மன்னர்களை வெல்வதில் ஒரு தனி ஆனந்தம் இருக்கிறது. இத்தகைய தருணத்தில் வீரனின் தடந்தோள் உண்மையாகவே துடித்து எழுச்சி கொள்ளும்! வேட்டையைவிட, யுத்தத்தில் கிடைக்கும் வெற்றி மகிழ்ச்சி அதிக வெறியை உண்டாக்குகிறது. இந்த வெறியையே நான் நாடினேன். இந்த வெறியின் இனிமையை நான் உணர்ந்திருந்ததனால்தானே நகரதேவதையின் விழாவில் என் உயிரையே பணயமாக வைத்தேன்? ஆயினும் என்ன இருந்தாலும், அது நான் ஒரு விலங்கின்மீது பெற்ற வெற்றி.

இந்த யாத்திரையில், பெரிய பெரிய மன்னர்களும் மன்னாதி மன்னர்களும், என்முன்பு உருண்டு புரண்ட பொழுதும், 'நான், நான்' என்று கொக்கரித்த வீரர்கள் 'அபயம், அபயம்' என்று சொல்லி வாயிலே புல்லுடன் என்னைச் சரண் அடைந்தபொழுதும், நான் ஆனந்தத்தின் உயர்சிகரத்தை எட்டினேன். சிறுவயதில் பவழமல்லிகைச் செடியை அசைத்து அதன் மலர்கள் குவியல் குவியலாக விழுவதைப் பார்ப்பதில் எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாகும். வானமென்னும் மரத்தை ஆட்டி, அதிலுள்ள தாரகைகளால் பூமி முழுவதையும் அலங்கரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இப்போது என்னுள் எழுந்தது. ஆனால் உடனே எனக்குத் தோன்றும்: 'என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் இது! நள்ளிரவில் பளிச்சுப் பளிச்சென்று ஒளிரும் விண்மீன்களைக் கண்கொட்டாமல் பார்ப்பதிலே இருக்கும்

ஆனந்தம், வானத்து லஸ்தர்களை உடைத்து அவற்றிலுள்ள விளக்கொளிகளை அணைப்பதிலே இருக்க முடியாது.'

இந்த யாத்திரையிலே, பல இரவுகள் எனக்குத் தூக்கமே இல்லை. அம்மாவின் நினைவினாலோ, வேறு காரணங்களினாலோ, நான் அமைதியற்றிருந்தேன் என்பதில்லை. சொல்ல முடியாத ஏதோ ஒரு குறுகுறுப்பினால் என் தூக்கம் கலையும். உடல் சோர்ந்திருக்கும். ஆனால் ரதத்தில் பூட்டிய சுறுசுறுப்பான குதிரை மந்தமாக வரும் தன் துணைக் குதிரையை அலட்சியம் செய்து நாலுகாற்பாய்ச்சலில் ஓடுகிறது அல்லவா? அது போலவே என் மனம், சோர்வுற்ற உடலைச் சிறிதும் சட்டை செய்யாமல், தன்னிச்சையாகச் சுழலும். பிறப்பு, இறப்பு, அன்பு, சமயம், கடவுள் முதலிய ஆழ்ந்த புதிர்கள் அடங்கிய சக்கர வியூகத்துக்குள் அது புகும். அதிலிருந்து அது வெளிவரும்போது ஒரே தொல்லையாக இருக்கும். சாவின் உண்மை உருவத்தைக் காண விரும்பிய நசிகேதஸ்ஸின் கதை எனக்குப் பொய்யாகத் தோன்றும். என் உடலின் ஒவ்வோர் அணுவும், 'நான் வாழ வேண்டும். நான் வாழ வேண்டும்!' என்று சொல்லும். மனமோ அதைப் பார்த்து ஏளனத்துடன் கேட்கும்: 'அப்படியானால் அசுவமேதப் புரவியுடன் நீ எதற்காக ஓடுகிறாய்? எங்காவது, யாராவது குதிரையைத் தடுப்பார்கள்; கடும் போர் நிகழும்: ஒருகால் அந்தப் போரில் நீ வாள்முனையிலே விழலாம்! வாழ விரும்பும் நீ, சாவு தன்னிச்சையாக விளையாடும் இடத்திலே, எதற்காகக் கால் வைக்க வேண்டும்?'

உடலுக்கும் மனத்துக்கும் நிகழ்ந்த இந்தச் சச்சரவை என்னால் தீர்க்க முடியவில்லை. மலர்ப்படுக்கையும் எனக்கு முள் ஆகும். நான் வெளியே எழுந்து வருவேன்; நட்சத்திரங்களைப் பார்ப்பேன்; கிச்சக்கிச்ச மூட்டிக் கொண்டே ஓடும் தென்றலுடன் பேசுவேன். பக்கத்து மாந்தோப்பில் மரங்கள் தமக்குள்ளே ஏதோ முணு முணுக்கும்; அதை நான் காது கொடுத்துக் கேட்பேன்.

அருகிலே குளத்திலிருந்து சக்கரவாகப் பறவையும் அதன் பேடும் புலம்புவது கேட்கும். உள்ளத்தை உருக்கும் அந்தச் சோக இசை என்னை மயக்கும். நடுவில் ஏதாவதொரு நட்சத்திரம் வானத்திலிருந்து நழுவி விழும். எரியும் விறகிலிருந்து பறக்கும் பொறிபோல அது தோற்றும்.

மெல்ல மெல்ல என்னைச் சுற்றிலும் அமைதியின் ஆட்சி பரவும். என் கூடாரத்தின் அருகில் மிகப் பெரிய வீரர் படை தங்கியிருந்தும், நள்ளிரவாகி இரண்டொரு நாழிகை கடந்துவிட்டால், குதிரையின் கனைப்புக்கூடக் கேட்காது. மரங்களில் பறவைகளின் கலகலப்பு எப்போதோ ஓய்ந்து விட்டிருக்கும். அவற்றின் தூக்க அசைவுகூட இப்பொழுது காதில் விழாது.

உயிர்கள் அனைத்தும் இப்படி அமைதியில் ஆழ்ந்திருப்பதைக் கண்டதும், என்னை அறியாமலே என் வாயினின்றும் பிரார்த்தனை மந்திரங்கள் எழும். மிகவும் மெதுவான குரலில் அவற்றைச் சொல்வேன். கடைசியில் கையைக் கூப்பி, வானத்தையும், சுற்றுமுள்ள பூமியையும் கண்களிக்கப் பார்த்து, நிறைந்த மனத்துடன், 'ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:' என்பேன். பிறகு நித்திரை தன் மென்மை யான பட்டாடையை மெல்ல மெல்ல என் உடலின்மேல் பரத்தித் தாலாட்டுப் பாடும்.

18

பகலில் உண்டாகும் வெற்றிவெறி எனக்குப் பிரியமாக இருந்தது போலவே, இரவில் கிடைக்கும் இந்த அமைதியும் பிடித்திருந்தது. இந்த இரண்டையும் எப்படி இணைத்து வாழ்வது என்பதுதான் விளங்கவில்லை. அசுவமேதக் குதிரையின் பின்னால் நான் போய்க் கொண்டிருந்தேன். காலம் என்னும் மரத்திலிருந்து ஒவ்வொரு பழுப்பாக உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. இந்தப் பயணத்தில்

அமைதியின் எத்தனையோ வடிவங்களையும், வெறியின் விதம் விதமான உருவங்களையும் கண்டேன்.

ஆட்டத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் நாட்டிய மங்கையின் ஆடை சிறிது விலகி அவளுடைய மேனியழகு இலேசாகத் தெரிகின்றதல்லவா? அவ்வாறு தோன்றும் நாலாம் பிறை வளர்மதியின் எழிலை நான் பல தடவை கண்ணாரப் பருகியிருக்கிறேன். காரிருள் கவ்விக்கொண்டு வந்தது. எங்கே பார்த்தாலும் மினுமினுக்கும் மின்மினிகளும், 'கொர் கொர்' என்று உறுமும் விலங்குகளுமாக இருந்தன. நள்ளிரவு கடந்தும் எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அலுத்துப் போய் வெளியே வந்தேன். ஏதோ கந்தர்வ உலகத்துக்கு வந்தாற்போல வியப்படைந்தேன். என் எதிரே இருந்த உயர்ந்த அடர்ந்த மரங்களின் வலை வாயிலாகச் சிரிக்கும் நிலவு, மெல்ல மெல்லத் தரையில் படர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த நிலவைப் போலவே, நான் பார்த்த காட்டுத் தீயும் எனக்கு இன்னமும் நினைவிருக்கிறது. காடு முழுவதுமே பற்றிக்கொண்டாற்போல இருந்தது. அந்தக் காட்சியில் பயங்கரம் மட்டுமின்றி, அற்புதக் கவர்ச்சியும் இருந்தது. இயற்கைத் தெய்வத்தின் மகத்தான வேள்விக் குண்டமாக அது எனக்குத் தோன்றியது. இத்தகைய ஒரு வேள்விக் குண்டத்தில்தான், மலைமகள் கணவனின் அன்பைக் வேண்டிக் குதித்தாள். அவள் சதி ஆனாள். அந்தக் காட்டுத் தீயைக் கண்டபோது காதலின் இந்த அழியாக்கதை நினைவுக்கு வந்தது. எனக்கு எவளாவது காதலி இருந்து, அவள் கீச்சிடுவதைக் கேட்டு நான் இந்தத் தீக்கொழுந்தில் பாய்ந்திருந்தேனானால், அவளைச் சுகமாக மீட்டு வந்திருப்பேன் என்று எனக்குத் தோன்றியது. அப்பொழுது அவளிடம் எனக்கு உள்ள ஆழ்ந்த அன்பைக் கண்டு, தேவர்கள் யாவரும் என்மீது மலர்மாரி பொழிந்திருப்பார்கள்! கற்பனையில் வல்ல கவி ஒருவன், மிகத் தொலைவான நாட்டிலிருந்து வந்து, என்னைப் பார்த்து

மகிழ்ந்து, 'இளவரசர் யயாதியே, இன்று என் வாழ்வே நிறைவேறியது. பிறந்து பார்க்க வேண்டிய ஒப்பற்ற காட்சியை நான் கண்டேன். பெருங் காப்பியத்துக்குப் பொருள் எனக்குக் கிடைத்தது' என்று சொல்லியிருப்பான்!

19

இந்தச் சுற்றுப்பயணத்தில் நான் எத்தனை வகைகளில் அமைதியையும் வெற்றியையும் பார்த்தேனோ சொல்லி முடியாது. பூமித்தாயின் உடலில் புல்லரித்தாற் போலத் தோற்றும் பசுமையும், தங்கள் வலிமையான கைகளால் வானத்தைத் தாங்குவதற்காகப் பெருமிதத்துடன் ஓங்கி நிற்கும் தேவதாரு மரங்களும்! புரோகிதர் ஆசி கூறும் போது கங்கைநீரைத் தெளிப்பது போலத் தோற்றும் மழைத் தூற்றலும், பிரளய காலத்துப் பேரலைகளை நினைவூட்டி யானைத் துதிக்கை போல வளைந்து ஓடும் அருவியும்! விரலின்மீது கணப்பொழுது உட்கார்ந்தால் ரத்தின மோதிரம் போலத் தோற்றமளிக்கக் கூடிய அழகிய சிறு குருவியும், குதிரையுடன் போர் வீரனை அபக்கென்று விழுங்கிய பின்பு மரத்தை வளைத்துச் சுற்றிக்கொண்டே இரையைத் துண்டு துண்டாக்கும் பயங்கர மலைப்பாம்பும்! கோயில்களின் உன்னத கோபுரங்களும், கணிகைகளின் மனங்கவர் மாளிகைகளும்! மூன்று ஆள் உயரமுள்ள வீரர் சிலைகளும், மலைக்குகையிலே தீட்டிய மங்கையரின் எழில் ஓவியங்களும்!

இப்படித்தான் ரதியின் ஒரு சிலையைப் பார்க்கப் போயிருந்தேன். என்னுடன் வந்த வீரர்கள் யாவரும் லேவளியே நின்றார்கள். சிலை மிகவும் அழகாக இருந்தது. சிவபெருமான் மன்மதனை எரித்த பிறகு, புலம்பும் நிலையில் இருந்த ரதி அவள். நான் நீண்ட நேரம் அவளைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்தபடி நின்றேன். அவள் முன்றானை விலகியிருந்தது. கூந்தல் விரிந்து முதுகில்

அலையலையாகப் படிந்திருந்தது. அது உயிரற்ற சிலை என்பதை மெல்ல மெல்ல மறந்தேன். நான் என்ன செய்கிறேன் என்பதை அறியுமுன்பே, முன்னால் பாய்ந்து சென்றேன்; அந்த அழகியின் முகத்தைத் தீவிர ஆவலுடன் முத்தமிட்டேன். தண்ணென்ற கல்லின் ஸ்பரிசத்தினால் உணர்வு பெற்றேன்; இல்லையென்றால் லட்ச லட்சம் தடவை அந்த அழகியை முத்தமிட்டிருந்தாலும் எனக்குத் திருப்தி உண்டாகியிராது.

கல்லின் ஸ்பரிசத்தினால் நான் திடுக்கிட்டேன், விலகினேன், நான் செய்தது குற்றமோ என்று என் நெஞ்சம் குறுகுறுத்தது. 'ரதி என்பவள் சதியோ தெய்வமோ அல்ல; அவளுடைய வடிவை முத்தமிட்டத்தில் என்ன குற்றம் இருக்கிறது?' என்று, என் குறுகுறுத்த மனத்துக்கு ஆறுதல் கூறினேன்.

20

அசுவமேதக் குதிரை இப்பொழுது கிழக்கு இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தது. அடர்ந்த காடுகள் சூழ்ந்த பகுதி அது. நடுநடுவே மனிதர்கள் வாழ்ந்தார்கள். எங்காவது ஒரு பெருநகரம் புலப்படும். எங்கே பார்த்தாலும் காட்டு மக்களின் ஆட்சி; ஆகையால் அங்கே பெரும்பாலும் போருக்கு இடமே இல்லை. இந்த வாழ்க்கை எனக்கு வெறுப்பை ஊட்டியது.

இந்தப் பிரதேசத்தில் யானைகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. எனவே இந்தப் புதிய வேட்டையில் ஈடுபடத் தீர்மானித்தேன். பெரிய பெரிய காட்டு யானைகள் இரவில் தண்ணீர் குடிக்க அரணியத்திலுள்ள நீர்நிலை களுக்கு வரும் என்று கேள்வியுற்றிருந்தேன். நான் தன்னந்தனியே யானையை வேட்டையாட உறுதி கொண்டேன். ஒரு நள்ளிரவில், யாரையுமே உடன் அழைத்துக் கொள்ளாமல், நான் காட்டினுள்ளே மிகத் தொலைவில்

சென்றேன். பரந்த ஏரியின் கரையில் இருந்த உயர் மரத்தின்மீது ஏறி அமர்ந்தேன். உடலைச் சிலிர்த்தும் அதிசயம் அது! இருள் எங்கும் கடலெனப் பரவியிருந்தது. நாலு முழுத்துக்கப்பால் எந்தப் பொருளும் கண்ணுக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஜூரம் வந்தவனைப் போல, அரணியம் முழுவதும் முனகிக் கொண்டிருந்தது. விந்தை விந்தையான ஒலிகள் ஒன்றுட் ஒன்று கலந்து காதில் வந்து விழுந்தன, பைத்தியம் பிடித்தவன் திடீரென்று கத்துவானே, அது போல. புலியின் உறுமல் எங்கோ தொலைவிலிருந்து கேட்டது.

இந்த நிலையில் யானை வேட்டையாடுவது பிரம்மானந்தமாகத் தோன்றியது. என் உயிர் முழுவதையும் காதில் திரட்டி வைத்துக்கொண்டேன். யானை தண்ணீர் குடிக்க ஆரம்பித்தால், 'டுபுடுபுடுபு' என்ற ஒலி கேட்கும் என்று பலர் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். என் முழுக் கவனமும் அந்த ஒலியின்மீது இருந்தது. மற்ற ஒலிகள் காதில் விழவில்லை. ஒவ்வொரு கணமும் யுகமாக இருந்தது.

என் காதில் தெளிவற்ற ஒரு குரல் கேட்டது: 'டுப் - டுப் - டுப் - புட் - புட் - புட்!' என் உடல் அனைத்திலும் மின்சக்தி பாய்ந்தது. தொலைவில் எதுவும் புலப்பட வில்லை. 'ஒலி வரும் இடத்தை நோக்கியே அம்பெய்ய வேண்டும். அடி பட்டால் யானை வேதனைக் குரல் எழுப்பும். பிறகு சர் சர் என்று அந்த இடத்தை நோக்கியே அம்பு விடவேண்டும்' என்று நான் திட்டமிட்டிருந்தேன்.

'டுப் - டுப் - டுப் - புட் - புட் - புட்!' நான் அம்பு விட்டேன். அந்த அம்பு லட்சியத்தை நோக்கிப் பாய்ந்த ஒலியும், உடனே உள்ளத்தைப் பிளக்கும் மனிதக் குரலும் ஒரே கணத்தில் என் காதில் விழுந்தன!

"யார் எய்தது இந்த அம்பை! அடே பாவி! முன்னால் வந்து நில்: இல்லாவிட்டால்-!"

என் உடல் முழுவதும் வேர்வை வெள்ளமாயிற்று. அம்பு யானையின்மீது தைக்கவில்லை. கோபமுள்ள யாரோ ஒரு முனிவரை அது துன்புறுத்தியிருந்தது. அவர் உடனே சாபம் கொடுப்பார்! நான் மரத்தின் மேலிருந்தே நடுங்கும் குரலில் உரக்கச் சொன்னேன்: “முனிவரே, என்னை மன்னிக்க வேண்டும். என் கையால் மிகப் பெரிய குற்றம் நேர்ந்துவிட்டது!”

அந்த மரத்தில் இருந்த அணில்கூட என்னளவு வேகமாகக் கீழே இறங்கியிருக்க முடியாது! இருட்டி லேயே, அந்தக் குரல் வந்த திசையை நோக்கிச் சென்றேன். ஏரியின் கரையில் புதர்கள் சிறிது விலகியிருந்தன. அங்கே ஒரு மனித வடிவம் நிற்பதை, நிலவின் மங்கலான ஒளியில் கண்டேன். அது பூதமோ பிசாசோ போல இருந்தது. நான் பரபரவென்று முன்னால் சென்றேன். அந்த உருவத்தின் முகத்தைப் பார்க்காமலே, அதன் காலைப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

அந்த உருவம் சடக்கென்று பின்னால் நகர்ந்தது. “பாவிமான ஒருவனுடைய ஸ்பரிசம் எனக்கு ஆகாது” என்ற சொல் என் காதில் விழுந்தது.

“நான் பாவி அல்ல, முனிவர் பெருமானே! வேட்டையை நாடி இங்கே வந்தேன். யானை தண்ணீர் குடிப்பதாக நினைத்து, அம்பெய்தேன். நான் கூடித்திரியன். வேட்டையாடுவது என் தர்மம்.”

“தர்மத்தைப் பற்றியும் அதர்மத்தைப் பற்றியும் நீயா எனக்குச் சொல்கிறாய்? நான் விரதத்தில் முனைந்துள்ள யோகி. வாழ்நாள் முழுவதும் பிரம்மசரியத்தைக் கடை பிடிப்பவன். பெண்ணின் உதடுகள் உன் உதட்டைத் தீண்டி கறைப்படுத்தியிருக்கின்றன அல்லவா? உண்டையைச் சொல்! இந்த வகையில் நீ தூயவன் என்றால் என் காலைப் பிடிக்கலாம்.”

பொய் சொல்லும் துணிச்சல் எனக்கு உண்டாக வில்லை. அன்று இரவு நான் தீவிர ஆவலுடன் அலகாவை முத்தமிட்ட காட்சி என் கண்முன் நின்றது. ‘இந்த யோகி முக்காலும் உணர்ந்தவராக இருக்கலாம்; நாம் பொய் சொன்னால் உடனே இவருக்குத் தெரிந்துவிடும்; இவர் நம்மைச் சபித்துச் சாம்பலாக்கிவிடுவார்!’ என்ற நினைவுடன், பேசாமல் தலையைத் தாழ்த்தி நின்றேன்.

அந்த யோகி கடுங்குரலில், “நீ பெருங் காமவெறி பிடித்தவன்!” என்றார்.

நான் காமவெறி பிடித்தவனா? பெண்ணின் ஸ்பரிசத்தில் அவ்வளவு பாவமா இருக்கிறது? அப்படியானால் உலகத்திலுள்ள எல்லாருமே பாவிகள்தாமா? சேசே! என்ன பேசுவது, என்ன செய்வது என்றே எனக்குத் தோன்றவில்லை.

யோகி சொன்னார்: “அற்பனான உன்னிடம் பேச எனக்குப் பொழுது இல்லை. நள்ளிரவில் நான்கு நாழிகை நேரம் நான் யார் கண்ணிலும் படாமல் என் அன்றாட அநுஷ்டானங்களை முடித்துத் தியானத்திலே அமர்வது வழக்கம்.”

சிறிது முன்னால் சென்று, அவர் தண்ணீரில் தன் கமண்டலத்தை அமிழ்த்தினார். அதை நிறைத்து எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் திரும்பினார். நான் அவர் முன் மண்டியிட்டேன்; கைகூப்பினேன்; “முனிவரே, எனக்கு ஆசிகூறுங்கள்” என்றேன்.

“கண்டவனுக்கும் ஆசி கூற, நான் சாதுவான சிவ பெருமான் அல்ல. நீ யார் என்பது தெரியாமல் நான் எப்படி உனக்கு ஆசி கூறுவது?”

“நான் அரசகுமாரன்.”

“அப்படியானால் என் ஆசிக்கு நீ உரியவனல்ல.”

“ஏன் அப்படி?” என்று பயந்துகொண்டே கேட்டேன்.

“நீ உடலுக்கு அடிமை என்பதுதான் காரணம். செல்வம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு வளருகிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு ஆன்மா வீழ்ச்சி யடைகிறது. உன்போன்ற அரசுமாரன் இனிய இனிய தின்பண்டங்களை உண்டு, நாக்குக்கு அடிமையாகிறான். அழகழகான ஆடைகளையும் அணிகளையும் அணிந்து, உடலுக்கு அடிமையாகிறான். கணந்தோறும் அவன் ஸ்பரிசு இன்பத்துக்கும் காட்சி இன்பத்துக்கும் இரையாகிறான். நறுமண மலர்களையும் சுகந்த தைலங்களையும் மனமார நுகர்ந்து, மூக்குக்கு அடிமையாகிறான். அவன் குடி மக்களின்மீது ஆட்சி செலுத்துகிறான்; ஆனால் அவனுடைய புலன்கள் அவனுடைய மனத்தின்மீது ஆட்சி செலுத்துகின்றன. புலன்களின் இன்பங்கள் யாவும் பெண்ணினிடத்தில் இணைகின்றன; ஆகையால், யோகிகளான நாங்கள், உடல் இன்பங்கள் எல்லா வற்றுள்ளும் பெண்போகத்தை அறவே விலக்க விரும்புகிறோம். போ, அரசுமாரா, போ. உனக்கு என் ஆசி தேவை என்றால், இம்மை இன்பங்கள் அனைத்தையும் துறந்த பிறகு என்னிடம் வா. அதற்கப்புறம்-!”

“நான் எப்பொழுதுமே துறவியாக மாட்டேன் என்று வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன், முனிவரே!”

“யாருக்கு?”

“என் தாய்க்கு.”

யோகி வியப்புடனும் ஆவலுடனும், “ஏன் அப்படி?” என்று கேட்டார்.

“என் அண்ணன் சிறுவயதிலே உலகப்பற்று இல்லாதவனாகி எங்கோ ஓடிவிட்டான். இன்னமும் அந்தத் துயரத்தை என் அன்னை மறக்கவில்லை.”

“உன் அண்ணனா?”

“ஆம், முனிவரே. அவன் ஒருகால் உங்களை எங்காவது சந்தித்தும் இருக்கலாம். அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்பது தெரிந்தால் நான் அம்மாவை அத்தினபுரத்திலிருந்து அழைத்து வந்து-”

“அத்தினபுரத்திலிருந்தா? நீ அத்தினபுரத்து அரசகுமாரனா?”

“ஆம், முனிவரே!”

“உன் பெயர்?”

“யயாதி.”

“உன் அண்ணனின் பெயர்?”

“யதி.”

“யதியா?” கமறிய குரலில் அந்த யோகி அப்படிக்கேட்டது எனக்கு மிகவும் விந்தையாக இருந்தது. சுற்றுப்புறத்துக் குன்றுகளிலிருந்து, என் சொல்லே அப்படி எதிரொலித்ததோ என்று எனக்குத் தோற்றியது.

அந்த யோகியின் வடிவம் முன்னைவிட மிகத் தெளிவாக இப்பொழுது தெரிந்தது. என் தோள்மீது கை வைப்பதற்காகத்தானோ என்னவோ, அவர் தன் இடக் கையைத் தூக்கினார். அது சிறிது நடுங்குவதாக எனக்குத் தோற்றியது. சே, அப்படியெல்லாம் இராது! நள்ளிரவு கழிந்துவிட்டது. காட்டில் குளர்காற்று வீச ஆரம்பித்தது. அது சில்லென்று உறைத்ததனால் அந்த மெலிந்த கை நடுங்குகிறது போலும்!

“என் பின்னால் வா” என்றுமட்டும் சொல்லி, அந்த யோகி நடக்கலானார். சிறிது முன்னால் சென்று, அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். நான் நின்ற இடத்திலேயே இருந்தேன். அவர் மென்மையான குரலில், “யயாதி, உன் அண்ணன் உனக்கு ஆணையிடுகிறான். புறப்படு, என் பின்னால் வா” என்றான்.

21

யதியின் குகை தொலைவிலே இல்லை. ஆனால் அங்கே போகும் வரைக்கும், காட்டிலுள்ள வகை வகையான ஒலிகளைக் கேட்டு ஓடும் முயல் போல, என் நெஞ்சம் கிடுகிடுத்துக் கொண்டிருந்தது. இவன் என்னைக் குகைக்குள்ளேயே அடைத்து வைத்தால் என்ன செய்வது? நான் பெரிய போர்வீரனாக இருக்கலாம்; ஆனால் இத்தகைய ஹடயோகிகளுக்குப் பல வகையான சித்திகள் கைகூடியிருக்கும். கடுஞ் சினத்துடன் இவன் என்னை ஏதாவது ஒரு விலங்காக மாற்றிவிட்டால் என்ன செய்வது? அசுவமேத வேள்வி அப்படியே நிற்கும். இளவரசனைப் பாதாளத்து நாகர்கள் கொண்டு போனார்களா, அல்லது வானத்து யட்ச கந்தர்வர்கள் தூக்கிப் போனார்களா என்பது என்னுடன் வந்த வீரர்களுக்கு எப்போதுமே தெரியப்போவ தில்லை! அவர்கள் தலை குனிந்துகொண்டு, மரத்துப் போன கால்களுடன், அத்தினபுரத்துக்குத் திரும்புவார்கள். அப்பா தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து விடுவார். யயு மறைந்து போனான் என்பதைக் கேட்டு அம்மா மூர்ச்சித்து விழுவாள்.

ஆசையினால் மட்டுமின்றி அச்சத்தினாலும் மனிதன், இல்லாத கற்பனைகளை எல்லாம் செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். என் வாழ்நாளிலேயே முதல் தடவையாக யதி என்னைச் சந்திக்கிறான். எதிர்பாராத இந்தச் சந்திப்பினால் என் மனம் எப்படி மலர்ந்திருக்க வேண்டும்! ஆனால் அவனுடைய பேச்சினால் அது பனியாக உறைந்து விட்டது. குகைக்குள் சென்றதும் அவனுடன் என்ன பேசுவது என்ற சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன்.

விரைவிலேயே நாங்கள் அவனுடைய இருப்பிடத்துக்கு வந்தோம். கோணல்மாணலான குகை அது. முள் அடர்ந்த கொடிகள் அதன் வாசலை மறைத்திருந்தன. யதி ஒரு

கையால் சில கொடிகளை விலக்கிய பின்புதான், அங்கே குகை இருப்பது எனக்குத் தெரிந்தது. அவன் பின்னாலேயே, உடலைக் குறுக்கிக்கொண்டு சென்றேன். அப்படியுங்கூட, குகைவாசற் கொடியில் இருந்த நாலைந்து முட்கள் என்னைப் பதம் பார்த்துவிட்டன. அந்த முள் வாசலிலிருந்து நான் உள்ளே கால் வைத்தபோதே, புலியின் உறுமல் கேட்டது! என் கை, வில்லையும் அம்பையும் நாடியது. யதி பின்னால் திரும்பி, நகைத்தபடி சொன்னான்: “ஊகும், அதற்கு இங்கே வேலை இல்லை. மோப்பத்தினால் உன் வருகையை அறிந்து அது உறுமுகிறது. இல்லா விட்டால் இங்கே அது முயல் போல விழுந்து கிடக்கும். நான் போகுமிடமெல்லாம், கொடிய விலங்குகள் எனக்கு நட்பாகின்றன. மனிதனைக் காட்டிலும் அவை தூயவை.”

யதி போய்க்கொண்டே அந்தப் புலியின் தலையைத் தட்டினான். அது பூனைக்குட்டி போல யதியுடன் விளையாட ஆரம்பித்தது.

இப்பொழுது குகையின் உட்பகுதிக்குள் நான் வந்திருந்தேன். பளிச்சென்ற ஓர் அபூர்வ ஒளி அங்கே பரவியிருந்தது. நான் நாலு புறமும் பார்த்தேன். மூலைக்கு மூலை மின்மினிகளின் கூட்டம் மினுமினுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு மூலையிலும் ஒவ்வொரு நாகம் வட்டமாகச் சுருண்டு அமைதியாக இருந்தது. ஒவ்வொன்றின் தலையிலும் இருந்த நாகமணி ஒளிவீசியது. யதி வலப் பக்கத்தில் சுட்டிக்காட்டி, “இது என் படுக்கை” என்றான்.

நான் குனிந்து பார்த்தேன். ஒரு சிறு பாரையை அவன் தலையணையாகக் கொண்டிருந்தான்! குகை வாசலில் பரவியிருந்த முட்கொடிகள், அந்தத் தலை யணைக்குக் கீழே படுக்கையாகப் பரந்திருந்தன. யதி எப்போதும் இந்தப் படுக்கையில்தான் தூங்குகிறான் என்பதை எண்ணியதுமே, எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அவன் என் அண்ணன்.

இன்று அவன் அத்தினபுரத்தில் இருந்திருந்தால், அரசு போகங்கள் யாவும் அவன்முன் கைகட்டி நின்றிருக்கும்! அவற்றை விட்டு, இந்த வாழ்க்கையை அவன் ஏன் ஏற்றுக் கொண்டான்? இதில் என்ன சுகம் இருக்கிறது? கடைசியில் யதி எதைப் பெறப்போகிறான்? அவன் எதைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

அந்த முட்படுக்கைக்கு அருகில் கிடந்த மான் தோலை எடுத்த யதி, அதை மேடும் பள்ளமுமான தரையில் பரப்பி, “உட்கார்” என்றான்.

அவன் அந்த முட்படுக்கையின் மேலேயே உட்கார்ந்தான். நான் வில்லையும் அம்பையும் ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு, அந்த மான்தோலில் ஏதோ ஒரு வகையாக உடலைச் சாய்த்து அமர்ந்தேன். யதிமட்டும் அரியணையில் வீற்றிருப்பது போல ஆனந்தமாக அமர்ந்திருந்தான். நான் முட்படுக்கையில் கிடந்தது போலக் கணந்தோறும் தவி தவித்தேன். அவனுடைய உருவம் இப்பொழுது எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. மேலே கன்னங்கரிய வழுவழுப்பான சடை; கீழே அதைப் போலவே கன்னங்கரிய வழுவழுப்பான தாடி; இவை இரண்டுக்கும் நடுவில் இருந்த முகம், சிறு குழந்தை முகமாக இருந்தது. ஆனால் இது, எப்போதுமே நாம் பார்க்கும் சிறு குழந்தை அல்ல; உரிய காலத்துக்கு முன்னால் கிழமாகிவிட்ட சிறு குழந்தை! மினுமினுக்கும் அவன் கண்கள், இருட்டில் மரப் பொந்திலிருந்து எட்டிப் பார்க்கும் ஆந்தையின் கண்களைப் போலத் தோற்றின. அவன் உடல், வெறும் எலும்புகளின் கூடாக இருந்தது. உதிர்ந்து விழும் பழுப்புப் போல, அவனுடைய மேனி, ஒளி மங்கிய மஞ்சள் நிறமாக இருந்தது அவனுடலில் சுருக்கங்களும் இருந்தன. நான் அவனது முகத்தை உன்னிப்புடன் பார்த்தேன். உடல் மெலிவினால்தானோ என்னவோ, அவனது மூக்கு, பறவையின் மூக்குப் போல இருந்தது. அவனுடைய

உருவத்தைப் பார்த்தபோது, இவன் ஏதோ ஒரு காலத்தில் இளைஞனாக இருந்திருப்பான் என்ற எண்ணமே எழவில்லை! போரிடும் ஆனந்தம் கிடக்கட்டும்; குதிரைமீது உட்காரும் சாதாரண மகிழ்ச்சியைக்கூட இவன் கண்டிருக்கமாட்டான்; அப்படியிருக்க, அலகாவைப் போன்ற இளநங்கையை முத்தமிடுவதிலுள்ள இன்பம் -!

இந்த எண்ணம் தோன்றியதுமே நான் திடுக்கிட்டேன். யதி எவ்வளவு கடுந்தவம் புரிந்திருக்கிறான் என்பதை, அந்தக் குகையும் அவனுடைய உடலும் தெளிவாக விளக்கின. பிறருடைய மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களை அறியும் வல்லமையும் அவனுக்கு கிடைத்திருக்கக் கூடும்; இராது என்று யார் சொல்ல முடியும்?

அந்தக் குகையும், யதியின் அந்தத் தத்துவஞானமும் என் உணர்ச்சிகளை மழுங்கச் செய்துவிட்டன. அப்படி இல்லாவிட்டால் வாழ்வில் முதல்முதலாகக் கண்ட அண்ணனை அன்புடன் அணைத்திருப்பேனே; அவனது முகத்தைப் பார்த்தபடி வேதனையினால் புலம்பியிருப்பேனே; அவனைப் பிடிவாதத்துடன் அத்தினபுரத்துக்கு இழுத்துப் போய் அம்மாவின் காலில் வணங்க வைத்திருப்பேனே! ஆனால் இவற்றில் எதையும் என்னால் செய்ய முடியாது என்பதை அறிந்துதானோ என்னவோ, நான் ஊமை விலங்கு போல அவன்முன் அமர்ந்திருந்தேன்.

ஏதாவது பேச வேண்டுமே என்பதற்காக, “உன்னைப் பார்த்தால் அம்மாவுக்கு வெகு ஆனந்தமாக இருக்கும்” என்றேன்.

“இந்த உலகில் உண்மையான ஆனந்தம் ஒன்றே ஒன்று தான்; அதுதான் பிரம்மானந்தம். உடலின்பம் கடைசியில் துன்பத்துக்கே காரணமாகிறது; அது ஸ்பரிசு இன்பமாயினும் சரி, காட்சி இன்பமாயினும் சரி! உடல் என்பது, மனிதனுக்கு மிகப் பெரிய எதிரி; அதை வெல்லுதற்கு ஓயாமல் பாடுபடுவதுதான் இந்த உலகில்

மனிதனின் உயர்ந்த கடமை. இதோ நான் உண்ணும் கனிகளைப் பார்.”

அவன் நீட்டிய பழங்களை நான் கையில் வாங்கிக் கொண்டேன். பிரசாதமாக அதில் ஒரு துணுக்கை எடுத்துச் சுவைத்தேன். உடனே நாக்குக் கசந்தது. அந்தக் கசப்பு என் முகத்தில் நிழலிட்டது போலும்! அதைக் கண்டு யதி சொன்னான்: “மனிதனுடைய நாக்குக்கு இனிமையான பழங்கள் பிடிக்கின்றன. அவற்றை நாம் அதற்குக் கொடுத்துக்கொண்டே வந்தால் இனிய பழங்களிடம் நம் மனம் பற்றுக் கொள்கிறது. பற்றினால் மனிதன் உடலை வழிபடுகிறவன் ஆகிறான். உடலை வழிபடுகிறவனுடைய ஆன்மா உணர்ச்சியற்றுப் போகிறது. பற்றின்மையினால் தான் மனிதனுடைய ஆன்மா விழிப்புடன் வாழ்கிறது. அந்தப் பற்றின்மைக்காகவே, நான் இந்தக் கசப்புக் கனிகளை நொட்டையிட்டுக் கொண்டு உண்கிறேன்.”

அவன் ஒரு பழத்தை பரபரவென்று உண்ணலானான். என் வாயில் அந்தச் சிறிய கசப்புத் துண்டு இன்னமும் அப்படியே அசைந்து கொண்டிருந்தது. குகைக்கு வெளியே போக முடிந்திருந்தால், நான் அந்தச் சக்கை முழுவதையும் துப்பியிருந்திருப்பேன்.

யதியும் நானும் சொந்த அண்ணன் தம்பிகள். ஆனால் அவனுக்கும் எனக்குமிடையே பயங்கரமான ஆழ்ந்த மடு ஒன்று பரவியிருந்தது. அந்த மடுவைப்பற்றி இப்பொழுது நான் முற்றும் அறிந்துகொண்டேன்.

அந்தப் பழத்தை உண்டு முடித்துவிட்டு யதி சொன்னான்: “மனிதன் ஒவ்வொரு புலனையும் இப்படித் தான் அடக்கி வெல்ல வேண்டும். இந்த வழியில் ஈடு பட்டதிலிருந்து இதே முயற்சியைத்தான் நான் செய்து வருகிறேன். ஆனால் இன்னமும் எனக்கே நம்பிக்கை உண்டாகவில்லை. பசுமைக்குள்ளே பாம்புகள் மறைந்து சுருண்டிருக்கும். அது போலவே வைராக்கியத்தின் மறைவில் பற்றுக்களும்-!”

சிறுவயதில் ஓர் இரவில் அவன் அம்மாவை விட்டு ஏன் புறப்பட்டுச் சென்றான் என்பது எனக்கு எப்போதுமே சரியாகத் தெரிந்ததில்லை. நான் துணிச்சலுடன் அவனிடம், “சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே நீ இந்த வழிக்கு எப்படித் திரும்பினாய்?” என்று கேட்டேன்.

“எந்த முனிவரின் அருளினால் நான் பிறந்தேனோ அவருடைய ஆசிரமத்தில்தான், எனக்கு உலக இயலில் வெறுப்பு உண்டாயிற்று. அம்மா என்னை அழைத்துக் கொண்டு அவரைத் தரிசிக்கச் சென்றிருந்தாள். இரவில் குடிசையில் அம்மா ஆழ்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் எனக்கு என்ன என்னவோ கனவுகள் தோன்றின. நான் மெதுவாக எழுந்து குடிசைக்கு வெளியே வந்தேன். பூனைபோல ஓசைப்படாமல் நடந்து, பக்கத்தில் இருந்த பர்ணசாலைக்குச் சென்றேன். ஆசிரமத்துச் சிஷ்யர்கள் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ‘இந்த நகுஷ ராஜாவின் மக்கள் ஒரு போதும் சுகமாக வாழமாட்டார்கள்’ என்று அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.”

எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. யதியைப் போலவே நானும் நகுஷ ராஜாவின் மகன்! அந்தச் சிஷ்யர்களின் அவச் சொல்லான ஜோஸ்யம் பலிப்பதாக இருந்தால்-? “நகுஷ ராஜாவின் மக்கள் சுகமாக வாழ மாட்டார்களா?” என்ற கேள்வி, என்னை அறியாமலே எழுந்தது.

“ஆம், இன்னமும் அந்தச் சொற்கள் என் காதில் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன!”

“காரணம்?”

“சாபம்.”

“யாருடைய சாபம்?”

“முனிவரின் சாபம்.”

“முனிவர் சாபம் கொடுக்க, அப்பா என்ன பாவம் செய்தார்?”

“அந்தக் கதை எனக்குக்கூடச் சரியாகத் தெரியாது. நீ இப்பொழுது போ! நான் தியானத்தில் அமர வேண்டிய வேளை வந்துவிட்டது. ஆனால் இதைமட்டும் நினைவில் வைத்துக்கொள். அன்று இரவு அந்தச் சிஷ்யர்களின் பேச்சு எனக்கு எச்சரிக்கை விடுத்தது. துன்புற்ற அரசகுமாரனாக இருப்பதைவிட, சுகமாக வாழும் சந்நியாசி ஆகலாம் என்று தீர்மானித்தேன். இங்குமங்கும் சுற்றிக்கொண்டே இமயமலைக்குச் சென்றேன். அங்கே ஹடயோகி ஒருவர் எனக்குக் கிடைத்தார்.”

நான் இடைமறித்து, “யதி, உன் தம்பிக்கு நீ ஒரு பிச்சையிடுவாயா?” என்று கேட்டேன்.

“என்ன வேண்டும் உனக்கு?”

“நான் இப்படியே அத்தினபுரம் போய் அம்மாவை அழைத்து வருகிறேன். அவளை ஒரு முறை நீ பார்க்க வேண்டும்.”

யதி தலையை ஆட்டிக்கொண்டே, “அது முடியாது” என்றான்.

“ஏன்?”

“என் தவம் இன்னும் முடியவில்லை. ஆண்டவன் என் கைக்குள் வரவில்லை. நீ அவளை அழைத்து வந்தாலும் என்னைச் சந்திக்க முடியாது. நான் ஒரே இடத்தில் பல நாள் இருப்பதில்லை. பற்று என்பது, ஆன்மாவின் மிகப் பெரிய சத்துரு. எந்த இடத்திலாவது எனக்குக் கொஞ்சம் பிடிப்பு ஏற்பட்டாலும், அதை விட்டு அந்தக் கணமே போய்விடுவேன்.”

“அப்படியானால் அம்மாவுக்கும் உனக்கும் சந்திப்பு எப்பொழுது நேரும்?”

“யார் கண்டது! ஒருகால் நேரலாம், ஒரு கால் நேராமலும் போகலாம்!”

“அப்புறம் எனக்கும் உனக்கும் சந்திப்பு?”

“இன்றைப் போலவே எப்பொழுதாவது தற்செயலாக அது நேரலாம். அப்பொழுது சித்திகள் யாவும் எனக்கு வசமாகியிருக்கும்... எழுந்திருந்து நட; வெளியே போ! நான் தியானம் செய்ய வேண்டிய வேளை வந்துவிட்டது. குகைக்கு வெளியே உன்னைக் கொண்டு போய்விடு கிறேன்; பிறகு-”

குகை வாசலில் இருந்த முட்கொடியை விலக்கி விட்டு, அண்ணன் தம்பிகளான நாங்கள் இருவரும் வெளியே வந்தோம். இப்பொழுது நான் அவனிடம் விடைபெற வேண்டியிருந்தது. நான் தழுதழுக்கும் குரலில், “யதி, போய் வருகிறேன். என் ஞாபகம் இருக்கட்டும்” என்றேன்.

குகைக்கு வந்ததிலிருந்து இதுவரை அவன் என்னைத் தொடக்கூட இல்லை. ஆனால் இந்தக் கடைசிக் கணத்தில் அவனுடைய அந்தக் கடுமையான உறுதி தளர்ந்திருக்க வேண்டும். வலக் கையை என் தோள்மேல் வைத்து, அவன் சொன்னான்: “யயாதி, இன்றோ நாளையோ நீ அரசன் ஆவாய்; சக்கரவர்த்தி ஆவாய்; நூறு அசுவமேத வேள்விகள் செய்வாய். ஆனால் ஒன்றைமட்டும் மறந்து விடாதே - உலகை வெல்வது போல மனத்தை வெல்வது எளிதல்ல.”

22

திக்கவிஜயம் செய்த அசுவமேதக் குதிரையுடன் நான் அத்தினபுரத்தில் பிரவேசித்தேன். தலைநகரில் மிகவும் தட்புடலாக எனக்கு வரவேற்பு நிகழ்ந்தது. நகரம் முழுவதும் புது மணப்பெண் போல அலங்காரங்களுடன் விளங்கியது; இளமங்கை போல ஆடல்பாடல்களில் ஆழ்ந்திருந்தது; மிடுக்குள்ள அழகி போல மலராகிய கண் வீச்சுக்களைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது.

ஆனால் என் மனம் இந்த ஒப்பற்ற வரவேற்பினாலுங் கூட அவ்வளவாக மலர்ச்சி பெறவில்லை. கழுத்தில்

அணிந்துள்ள அழகிய மணமலர் மாலையில் நமக்குப் பிடித்த மலர்மட்டும் இல்லாமலிருந்தால் எப்படி இருக்கும்? அந்த வரவேற்பு எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றியது. நகரத்துத் தலைவாசலில், ஆரத்தி எடுத்து என்னை வரவேற்ற மங்கையர்கூட்டத்தில் அலகா எங்குமே புலப்படவில்லை. அடுத்த நிகழ்ச்சிகளிலும் அவள் என் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை. என் கண் ஓயாமல் அவளைத் தேடியது; ஆனால் அது திருப்தியுறாமலே இருக்க வேண்டியதாயிற்று.

அம்மாவின் ஆனந்தம் அவளுடைய பார்வையிலும் நடையிலும் பேச்சிலும் கணந்தோறும் புலப்பட்டது. அவளுக்கு இளமையே திரும்பி வந்தாற்போலத் தோன்றியது! அவளுடைய கனிந்த பார்வையிலிருந்து பெருகிய அன்புவெள்ளத்தில் மூழ்கிய பிறகும், என் உள்ளத்தின் ஒரு மூலை வெறிச்சென்று இருந்தது.

கடைசியில் ஏதோ இயல்பாக நினைவுக்கு வந்தாற் போல நடித்துக்கொண்டே நான் அம்மாவிடம், “அலகாவை எங்கேயுமே காணாமே, அம்மா?” என்று கேட்டேன்.

“அவள் தன் சித்தியிடம் போயிருக்கிறாள்.”

“அவளுடைய சித்தியின் வீடு எங்கே இருக்கிறது?”

“அது மிகமிகத் தொலைவில் இருக்கிறது; இமயமலையின் அடிவாரத்திலே. அந்த இடத்துக்கு அப்பால்தான் அரக்கர்களின் ராஜ்யம் தொடங்குகிறது.”

அன்று இரவு அடிக்கடி நான் யதியைப்பற்றியும் அலகாவைப்பற்றியும் சிந்தித்தபடி இருந்தேன்.

நான் அரண்மனையில் மஞ்சத்தில் புரண்டு கொண்டிருந்தேன்... இந்தச் சமயத்தில் யதி கையில் கமண்டலத்துடன் காட்டிலே நீர்நிலையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருப்பான்! அவனுக்கு எதைப்பற்றியும் அச்சமில்லை, யாரிடமும் அன்பு இல்லை! இந்த உலகில் சுகத்துக்கான உண்மையான வழி அது ஒன்றே ஒன்று தானா?

அந்த வழியில் என் மனம் ஏன் ஈடுபடவில்லை? எனக்கு அடிக்கடி அலகாவின் நினைவு ஏன் வருகிறது? ரதியின் அந்தச் சிலையைப் போல, அந்த இரவில் கண்ட அலகாவை என் மனத்தில் யார் செதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்? அவள் இந்தச் சமயத்தில் என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள்? அவள் சுகமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பாளா, அல்லது என் நினைவினால் தவித்துக் கொண்டிருப்பாளா? கனவிலே அவள் அத்தினபுரத்துக்கு வருவாளா? இங்கு வந்து என் அரண்மனையைச் சுற்றிச் சுற்றித் தயங்கி நிற்பாளா?

அசுவமேத வேள்வி விழாவில் அந்த விஷயங்களை நான் மெல்ல மெல்ல மறக்கலானேன்.

அசுவமேதம் முடிந்ததோ இல்லையோ, எந்த முனிவரின் ஆசியினால் அம்மாவுக்கு யதி பிறந்தானோ அவருடைய சிஷ்யர்கள் அவர் விடுத்த செய்தியுடன் அப்பாவிடம் வந்தார்கள்.

அந்த முனிவரின் பெயரை யாருமே சொல்லக்கூடாது என்பது எங்கள் குடும்பத்துச் சங்கேதம். அந்தச் சங்கேதத்துக்கு அடிப்படைக் காரணம் பக்தியோ அல்லது கோபமோ, யார் கண்டது!

ஆனால் என் வரலாற்றைச் சொல்லும்போது எதையுமே மறைத்து வைக்கக் கூடாது என்று மனத்துக்குள் முடிவு கட்டியிருக்கிறேன். அந்த முனிவரின் பெயர் அங்கிரஸர்.

தேவர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் பெரும்போர் தொடங்குவது சாத்தியமாக இருந்தது. அந்தப் போர் நிகழாமல் இருப்பதற்காக, அங்கிரஸர் சாந்தி வேள்வியை நடத்தத் தீர்மானித்தார். இந்த வேள்வியில், அவருக்குப் பிடித்த சிஷ்யன் கசன், முக்கியப் புரோகிதனாக இருக்கப் போகிறான். கசன், தேவகுருவான பிருகஸ்பதியின் மகன். ஆகையால் இந்த வேள்விக்கு அரக்கர்கள் பல தடைகளை விளைவிப்பது சாத்தியமாக இருந்தது. அந்தத்

தடைகளிலிருந்து வேள்வியைக் காக்க, திக்விஜயம் செய்த மகனான என்னை அனுப்ப வேண்டுமென்று அப்பாவிடம் அங்கிரஸர் கேட்டிருந்தார்.

அசுவமேத வேள்வியைக் காட்டிலும் இதற்கு மிகப் பெரிய மதிப்பு உண்டு. என் பேராவல் அந்தச் சாந்தி வேள்வியைச் சுற்றி வட்டமிடலாயிற்று. யதியின் சந்திப்பு, என் வாழ்வில் நிகழ்ந்த பயங்கரக் கனவு. அலகாவின் முத்தம் என் வாழ்வில் நிகழ்ந்த அழகிய கனவு. ஆனால் இரண்டுமே கனவுகள்தாம். சாந்தி வேள்வி என்பது, அத்தகைய கனவல்ல. இந்த வேள்வியைக் காக்கும்போது என் வீரம் வெளிப்படும்; 'அரக்கர்களை விளையாட்டாக முறியடிக்கும் இந்தப் புதிய வீரன் எவன்?' என்று பார்ப்பதற்கு இந்திரன் வந்து என்னை வரவேற்பான்; பிறகு நான் சொர்க்கத்துக்குச் செல்வேன். அலகாவைவிட ஆயிரம் மடங்கு அழகிகளான அப்சரப் பெண்கள் அங்கே என் மனத்தைக் கவர முயலுவார்கள்; ஆனால் அவர்களின் சுழலும் கண்விச்சுக்களையோ, மோகன மயக்குகளையோ கவனிக்காமல், நான் இந்திரனிடம் சொல்வேன்: "தேவர்களின் அரசே, தேவர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் நிகழும் போரில் நான் எப்போதும் உங்களுக்கு உதவி செய்வேன். ஆனால் எனக்கு நீங்கள் ஒன்று செய்ய வேண்டும்: 'நகுஷ ராஜாவின் மக்கள் ஒரு போதும் சுகமாக வாழமாட்டார்கள்' என்ற சாபம் என் தந்தைக்குக் கிடைத்திருக்கிறது; அதிலிருந்து மீட்சி எனக்குத் தேவை."

நான் போவதை அம்மா தடுக்க முயன்றாள். "மகன் எவ்வளவு பெரியவன் ஆனாலும் தாய்க்குக் குழந்தையாகத் தான் இருப்பான்" என்று, கண்ணில் நீர் துளும்ப, அடிக்கடி என்னிடம் சொன்னாள். அவளுடைய பலவீனத்தைக் கண்டு எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. அரக்கர்களின் தோல்வியைப் பற்றியும் என் வீரச் செயலைப்பற்றியும் நான் கனவுகளில் கண்டு வந்தேன். அவளிடம், "நீ சொல்வதில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது என்பது, நான் கிழவன்

ஆனபிறகுதான் எனக்குத் தெரியும். முதுமையில் நான் ஏதாவது சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடந்து கொண்டால், 'ய்யு இன்னமும் குழந்தை' என்று சொல்லி, அப்போது என்னை மன்னிப்பாய் அல்லவா?" என்றேன். அம்மா தழுதழுத்த குரலில், "நீ கிழவன் ஆகிப் பார்க்க வேண்டும் என்பது தான் ஆண்டவனிடம் நான் வேண்டுவது" என்றாள்.

அம்மாவின் இந்தப் பேச்சில் மறைந்திருந்த துயரம் பிறருக்கு விளங்கியதோ இல்லையோ, தெரியாது; ஆனால் அதைக் கேட்டதும், 'யதி ஓடிப்போன அந்தப் பிரளய இரவு இன்னமும் அம்மாவின் கண்முன் நிற்கிறது; அரக்கியைப் போல அது அவளை அச்சமுறுத்துகிறது' என்றுதான் எனக்குத் தோன்றியது.

23

ஏன் மெய்காப்பாளர்கள் பின்னால் மெதுவாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் நடையைக் கொண்டு அங்கிரஸ முனிவரின் ஆசிரமத்துக்குச் செல்வதில் என் குதிரைக்கு அலுப்புத் தட்டியது. என்னைப் போலவே அதுவும் துறுதுறுப்புடன் இருந்தது. காற்றுடன் போட்டியிடுவதில் அதற்கு ஒப்பற்ற ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. ஒரு நொடியில் நான் ஆசிரமத்தின் அருகில் வந்தேன்.

மாலை நேரம். எதிரே புதரிலிருந்து கரிய புகைக் கோடுகள் நீலவானத்தை நோக்கி வளைந்து சென்றன. அவற்றின் அந்த அசைவு, தாளத்துக்கு ஏற்றபடி நாட்டிய மங்கை ஆடுவது போல இருந்தது. கூட்டுக்குத் திரும்பி வரும் பறவைகள் இனிமையாக ஒலித்தன. மேற்குத் திசையில் அழகிய வேள்விக் குண்டம் எரிவது போலவும், அதில் சிறுசிறு முகில்கள் நெய்யாக ஊற்றுவது போலவும்; அந்தப் பறவைகளை யாவும் புரோகிதராக மாறி மந்திரங்களை ஓதுவதுபோலவும் தோற்றியது.

வகை வகையான பறவைகள் கூடுகளை நோக்கித் திரும்பிக்கொண்டிருந்தன. அரண்மனையில் கூட இவ்வளவு விந்தை விந்தையான நிறங்களை நான் ஒரு நாளும் கண்டதில்லை. குதிரையை அங்கு நிறுத்தினேன். பாடிக் கொண்டே பறந்து சென்ற அந்த நிறங்களை, மயங்கிய வண்ணம் பார்த்தேன். பஞ்சவர்ணக் கிளி ஒன்று, பறந்து பறந்து என் எதிரில் சென்றது. அந்த நிறங்களில் இருந்த 'ஆசையை என்னால் அடக்க முடியவில்லை. அந்தக் கிளியை அம்பினால் வீழ்த்தி, அதன் அழகிய இறகுகளைச் சேமித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விருப்பம் வலுத்தது. நான் வில்லில் அம்பைத் தொடுத்தேன். அதற்குள் என் காதில் கடுஞ்சொல் ஒன்று கேட்டது: "நிறுத்து!"

அது வேண்டுகோள் அல்ல; கட்டளை. நான் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அந்தக் கிளியின் விதம்விதமான நிறங்களைப் பார்க்கும் லயத்தில், என் அக்கம்பக்கத்து உலகையே கவனிக்கவில்லை. இடப் பக்கத்து மரக் கிளையில் ஒரு ரிஷிகுமாரன் மாலை நேரத்து எழிலைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான். என் வயதுதான் அவனுக்கு இருக்கும். அவனுடைய இந்தக் கட்டளையைக் கேட்டு எனக்குக் கடுங்கோபம் வந்தது. ஆனால் என்னை அறியாமலே என் கை முன்னமே தாழ்ந்து விட்டது. அவனைவிட என்மீதே எனக்குச் சினம் மிகுந்தது. அடுத்த கணமே அவன் மரத்திலிருந்து கீழே குதித்து என் அருகில் வந்து, "அங்கிரஸ முனிவரின் ஆசிரமம் இது" என்றான்.

நான் மிதப்புடன், "அது தெரியும் எனக்கு!" என்றேன்.

"இந்த ஆசிரமத்தின் சூழலிலா நீ இந்தக் கிளியைக் கொல்வதாக இருந்தாய்? அது அதர்மம் ஆகுமே."

"நான் கூடித்திரியன். ஹிம்ஸை செய்வது என் தர்மம்."

"தற்காப்புக்காகவோ, தீயவரை வீழ்த்துவதற் காகவோ செய்யும் ஹிம்ஸை தர்மமாகக் கூடும். குற்றமற்ற

இந்த ஊமைப் பறவை உனக்கு என்ன தொந்தரவு கொடுத்தது? அது என்ன கெட்ட காரியம் செய்தது?"

"இந்தப் பறவையின் நிறங்கள் எனக்கு மிகவும் பிடித்தன!"

"பெரிய ரசிகனாக இருக்கிறாயே! ஆனால், உனக்கு இந்த ரசிகத் தன்மையைக் கொடுத்தவனேதான் இந்தக் கிளிக்கு உயிரைக் கொடுத்திருக்கிறான் என்பதை மறந்து விடாதே!"

நான் எரிச்சலுடன், "இப்படி ரசமில்லாத பிரவசனங்கள் கோயிலில் இனிமையாக இருக்கலாம்" என்றேன்.

அந்த ரிஷிகுமாரன் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்: "நீ ஒரு கோயிலில்தான் நின்றிருக்கிறாய்! அதோ பார். மேற்கே இந்தக் கோயிலிலுள்ள நந்தாவிளக்கு மெல்ல மெல்ல மங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதோ மேலே பார், இப்போது இந்தக் கோயிலில் ஆரத்திகளின் பின்னால் ஆரத்திகளாகப் பல பல விளக்குகள் ஒளிரும்!"

உடையைப் பொறுத்தமட்டில் அவன் சாதாரண ரிஷிகுமாரனாக இருந்தான்; அவனுடைய இந்த வளவளப் பேச்சோ, ரிஷியைவிடக் கவிக்குப் பொருத்தமாக இருந்தது. அவனைப் பரிசுசிப்பதற்காக நான் சொன்னேன்: "கவிராயரே, உங்களுக்குக் குதிரைமேல் உட்காரத் தெரியுமா?"

"தெரியாது."

"அப்படியானால் உங்களுக்கு வேட்டை இன்பம் ஒரு போதும் விளங்காது."

"ஆனால் நானும் வேட்டையாடுகிறேன்."

"எதை? தர்ப்பைகளையா?" என்று நையாண்டி நிரம்பிய குரலில் கேட்டேன்.

அவன் அமைதியாக, "என் எதிரிகளை வேட்டையாடுகிறேன்" என்று விலை கூறினான்.

"மரவுரி அணிந்து பர்ணசாலையில் வாழும் ரிஷிகுமாரனுக்கும் எதிரிகள் உண்டோ?"

“ஒருவரல்ல; பலர்!”

“எதிரிகளிடம் போர் செய்வதற்கு உன்னிடம் ஆயுதங்கள் எங்கே இருக்கின்றன?”

“சூரியனையும் இந்திரனையும்விட ஒளி வாய்ந்த குதிரை என்னிடம் இருக்கிறது.”

“உனக்குத்தான் குதிரைமேல் உட்கார வராதே?”

“உன் குதிரைமீது அல்ல; என் குதிரைமேல் நான் எப்போதுமே உட்காருவேன். அது மிகவும் வேகமான அழகிய குதிரை. அதன் வேகத்தை நான் என்னவென்று வர்ணிப்பது? அரைக் கணத்திலே அது பூமியிலிருந்து சுவர்க்கத்துக்குச் செல்லும். ஒளி புகாத இடத்தில் அது இயல்பாக நுழைந்து செல்லும். அசுவமேதக் குதிரைகள் அதற்கு உறைபோடக் காணமாட்டா. அதன் வலிமையைக் கெண்டு மனிதன் தேவனாகிறான், தேவன் மகாதேவன் ஆகிறான்!”

அவன் எனக்குச் ‘சுருக்’கென்று படவேண்டும் என்று கருதி இப்படிப் பேசினான் போலும். ஆயினும் அவனுடைய பேச்சின் பொருள் எனக்குச் சரியாக விளங்கவில்லை.

மனக் கொதிப்புடன் நான் குதிரையின் அங்கவடியை அழுத்தி, அந்தத் திமிர் பிடித்த ரிஷிகுமாரனை, “எங்கே இருக்கிறது உன் குதிரை?” என்று கேட்டேன்.

“அதை உனக்கு என்னால் காண்பிக்க முடியாது. ஆனால் அறுபது நாழிகையும் அது என்னிடம் இருக்கிறது; என் பணிவிடைக்காக எப்பொழுதும் விழிப்புடன் இருக்கிறது.”

“அதற்குப் பெயர் ஏதாவது உண்டா, இல்லையா?”

“உண்டு.”

“அதன் பெயர் என்ன?”

“ஆன்மா!”

24

ஆசிரமத்துக்குள் பணிவுடன் பிரவேசிக்க வேண்டும் என்று அம்மா என்னிடம் வற்புறுத்திச் சொல்லியிருந்தாள். அதனால்தான் என் பட்டுச் சட்டைகளையும் அணிகளையும் மெய்காவலரிடம் கொடுத்துவிட்டு, நான் குதிரையை முன்னால் விரட்டியடித்தேன். நான் சாமானியப் போர்வீரன் போல இருந்தேன். ஆகையால் அந்த ரிஷிகுமாரன் என்னைத் தெரிந்து கொள்ளாததில் வியப்பில்லை.

நான் அவனை இதற்கு முன்னால் பார்த்ததில்லை. எனவே நானுந்தான் அவனை எப்படித் தெரிந்துகொள்ள முடியும்? எல்லா ரிஷிகளும் சரி, மலைகளும் சரி; தொலைவிலிருந்து பார்க்க நமக்கு ஒரே மாதிரியாகத்தான் தெரிகிறது. சடைமுடி, முப்புரி, மரவுரி, திருநீறு அணிதல் முதலிய விஷயங்களில் ரிஷிகளுக்குள்ளே ஒருவருக் கொருவர் என்ன வித்தியாசம் இருந்துவிடப் போகிறது?

ஆனால் அன்று இரவு பிரார்த்தனைச் சமயத்தில் அங்கிரஸ முனிவர் அவனுக்கும் எனக்கும் அறிமுகம் செய்வித்தபோது நான் திகைத்தேன்! அவன் கசன்; தேவகுரு பிருகஸ்பதியின் புதல்வன்; சாந்தி வேள்வியில் முக்கியப் புரோகிதன். வயதில் என்னைப் போலவே அவன் சிறுவனாகத்தான் இருந்தான். மிஞ்சிப் போனால் என்னைவிட இரண்டொரு மழைக்காலங்களை அதிகமாகப் பார்த்திருக்கலாம். பாசம் துறந்த முனிவரான அங்கிரஸர் தமது வேள்வியில் முக்கியப் பதவியை அவனுக்கு இவ்வளவு சிறுவயதில் கொடுத்திருந்தது எனக்கு விந்தையாக இருந்தது; அது தாய்க்கு மகனிடம் இருக்கும் அன்பாயினும் சரி, குருவுக்குச் சிஷ்யனிடம் இருக்கும் அன்பாயினும் சரி.

அங்கிரஸர் எங்களை அறிமுகம் செய்வித்ததுமே கசனும் திகைத்தான். மாலையில் எங்கள் இருவருக்குள் ஒரு

சிறு சொற்போர் நிகழ்ந்திருந்தது. அதை நினைத்துக் கொண்டதனாலோ என்னவோ, அவன் சிரித்துக் கொண்டே முன்வந்து, எனக்கு வணக்கம் கூறி, “இளவரசே, மாலையில் நான் உங்களைத் தூக்கியெறிந்து பேசினேனோ என்னவோ, தெரியாது! ‘உண்மை பேச வேண்டும்; ஆனால் அது கேட்பவருக்கு இனிமையாக இருக்கும்படி பேச வேண்டும்’ என்ற குருவின் உபதேசத்தை இன்னமும் என்னால் முற்றும் கடைபிடிக்க முடியவில்லை. நான் சொன்னதற்குக் கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். மனிதனுடைய மனக்குதிரை எப்போது எதற்காக மிரளும் என்பது நிலையில்லை. என்னை மன்னிக்க வேண்டும்” என்றான்.

நான் அவனுக்கு மறு வணக்கம் கூறினேன், ‘நீங்களும் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்’ என்ற சொற்கள் என் நாக்கு நுனிவரைக்கும் வந்தன; ஆனால் என்ன செய்தும் அவை உதட்டுக்கு வெளியே வரவில்லை. அத்தினபுரத்து இளவரசன், ஒரு ரிஷிகுமாரனிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதா? சே!

25

தனக்குள் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டே, கசன் அக்கினி சாலையிலிருந்து வெளிவந்தான். நான் அவன் பின்னா லேயே இருந்தேன். அந்தச் சொற்கள் எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்டேன்: “அடே, ஆன்மாதான் நினைப்பதற்கு உரியவன், கேட்பதற்கு உரியவன், இடை விடாமல் தியானம் செய்வதற்கு உரியவன்.”

எங்கள் இருவருக்கும் வெவ்வேறு குடிசைகள் கொடுத்தார்கள். அவை ஆசிரமத்தின் கோடியில் இருந்தன. சின்னஞ்சிறு அக்கா தங்கைகள் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துக்கொண்டு ஒரே படுக்கையில் தூங்குவது போல, கரும்புகமையான மரவரிசைகளின் நடுவே அந்த இரண்டு குடிசைகளும் தோற்றின.

கசன் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே, “இளவரசே, இப்போது நாம் அண்டை வீட்டுக்காரர் ஆகிவிட்டோம்” என்றான்.

“அண்டை வீட்டுக்காரனைப் போல வேறு எதிரி இல்லை என்ற பழமொழி தெரியுமல்லவா, கசதேவரோ?” என்று வேடிக்கையாகச் சொன்னேன்.

“ஒவ்வொரு பழமொழியிலும், பாதி உண்மைதான் இருக்கிறது!” என்று அவன் சிரித்துக்கொண்டே விடை கூறினான்.

குடிசையில் இருந்த படுக்கையில் நான் படுத்தேன். எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. யதியின் அந்த முட்படுக்கையைவிட இது நூறு மடங்கு இன்பகரமாக இருந்தது. ஆனால் அன்னத்தூவி போல மென்மையான பஞ்சணையில் படுத்துப் பழக்கமான என் உடலை இது உறுத்தியது. மூலையில் ஏதோ ஒரு மங்கலான விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு கால் அது வாதுமை எண்ணெய் ஊற்றிய விளக்காக இருக்கலாம். இளவரசனான நான் வாதுமையெண்ணெய் என்ற சொல்லைக் கேள்வியுற்றிருந்தேன். ஆனால் அந்த எண்ணெய் எப்படி இருக்கும், அதை எப்படி இறக்குகிறார்கள் என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. இந்த வறண்ட வறுமையான சூழ்நிலையில், சாந்தி வேள்வி முடியும்வரைக்கும், நான் நாட்களைக் கழிக்க வேண்டுமே என்று எண்ணியதும் எனக்கு வெலவெலத்தது.

பக்கத்துக் குடிசையிலிருந்து மென்மையான இனிய ஒலி கேட்டது, வண்டின் ரீங்காரம் போல! இடையிடையே, சலசலவென்று பெருகும் கங்கைநீர் போல அது ஒலிக்கும். கண்ணை மூடியபடி அந்த இனிய குரலை நான் கேட்கலானேன். தூங்குவதற்கு முன்பு, கசன் தினமும் போலப் பாராயணம் செய்கிறான் என்று நினைத்தேன்.

அவன் சொற்கள் எனக்குக் கேட்கவில்லை; ஆனால் வெயிலில் வாடிய யாத்திரிகனுடைய உடலில் பனித் துளிகள் விழுவது போல, அவை எனக்குத் தண்மையாக இருந்தன. மெல்ல மெல்ல நான் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தேன். என் கனவிலே அலகா வந்து, 'அடே மனிதனே, ஆன்மாவின் வடிவத்தைச் சிந்தனை செய்; ஆன்மாவின் குரலைக் கேள். ஆன்மஞானத்தையே உனது லட்சியமாகக் கொள். அதையே இடைவிடாமல் தியானம் செய்!' என்று முணுமுணுத்தாள். 'நீ இப்பொழுது கார்க்கியும் மைத்ரேயியும் ஆகிவிட்டாயே!' என்று சொல்லி, நான் அவள் தோள் மேல் கையை வைத்தேன். அவள் மறைந்துபோனாள்!

26

ஒவ்வொரு நாளாகக் கடந்து சென்றது, ஜபமாலை யிலுள்ள ஒவ்வொரு ருத்திராட்சமும் பின்னே செல்வது போல! இந்த நாட்களில் என் உடல் பல தடவை முனகியது. ஆனால், சாந்திவேள்வியின் வேலை மும்முரத்தினாலோ, "நீ இங்கு வந்திருப்பது அரக்கர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. ஆகையால் வேள்வியில் விக்கினம் விளைக்கும் துணிச்சல் அவர்களுக்கு இல்லை!" என்று அங்கிரஸ முனிவர் அடிக்கடி என்னைப் பாராட்டியதனாலோ, ஆசிரம வாழ்க்கையில் மனிதன் அங்குள்ள காற்றைப் போலத் தன்னிச்சையாகவும் மானைப் போலக் கவலையில்லா மலும் உலாவுகிறான் என்பதனாலோ, அல்லது ஒளியும் சிந்தனையும் கல்வியும் நிரம்பியுள்ள ரிஷிகுமாரனான கசனுடைய நட்புக் கிடைத்ததனாலோ, ஒவ்வொரு சமயத்திலும் வேறு ஏதோ ஓர் ஆனந்தத்தில், என் உடலின் முனகல் காதிற் படாமலே இருந்தது. சுவர்க் கோழிகளின் ஒலி, மந்திரகோஷத்தில் காதில் விழுவதில்லை அல்லவா, அது போல!

சாந்தி வேள்வியின் முக்கியப் புரோகிதன் ஆதலால் கசன் காலையிலிருந்து மாலை வரையில் வெறும் தண்ணீர் மட்டும் குடித்துவிட்டு இருப்பான். வேள்வியின் முக்கியக் காவலன் என்ற முறையில் நானும் இந்த விரதத்தைக் கைக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது; ஆனால் அங்கிரஸ முனிவர் என் மெய்காப்பாளரில் ஆறு பேரை இதற்குத் தேர்ந்தெடுத்தார். அந்த ஆறு பேரும் நானுமாக எழுவரும் ஆளுக்கு ஒவ்வொரு நாள் சூரிய உதயத்திலிருந்து அஸ்தமனம் வரையில் வெறும் தண்ணீரையே குடித்து இருப்போம். ஒரு வாரத்தில் அந்த ஒரு நாள் எனக்கு மிகவும் கடினமாக இருந்தது. அடிக்கடி பசி என்னை வறுத்தெடுக்கும். வேட்டையாடியபோதும், அசுவமேதக் குதிரையுடன் திரிந்தபோதும் நான் வேளையில்தான் உணவு கொண்டேன் என்பதில்லையே? ஆயினும் அப்பொழுது என் மனம் வேறொரு மயக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. அதனால் பசியின் நினைவு அதற்கு இல்லை.

நான் உபவாசம் இருக்கும் நாளிலாவது அரக்கர்கள் வேள்வியைக் கலைக்க வந்து தாக்க வேண்டும் என்ற விந்தையான விருப்பம் எனக்குத் தோன்றும். அப்படி நேர்ந்தால், அவர்களுடன் போரிடுவதிலேயே நாள் முழுவதும் கழிந்துவிடும்; அந்த மும்முரத்தில் பசிவேதனை எனக்குத் தோன்றாது என்று நினைப்பேன். ஆனால் அப்படி நடக்கவே இல்லை.

இந்த உபவாச நாளன்று கசனிடம் எனக்குப் பெருவியப்பு உண்டாகும். ஒரு வாரத்தில் ஒரு நாள் விரதம் இருப்பதே எனக்கு இவ்வளவு தொந்தரவாக இருக்கையில், அவன் தினமும் அதைச் சுகமாகக் கடைபிடித்தான். இந்த வல்லமையை அவன் எங்கிருந்து பெற்றான்? எவ்வளவோ சிந்தித்தும், இந்த வினாவுக்கு விடை எனக்குப் புலப்பட வில்லை. பிறகு எனக்கு நானே சமாதானம் செய்து கொள்வேன். 'என் வாழ்க்கை, வீரனுடைய வாழ்க்கை. உடல் தான் வீரனுடைய ஆற்றலுக்கு முக்கிய ஆதாரம். அந்த

உடலை வலிமையும் திருப்தியும் வாய்ந்ததாக வைத்துக் கொள்ளத்தான் நான் சிறு வயதிலிருந்து கற்றேன். அதனால்தான் பசியை வெல்ல என்னால் முடியவில்லை. கசனுடைய நிலைமை வேறு. முனிவனுடைய கை, உலர்ந்த விறகு போல இருந்தாலும் பரவாயில்லை! வீரனுடைய கைகள் இரும்பு உருளைகள் போல இருக்க வேண்டும். கசனைப் போல, என்னால் பசியை வெல்ல முடியவில்லை என்பது உண்மை. ஆனால் அதனால் என்ன குறை வந்தது? அசுவமேதக் குதிரையை உடன்கொண்டு, கசன் பாரத நாடு முழுவதும் சுற்ற முடியுமா? அவனுடைய உடல், தவத்தினால் ஒளிக் குவியலாகத் தெரிகிறது; இளமையினால் அழகாக இருக்கிறது. ஆனால், உயிரே போவதாக இருந்தாலும், அவன் வில்லிலே அம்பைத் தொடுக்க மாட்டான்!’

கசனுடைய தனித்தன்மை உபவாசத்தன்றுதான் எனக்கு விளங்கியது என்பதில்லை; அடிக்கடி எத்தனையோ வகைகளில் அது புலனாயிற்று. சில சமயம் அந்தத் தனித் தன்மை என் கண்ணுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும்; சில சமயம் தன் ஒளியினால் என் கண்ணைக் கூசவைக்கும்.

வேள்வியின் முக்கியப் பாகம் தடையின்றி முடிந்ததுமே, அங்கிரஸர் ஆசிரமத்தில் மூன்று நாள் விழாக் கொண்டாடினார். அந்த விழாவில் கசன் சிறு பையன் போலக் கலந்துகொண்டான். இசையில் அவனுக்கு நல்ல பயிற்சி இருந்தது. தண்ணீரில் நீச்சல் அடிக்கும்போது, ‘இவன் முற்பிறவியில் மீனாக இருந்தானோ!’ என்று தோன்றும். விழாவில் இசைக் கச்சேரியின்போது ஒரு குழந்தை அழுதது. தாயினால்கூட அந்தக் குழந்தையை அடக்க முடியவில்லை. கசன் அந்தக் குழந்தையைத் தாயின் மடியிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டான். அருகிலேயே நாவல் மரத்திலிருந்து கனிகள் கொட்டியிருந்தன. அவற்றில் இரண்டொரு பழத்தை அவன் வாயில் போட்டுக் கொண்டான். உடனே தன் ஊதா நிற நாக்கை நீட்டிக்

குழந்தைக்குக் காண்பித்தான். ஊரைக் கூட்டி அழுத குழந்தை, கலகலவென்று சிரித்தது. குரங்கு போல நாக்கை நீட்டும் குழந்தைத்தனமுள்ள இந்தக் கசனும், சாந்தி வேள்வியின் மந்திரங்களைத் தடங்கல் இல்லாமல் கம்பீரமாக ஓதும் வேதபண்டிதனான கசனும் ஒருவனே என்பதை நான் கண்ணால் பார்த்ததனால் நம்ப முடிந்தது; இல்லாவிட்டால், ஒரே மனிதனின் இரண்டு உருவங்கள் இவை என்பதை எளிதில் நம்பியிருக்க மாட்டேன்.

இரண்டு உருவங்களா? இல்லை; கசன் பல உருவங்கள் கொண்டவன். அவனுடைய ஒவ்வொரு புதிய வடிவையும் காணும்போது நான் திகைத்து நிற்பேன். இரவில் அவன் பழங்களைப் புசிக்கும்போது நான் அவனிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பேன். அழகான இனிய பழத்தில் ஒரு நாள் புழு நெளிந்தது. அவனுடைய நகைமுகம் திடீரென மாறியது. மான் போல் பரந்தவையும், சிங்கம் போல் அச்சமற்றவையுமான கண்களை என் புறமாகத் திருப்பி, “இளவரசே, வாழ்க்கை இது தான். இது அழகியது, இனியது; ஆனால் இதில் எப்பொழுது எங்கிருந்து புழு வந்து நெளியும் என்பதைச் சொல்ல முடியாது!” என்றான்.

இத்துடன் நிற்கவில்லை; சில கணம் சிந்தித்தான். பிறகு ஒரு சுலோகத்தின் அடியைப் பாடினான். ‘இந்த உலகில், இனிமையான பழங்களில்தான் புழு விழுவதற்கு இடம் இருக்கிறது’ என்பது அந்த அடியின் கருத்து. அந்த அடியைப் பாடி அவன் நிறுத்தினான்; பிறகு உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டே, “இளவரசே, சுலோகத்தின் ஓர் அடி எப்படியோ அமைந்துவிட்டது. ஆனால் இரண்டாவது அடி உதிக்கவில்லை. தனிப்பண்பு வாய்ந்தவர்களுக்கும், செயலில் தீவிர நாட்டம் கொண்டவர்களுக்கும், இந்த இனிய கனி ஒரு படிப்பினை, உளுத்துப் போகாமல் தங்களைக் காத்துக்கொள்ள அவர்கள் கற்க வேண்டும் என்பதுதான் என் கருத்து. ஆனால் இந்தக் கருத்து, கவிதை

வடிவில் என் மனத்திலிருந்து பொங்கிவரத் தயங்குகிறது’’ என்றான்.

கசன் கவி என்பதை அன்றிரவு அறிந்தேன். எப்பொழுதாயினும் மனத்தில் ஏதாயினும் உறுத்தும்போது இப்படிச் சில அடிகளை அவன் பாடுவான். அந்த அடிகளை நான் அப்பொழுதே குறித்திருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் எதன் மதிப்பும் அதை இழந்த பின்புதான் நமக்குத் தெரிகிறது. கசனும் நானும் பல நாள் பழகினோம்; ஆயினும் அப்போதைய அவன் பாடல்களில் ஓர் அடிகூட எனக்கு இன்று பாடமில்லை. ஒரே ஓர் அடியில் மூன்று சொற்கள்மட்டுமே நினைவில் நிற்கின்றன: ‘உலகமரத்தின் பச்சிலையே!’

இந்தக் கவிதை உதித்ததற்குக் காரணமாக இருந்த காட்சி என் கண்முன் நிற்கிறது. பால்போல் நிலாக் காய்கிறது. அவனும் நானும் குடிசை வாசலில் உலாவுகிறோம். காற்று அடங்கிவிட்டது. மரத்தில் ஓர் இலைகூட அசையவில்லை. திடுமென்று எங்கிருந்தோ தண்ணென்ற தென்றல் வீசியது. குடிசையின் ஓரத்தில் இருந்த மகிழ் மரத்திலிருந்து ஓர் இலை அந்தக் காற்றில் அசைந்து விழுந்தது. ஒரே ஓர் இலைதான். அதுவும் கசனுடைய சடையின்மீது விழுந்தது. அது கீழே விழுந்து காலில் மிதி படக்கூடாது என்று, அவன் அதைப் பிடிக்க முயன்றான். ஆனால் அது அவன் கைக்குத் தட்டுப் படவில்லை.

பிறகு அதை அவன் தரையிலிருந்து எடுத்தான். நீண்ட நேரம் அதையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ‘உலக மரத்தின் பச்சிலையே’ என்று தொடங்கும் கவிதை அவனுக்குத் திடீரென உதித்தது. அந்தக் கவிதையின் மற்றச் சொற்கள் எனக்கு நினைவில்லை; ஆயினும் அதன் கருத்து அப்படியே மனத்தில் பதிந்திருக்கிறது: ‘உலகம் என்னும் மரத்திலே உதித்த பசுமையான சிறிய இலையே, இந்த அகால மரணத்துக்கு நீ ஏன் வருந்துகிறாய்? உன்னால் இயன்ற வரையில் இந்த மரத்தின்

எழிலை நீ மேம்படுத்தினாய். என்னைப் போன்ற பலருக்கு உன்னால் இயன்ற சிறு நிழலை அளித்தாய். உன் வாழ்க்கை பயனுற்றது. சொர்க்கத்திலே உனக்கு நிலையான இடம் உண்டு!’

27

ஒரு தடவை துறுதுறுப்பான சின்னஞ்சிறு ரிஷி கன்னிகை ஒருத்தி, எங்கள் இருவரையும் கையைப் பிடித்துத் தன் குடிசை வாசலுக்கு இழுத்துச் சென்றாள். அவள் வளர்த்திருந்த கொடியில் முதல் மலர் தோன்றி யிருந்தது. அதை எங்களுக்குக் காண்பிக்க அவளுக்கு ஆவல். அவளைப் பாராட்டிவிட்டு நாங்கள் செல்வதாக இருந்தோம். ஆனால் அந்தப் பெண் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். அவளுடைய வரவேற்புக்கு வந்த விருந்தாளி களோ இருவர்; மலரோ ஒன்று. அதை யாருக்குக் கொடுப்பது என்று அவளுக்கு விளங்கவில்லை. சிந்தனை தோய்ந்த கண்ணால் அவள் அந்த மலரையே பார்த்து நின்றாள். அவளுடைய சங்கடத்தை அறிந்ததுமே, கசன் சிரித்துக் கொண்டு, “குழந்தாய், இந்த மலரை இளவரசருக்குக் கொடு” என்றான்.

நான் அந்தப் பெண்ணிடம், “உகும். அதை இவரிடமே கொடு. இவர் மிகவும் பெரிய ரிஷி!” என்றேன்.

பாதி மலர்ந்திருந்த அரும்பை அவள் பறிப்பதற்கு இருந்தாள்; அதற்குள் கசன் அவளது கையைத் தன் கையில் தாங்கிக் கொண்டே, “குழந்தாய், உன்னுடைய இந்த அழகிய பரிசு எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது. ஆனால் இந்த அரும்பு கொடியிலேயே இருக்கட்டும்; அங்கேயே மலரட்டும். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் இங்கே வருவேன். உன்னுடைய இந்தப் பூவுடன் பேசுவேன். சரிதானே?” என்றான்.

அவனுடைய இந்தப் பேச்சினால் அந்தப் பெண் ஆறுதல் அடைந்தாள்; ஆனால் நான் அமைதி இழந்தேன். அன்று இரவு கசனிடம் உரையாடுகையில் இந்தப் பேச்சை எடுத்தேன்; “அந்த அரும்பு இரண்டொரு நாளில் நன்றாக மலரும். இரண்டொரு நாள் கொடியில் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும். பிறகு வாடி வதங்கித் தானாகக் கீழே விழும். இவற்றையெல்லாம் பார்ப்பதில் என்ன இன்பம் இருக்கிறது? தொலைவிலிருந்து பார்ப்பதற்கா மலர்கள் இருக்கின்றன? அவற்றைப் பறிப்பதிலும், மோப்பதிலும், மாலையாகக் கோப்பதிலும், கூந்தலில் அணிவதிலும், படுக்கையில் பரப்புவதிலுந்தான் உண்மையான ஆனந்தம் இருக்கிறது” என்றேன்.

கசன் மென்முறுவல் பூத்து, “ஆனந்தம் இருக்கிறது என்பது உண்மை; ஆனால் அது கணத்திலே அழிவது! அது வெறும் சுகபோகத்தின் ஆனந்தம்” என்றான்.

“சுகத்தை அநுபவிப்பது பாவமா?”

“இல்லை; அறம் கடவாத இன்பத்தை நுகர்வதிலே பாவம் இல்லை. ஆனால் இந்த உலகில் இன்ப நுகர்வையும்விடச் சிறந்த மற்றோர் ஆனந்தம் இருக்கிறது.”

“அது எது?”

“தியாகத்தினால் வரும் ஆனந்தம்!”

எனக்கு யதியின் நினைவு வந்தது. சிறுவயதிலேயே அவன் வீட்டைவிட்டுச் சென்றான். அன்று இரவு நான் யானை வேட்டைக்குச் சென்றதும், யதியின் அந்த விந்தையான குகையும், அந்தக் குகையில் இருந்த முட்டைகொடிகளாலான படுக்கையும் - யாவும் என் நினைவுக்கு வந்தன. “இந்த உலகில் துறவு ஒன்றுதான் இன்பம் தரும் வழியா?” என்று கசனைக் கேட்டேன்.

அவன் சிரித்தான். சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தான். நான் மீண்டும், “நானைக்கு நான் அரசனாவதை

விட்டுத் துறவியானால் அது எனக்கு ஏற்றதாக இருக்குமா?" என்று கேட்டேன்.

கசன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்; பின்பு ஆவேசத்துடன் சொன்னான்: "அது உங்களுக்கு அறவே ஏற்றதல்ல. இளவரசே, அரசராகிக் குடிமக்களை நீதியுடன் காப்பதும் அவர்களின் சுகத்துக்காகப் பாடுபடுவதுமே உங்களுடைய தர்மம். ராஜதர்மம் என்பது, சந்நியாச தர்மத்தைப் போலவே சிறந்தது."

"அரியணையில் அமர்ந்து துறவியைப் போல நடந்து கொள்ள முடியுமா?" என்று கேட்டேன்.

கசனுடைய நெற்றியில் மெல்லிய கோடு ஒன்று எழுந்தது. பிறகு அவன் நிதானமாகச் சொன்னான்: "இளவரசே, இல்லறம் நடத்தி வாழ்வதில்தான் மனிதனுக்கு இயல்பான நாட்டம் உண்டு. எனவே அவனது வாழ்க்கையில் எல்லா வகையான இன்ப நுகர்ச்சிகளுக்கும் இடம் ஏற்படுகிறது. மனிதன் இன்பங்களை நுகரக்கூடாது என்பது ஆண்டவனுடைய திருவுள்ளமாக இருந்திருந்தால், அவன் உடலையே கொடுத்திருக்க மாட்டான். ஆனால் வெறும் சுகபோகமே வாழ்க்கையல்ல. தெய்வம் மனிதனுக்கு உடலைப் போலவே ஆன்மாவையும் கொடுத்திருக்கிறது. உடலின் ஒவ்வோர் அவாவுக்கும், இந்த ஆன்மாவின் கட்டுத்திட்டம் வேண்டும். ஆகையால் மனிதனின் ஆன்மா எப்போதும் விழித்திருக்க வேண்டும். மதுவெறியில் மயங்கியிருக்கும் தேர்ப்பாகனின் கையிலிருந்து சாட்டைகள் நெகிழ்ந்துவிடும்; குதிரைகள் மனம் போனபடி பாயும்; தேர் ஆழமான பள்ளத்தில் விழுந்து நொறுங்கி விடும்; உள்ளே வில்லுடன் அமர்ந்திருக்கும் வீரன் வீணாக உயிரை இழப்பான்."

பேசிக்கொண்டே இருந்தவன் நிறுத்தினான். தாரகைகள் இழைத்த வானத்தை ஒரு முறை தலை நிமிர்ந்து பார்த்தான். பிறகு சொன்னான்: "இளவரசே, என்னை

மன்னிக்க வேண்டும். இப்படி ஏதாவது பேச ஆரம்பித்தால், என் உணர்வே எனக்கு இருப்பதில்லை. வாழ்வும் என்னும் வழியில் ஒரு யாத்திரிகன் நான். இந்த வழியிலுள்ள மலைகளையும் குன்றுகளையும், காடுகளையும் தோப்புக்களையும், ஆறுகளையும் நகரங்களையும் கடந்து நான் இன்னும் சென்றதில்லை. நான் பேசுவதெல்லாம் நூலறிவு; அதில் அநுபவத்தின் பங்கு மிகக் குறைவு. ஆனால் என் தந்தையான பிருகஸ்பதியிடமும், குருவான அங்கிரஸரிடமும் நான் என்ன வெல்லாம் பயின்றேனோ, என்னவெல்லாம் சிந்தனை செய்தேனோ, அவற்றின் சாரம் இது. அந்த அழகிய மலரைக் கண்டு நான் மகிழ்ந்தேன். அந்தப் பெண்ணுக்குக் கொடுத்த வாக்கை நான் காப்பேன். அந்தப் பூவைப் பார்ப்பதனால் என் கண்ணுக்கு உண்டாகும் இன்பத்தை நான் நாள்தோறும் ஏற்றுக்கொள்வேன். அது நன்றாக மலர்ந்ததும், கொடியருகில், அதன் மணத்தையும் ஏற்றுக் கொள்வேன். ஆனால் அதை நான் பறிக்கவே மாட்டேன். இன்று நறுமணத்துக்காக ஒரு பூவைப் பறித்தால், நாளைக்கு அதே இன்பத்துக்காகப் பூப்பூவாகப் பறிக்க எனக்குத் தோன்றும். பிறகு பிறருடைய மலர்களைக் கவரும் விருப்பமும் எனக்கு வலுக்கும். கவருவதைப் போன்ற அதர்மம் வேறு இல்லை.”

அவனுடைய பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல எனக்குத் தோன்றியது; ஆனால் அது அவனுடைய குரலின் இனிமையினால்தான். அவன் பேசுவ தெல்லாம் எனக்குக் கிளிப்பேச்சாக இருந்தது. எங்கோ பழைய புராணச் சுவடிகளிலுள்ள புலமை அது! அவனை அடக்குவதற்காக இடைமறித்து, “ஒரு சந்தேகம் கேட்கலாமா?” என்றேன்.

“கட்டாயம்... ஆனால் ஒன்றைமட்டும் மறக்க வேண்டாம்: உங்களைப் போலவே நானும் அநுபவம் இல்லாத இளைஞன். வாழ்க்கையின் ரகசியம் எப்போதுமே குகைக்குள் பதுங்கியிருக்கும். அந்தக் குகையின் வாசலி

லிருந்து இப்பொழுதுதான் நாம் உள்ளே சென்றிருக்கிறோம். உள்ளே இருக்கும் இருட்டில் இன்னமும் நமக்கு ஏதும் தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. நம்மில் ஒவ்வொருவனும் இந்த ரகசியத்தைத் தானாகத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.”

“அது போகட்டும். என் சந்தேகம் இதுதான்: அந்த மலர் நாலு நாளில் தானாக வாடி உதிரப்போகிறது. எனவே இன்றே நான் அதைப் பறித்து நுகர்ந்தாலோ, கசக்கி எறிந்தாலோ, அதனால் என்ன கெட்டுவிடப் போகிறது? யாருக்கு என்ன நஷ்டம் வரப் போகிறது? ஒரு கணமாவது நறுமணத்தின் மிதப்பிலே நான் இன்புற முடியும் அல்லவா?”

என்னுடைய இந்தக் கேள்விக்கு, அவனால் நேரான பதில் சொல்ல முடியவில்லை. ஆயினும் தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வது அவனுக்கு வேதனையாக இருந்தது. அவன் சொன்னான்: “அசுரகுரு சுக்கிராசாரியர் மிகக் கடுந்தவம் செய்து, சஞ்சீவினி வித்தையைப் பெற்றிருப்பதாக இப்போதுதான் நான் கேள்வியுற்றேன். அந்த வித்தையைக் கொண்டு செத்தவர்களைப் பிழைக்க வைக்க முடியும். நான் அந்த வித்தையைப் பெற முடிந்தால், வாடி வதங்கிய பூக்களை மீண்டும் மலர வைப்பதற்கு அதைப் பயன்படுத்துவேன்.”

28

கசனுடைய இந்தப் பேச்சு ஒரு குழந்தையின் பேச்சுப் போல இருந்தது. இப்பொழுது மட்டுமல்ல, எப்பொழுதுமே அவன் இப்படித்தான் ஏதாவது பேசுவான். அது எனக்கு அறவே விளங்காது. தேவர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் சிறு போராட்டங்கள், பல ஆண்டுகளாகவே நடக்கின்றன. சுக்கிராசாரியர் சஞ்சீவினி வித்தையைப் பெற்றிருப்பதனால் இனி அந்தப் போராட்டம் கடுமையான

பெரும்போராக மாறும் என்பது தெளிவு. இந்த விபத்து உலகத்துக்கு நேரக்கூடாது என்றுதான், அங்கிரஸர் இந்தச் சாந்தி வேள்வியைத் தொடங்கியிருந்தார். அங்கே இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் போருக்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கையில், தேவகுருவின் இந்த மகன் இங்கே சாந்தி வேள்வியில் பங்கு கொள்ள வந்திருந்தான்.

அவன் அடிக்கடி சொல்வான்: “தேவர்கள் குருட்டுப் போக்கில் கேளிக்கையை வழிபடுகிறார்கள். அரக்கர்கள் குருட்டுப் போக்கில் வல்லமையை வழிபடுகிறார்கள். உலகத்தை இன்பமாக வைக்க இவர்கள் இருவராலும் முடியாது. இவர்களின் போரினால் ஒன்றும் நடக்கப் போவதில்லை.”

அவன் மனம் மிகவும் விசித்திரமாக இருந்தது. நான் அவனிடம் இவ்வளவு நெருங்கியும், அவனுடைய மன ஆழத்தை என்னால் எப்போதுமே காண முடியவில்லை. சில சமயம் அவன் யதியைவிட நூறு மடங்கு அறிவாளியாகத் தோன்றுவான்; சில சமயம் ஒரு பைத்தியக்காரனை விட மட்டமாகத் தோன்றுவான். அவனுடைய கற்பனைகள் பலவும் கனவுகளைப் போல இருந்தன.

ஆனால் ஒன்றுமட்டும் உண்மை: இனி விரை விலேயே நாங்கள் ஒருவரை விட்டு ஒருவர் தொலைவில் செல்லப்போகிறோமே என்று என் மனம் தவித்தது. அந்தப் பிரிவு நாங்கள் எதிர்பாராத விதமாகத் திடீரென்று வந்தது. விழாவின் மூன்றாவது நாள் இரவு, அத்தினபுரத்திலிருந்து அமைச்சர்கள் விடுத்த செய்தியுடன் தூதன் வந்தான், அப்பா திடுமென்று ஒரேயடியாக நோயுற்றிருக்கிறாராம். அவர் மரணப் படுக்கையில் இருக்கிறாராம். நான் உடனே திரும்பி வரவேண்டும் என்றது செய்தி.

என்ன செய்வதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. அங்கிரஸ முனிவரிடம் சென்றேன். அவர் அன்புடன் என் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்து, “இளவரசே, உடனே

திரும்பிப் போ! இவ்விடத்தைப் பற்றிய கவலை ஏதும் வேண்டாம். வேள்வியின் முக்கியப் பகுதியை நீ நிறைவேற்றிவிட்டாய். அறப் பணியைப் போலவே தந்தைக்குப் பணிசெய்வதும் உன் கடமை” என்றார்.

நான் பக்தியுடன் அவரை வணங்கினேன். பரிவு நிரம்பிய பார்வையுடன் என்னைக் கனிந்து நோக்கி அவர் சொன்னார்: “இளவரசே, சுகமாக வாழ்வாய் என்ற ஆசியை நான் உனக்குத் தரவில்லை. மனத்தின் பிணைப்பும் வாழ்வின் பிணைப்பும் மிக விந்தையானவை. எனவே சுகம் என்பது பெரும்பாலும் கானல் நீரைத் தேடி ஓடும் கதையாகவே முடிகிறது. சுகம் என்பது துக்கத்தின் நிழலா, அல்லது துக்கம் என்பது சுகத்தின் நிழலா என்ற புதிர், இவ்வளவு தவம் செய்தும் எனக்கு விடுபடவில்லை. அந்தப் புதிரை விடுவிக்கும் வழிக்கு நீ போகாதே. நீ நல்லாட்சி செய்து மக்களைக் காக்க வேண்டும். அறமும் பொருளும் இன்பமும் உன் முக்கியமான உறுதிப் பொருள்கள். ஆனால் பொருளும் இன்பமும் மிகக் கூர்மையான அம்புகள். அழகிக்கு அடக்கம் அழகு தருவது போல, பொருளும் இன்பமும் அறத்துடன் அமையும் போது அழகாக விளங்குகின்றன. ‘உலகம் என்னுடன் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நான் எதிர் பார்க்கிறேனோ அப்படியே நான் உலகத்தினிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டும்’ என்னும் மன ஊற்றத்தைத் தான் நான் அற அறிவு என்று சொல்கிறேன். இந்த அற அறிவின் ஒளி, உனக்கு வாழ்வில் இடையறாமல் கிடைக்குமாக.”

குழந்தைக்குத் தாய் உபதேசிப்பது போல, அங்கிரஸர் என்னிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய சொற்கள் என் காதில் சுழன்றன. ஆனால் அவற்றின் பொருள் மனத்துக்கு எட்டவில்லை. அப்பா நோயுற்ற செய்தி, என் மனதைக் கலங்க அடித்தது. இல்லாத கற்பனைகளெல்லாம் தோன்றின. அச்சமூட்டும் நேரத்தில், அடர்ந்த காட்டி லிருந்து குமுறிய காற்றுச் சுழன்றடிக்க அந்தச் சுழலைக்

கேட்டுச் சிறு குழந்தை அஞ்சி நடுங்குவது போன்ற நிலையில் நான் இருந்தேன். அந்தக் காற்றின் விந்தையான ஓசையின் நடுவில், பாம்பு சீறும் ஒலி கேட்டால் எப்படி இருக்கும்? யதி சொன்ன அந்தச் சாபம் நினைவுக்கு வந்ததுமே, நான் நிலையிழந்தேன். அப்பாவுக்குக் கிடைத்த சாபம் என்ன? அந்தச் சாபத்தினால் தான் அவர் இப்படி மரணப் படுக்கையில் கிடக்கிறாரா? அந்தச் சாபத்துக்கு மீட்சி என்ன?

எனக்குத் தாங்கவில்லை. நான் பயந்துகொண்டே அங்கிரஸரிடம், “நான் தங்களை ஒன்று கேட்க வேண்டும்; முன்பு எப்பொழுதாவது யாராவது அப்பாவுக்குச் சாபம் கொடுத்திருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டேன்.

முனிவரின் முகத்தில் துயரம் சூழ்ந்தது. ஒரு கணம் அசையாமல் இருந்தார். பிறகு கனக்கும் குரலில், “ஆமாம்” என்றார்.

அவர் மீண்டும் பேச்சை நிறுத்தினார். இப்பொழுது அவருடைய முகம் முன்போலவே மலர்ந்திருந்தது. அவர் சொன்னார்: “இளவரசே, அந்தச் சாபத்துக்கு ஏன் இவ்வளவு பயப்பட வேண்டும்? உனக்கு உண்மையைச் சொல்லட்டுமா? உலகில் பிறக்கும் ஒவ்வொருவனும் சாபம் பெற்றவன் தான்!”

“ஒவ்வொருவனுமா?” - என் குரலில் இருந்த நடுக்கம் எனக்கே அச்சமூட்டுவதாக இருந்தது.

அவர் சிரித்தபடி சொன்னார்: “நான், கசன், உன் தந்தை - நாம் எல்லோரும் ஒவ்வோர் அளவுக்குச் சாபம் பெற்றவர்கள் தாம். முற்பிறவியில் செய்த வினை சிலரைத் தொடருகிறது: பெற்றோர் செய்த பாவங்களின் பயனைச் சிலர் அநுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது; இயற்கையாக ஏற்பட்ட தீமைகளினால் சிலர் துன்புறுகிறார்கள்; சூழ்நிலையினால் உண்டான தளைகளில் கட்டுண்டு சிலர் உழலுகிறார்கள்.”

“அப்படியானால் வாழ்க்கை என்பது சாபந்தானா?”

“சேசே! வாழ்க்கை என்பது தெய்விக வரம். அது ஆண்டவன் தந்த அருட் பிரசாதம். அது பல சாபங்களுடன் கூடிய வரம்; அவ்வளவுதான்!”

“சாபமுற்ற இந்த வாழ்க்கையை அநுபவிக்கத்தான் மனிதன் இந்த உலகுக்கு வருகிறானா?”

“இல்லை.” இந்தச் சொல்லைப் பெருமிதத்துடன் கூறியபோது அங்கிரஸரின் முகத்தில் முறுவல் மலர்ந்தது. சரத் காலத்து நிலவு போல இருந்தது அது.

“அப்படியானால் மனித வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன?”

“இந்தச் சாபத்திலிருந்து விடுபட முயல்வது. யயாதி, மற்ற உயிர்களுக்கு உடலின் இன்ப துன்பங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட உணர்வு இருப்பதில்லை. இந்த அநுபூதி, மனிதனுக்கு மட்டுமே கிடைத்துள்ள வரம். இந்த அநுபூதியின் வலிமையினால்தான் மனிதன் விலங்கினத்தை விட உயர்ந்தவனாக இருக்கிறான். பண்பாடு என்னும் கடத்தற்கரிய மலையில் அவன் ஏறிக்கொண்டேயிருக்கிறான். இன்றோ நாளையோ அந்த மலையின் சிகரத்தை அவன் எட்டுவான். பிறகு இந்த எல்லாச் சாபங்களிலிருந்தும் அவனது வாழ்வு விடுபடும். ஒன்றைமட்டும் எப்போதும் மறக்காதே: உடலின்பம் என்பது, மனித வாழ்க்கைக்கு முக்கிய உரைகல் அல்ல; ஆன்மாவின் ஆறுதல்தான் அந்த உரைகல்!”

பேசிக்கொண்டே இருக்கையில் அவர் நிறுத்தினார்; பிறகு சொன்னார்: “என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் இது! வேளையல்லாத வேளையில் உன்னிடம் பிரம்ம ஞானத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறேனே! க்ஷத்திரியனுடைய வில்லும் அந்தணனுடைய நாக்கும் எப்போதுமே சன்னத்தமாக இருக்கும் என்பதுதான் உண்மை. நீ கவலையில்லாமல் அத்தினபுரத்துக்குப் போ. உன் தந்தைக்கு

அமைதி உண்டாக வேண்டும் என்று நான் எப்போதும் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டே இருப்பேன். உன் யாத்திரை இடையூறின்றி நிறைவேறட்டும். புறப்படு; உனக்கு நலம் உண்டாகுக!”

29

அத்தினபுரத்தில் பிரவேசிக்கும் வரையில், கசனும் அங்கிரஸரும் கூறிய தத்துவச் சிந்தனைகளின் நிழலே என் உள்ளத்தில் பரவியிருந்தது. அந்த நிழலில், மாலை நேரத்து மங்கலைப் போலவே மாலையழகும் இருந்தது. ஆனால் நகரத்துக்குள் கால் வைத்ததுமே அந்த அழகிய நிழல் மறைந்தது. ராஜதானி முழுவதும் பரவியிருந்த கவலை என் மனத்தை அளவியது.

இதற்கு முன்பெல்லாம் சிரித்தும் குதித்தும் வேகமாக மக்கள் நடக்கும் ராஜவீதியில் இன்று யாவரும் ஊமைய ராக, கால் எழாமல் நடந்து சென்றார்கள். அப்பாவைக் கடைசியாகப் பார்க்கும் பாக்கியங்கூட எனக்குக் கிடைக்காதோ என்ற திகிலில் என் நெஞ்சம் ஒவ்வொரு நொடியும் நடுங்கியது. தோல்வியுற்ற அரசகுமாரன் போல நான் வாய் திறவாமல், தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு அரண்மனைக்குள் சென்றேன்.

அப்பாவின் உடலில் உணர்வு இருந்தது; ஆனால் அவர் என்னை அறிந்துகொள்ளவில்லை. கோடைக் காலத்துப் பாலை நிலம் போல அவருடைய உடல் கொதித்தது. யாருமில்லாத பாலை நிலத்தில் நள்ளிரவில் ஒவென்று அடிக்கும் சூறாவளி போல, அவர் ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்பு இல்லாமல் ஏதேதோ உரக்கப் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு ஜன்னி கண்டிருந்தது. அம்மா, ராஜவைத்தியர், கிழ அமைச்சர், வேலைக்காரர், வேலைக்காரிகள் - எல்லாருடைய முகத்திலும் பயமும் துயரமும் நிழலிட்டன.

நான் மஞ்சத்தின்மீது அப்பாவின் தலைமாட்டில் உட்கார்ந்தேன். “அப்பா, அப்பா!” என்று பல முறை கூப்பிட்டேன். அவர் ஏதோ முணுமுணுத்தார்; ஆனால் என் கூக்குரலுக்கு ‘ஓ’ என்றுகூட அவர் பதில் சொல்லவில்லை. அவர் இந்த உலகிலேயே இல்லை போலத் தோற்றியது.

நான் எழுந்தேன்: அவரது காலடியில் போய் அமர்ந்தேன். மெல்ல மெல்ல என் கையால் அவர் கால்களை வருடினேன். ஆனால் என் ஸ்பரிசத்தைக்கூட அவர் உணரவில்லை. என் கண்ணில் நீர் பொங்கியது. என் கண்கள் அப்பாவின் கால்களுக்குக் கண்ணீரினால் அபிஷேகம் செய்தன.

அமைச்சர் எழுந்து என் அருகில் வந்தார். தமது மெலிந்த கையை என் தோளின்மேல் அன்புடன் வைத்து, என்னை அவர் அரண்மனைக்கு வெளியே அழைத்துச் சென்றார். பிறகு நெஞ்சை அடைக்கும் குரலிலே சொன்னார்: “இளவரசே, நீங்கள் இன்னமும் சிறுவர்; ஆகையால் உலகப்போக்கு உங்களுக்குத் தெரியாது. இது மிருத்யு உலகம். மனித வாழ்க்கை கற்பக மரம் மட்டுமல்ல; நச்சு மரமுங்கூட. மகாராஜாவின் வேதனை களை உங்களால் பார்க்க முடியாது. நகரத்திலிருந்து நான்கு கல் தொலைவில் நமது அசோக வனம் இருக்கிறது. மிகவும் அழகான இளைப்பாறும் இடம் அது. யாராவது முனிவரோ துறவியோ அதிதியாக வந்தால் அவர்களுக்கு அங்கேதான் ஏற்பாடு செய்வது எப்போதும் வழக்கம். அந்த இடம் இமயமலைக் குகையைப் போல அமைதியானது. இங்கிருந்து அசோக வனத்திலுள்ள மாளிகைக்குச் செல்லச் சுரங்க வழியும் இருக்கிறது. அது குறுக்கு வழி. அந்த இளைப்பாறும் சோலையில் நீங்கள் அமைதியாக இருங்கள். நாள்தோறும் இரண்டு தடவை மகாராஜாவைப் பார்க்க வாருங்கள். விசேஷச் செய்தி ஏதேனும் இருந்தால், சுரங்க வழியே ஒரு நாழிகை நேரத்தில் நீங்கள் இங்கே வர முடியும். மகாராணியாரின் சம்மதத்துடன்தான் நான் இந்தத்

திட்டம் வகுத்திருக்கிறேன். அசுவமேதத்துக்காக அலைந்ததனாலும், சாந்தி வேள்விக்காகச் செயலாற்றிய தனாலும் நீங்கள் மிகவும் களைத்துப் போயிருப்பீர்கள். அசோக வனத்தில் இளைப்பாறுவதனால் அந்தக் களைப்புத் தீரும்.”

30

வேட்டையிலோ போர்க்களத்திலோ நான் எங்குமே பின்வாங்கியதில்லை. ஆனால் அரண்மனையைச் சூழ்ந்திருந்த சாவின் அந்தப் பயங்கரமான கருநிழலைக் கண்டு அஞ்சினேன். பேசாமல் அசோக வனத்தில் இளைப்பாறச் சென்றேன்.

ஆனால் சாவு என்பது, மிகவும் கடுமையான கரடி. எவ்வளவு உயரமான மரத்தின்மேல் ஏறி உட்கார்ந்தாலும், அது அங்கே மனிதனைத் துரத்தி வரும். எங்கே மறைந்து உட்கார்ந்தாலும், அந்தக் கரிய குரூபமான, பிரம்மாண்டமான நிழலுருவம் மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டே வரும். அதன் கிசுகிசுப்பினால் உயிர் நெஞ்சில் வந்து அடைக்கும்.

அசோக வனத்தில் அமைச்சர் எனக்கு எல்லா வகை இன்பங்களுக்கும் வழி செய்திருந்தார்; ஆனால் எனக்கு எதுவுமே பிடிக்கவில்லை. தேர்ந்தெடுத்த சில வேலைக்காரர்களும் வேலைக்காரிகளுமே இருந்தார்கள்; அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் என் கண்ணோட்டத்தையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு என்ன வேலை இடுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

வேலைக்காரிகளில், முகுலிகை என்ற புதிய பணிப் பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். மிகவும் கெட்டிக்காரி; கண்ணுக்கும் அழகி. வயது ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து இருக்கும். என் மனம் அமைதி பெற வேண்டும் என்பதற்காக, அவள் எல்லா வேலைக்காரர்களையும் கூடிய அளவு தொலைவில் நிறுத்திவிட்டு, தான் ஒருத்தியாகவே எனக்குப் பேசாமல் பணிவிடை செய்வாள். சமையற்காரன்

மிகத் திறமையாகச் சமைத்துப் படைத்த இனிய தின்பண்டங்களை நான் அப்படியே எறிந்து எழுந்திருக்கும் போது, அவள் விசிறி வீசுவதை நிறுத்துவாள். நான் திரும்பி நிமிர்ந்து பார்க்கையில் அவளுடைய முகத்தில் நாணம் கலந்த இரக்கம் தோன்றும். அவள் தன் கண்களால், 'இப்படியெல்லாம் செய்யலாகாது, இளவரசே. நீங்கள் ஒன்றும் உண்ணாமல் இருந்தால் உடல் என்னத்துக்கு ஆவது?' என்று பேசுவது போல இருந்தது.

சாவின் நிழல் என் மனத்தில் பதியக்கூடாது என்று அல்லும் பகலும் எவ்வளவோ முயன்றேன். ஆனால் அப்பாவைப் பார்க்க அரண்மனைக்குள் கால் வைத்ததுமே, நடுவில் நான் கொண்டிருந்த எண்ணங்கள் யாவும் மறையும். 'மரணம் என்பது, அறுபது நாழிகையும் அசுவமேத வேள்வி செய்யும் வெற்றிவீரனான சக்கரவர்த்தி; இந்த உலகில் இதை யாரும் எதிர்க்க முடியாது' என்பதை அறிந்ததும் என் மனம் வலிமையிழந்து கலங்கும். 'இன்று மஞ்சத்தில் அப்பா விழுந்து கிடப்பது போல் நாளைக்கு நானும் கிடக்க நேரும்' என்ற நினைவுச் சித்திரம் மீண்டும் மீண்டும் கண்முன் நிற்கும். எங்காவது ஓடிப்போய், சாவின் சில்லென்ற நீண்ட கைகள் எட்ட முடியாத ஒரு குகையைத் தேடிப் பிடித்து, அதற்குள் பதுங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற குழந்தைத்தனமான எண்ணமும் அடிக்கடி எழும்.

அப்பாவின் இந்த நோயில், மேன்மேலும் அச்சுறுத்தும் சாவின் பயங்கரத்தை நான் கண்டேன்.

சில சமயம் அப்பாவின் ஜன்னி சிறிது குறையும். அரை மணி நேரம் அல்லது ஒரு மணி நேரம் அவர் உணர்வுடன் இருப்பார். அம்மாவைத் தெரிந்துகொள்வார். இப்படித் தான் அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது. நான் தலைமாட்டில் உட்கார்ந்திருந்தது அப்பாவுக்குத் தெரிந்திராது. அவர் அம்மாவுக்குச் சமிக்கினை செய்தார். அவள் சிறிது முன்னால் வந்து குனிந்தாள். அப்பா மிகவும் சிரமத்துடன் தமது வலக் கையைத் தூக்கி அவள் மோவாயைத் தாங்கிய

படி, மங்கிய குரலில் சொன்னார்: “இந்த அழகை எல்லாம் - இந்தச் செல்வத்தை எல்லாம் - இங்கே விட்டு, நான் போக வேண்டியிருக்கிறதே!”

அம்மா திகைத்தாள். நான் அருகில் இருப்பதை அவருக்குள் எப்படித் தெரிவிப்பது என்று அவளுக்கு விளங்கவில்லை. அப்பா சிறு குழந்தைபோல விக்கி விக்கி அழுது கொண்டே சொன்னார்: “இந்த அமுதத்தைப் பருகும் என் வேட்கை இன்னமும் தணியவில்லை; ஆனால்-!”

அம்மா சைகை செய்து என்னை வெளியே அனுப்பினாள். ஆனால் அப்பாவின் தீனமான அந்தக் கதறல் என் காதிலும் மனத்திலும் சுழன்றுகொண்டே இருந்தது. அது எனக்கு மிகவும் விந்தையாக இருந்தது. சொர்க்கத்திலே ஓய்யாரமாக வெற்றிக் கொடியைப் பறக்கவிட்ட பெருவீரருடைய புலம்பல் அது. திக்விஜயம் செய்த அத்தினபுரத்துச் சக்கரவர்த்தியின் கண்ணீர் அது. அந்தக் கண்ணீரின் பொருள் எனக்குத் தெளிவாக விளங்கவில்லை. ஆயினும் அவருடைய வாழ்வில் ஏதோ ஓர் அற்புத ரகசியம் மறைந்திருப்பதை உணர்ந்ததும் நான் திணறிப் போனேன்.

அப்பொழுது என் நெஞ்சைச் சுட்ட வேறொரு நிகழ்ச்சியும் நடந்தது: இரவு முழுவதும் கண் விழித் திருந்ததனால் அம்மா களைத்திருந்தாள். அவளுக்கு ஓய்வு கொடுப்பதற்காக, நான் அவளை அந்தப்புரத்துக்கு அனுப்பினேன். அப்பாவிடம் நான் உட்கார்ந்தேன். நீண்ட நேரம் அவர் அசைவற்று இருந்தார். ராஜவைத்தியர் நாழிகைக்கொரு தரம் ஏதோ ஒரு மருந்தை அவர் நாக்கில் தடவினார்.

பொழுது சாய்ந்திருந்தது. ஜன்னல் வாயிலாகத் தெரிந்த வெளியுலகம் மெல்ல மெல்ல மங்கிச் சோர்வுற்று மறைந்தது. நடுவில் அப்பா கண்ணைத் திறந்தார். அவர் என்னைத் தெரிந்து கொண்டார் போலும். என் கையைக்

கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, பயந்த பசுங்கன்று போல, அவர் கீச்சிட்டுக் கூவினார்: “யயு, யயு! என்னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்! நான் பிழைத்து வாழ வேண்டும்! எனக்கு - இல்லை, நான் போகமாட்டேன்! யயு, அதோ பார் - அந்த யமதூதர்களைப் பார்! நீ எவ்வளவு பெரிய வீரன்! அப்படியிருக்க, இவர்கள் இங்கு எப்படி வந்தார்கள்? இவர்களை நீ எப்படி வரவிட்டாய்?”

அவர் கை வெடவெடவென்று நடுங்கியது. மீண்டும் அவர் கீச்சிட்டார்: “நீங்கள் எல்லாரும் நன்றி கெட்டவர்கள்! நீங்கள் உங்கள் ஆயுளிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளை எனக்குக் கொடுத்தால்கூட நான்-! யயு, யயு! என்னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள், என்னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்!”

பேசிக்கொண்டே இருக்கையில் அவர் உணர் விழந்தார். பேசி விளக்க முடியாத செய்தியை அவர் கை எனக்கு விளக்கியது. மிகவும் கெட்டியாக இருந்தது அவர் கைப்பிடி. வர்மத்தில் அம்பு பட்டுத் துள்ளி ஓடும் மானின் பீதி அனைத்தும், அந்தக் கைப்பிடியிலே அடங்கியிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் நான் அசோக வனத்துக்கு மிகச் சோர்வுடன் திரும்பினேன். அந்தக் காட்சி அடிக்கடி என் கண்முன் நின்றது. நடுநடுவே, அப்பாவின் இடத்தில் எனக்கு யயாதி தென்பட்டான். கிழவனாகி, மரணத்தைக் கண்டதனால் குழறிக் குழறிப் பேசி, பைத்தியம் போல் ஓடுகிற யயாதி!

மரணமே வாழ்வின் முடிவு என்றால், மனிதன் எதற்காகப் பிறக்கிறான்?

கசனும் அங்கிரஸ முனிவரும் எனக்கு அறிவித்த உன்னதமான தத்துவஞானத்தை நினைந்து நினைந்து பார்த்தேன். ஆனால் என் கலங்கிய மனம் தெளிவு பெறவில்லை. மினுமினுக்கும் மின்மினிகள், அமாவாசை இருட்டை வெளிச்சமாக்க முடியுமா என்ன!

அசோக வனத்து மானிகையில், சூனிய மனத்துடன் நான் வந்து விழுந்தேன். வெளியே இருள் கவிந்து

கொண்டிருந்தது. புறத்தைப் போலத்தான் அகத்திலும் - என் மனத்திலுங்கூட! முகுலிகை மெல்ல வந்து பொற் குத்துவிளக்கை ஏற்றினாள். அரண்மனை ஒளிர்ந்தது. அந்த ஒளியில், விளக்கில் தெரிந்த அவளுடைய பின்உருவம் என் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. நான் கழுத்தைத் திருப்பினேன். சுவரில் அவள் நிழல் விழுந்திருந்தது. அது மிகப் பெரிதாகவும் விந்தையாகவும் இருந்தது!

அவள் என் மஞ்சத்தை நோக்கி மெல்ல மெல்ல வந்தாள். நாட்டிய மங்கை போல அவள் அடியெடுத்து வைத்தாள். நான் விழித்திருப்பதைக் கண்டு, மென்மையான குரலில், “என்னவோ போல இருக்கிறீர்களே, இளவரசே?” என்றாள்.

“எனக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. முகுலிலை, அப்பாவின் நிலைமையைப் பார்த்தால்-!”

“இனிக் கவலைக்கு ஏதும் இடமே இல்லையாம். இன்று தான் அரண்மனை ஜோஸ்யர் சொன்னார்; மகாராஜாவின் அசுபமான கிரகங்கள் எல்லாம் சீக்கிரமே-”

“எனக்குக் கொஞ்சம் மது கொண்டுவந்து கொடு. கிரகம், நோய், சாவு - எல்லாம், எல்லாம் நான் மறந்துவிட வேண்டும்!”

அவள் அசையாமல் நின்றாள். நான் எரிச்சலுடன் கூச்சலிட்டேன்: “மது வேண்டும் எனக்கு!”

அவள் தரையைப் பார்த்துக் கொண்டே, “இங்கே மது வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று மகாராணியாரின் உத்தரவு, இளவரசே!” என்றாள்.

அவளுடைய இந்த விடையைக் கேட்டு என் கொதிப்பு வளர்ந்திருக்க வேண்டும்; ஆனால் தரையைப் பார்த்து நின்ற அந்த மோகன வடிவத்தைக் கண்டதும் என் சினம் எங்கோ பறந்தது. கண்ணுக்கு நிறைந்த அவளைக் காணக் காண, நான் ஓவியனாகவோ சிற்பியாகவோ இல்லையே என்று ஏங்கினேன்.

பெண் என்பவள், இயல்பிலேயே உள்ளறிவு வாய்ந்தவளோ? அல்லது, தன் அழகின் வல்லமையை அவள் எப்போதுமே நினைவில் வைத்திருப்பாளோ?

முகுலிகையின் பார்வை கீழ்நோக்கி இருந்தது. ஆயினும், நான் அவளை உற்றுப் பார்ப்பதையும் கொள்ளக் குறையாத அவள் அழகைக் கண்ணாரக் காண்பதையும் அவள் எப்படித்தான் தெரிந்து கொண்டாளோ! நடுவிலே அவள் ஒரு கணம் கண்ணை உயர்த்தினாள். முகில் இல்லாத வானத்தில் மின்னல் வீசுவது போல, ஏதோ ஓர் உணர்ச்சி எனக்கு. அவள் இதழ்களில் மதுரமான மென்னகை, அவள் கன்னத்தில் அந்த அழகிய குழிவு - மயக்கும் பொன்னொளியிலே, அரைக் கணத்தில் இவ்வளவும் எனக்குத் தெரிந்தது.

நான் மீண்டும் பார்த்தேன். முகுலிகை தரையைப் பார்த்து நின்றிருந்தாள். மஞ்சத்தை நெருங்கியிருந்தாள்! நான் மது அருந்தவில்லை; ஆனால் அந்த மதுவின் மயக்கம் கணத்துக்குக் கணம் எனக்குத் தெரிந்தது. மறு கணமே, 'யயு, என்னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள். நான் பிழைத்து வாழ வேண்டும்!' என்ற சொற்கள் என் காதில் சுழன்றன. அந்தச் சொற்களின் எண்ணற்ற எதிரொலிகள், என் மூளையில், 'டண், டண்' என்று ஓங்கி அடித்தன. 'போரையும் வேட்டையையும் தவிர்த்து வேறு எப்பொழுதும் மதுவைத் தொடமாட்டேன்' என்று நான் சிறுவயதிலேயே அம்மாவுக்கு வாக்குக் கொடுத்திருந்தேன். இதுவரை அதைக் காத்தும் வந்தேன். ஆனால், 'டண் டண்' என்ற இந்த அடிகளிலிருந்து தப்புவதற்கும், வேதனையை மறப்பதற்கும், வேறு வழி ஏதும் புலப்படவில்லை. "இங்கே மது வைத்திருக்கக் கூடாது என்பது அம்மாவின் உத்தரவா?" என்று முகுலிகையைக் கேட்டேன்.

"ஆம், இளவரசே."

"காரணம்? நான் மதுபானத்தில் மயங்கிக் கிடப்பேன் என்று அம்மாவுக்குப் பயமா?"

“அப்படியல்ல, இளவரசே.”

“பின்னே?”

“இந்த இடம் தனிமையாக இருக்கிறது; நகரத்திலிருந்து தொலைவில் இருக்கிறது. முனிவர்களும் யோகிகளும் அதிதிகளாக இங்கே வந்து தங்குகிறார்கள். தூய்மையற்றவையாகத் தோன்றும் பொருள்கள் இங்கே வேண்டாம் என்றுதான்!”

அப்பாவின் அந்த வேதனைக் கதறல் என் காதில் மீண்டும் சுழன்றது. அவருடைய அந்தச் சூனியப் பார்வை; ஒவ்வொரு சொல்லிலிருந்தும் வெளிவந்த அந்த மரண பீதி -!

என் உடல் வெடவெடத்தது. தனிமை எனக்குப் பீதியைத் தந்தது. எனக்கு ஆதரவு தேவையாக இருந்தது.

நான் சடக்கென்று படுக்கையில் திரும்பி, முகுலிகையின் கையைப் பற்றினேன்.

31

அந்த இரவு!

அதைப்பற்றி மௌனமாக இருக்கலாம், ஒன்றுமே சொல்ல வேண்டாம் என்றுதான் அடிக்கடி தோன்றுகிறது.

பெருவெள்ளத்தை எதிர்த்து நீந்துவதில் வீரம் உண்டு. அந்த வெள்ளத்துடன் வெள்ளமாகப் போவதில் என்ன வீரம் இருக்கிறது? அதை வர்ணிப்பதில்தான் என்ன ஆனந்தம் இருக்கிறது?

அன்று இரவு நடந்தது இயல்பானதுதான்! ஒவ்வோர் இரவிலும் உலகிலே அது நடந்திருக்கலாம், நடந்து கொண்டே இருக்கும்! ஆனால் சில செய்திகள் எவ்வளவு தான் இயற்கையாக இருந்தாலும் அவற்றைப்பற்றிப் பேசும்போது நாக்குத் தடுமாறுகிறது, மனம் தயங்குகிறது, வெட்கம் குறுக்கிடுகிறது. கோயிலிலுங்கூட, இளமங்கை

தன் இரவிக்கையின் முடிச்சுத் தளர்ந்திருக்கிறதோ என்று கவனித்துப் பார்க்கிறாளே; அது காரணமில்லாமல் தானா?

ஆனால், என் கதையை நான் நடந்தது நடந்தபடியே சொல்லப் போகிறேன். என் உள்ளத்தை மறைக்கப் போவதில்லை. மனத்தை வெளியிடும்போது, அதன் எந்த மூலையையும் இருட்டில் வைப்பது குற்றம். நாணம் என்பது அழகுக்கு அணி; உண்மைக்கு அல்ல. உண்மை என்பது, இப்பொழுதுதான் பிறந்த குழந்தையைப் போல, பிறந்த மேனியாக இருக்கும்! அப்படித்தான் அது இருக்க வேண்டும்!

அன்று இரவு முகுலிகையின் அணைப்பில் நான் - இல்லை இல்லை!

என் அணைப்பில் முகுலிகை - இல்லை இல்லை!

அன்று இரவு யாரின் அணைப்பில் யார் இருந்தார்கள் என்பதைக் காமன்கூட நேராகச் சொல்ல முடியாது!

முகுலிகையின் கையை நான் என் கையில் தாங்கியது தான் தாமதம்; அரைக் கணத்தில் இந்த உலகுக்கும் எனக்கும் இருந்த தொடர்பு அறுந்தது! நான் இளவரசனாக இல்லை. அவள் பணிப் பெண்ணாக இல்லை. நாங்கள் இருவரும் வெறும் காதலர்கள்; இரண்டு பறவைகள்; இரண்டு தாரகைகள்!

நாங்கள் அரண்மனையில் இல்லை; அத்தினபுரத்தில் இல்லை; பூமியிலேயே இல்லை! முடிவில்லாத வானத்திலே, நட்சத்திர மண்டலத்துக்கும் அப்பால், துன்பம் நோய் சாவு என்ற சொற்களின் ஒலியே காதில் விழ முடியாத இடத்துக்கு நாங்கள் சென்றிருந்தோம். அது தனி உலகம். எவ்வளவு அழகியதோ அவ்வளவு மங்கலானது! எவ்வளவு மயக்குவதோ அவ்வளவு எரிப்பது! அது எங்கள் இருவரின் தனி உலகம். அது இனிய மூர்ச்சையா, நவநவமான வெறியா, அழகிய சமாதியா?

யாருக்குத் தெரியும்!

முகுலிகையின் இதழ்களும் என் இதழ்களும் இணைந்த கணத்திலே, என் மனத்தை வாட்டிய மரண பீதி மறைந்தது.

அன்று இரவு நான் முகுலிகையை எத்தனை தடவை முத்தமிட்டேன், அல்லது அவள் எனக்கு எத்தனை தடவை முத்தங்கள் கொடுத்தாள் என்பது-!

வானத்திலுள்ள நடசத்திரங்களை எவனாயினும் கணக்கிட முடியுமோ?

பெண் அழகின் வர்ணனையை நான் காவியத்தில் படித்திருந்தேன். பல ஆண்டுகளாக அதன் இலேசான கவர்ச்சி எனக்கு இருந்தது. அந்தக் கவர்ச்சியிலுள்ள ஆனந்தத்தை நான் தெளிவற்ற கற்பனையில் கண்டிருந்தேன். ஆனால் அது, சிறு குழந்தை வானத்து வெண் மதியைப் பிடிப்பது போன்ற ஆனந்தம். அழகிய இளமங்கையுடன் இருப்பது எவ்வளவு மயக்கம் தருவது, அவளுடைய ஒவ்வோர் அணுவிலிருந்தும் கணந்தோறும் சொர்க்க இன்பத்தின் திவலைகள் எப்படித் துள்ளி எழுகின்றன என்பதை அன்றிரவு நான் முதன்முதலில் அநுபவத்தில் அறிந்தேன்; அதில் நான் அப்படியே சொக்கிப் போனேன்.

பறவைகளின் 'கலகல' ஒலி, என்னை அந்த மயக்கத்திலிருந்து எழுப்பியது. நான் கண்ணைத் திறந்து எதிரே ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தேன். கிழக்குப் பெருவாசலிலிருந்து கதிரவனின் தேர் வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது. அதன் சக்கரங்கள் எழுப்பிய பொன்தூசிகள் எவ்வளவு அழகாக இருந்தன!

நான் மஞ்சத்தில் எழுந்து உட்கார்ந்தேன். இதே படுக்கையில், முதல் நாள் இரவு, எவ்வளவு கலங்கிய மனநிலையில் நான் வந்து விழுந்தேன்! அதே படுக்கை, அதே அரண்மனை, அதே சுவர்கள், அதே மஞ்சம், ஜன்னல்

வழியாகத் தெரியும் அதே பசங்கொடி - ஒரே இரவில் இவை யாவும் மறுபிறவி எய்தின போலும்; இப்பொழுது இவற்றில் ஒவ்வொன்றும், என் உடலில் பொங்கிய ஆனந்த அலைகளை மேன்மேலும் எழச் செய்தது. மரங்கள் பின்னும் பசுமையாக இருந்தன; பறவைகள் பின்னும் இனிமையாகப் பாடின; அரண்மனையின் சுவர்கள், அற்புதமான படைப்பின் ரகசியத்தைக் கண்ட ஆனந்தத்தில், ஒன்றை ஒன்று பார்த்துக் கண் சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தன.

நான் எழுந்தேனா இல்லையா என்பதைப் பார்க்க, முகுலிகை கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தாள். அருகில் வந்து, “இரவு நல்ல தூக்கம் வந்ததா?” என்று கேட்டாள்.

அவள் சிறிது நாணுவாள், என்னைக் கண்டு ஒரு கணம் திகைப்பான் என்று எண்ணியிருந்தேன்; ஆனால் அவள் அமைதியாக நடந்துகொண்டாள். இரவில் ஒன்றுமே நடக்காதது போலவும், நடந்தது அனைத்தும் கனவு போலவும் தோற்றியது. விழிப்பிலே கனவுகளுக்குப் பயன் ஏது?

முகுலிகை நடிப்பில் தேர்ந்த நடிகையாக இருந்தாள். இரவில் அவள் காதலியாக நடித்தாள்; இப்பொழுது அவள் அதே திறமையுடன் பணிப்பெண்ணாக நடிக்கிறாள்!

அவளது கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவள் தனக்குள்ளேயே பொன்னகை பூத்தாள். விழிகளை இனிமையாக அசைத்து என் மீது கடைக்கண்ணை வீசினாள். முகம் தழுவுவதற்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கொண்டுவர, அவள் வெளியே செல்லலானாள். அவளுடைய பின்னழகைக் கண்டதும் இரவின் நினைவுகள் எழுந்தன. என்னை அறியாமலே, ‘முகுலிகை!’ என்ற சொல் வெளிப்போந்தது.

அவள் நின்றாள். கழுத்தைச் சிறிது திருப்பிப் பார்த்தாள். பிறகு பரபரவென்று திரும்பி வந்தாள். மஞ்சத்தை நெருங்கி, “என்னைக் கூப்பிட்டீர்களா, இளவரசே?” என்றாள்.

நான் அவளைக் கூப்பிட்டிருந்தேன்; ஆனால் எதற்காக? எனக்கே தெரியவில்லை! பேசாமல் இருந்தேன்.

உடனே அவள் கை கூப்பிக்கொண்டு, தாழ்ந்த குரலில், “நான் ஏதாவது பிழை செய்தேனா?” என்றாள்.

‘பிழை உனதல்ல; என்னுடையது. நீ உள்ளே வந்ததுமே நான் உன்னை அப்படியே இழுத்து இங்கே அருகில் உட்கார வைத்திருக்கவேண்டும்! அதை விட்டு, உன்னிடம் பணிப்பெண்ணின் வேலையை வாங்குவது-! இப்படி ஏதாவது பேசவேண்டும் என்று தோன்றியது; ஆனால் அது மனத்துக்குள்ளேதான். வெளியே நான் ஊமையாக இருந்தேன்.

என் மோனம் அவளுக்குப் புதிராக இருந்தது. சிறிது நடுங்கிய குரலில், “வேலைக்காரியிடம் கோபமே! இளவரசருக்கு?” என்றாள்.

“சே சே!” இவ்வளவுதான் எப்படியோ சொன்னேன் “அடி பைத்தியமே!” என்று மேலும் சொல்வதாக இருந்தேன்; அதற்குள் முகுலிகையின் உதவிப் பணிப்பெண் ஒருத்தி அவசர அவசரமாக உள்ளே வந்தாள்.

என் மார்பு படபடத்தது. கண் விழித்தது முதல் ஒரு முறைகூட அப்பாவின் நினைவே எனக்கு வரவில்லையே! மனிதன் தன் இன்பத்திலே இவ்வளவு ஆழ்ந்திருக்கிறானே! நன்றி மறந்த என் செயல், ஒரு கணம் எனக்கே வருத்தத்தைத் தந்தது.

அமைச்சர் அனுப்பிய கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, பணிப்பெண் அகன்றாள்.

அது கசன் எழுதிய கடிதம்! அதைக் கொண்டுவந்த முனிகுமாரர்கள் நள்ளிரவில் அத்தினாபுரத்துக்கு வந்திருந்தார்கள்!

32

“இளவரசே, உங்களுக்குப் பின்னால் நானும் ஆசிரமத்தை விட்டுப் போகவேண்டியிருக்கிறது. நாம் எல்லாரும் சேர்ந்து சாந்தி வேள்வியை நிறைவேற்றினோம். ஆனால் அந்த வேள்வியின் தூய குண்டத்திலுள்ள அக்கினியை விதிப்படி விசர்ஜனம் செய்வதற்கு முன்பே, தேவர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் போர்த்தீ மூண்டு விட்டது! அரக்கர்களின் குரு சுக்கிராசாரியர் சஞ்சீவினி வித்யையை வசப்படுத்திய செய்தியை ஏற்கெனவே நாம் இங்கே கேள்வியுற்றிருந்தோம். போர்க்களத்தில் வாள் முனையில் வீழ்ந்த அரக்க வீரர்களை, அவர் அந்த வித்யையின் வலிமையினால் மீண்டும் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கிறார். தமது தோல்வியை இனி தடுக்கமுடியாது என்ற எண்ணத்தால் தேவர்கள் நம்பிக்கை இழந்திருக்கிறார்கள். என்ன செய்வது என்று யாருக்குமே தெரியவில்லை.

போர் - அது இரண்டு மனிதர்களுக்குள்ளாயினும் சரி, இரண்டு இனங்களுக்குள்ளாயினும் சரி, அல்லது இரண்டு வல்லமைகளுக்குள்ளாயினும் சரி - எப்போதுமே வெறுக்கத் தக்கது, தடுக்கத் தக்கது என்றுதான் நான் நினைத்து வந்திருக்கிறேன். ஆதிசக்தி படைத்த இந்த அழகிய உலகம் எவ்வளவு பரந்தது. எவ்வளவு வளம் வாய்ந்தது! இதில் ஒவ்வொருவரும் சுகமாக வாழ முடியாதா? என்னைப் போன்ற பைத்தியக்காரனுடைய இந்தக் கனவு என்றைக்காவது பலிக்குமோ பலிக்காதோ, தெரியவில்லை. இன்றைப் பொறுத்தவரையில் இந்த எண்ணம் வெறும் கனவுதான்!

இந்த யுத்தத்தில் தேவர்களின் தோல்வி தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆனால், 'நம்முடைய பங்காளிகளின் தோல்வியைக் கண்ணைத் திறந்தபடியே காண்பது எவ்வளவு கடினம்! அதைத் தடுப்பதற்கு ஏதாவது செய்வது

நம் கடமை' என்று எனக்குத் தோன்றியது. இரவு முழுவதும், குடிலின் வாசலில் இங்கும் அங்கும் நடை போட்டுக் கொண்டேயிருந்தேன். வானத்தில் தாரகைகள் மிளிர்ந்தன; ஆனால் என் உள்ளத்தில் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. இந்த அமைதியற்ற நிலையில், எனக்கு உங்களைப்பற்றிய எத்தனையோ நினைவுகள் உதித்தது. கவிக்குக் காவியம் எப்படி உதிக்கிறது என்ற அநுபவத்தை நான் உணர்ந்தேன்.

தேவர்களின் கட்சிக்குச் சஞ்சீவினி வித்யை கிடைத்தால்தான் அவர்களின் தோல்வியைத் தவிர்க்க முடியும். ஆனால் மூவுலகிலும், சுக்கிராசாரியர் ஒரு வருக்குத்தான் அந்த வித்யை தெரியும். எவனாவது அவரிடம் சிஷ்யனாகச் சென்று, அந்த வித்யையைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். தேவர்களில் யாரும் இந்தத் துணிச்சலான செயலுக்கு முன்வருவதாகத் தோன்ற வில்லை. ஆகையால் நானே விருஷபர்வாவின் ராஜ்யத்துக்குச் சென்று இந்த வித்யையைப் பெறுவதற்குச் சுக்கிராசாரியரின் சிஷ்யன் ஆகத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். அங்கே என்ன நடக்குமோ, எப்படிச் சொல்வது! ஒருகால் என் நோக்கம் நிறைவேறலாம்! ஒரு கால் இந்த முயற்சியில் என் உயிரையே கொடுக்கவேண்டியிருக்கலாம்!

அங்கிரஸ முனிவர் - அவர் எங்கள் குலத்தவர்தாம் என்பதை உங்களிடம் சொல்லியிருக்கிறேனோ? - இந்த முயற்சிக்கு ஆசி தந்திருக்கிறார். 'அப்பொழுது அவர் என்னிடம் பேச்சுவாக்கில் சொன்னார்: 'நீ பிறப்பிலே அந்தணன். வேதத்தைக் கற்பதும் கற்றுக் கொடுப்பதும், வேள்வியைச் செய்வதும் செய்விப்பதும் உன் கடமைகள். நீ வித்யையைப் பெறப் புறப்படுகிறாய் என்பது உண்மை; ஆனால் உனது இந்தத் துணிச்சல் அந்தணனைவிட கூடித்திரியனுக்குத்தான் ஏற்றது.' நான் சொன்னேன்: 'இளவரசர் யயாதி இங்கே இருந்தால் அவரை உடன் அழைத்துக்கொண்டே அரக்கர்களின் ராஜ்யத்தில் நான் கால் வைத்திருப்பேன்; வீரச்செயலை அவரிடம் ஒப்படைத்து

விட்டு, வித்யையைப் பெறும் செயலை நான் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பேன்.'

அங்கிரஸருடைய பேச்சு, எனக்கு ஒரு புதிய சிந்தனையைத் தந்தது; ஆனால் அதை நான் அவரிடம் வெளியிடவில்லை; அதாவது ஒவ்வோர் இனமும் மற்ற இனங்களின் பண்புகளைத் தனதாக்கிக் கொள்வதில் என்ன கெடுதல் இருக்கிறது? பல நதிகளின் புனிதநீரை ஒன்றாகக் கலந்து தானே நம் வழிபடு கடவுளுக்கு அபிஷேகம் செய்கிறோம்?

இளவரசே, சாந்தி வேள்வி நம் இருவரையும் நெருங்க வைத்தது. சமவயது உள்ளவர்களிடையே நட்பு விரைவில் ஏற்படுகிறது. அதனால் நம் நட்பு ஒட்டிப் பிணைந்தது. உங்கள் அன்பு எப்போதும் என் நினைவில் இருக்கும். சஞ்சீவினி வித்யையைப் பெற்று நான் நல்லபடி திரும்பி வந்தால் எப்போதாயினும் உங்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தே தீரும்.

சில கிரகங்கள் சொற்பக் காலத்தில் சேருகின்றன; சில, நீண்ட காலத்தில் சேருகின்றன. நாம் இருவரும் எப்போது சந்திப்போம் என்பதை இன்று சொல்ல முடியாது; ஆனால் அது கட்டாயம் நடக்கும். தர்மத்தை - உலகில் மங்கலமான அனைத்தையும் - போற்றுகிற, புனிதப் புகழ்வாய்ந்த ஓர் அரசர் என்று, என் நண்பரான உங்களை அப்பொழுது அன்புடன் கட்டித் தழுவுவேன் என்ற இன்பக் கனவில் இன்று நான் இருக்கிறேன்.

இன்னும் என்ன எழுதுவது? உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை வெளியிடும்பொழுது வேதங்கூட ஓரளவுடன் நின்றுவிடுகிறது! முனிவர் உங்களுக்கு அநேக ஆசிகளை வழங்கியிருக்கிறார். நகுஷ மகாராஜா விரைவிலேயே உடல்நலம் பெற வேண்டுமென்று பார்வதி பரமேசுவரரை வேண்டுகிறேன்.

அட்டா! ஒரு செய்தி எழுதாமலே விட்டுப் போயிற்றே! நம்முடைய அந்தச் சிறுமி - ஒரு மலரை இருவருக்கு எப்படிக் கொடுப்பது என்று திகைத்த இனிய பெண் - நான் ஆசிரமத்தை விட்டுப் போகிறேனே என்று விக்கி விக்கி அழுகிறாள். அவளுடைய கொடியில் பூமயமாக இருக்கிறது. இனி அவற்றைக் கண்டு யார்களுக்கப்போகிறார்கள் என்பதே அவள்கவலை. 'இளவரசர் மீண்டும் விரைவிலேயே உனக்காக ஆசிரமத்துக்கு வருவார். வெறுமே உன் மலர்களைப் பார்க்க மட்டுமல்ல, அவற்றின் நறுமணத்தை நுகரவுங்கூட!' என்று அவளிடம் சொல்லியிருக்கிறேன்."

33

கசனுடைய இந்தக் கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததுமே என் நிலை மிகவும் விந்தையாக இருந்தது. திருடனைப் போல் நான் மஞ்சத்தின்மீது உட்கார்ந்தேன். மனத்தில் துன்பச் சோர்வு நிறைந்திருந்தது. கசன் தன் கட்சிக்காக உயிரையும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறான். நானோ? அர்பா மரணப்படுக்கையில் இருக்கிறார் என்ற உணர்வுகூட எனக்கு இரவில் இருக்கவில்லை. நான் சுகத்தைத் தேடியவண்ணம்-!

அழகிய நறுமண மலர்கள் தொலைவிலிருந்தே பார்க்கத்தான் இருக்கின்றனவா? அவற்றின் மணத்தை நுகர்வதில் என்ன பாவம் இருக்கிறது? முகுலிகா எனக்கு அழகியாகத் தோன்றினாள்; நான்-!

நான் பாவம் செய்தேனா? நேற்று இரவு நான் செய்தது பாவமா?

பாவத்தைப்பற்றிய எண்ணம் என்னுள் தவிப்பை உண்டாக்கியது. தேனைச் சுவைத்துக் கொண்டிருக்கையில், தேனீக்கள் கூட்டங் கூட்டமாகப் பறந்துவந்து, உடல் முழுவதையும் 'சுரீர் சுரீர்' என்று கொட்டுவதுபோல-!

நான் மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து, “ரதத்தைப் பூட்டச் சொல்” என்று முகுலிகையிடம் சொன்னேன்.

“இப்படியே நீங்கள் போகப் போகிறீர்களா?”

“ஆமாம்.”

“எங்கே?”

“நகரத்துக்கு; அப்பாவைப் பார்ப்பதற்கு. அம்மாவின் பாததூளியைத் தலையில் ஏந்துவதற்கு.”

“கொஞ்சம் சாப்பிட்டுவிட்டு-!”

“வீணாக நடுவில் பேச்சுக் கொடுக்காதே! வேலைக்காரிகளின் உபதேசத்தைக் கேட்கும் வழக்கம் எனக்கு இல்லை! இதோ பார், மாலையில் நான் இங்கே திரும்பி வரமாட்டேன்; அரண்மனையிலேயே இருப்பேன்.”

“ஆனால்-”

“ஆனால் என்ன?”

“இளவரசர் அல்லும் பகலும் அசோக வனத்தில்தான் இருப்பார்; அவருக்கு முழு ஓய்வும் மகிழ்ச்சியும் கிடைக்கும்படி எல்லா வேலைக்காரர்களும் கவனிக்க வேண்டும் என்று அமைச்சர் எங்களுக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறாரே.”

“சரிதான்; அது எனக்கும் தெரியும்.”

“அப்படியானால் மாலையில் ஓய்வு பெற-”

“நான் வரமாட்டேன்!”

34

அப்பாவின் உடல்நிலையில் துளியும் குணம் தெரியவில்லை. பகலில் அவர் அசையாமல் விழுந்து கிடப்பார். மாலையில் ஜன்னி கண்டதும் பிதற்றுவார். சில சமயம் தவறில்லாமல் பேசுவார்! பெரும்பாலும் சம்பந்தம் இல்லாமல் பேசுவார். நான் அவருடைய மாளிகையில்

சென்று, அடிகளில் வணங்கி, சோர்வுடன் அம்மாவின் மாளிகைக்குத் திரும்பினேன்.

மாளிகையில் அமைந்திருந்த பொற்கோயிலின் முன்னால் கை கூப்பியபடி அம்மா அமர்ந்திருந்தாள். கொஞ்ச நாளிலேயே அவள் எவ்வளவு இளைத்து விட்டாள்! பரிதாபமான அவளுடைய உருவத்தை என்னால் பார்க்கவே முடியவில்லை.

நான் அவளருகில் போய் உட்கார்ந்தேன். அவள் என் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தாள். அந்த ஸ்பரிசத்தில் தாயன்பு நிரம்பியிருந்தது.

கோயிலில் இருந்த பிம்பத்தையும் துன்புற்ற அன்னையையும் பார்த்ததனால் என் கலக்கம் அதிகமாயிற்று. என்னை அறியாமலே, இரவு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்தது. அது பாவந்தானா? அப்படியானால், நடந்ததை வெட்டவெளிச்சமாக ஆண்டவனின் முன்பும் அன்னையின் முன்பும் ஒப்புக்கொள்வது அந்தப் பாவத்திலிருந்து விடுபடும் வழி அல்லவா?

அம்மாவைப் பார்க்கும் துணிச்சல் எனக்கு உண்டாகவில்லை.

அவள் என் முகத்தைக் கையால் திருப்ப முயன்று கொண்டே, “நீ என்னிடமிருந்து எதையோ மறைக்கிறாய்!” என்றாள்.

நான் திகைத்தேன், திடுக்கிட்டேன். அம்மாவுக்கு என்ன சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது?

நான் அவளை நேராகப் பாராமல் இருப்பதைக் கண்டு, அவள் சொன்னாள்: “அசோக வனத்திலுங்கூட நீ இவரையும் என்னையும் பற்றிக் கவலைப்பட்டதுக் கொண்டே இரவு முழுவதும் துடித்திருப்பாய்! எப்போதுமே உனக்கு இளகிய மனம். எதையுமே நீ நெஞ்சில் வைத்துக்கொண்டு கரைகிறாய். அட பைத்தியமே! கவலை யாரை விடுகிறது? சிவபெருமான் காலகூட விஷத்தைப் பருகியபோது

பார்வதி அன்னை புலம்பி அழுததாக நேற்றுத்தான் கதையில் கேட்டேன்.”

“ஆனால், அம்மா-”

“ஆனாலும் கீனாலும் இல்லை. சிறுவர்கள் கவலையில் கரைவதாக இருந்தால், பெரியவர்கள் எதற்குத்தானடா இருக்கிறார்கள்? பைத்தியம் மாதிரி நடந்து கொள்ளாதே. காவியம், நாட்டியம், சங்கீதம் - இவற்றில் எதிலாவது மனம் ஈடுபடுகிறதா என்று பாரேன்!”

இதே சமயத்தில் அமைச்சர் உள்ளே வந்தார். அம்மா அவரிடம், “அமைச்சரே, அந்த அசோக வனத்தில் எல்லா ஏற்பாடுகளும் -!” என்றாள்.

அமைச்சர் நடுவிலேயே, “தேவி, அங்கே எவ்வகைக் குறையும் இல்லாதபடி ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். முகுலிகை என்ற வேலைக்காரி இருக்கிறாள். புதியவள் தான்; ஆனால் மிகவும் கெட்டிக்காரி. இளவரசருக்கு வேண்டிய இன்ப வசதிகளை எல்லாம் கவனிக்கும்படி அவளையே-” என்றார்.

நான் மீண்டும் திகைத்தேன்; திடுக்கிட்டேன். நேற்று இரவு நடந்தது தடுக்க முடியாததாக இருக்கலாம், அப்படி இல்லாமலும் இருக்கலாம்; பாவமாக இருக்கலாம், இல்லாமலும் இருக்கலாம் - ஆனால் அது அமைச்சருடைய இசைவினால்தான் நடந்திருக்கிறதா? இல்லாவிட்டால், வேலைக்காரி முகுலிகைக்கு அவ்வளவு துணிச்சலுடன் நடந்துகொள்ளும் தைரியம் எப்படி வந்திருக்கும்? அதெல்லாம் மன்னிக்கத் தக்கது என்பதுதான் இதற்கு அர்த்தமா?

அம்மா அமைச்சரிடம் சொன்னாள்: “நீங்கள் அங்கே எல்லா ஏற்பாடுகளும் மிகச் சிறப்பாகச் செய்திருப்பீர்கள்; ஆனால் யயு சுகத்தில் ஈடுபட வேண்டுமே?” - சிரித்தபடி அவள் மேலும் சொன்னாள்: “நம் வீட்டு ஆடவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை உங்களுக்குச் சொல்ல

வேண்டுமா, அமைச்சரே? இந்திர லோகத்திலுங்கூட அவர்கள் சுகம் காண மாட்டார்கள்! யயு பகற்பொழுதில் காவியத்திலும் சங்கீதத்திலும் ஈடுபட்டால், அவன் மனம் விரைவிலேயே ஒரு நிலைக்கு வரும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.”

“ஆஸ்தான கவிஞரின் இரண்டாவது மகன் மாதவன் இருக்கிறானே; அவன் பெரிய ரசிகன்; பேச்சில் வல்லவன். அவனை அழைத்து வந்து பகல் முழுவதும் இளவரசரின் பொழுதுபோக்குக்கு வழி செய்யலாமே!”

நான் சிரிக்க முயன்றுகொண்டே அமைச்சரிடம் சொன்னேன்: “மாதவனை முதலில் யாராவது ஒரு பண்டிதரிடம் என்னை அழைத்துப் போகச் சொல்லுங்கள். பிறப்பையும் இறப்பையும் பற்றிய ரகசியமான புதிர்களால் என் மனம் பிரமித்துப் போயிருக்கிறது.”

35

மாதவன் என்னை ஒரு பெரிய பண்டிதரின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். அவரைப்பற்றிப் பல கதைகள் வழங்கின. அந்தக் கதைகளை, வழியில் அவன் எனக்குச் சொன்னான்.

“பௌர்ணமியன்றும் அமாவாசையன்றுந்தான் அவர், வீட்டிலுள்ளவர்களுடன் உட்கார்ந்து உண்பார். மற்ற நாட்களில் அவர் படிக்கும் அறைக்குத்தான் உணவு செல்ல வேண்டும். அது புதன்கிழமையா, வியாழக்கிழமையா என்பதுகூட அவருக்கு நினைவிராது. இமயமலையின் குன்றுகள் போல, அவருடைய அறையில் சாஸ்திர நூல்கள் குவியல் குவியலாக உயர்ந்து கிடக்கும். இமயக் குகையிலே வாழும் முனிவரைப் போல, அந்தப் பண்டிதரும் புத்தகக் குன்றுகளின் நடுவே சிறிதளவு இடத்தில் காலை மடக்கிக் குந்திக் கொண்டிருப்பார்.

“ஓர் ஆடி அமாவாசையன்று சரியாக நள்ளிரவில் ஒரு திருடன் அவர் வீட்டுத் திண்ணைக்கு வந்தான். ஏதோ ஒரு சுலோகத்தில் ஒரு சொல் இடைச் செருகலாக இருக்க வேண்டும் என்ற சந்தேகத்தில், அப்பொழுதுதான் பண்டிதர் புத்தகங்களைத் தேடித் தேடிப் பிரித்துக் கொண்டு தமது அறையில் உலாவினார். கையில் விளக்கை வைத்துக் கொண்டு, நள்ளிரவில் உலாவிய, ஒரு முழம் தாடியும் மீசையும் வளர்ந்த, எலும்பும் தோலுமான அந்த வடிவத்தைக் கண்டு, இது பேய் பிசாசு உலாவும் வீடு என்று திருடன் நினைத்தான். அவன் பயந்துபோய், வந்த வழியே ஓட்டம் எடுத்தான்!

“அரசவையில் முக்கியமான விழாக்களுக்கு மட்டுமே அவர் வருவார். ஆடல்பாடல் தொடங்கியதும், குனிந்த தலையுடன் அவர் சுலோகங்களை முணுமுணுத்த வண்ணம் அமர்ந்திருப்பார். தம்மைப் பார்க்க வருகிறவனிடம் அவர் என்ன கேள்வி கேட்பார் என்பது நிலையில்லை. ஒரு தடவை, சடைமுடியும் தாடியுமாகத் துறவி ஒருவன், ஆண்டவனுடைய சொருபத்தைப்பற்றி அவரிடம் ஏதோ விவாதிக்க வந்தான். பேச்சுக் களை கட்டியது. நடுவிலே பண்டிதர், ‘நீங்கள் எப்பொழுது முடியை வெட்டிக் கொள்ளப் போகிறீர்கள்?’ என்று அவனைக் கேட்டார். கடவுளுக்கும் இந்தக் கேள்விக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பது பாவம், அவனுக்கு விளங்கவில்லை. அவன் கண் கொட்டாமல் பண்டிதரைப் பார்த்தான். பண்டிதர் ஏளனக் குரலில் சொன்னார். ‘துறவரசரே! அடர்ந்த வனத்தில் கதிரவனின் கதிர்கள் பூமி வரைக்கும் போய்ச் சேர்வது எவ்வளவு கடினமோ அவ்வளவு கடினமாக உங்களுக்கு இந்த விஷயம் இருக்கிறது. காடாக வளர்ந்திருக்கும் இந்தச் சடைமுடியைத் தாண்டி எந்த விஷயமுமே உங்கள் மூளைக்குள் நுழைய மாட்டேன் என்கிறது. அது நடுவிலேயே சிக்கி நின்றுவிடுகிறது!’

“மேற்கு இந்தியாவிலிருந்து பண்டிதரைப் பார்க்க வந்த ஒரு சாஸ்திரியார், ‘உங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?’ என்று கேட்டார். பண்டிதர், ‘எனக்குத் தெரியாது! என் வீட்டுக்காரியைக் கேளுங்கள். இம்மாதிரி விஷயத்தில் கவனம் செலுத்த எனக்குப் பொழுது கிடையாது!’ என்றார். ஆனால் ஒவ்வொரு குழந்தை பிறக்கும் போதும் அதற்குப் பெயர் வைப்பதற்குப் பண்டிதரும் அவர் மனைவியும் பெரும் போர் நிகழ்த்துவார்கள். இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும், பாவம், அவள் வார்த்தை எடுபடாது. பண்டிதரின் பெண்களுக்கு மாயை, முக்தி, பிரகிருதி, திதிக்கூ - இப்படிப் பெயர்கள். ஒரு பையனுக்கு அவர் ‘யமன்’ என்று பெயர் வைத்தார். மனைவி கைகூப்பிக் கொண்டு, ‘இந்தப் பயங்கரமான பெயரை வைக்காதீர்கள்’ என்று வேண்டினாள். ஆனால் அவர், ‘யம - நியமங்களைச் சேர்ந்த யமம் என்ற சொல் இது; இது மிகவும் நல்ல பொருள் கொண்டது’ என்று சொல்லி அவள் வாயை அடக்கினார். அந்தப் பையன் ஐந்தாறு வயதாகி, அக்கம் பக்கத்துச் சிறுவர்களுடன் விளையாடலானான். அப்போது ஒவ்வொரு சிறுவனும், ‘என்னடா யமனே! உன் எருமைக் கடா எங்கே?’ என்று அவனைச் சீண்டுவான். கடைசியில் தலை கவிழ்ந்த யமன் அழாக் குறையாக வந்து, தன் பெயரை மாற்றித்தான் தீரவேண்டும் என்று அப்பாவின் காலைப் பிடித்துக் கொண்டான்!”

மாதவனுக்கு ரசமாகப் பேசும் வல்லமை வாய்த்திருந்தது. அவன் இந்தக் கதைகளை அபிநயத்துடன் அழகாகச் சொன்னபோது, என்னால் சிரிப்பை அடக்கவே முடியவில்லை. கற்றவர்கள் பித்தர்கள் போல இருப்பார்கள். அவர்களுடைய அறிவு ஒப்பற்றதாக இருப்பது போலவே, அவர்களின் நடவடிக்கையும் அற்புதமாக இருக்கும்! ஆகையால் அவர்களின் இத்தகைய கதைகளைக் கண்மூக்கு வைத்து மிகைப்படுத்திச் சொல்ல ஒவ்வொரு வருமே முன்வருவது உண்டு. பண்டிதரின் கதைகள்

இப்படித்தான் வழங்கி வந்திருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் மாதவனது ரசமான வர்ணனையில் - அதில் உண்மை அம்சம் எவ்வளவோ, யாருக்குத் தெரியும்! - நான் லயித்துப் போனேன். என் மனத்தில் இருந்த கசடு அதனால் நீங்கியது.

படிக்கும் அறையிலேயே பண்டிதர் என்னை வரவேற்றார். சுவடிகளின் குவியலையும், அவற்றின் பக்கங்களைக் கண்ணருகில் கொண்டுபோய்ப் படித்த பண்டிதருடைய மெல்லிய உருவத்தையும் கண்டு, என்னை அறியாமலே யதியின் குகையும் அவனது வடிவமும் என் நினைவுக்கு வந்தன. பண்டிதருடன் பேச ஆரம்பிக்கும் போதே, 'இந்த அறைதான் அவருடைய உண்மையான உலகம்' என்பதை நான் கவனித்தேன். கிடைப்பதற்கு அரிய ஏதோ ஒரு புத்தகத்தின் பக்கத்தைப் பிரித்துக் காண்பித்த போது அவருக்குப் பிரம்மானந்தம் உண்டாயிற்று. யாருமே மதிக்கும்படியான புலமை அவரிடம் இருந்தது. புதுமையான என் கேள்விக்கு விடை அளித்தபோதுகூட அவர் பல பல சுலோகங்களை ஒப்பித்து, தம்முடைய கொள்கையை நிலை நாட்டுவதற்கு எத்தனையோ ஆதாரங்களை எடுத்து எடுத்துக் காட்டினார்.

ஆனால் என்னைக் கலக்கிய கேள்விகளுக்கு, மனத்தில் பதியும்படியான விடைகளைக் கூறும் வல்லமை அவருடைய புலமைக்கு இல்லை. சாவை எண்ணி நான் மிகவும் கலங்கியிருக்கிறேன் என்று சொன்னதுமே அவர் சிரித்தார்; பிறகு பேசினார்: "சாவுக்கு யார் தப்பியிருக்கிறார்கள், இளவரசே? துணி பழசாகிவிட்டால் அதை நாம் எறிந்து விடுகிறோம் அல்லவா? ஆன்மாவும் உடலை அப்படித்தான் விடுகிறது."

நான் இடைமறித்துச் சொன்னேன்: "எல்லாருமே முதுமை அடைந்து மரித்தார்களானால், உங்களுடைய இந்த

விடை சரியாக இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் சொல்வது போலவா வாழ்க்கை நியதி இருக்கிறது? சிறு குழந்தைகளும் இளைஞர்களும் யுவதிகளும் சாவின் வலையில் விழுவதை நாம் நித்தமும் பார்க்கிறோம். அதற்குக் காரணம் என்ன?”

மாதவன் நடுவிலே பேசினான்: “என் தங்கையின் கதையையே எடுத்துக்கொள்ளலாமே. அவளுக்கு நல்ல ஆரோக்கியம்; எப்பொழுதும் சிரித்த முகம், இனிய சுபாவம். ஆனால் இருபதாவது வயது நிரம்பு முன்பே மூன்று வயதுப் பெண்ணைவிட்டு, அவள் இறந்தாள். இதில் தெய்வத்தின் நியாயம் என்று எங்கே இருக்கிறது? தவிர, உடுத்துக் கிழிந்துபோன உடல் என்னும் துணிதான் எங்கே இருக்கிறது?”

பண்டிதர் கண்ணைச் சிறிது விரித்து மாதவனைப் பார்த்தார். பிறகு அவர் என் பக்கமாகத் திரும்பி, “இளவரசே, ஒன்றைமட்டும் நீங்கள் நினைவில் கொள்ளுங்கள்! அப்போது உங்கள் மனம் ஆறுதல் பெறும்” என்றார்.

“அது என்ன?”

“இவை எல்லாம் மாயை.”

“அதாவது?”

“இந்த உலகில் சத்தியம் என்பது ஒன்றே ஒன்றுதான்!”

“அது எது?”

“பிரம்மம்! இந்த அகில உலகின் வேரிலுள்ள சக்தி! மற்ற யாவும் மித்யை. இந்த மாதவன், இந்தப் பண்டிதன், இந்த இளவரசர்... இவர்கள் எல்லாருமே வெறும் தோற்றங்கள்! இந்தச் சுவடிகள், இந்த வீடு, சாவைப்பற்றி உங்களுக்குத் தோன்றும் பீதி... இவை எல்லாம் மித்யை.”

சாவினிடம் எனக்குத் தோன்றும் பீதி பொய்யா? அப்படியானால் வாழ்வில் எனக்குத் தோன்றும் ஆனந்தமும்

பொய்யாகத்தான் இருக்கவேண்டும்! நேற்று இரவு. முகுலிகையின் அணைப்பில் நான் கொள்ளை கொண்ட. இன்பமும் பொய்! அது பாவம் என்ற எண்ணத்தினால் இன்று காலையில் என் நெஞ்சில் தோன்றிய உறுத்தலும் பொய்! தேவர் என்பது பொய்! அரக்கர் என்பதும் பொய்! பின்னே, தேவர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் போர் நிகழாமல் இருக்க அங்கிரஸ முனிவர் எதற்காகச் சாந்தி வேள்வியைப் படாத பாடுபட்டு நடத்தினார்? கசன் எதற்காக இவ்வளவு துணிச்சலுடன் சஞ்சீவினி வித்யையைப் பெற முனைந்தான்? கண்ணுக்குப் புலப்படும் இந்தச் சராசர உலகமும், மனத்தில் தோன்றும் இன்ப துன்ப அநுபவங்களும் வெறும் மாயை, கண நேரத்துக்குத் தோன்றும் தோற்றம் என்று சொன்னால், மகாராஜா நகுஷரின் அசைவற்ற உடலைப் பார்த்து என் மனம் ஏன் கலங்குகிறது? உடல் அழிவதாக இருக்கலாம்; ஆனால் அது பொய்யானது அல்ல. தீவிரமான இன்ப துன்ப அநுபவங்கள் நாளடைவிலே மங்கி மறையலாம்; ஆனால் அவை பொய்யானவை அல்ல. பசி பொய்யல்ல; அதனால் உண்டாகும் வாட்டமும் பொய்யல்ல. இனிமையான தின்பண்டங்கள் பொய்யல்ல; அவற்றை உண்பதனால் உண்டாகும் நிறைவும் பொய்யல்ல.

பண்டிதர் பலபல சுவடிகளிலுள்ள சுலோகங்களை எனக்குப் படித்துக் காண்பித்தார். அவற்றைச் சுவையுடன் விவரித்துச் சொன்னார்; ஆனால் அந்தப் பெருவெள்ளத்தில் நான் நனையாமலே இருந்தேன்! பாவம், புண்ணியம், அன்பு, வேட்கை - என்னை அமைதியில்லாமல் கலக்கிய இத்தகைய எத்தனையோ கேள்விகளை அவரிடம் நான் கேட்க வந்திருந்தேன்; ஆனால் அவற்றைக் கேட்பதனால் என்ன பயன்?

மாதவன் பெரிதும் வற்புறுத்தினான்; அவன் மனம் கோணவேண்டாமென்று பகல் உணவை அவன் வீட்டிலேயே உண்பதென்றும், அவனுடன் நாலு மணி நேரம் பேசி

விட்டுப் பிறகு அரண்மனைக்குப் போவதென்றும் தீர்மானித்தேன்.

மாதவனுடைய அண்ணனுக்குக் காவியப்பித்து உண்டு. நான் சிறுவயதிலேயே அவனது பெயரைப் பல தடவை கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். அவன் எங்கிருக்கிறான் என்று தற்செயலாகக் கேட்டேன். மனைவி இறந்ததனால் அவனுக்கு இல்லறம் வெறுத்துவிட்டதாகவும் அவன் தீர்த்த யாத்திரை செய்துகொண்டு சுற்றுவதாகவும் மாதவன் சொன்னான். சற்று நேரம் முன்பு பண்டிதர் கூறிய தத்துவ ஞானம், மனிதனுடைய உண்மையான அநுபவங்களிலிருந்து லட்சம் காதம் தொலைவில் இருக்கிறது என்பதை ஐயமற உணர்ந்தேன்.

மாதவனுடைய வீட்டுக்குப் போகும்போது, தன் அண்ணன் புகழ்பெற்ற கவியாக எப்படி ஆனான் என்ற கதையை அவன் என்னிடம் சொன்னான்.

தலைநகரத்தில் கவிதைப் போட்டி ஒன்று நடந்தது. அதில் பங்கு கொள்ள வெகு தொலைவிலிருந்தும் வெவ்வேறு அரசுகளிலிருந்தும் பல கவிகள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களின் அளவுக்கு, மாதவனுடைய அண்ணன் பெயர் பரவியிருக்கவில்லை. 'வெண்மதியின் மறு' என்ற விஷயத்தைக் கொண்டு அந்த நிமிஷத்திலே கவி பாடவேண்டும். போட்டி ஆரம்பமாயிற்று. மாதவனுடைய அண்ணன் முதலில் அதில் பங்கு கொள்ளவில்லை. தாமரையில் இருக்கும் வண்டு, இமயமலையிலுள்ள கரும்பாறை - இப்படிச் சில கற்பனைகளை வைத்துப் பல கவிகள் பாடினார்கள். கடைசியில், பஞ்சாபைச் சேர்ந்த கவி ஒருவன், சந்திரனை ஓர் அழகிய மங்கையின் மார்பாகவும், வெண்மதியின் மறுவைக் கரிய காம்பாகவும் உவமித்துப் பாடினான். எல்லை மீறியதாக இருந்தாலும், அந்தச் சிங்காரக் கற்பனையின் துள்ளலிலே, ரசிகர்கள் மோகித்து வயித்தார்கள். பரிசு இந்தக் கவிக்குத்தான் கிடைக்கும் என்று

எல்லாருமே எண்ணினார்கள். நவரசங்களின் அரசான சிருங்காரத்தின் வெற்றி அது.

“போட்டியில் பங்கு கொள்ளாத யாராவது கவி இப்போது விரும்பினால் முன் வந்து பாடலாம்” என்று நடுநிலையாளர் கூறினார்.

மாதவனின் அண்ணன் எழுந்தான். ‘சந்திரனின் மறு என்பது, இயற்கை அன்னை தன்னுடைய இந்த அழகிய குழந்தைக்குக் கண் படலாகாது என்ற கருத்துடன் இட்டிருக்கும் கன்னத்துப் பொட்டு’ என்ற கற்பனையை மிகவும் அழகான பாடலில் பொருத்திப் பாடினான். அந்தக் கவிதையை ரகிகர்கள் பெரிதும் விரும்பினார்கள். பரிசு அவனுக்குக் கிடைத்தது. சிருங்கார ரசத்தின்மீது தாயன்பு பெற்ற வெற்றி அது.

வீட்டு வாசலிலேயே, மாதவனுடைய தங்கை மகள் அவன் வரவை எதிர்பார்த்து நின்றிருந்தாள். அவள் ஓர் ஓவியம்போல இருந்தாள். புஸுபுஸுவென்று பறக்கும் கூந்தல் சுருள், ஒளிவீசும் கண்கள், சின்னஞ்சிறு உதடுகள், மென்மையான மேனி, நிற்கும் ஓயில் - மலரின்மீது ஒரு கணம் தங்கும் அழகிய பட்டாம்பூச்சி போல அவள் இருந்தாள். மாதவனைக் கண்டதுமே அந்தப் பட்டாம்பூச்சி வாசலிலிருந்து விரிரென்று பறந்து, ரதத்தை நோக்கி ஓடி வந்தது. மாதவனை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு, என்னைத் தைரியமாகப் பார்த்துக்கொண்டே, “இவர் யார், மாமா?” என்று அவள் கேட்டாள்.

“முதலில் இவருக்கு நமஸ்காரம் சொல், தாரகை!”

“நமஸ்காரம் சொல்ல இவர் என்ன உம்மாச்சியா?”

“இவர் இளவரசர்!”

“இளவரசர்ன்னா?”

அவளுக்கு விளங்கும்படி இளவரசர் என்ற சொல்லுக்கு மாதவன் பொருள் கூறவேண்டியிருந்தது. அவன் சிறிது சிந்தித்துச் சொன்னான்: “இந்த ரதம், இந்தக்

குதிரைகள், இது எல்லாம் - எல்லாழும் இவருடையது. அதனால் இவரை இளவரசர் என்று சொல்கிறார்கள்.”

தாரகை என்னைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்து, தன் சிறு கைகளைக் கூப்பி, “நமக்காரம், இலவரசரே!” என்றாள்.

நான் ஓவியனாக இருந்தால், அப்போதைய அவளுடைய ஓய்யாரமான உருவையும், அவளது முகத்தில் இருந்த இனிய குழந்தைத்தனத்தையும் அப்படியே ஓவியமாக எழுதி வைத்திருப்பேன்!

ரதத்திலிருந்து இறங்கி, நான் அவளை இரு கைகளாலும் அள்ளி எடுத்துக்கொண்டேன். எனக்குப் பிறகு அம்மாவுக்குக் குழந்தையே பிறக்கவில்லை. அதனால் தங்கையுடனோ தம்பியுடனோ விளையாடும் என் விருப்பம் நிறைவேறாமலே இருந்தது போலும். அது நிறைவேறும் வாய்ப்பு இன்று கிடைத்திருக்கிறது.

வீட்டுக்குள் போகும்போது, மாதவன் அவளை இறங்கும்படி அடிக்கடி சமிக்கினை செய்தான்; ஆனால் அவள் அதைக் கவனிக்கவே இல்லை. என்னிடம், “இலவரசரே, உங்க குதிரையிலே ஒண்ணு எனக்குக் கொடுக்கிறீங்களா?” என்று கேட்டாள்.

“எதற்கு உனக்கு?”

“அதில் உக்காந்து நான் ரொம்ப ரொம்ப தூரம் போப் போறேன்!”

“எங்கே போகப் போகிறாய்?”

“புரர்...ர் என்று போவேன்!”

“‘புர்’ ரென்று போவதற்குக் குதிரை எதற்கு? பறவை மேல் உட்கார்ந்து போகவேண்டும்! குருவி அல்லது காக்காய்-!”

நாங்கள் வரவேற்பு அறைக்கு வந்தபோதும் அவள் அப்படியே என்னிடம் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள் - மரத்தில் தொங்கும் அழகிய கனியைப்போல.

நான் கீழே உட்கார்ந்ததும் அவள் என் அணிகலன் களுடன் விளையாடிக்கொண்டே, “உங்க குதிரைமேலே உக்காந்து நான் உம்மாச்சி வீட்டுக்குப் போப்போறேன்” என்றாள்.

“அது எதற்கு?”

“எங்க அம்மா உம்மாச்சி வீட்டுக்குப் போயிருக்கா. எத்தனையோ நாளாச்சு: அவள் திரும்பி வரவே இல்லை!”

நான் மாதவனைக் கவனித்தேன். அவன் திணறிப் போயிருந்தான். ஆனால் தாரகையை எப்படித் தடுப்பது என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

தாரகை என் மடியில் தன் தலையைத் தேய்த்துக் கொண்டே, “உங்க குதிரையை இன்னிக்கு நான் கொடுக்கப் போறதில்லையே!” என்றாள்.

“ஏன்?”

“கல்யாணமாச்சே!”

“யாருக்கு? உனக்கா?”

“உகும்; என் மரப்பாச்சிக்கு!”

“எப்போது?”

“முந்தா நாள்!”

“மாப்பிள்ளை யார்?”

“மாப்பிள்ளையா?” என்று வியப்புடன் சொல்லி, அவள் தன் இரு கைகளையும் ‘இல்லையே’ என்ற பொருளுடன் ஆட்டினாள். ‘இல்லை’ என்று அவள் காண்பித்த அபிநயம் என்னை மயக்கியது. சிறு குருவி ‘மழைத்துளிகளை உதறுவதற்காகத் தன் சின்னஞ்சிறு இறக்கைகளைப் படபடவென்று அசைப்பது போல இருந்தது அது.

தாரகையின் மரப்பாச்சிக்குக் கல்யாணம் முந்தாநாளே தீர்மானமாகிவிட்டது. மாப்பிள்ளை மட்டும் இன்னும்

நிச்சயமாகவில்லை! நான் அவளைக் கேலி செய்வதற்காக, “நான் குதிரை கொடுக்கிறேன், உன் மரப்பாச்சிக் கல்யாணத்துக்கு; ஆனால் மாப்பிள்ளையை நீ எங்கிருந்து கொண்டு வருகிறாய்?” என்றேன்.

“ஆமாண்டியம்மா! மாப்பிள்ளை எங்கேயிருந்து வரும்?” என்று கூறியபடியே, அவள் தன் உள்ளங்கையில் சின்னஞ்சிறு மோவாயை ஊன்றிக்கொண்டு, ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கிவிட்டாள்.

மாதவன் உள்ளே சாப்பாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்யப் போயிருந்தான். அதனால் தாரகை என்னிடம் மனம் விட்டுப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். சிந்தனையில் ஆழ்ந்த அப்போதைய அவளது அந்தச் சிறு உருவம் எவ்வளவு கவர்ச்சியாக இருந்தது! அவளை அப்படியே தூக்கி, அவளை நிறைய நிறைய முத்தமிட வேண்டும் என்ற தீவிர ஆவல் எனக்கு உண்டாயிற்று; ஆயினும் அந்தக் குழந்தையின் சிந்தனை நிலையைக் கலைப்பது எனக்குச் சிரமமாக இருந்தது.

சிறிது நேரம் கழித்து அவள் தலை நிமிர்ந்து கம்பீரமாக, “ஓ இலவரசே! என் மரப்பாச்சிக்கு மாப்பிள்ளையா நீங்க இருக்கீங்களா?” என்று கேட்டாள்.

அதே கணத்தில் மாதவன் திரும்பி வந்தான். தாரகையின் இந்த அற்புதக் கேள்வி அவன் காதில் விழுந்தது. வேறு சமயமாக இருந்தால், இம்மாதிரி கேள்வி கேட்டதற்கு அந்த அறியாக் குழந்தையை அவன் ஒங்கி அறைந்திருப்பான். ஆனால் என் எதிரில் அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. பல்லைக் கடித்தபடி பேசாமல் நின்றான். அத்தினபுரத்து இளவரசன், தாரகையின் மரப்பாச்சிக்கு மாப்பிள்ளை! சிறு குழந்தைகளின் கற்பனை தான் எப்படி எல்லையின்றிச் சிறகடித்துப் பறக்கிறது! இந்தத் திருமணத்தைப்பற்றிய காட்சியை என் கண் முன்னால் நிறுத்திப் பார்த்தேன். ஒரு மணையில்

சின்னஞ்சிறு மரப்பாச்சி; மற்றொரு மணையில் பனை போல உயர்ந்த யயாதி; பக்கத்தில் வேதமந்திரம் சொல்லும் மாதவன்!

தாரகையுடன் குழந்தை விளையாட்டில் பொழுது போனதே தெரியவில்லை. சாப்பாடு முடிந்ததும் நான் பாகனிடம் சொன்னேன்: “இங்கேயே நான் இளைப்பாறுகிறேன். பொழுது சாய்ந்ததும் நீ ரதத்தைக் கொண்டுவா. இன்று இரவு நான் அரண்மனையிலேயே இருக்கப் போகிறேன்.”

பிற்பகலில் மாதவன் தன் அண்ணனின் கவிதைகளை எனக்குப் படிக்கக் கொடுத்தான். கைக்குக் கிடைத்த பக்கத்தைப் பிரித்துப் படிக்கலானேன்.

அந்தப் பக்கத்தில், கடலின் வர்ணனையைக் கண்டேன். ஆயிரம் குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்தில் அமர்ந்து வருண தேவன் உலகை வெல்வதற்குப் புறப்படுகிறான்; கடலில் பொங்கும் அலைகளே அந்தக் குதிரைகள்! தாவும் அலைகளின் நுரை, ஓடும் குதிரைகளின் கலைந்த பிடரிமயிர் போல இருக்கிறது. கவியின் இந்த நுண்ணிய காவியத்திறன் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது.

சமுத்திரத்தை நோக்கிக் கவி சொன்னான்: “மதம் பிடித்த மகா சமுத்திரமே, வீண் ஆரவாரம் செய்யாதே! இந்தக் கணத்திலே விதி உனக்கு அனுகூலமாக இருக்கிறது; அதனால் நீ பூமியை ஒவ்வொரு பகுதியாக வென்று கொண்டே வருகிறாய். சிறிது நேரம் பொறு; விதியின் ஆற்றலை நீ அறிந்து கொள்வாய். விதி எல்லைக்கோடு இடும் இடத்துக்கு அப்பால் ஓரடிகூட உன்னால் வைக்க முடியாது. இது மட்டுமல்ல; விதி மாறியதும், நீ பேசாமல் தலை குனிந்துகொண்டு, வென்ற ஒவ்வொரு பகுதியையும் பூமிக்குத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டுத் தோல்வியுற்றுத் திரும்ப வேண்டியிருக்கும். நல்லவர்கள், செல்வம் வந்ததும் களிக்க மாட்டார்கள்; இடுக்கண் வந்ததும் இடிந்து

பேரக மாட்டார்கள். விதியின் போக்கைக் கண்டறிய முடியாது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.”

விதியின் போக்கைப்பற்றி ஆராய்ந்து இப்படிக்காவியம் படைத்த வேளையில், மனைவியின் சாவைப்பற்றியும், அதனால் தன் வாழ்வில் ஏற்படப்போகிற மாறுதலைப்பற்றியும் மாதவனுடைய அண்ணன் கற்பனையிலாவது நினைத்திருப்பானா? இப்பொழுது அவன் எங்கே இருப்பான்? ஏதாவது சத்திரத்திலா, கங்கைக்கரையிலுள்ள ஏதாவது கோயிலிலா? அவன் என்ன செய்து கொண்டிருப்பான்? என்ன என்ன எண்ணங்கள் அவனுக்கு எழும்? மாலை நிழல் தோன்றியதும் அவனுக்குத் தாரகையின் நினைவு வருமா? வீட்டுக்கு வீடு விளக்கு ஏற்றுகிறார்கள்; ஆண்கள் உழைத்துப் பணிகளை முடித்து, வீடு திரும்புகிறார்கள்; பெண்கள் சிரித்த முகத்துடன் அவர்களை வரவேற்கிறார்கள்; சந்திப்பு நேரம் நெருங்குகிறது என்ற நினைப்பில் ஆண் பெண்கள் யாவரும் மனமலர்ச்சியுடன் இருக்கிறார்கள் - இதையெல்லாம் கண்டு அவன் என்ன எண்ணுவான்?

அரண்மனையிலிருந்து வெளிவந்ததிலிருந்து இதுவரை எனக்கு முகுலிகையின் நினைவே வரவில்லை. இப்பொழுது திடீரென்று அவளுடைய எழிலுருவம் என்கண்முன் நின்றது. அதை அழிப்பதற்காக, நான் அந்த கவிதை நூலில் இன்னொரு பக்கத்தைப் புரட்டினேன்.

அதில் இருந்த கருத்துவெள்ளம் இது: “கைலாய மலைதான் எவ்வளவு உயரம்! அதன் சிகரம் எப்பொழுதும் வானத்தைத் தொடுகிறது. கைலாயத்தில் குளிரும் பொறுக்க முடியாது! எங்கே பார்த்தாலும் வெண்பனி அடுக்குகள்! சிவபெருமான் திருமேனியில் பூசிய திருநீறுதான் காற்றில் பறந்து இங்குமங்குமாகப் படிந்திருக்கிறதோ என்று தோன்றுகிறது. இம்மாதிரியான இடத்தைப் பார்வதியும் பரமசிவனும் தாங்கள் வசிக்க ஏன் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்,

போயும் போயும்? சிவன் மகா ஏழை; திகம்பரன்! போதாக்குறைக்கு இந்த இடத்திலே உண்பதற்குக் கிழங்கோ கனியோ, உடுப்பதற்கு மரவுரியோ கூடக் கிடைப்பது அரிது. அப்படியிருக்க அவர்கள் தாங்கள் இல்லறம் நடத்த வேறு இடத்தை ஏன் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை?... சொல்லட்டுமா?

“உமைக்கும் பரமனுக்கும் தங்கள் காதலை நிறைவேற்றுவதற்கு உண்மையிலேயே தனிமையான இடம் வேண்டியிருந்தது. யாரும் வராத இடம் - உமையுடன் ஆவல் தீர்ச் சொக்கட்டான் ஆடி, அந்த ஆட்டத்தில் தான் தோற்றதும் சினத்துடன் காய்களைத் தூக்கி எறியவும், ‘உங்கள் சுபாவமே இப்படித்தான்! உங்கள் மனத்துக்கு மாறாக ஏதாவது நடந்துவிட்டால் தலைக்குமேல் கோபம் வந்துவிடும்’ என்று சொல்லி உமை சினுங்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்ததும் அவளைத் தன் கைகளால் கட்டியணைத்து அவளது சினத்தைத் தீர்க்கக்கூடிய தனிமையான இடம் - சிவபெருமானுக்கு வேண்டியிருந்தது. ஆகையால்தான் அவர்கள் கைலாயத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

“நான் இப்படிச் சொல்வது உங்களுக்குப் பொய்யாகத் தோன்றுகிறதா? அப்படியானால் திருமாலைப் போய்க் கேளுங்கள். அவர் ஏன் பாற்கடலின் நடுவில் பாம்பைப் படுக்கையாக விரித்துப் படுத்திருக்கிறார்? தம் தனிமை இன்பத்தை யாரும் குலைக்கக்கூடாது என்றுதானே?”

இந்தக் கவிதையைப் படித்ததுமே, முகுலிகையின் உருவம் என் கண்முன் முன்னைவிடக் கவர்ச்சியுடன் நின்றது. என் மனம் அசோக வனத்தை நாடியது. காலையில் நான் வீணாக அவள்மேல் எரிந்து விழுந்தேன் என்று தோன்றியது. நடந்துபோன நிகழ்ச்சியில் அவள் தவறு என்ன இருந்தது? அவள் தானாகவா?

சே சே! எப்போதும் இப்படி முகுலிகையைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருப்பது நல்லதல்ல.

நேற்றிரவு நடந்தது பாவமாக இருக்கலாம், அல்லது பாவமில்லாம லும் இருக்கலாம்; ஆனால் அது இன்று நடக்கக்கூடாது; மீண்டும் எப்போதுமே நடக்கக்கூடாது!

நான் மறுபடி அந்தக் காவியத்தைப் படித்தேன்: “பெண்ணைப் போன்ற உண்மையான தெய்வம் மூவுலகத்திலும் ஏது? அவளுடைய அணைப்பில் கட்டுண்ட வர்கள் எப்போதும் வீரச்செயல்கள் ஆற்றுவார்கள். பெரிய பெரிய வீரர்களின் வரலாற்றையும் கவிகளின் சரிதத்தையும் பாருங்கள். இதற்கு மாறாக, அவளுடைய அணைப்பி லிருந்து விடுபட்டவர்கள் வீரமில்லாத வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறார்கள். இத்தகைய தவசிகளும் துறவிகளும் உலகில் மட்டாகவா இருக் கிறார்கள்?”

அடுத்த கவிதையைப் படித்தபோது என் அமைதி மேலும் குலைந்தது.

“இளமங்கையே, உன் காதலன் நீண்ட நாளைக்குப் பிறகு வெளியூரிலிருந்து திரும்பி வந்திருக்கிறான்; ஆதலால் அவன் கண்ணிற்பட்டதுமே நீ நாணினாய்; அதனால் உன் கன்னங்கள் சிவந்தன என்று உன் தோழிகளும் உறவினரும் நினைக்கிறார்கள். ரசிக்கும் தன்மை இல்லாத இவர்களுக்கு உண்மை என்ன தெரியும்?

“கணவன் இன்று வருவான், நாளை வருவான் என்று நீ அவன் வழியில் விழிவைத்து அமர்ந்திருந்தாய். இரவின் பின்னால் இரவுகள் கடந்தன. ஒவ்வோர் இரவு நீ கண்மூடாமல் விழித்திருந்தாய். காற்றிலே கதவு அசைந்தால், ‘அதோ வந்துவிட்டார் அவர்!’ என்று எண்ணி ஓடிப்போய்க் கதவைத் திறந்து பார்ப்பாய்! பின்பு ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிவந்து படுக்கையில் அமர்வாய்.

“மழை கொட்டுக் கொட்டென்று பொழியும்போது நீ நினைப்பாய்: ‘அவர் எங்கே இருப்பாரோ? இப்பொழுது அவர் வழி நடந்துகொண்டிருந்தால் இந்த மழையில் அவருடைய ஆடைகள் தெப்பமாக நனைந்திருக்கும்.

இங்கே அப்படி நிகழ்ந்தால் நான் அவரைக் கட்டியணைத்து என் உடலின் வெப்பத்தை அவருக்குத் தந்திருப்பேன். ஆனால் அவர் என்னிடமிருந்து நூறு நூறு காத தூரத்தில் இருக்கிறாரே; நான் எப்படி உதவுவது?"

“இளம்பெண்ணே, இப்படி நீ இரவு இரவாகக் கடத்தினாய். விழிப்பினால் உன் கண்கள் சிவந்தன. இன்று கணவனைக் கண்டதுமே உன் கண்ணிலிருந்த மகிழ்ச்சி வெள்ளம் வடிந்தது. அந்த நீருடன் கண்ணின் செம்மை அனைத்தும் பெருகி உன் கன்னத்துக்கு வந்திருக்கிறது. உன்னைச் சுற்றி இருப்பவர்கள் ரசிகத் தன்மையற்றவர்கள், பைத்தியக்காரர்கள்; அதனால்தான் நீ கணவனைக் கண்டதும் நாணியதாக அவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். அப்படி நாணுவதற்கு நீ என்ன புதுமணப் பெண்ணா?"

இதற்கு அடுத்த 'இரவே வாழ்க' என்ற கவிதையை என்னால் படிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“முனிவர்கள் எல்லாரும் காலையில் சூரியனுக்கு அர்க்கியம் கொடுக்கிறார்கள். 'எங்கள் அறிவைத் தூண்டுக' என்று அவனை வேண்டுகிறார்கள்.

“இரவு மங்கையே, உனக்கு யாரும் அர்க்கியம் கொடுப்பதில்லை; உன்னை யாரும் வேண்டுவதில்லை. அதனால் நீ தேய்ந்து கொண்டே இருக்கிறாய்! பைத்தியம் அம்மா நீ! கதிரவனைவிட உனக்குப் பக்தர்கள் அதிகம். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் தலை நீட்டிப் பார். உன் வரவினால் இளம் ஆண் பெண்களின் உள்ளத் தாமரைகள் மலர்ந்திருப்பதை நீ காண்பாய். ஒவ்வொரு விநாடியும் அவர்களுக்கு ஒரு யுகமாகத் தோன்றுகிறது. நீ தண்மையாக இருந்தாலும் அவர்களுடைய உடலில் தாபம் ஏறுகிறது. நீ அரும்புகளை மலர வைக்கவில்லை என்றாலும், விண் மீன்களையும், காதலர் மேனியில் சிலிர்ப்பையும் திகழ வைப்பதில் உனக்கு இணை யார்?

“கதிரவன் கடமையை நினைவூட்டுகிறான். நீ பிரேம கீதம் இசைக்கிறாய். கதிரவன் மாந்தரின் அறிவைத் தூண்டுகிறான்; நீ அவர்களின் உள்ளத்தில் நிலவாக மலர்கிறாய்.

“இரவே, நீ உலகத்தின் தாய். நீ இல்லையென்றால் - அறுபது நாழிகையும் பகலவனே இந்த உலகில் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தால் - மாந்தரின் மென்மையான உணர்ச்சிகள் யாவும் எரிந்து போயிருக்கும். மனிதனுக்குத் தற்கொலையைத் தவிர விடுதலைக்கு வேறு வழி புலப்பட்டிராது.”

மாதவனிடம் விடைபெற்று நான் ரதத்தில் உட்கார்ந்த போது, இந்தக் கவிதைகள் என்னை மயக்கியிருந்தன. உடல் வேட்கையுற்று இருந்தது. இரவு நிகழ்ச்சியின் இனிய நினைவுகள், தென்றலில் மிதந்துவரும் இலேசான நறுமணம் போல, என் அமைதியைக் குலைத்தன.

பாகன் அரண்மனையை நோக்கித் தேரைச் செலுத்தினான். அப்போது நான் திடீரென்று, “சாரதி, நிறுத்து ரதத்தை!” என்று கூவினேன்.

அவன் ரதத்தை நிறுத்தி, “என்ன, இளவரசே?” என்று கேட்டான்.

“எங்கே போகிறாய் நீ?”

“அரண்மனைக்கு.”

“உன்னை அங்கே யார் போகச் சொன்னது?”

“இளவரசரேதான் - பகலில்!”

பகலில் நான் சொன்னது இப்போதுதான் என் நினைவுக்கு வந்தது. அவன், பாவம், ஒரு தவறும் செய்யவில்லை. நான் தாழ்ந்த குரலில், “ரதத்தை அசோக வனத்துக்குக் கொண்டு போ. இன்று எனக்குத் தலைவலி தாங்கவில்லை” என்றேன்.

அசோக வனத்து மாளிகையில் நான் கால் வைத்தபோது, அது நேற்றைப் போலவே கச்சிதமாகவும் அலங்காரமாகவும் இருந்தது. 'இன்று நான் இங்கே வரமாட்டேன்' என்று முகுலிகையிடம் சொல்லிச் சென்றிருந்தேன். அப்படியிருந்தும் அவள் இவ்வளவு ஏற்பாடு செய்திருந்தது எனக்கு வியப்பைத் தந்தது.

என் பின்னாலேயே அவள் மாளிகைக்குள் வந்தாள். அவள் கையில் அழகிய மதுகலசம் இருந்தது. நான் மேலுக்கு மிடுக்காக, "இங்கே மது வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பது அம்மாவின் கட்டளை அல்லவா?" என்றேன்.

அவள் சிரித்துக்கொண்டே, "நான் உங்கள் அடிமை. உங்கள் விருப்பம் போல்-" என்றாள்.

பேசிக்கொண்டே அவள் ஒரு கிண்ணத்தில் மதுவை ஊற்றி என் கையில் கொடுத்தாள்.

நான் அதை வாயருகில் வைத்துக்கொண்டே, "நான் வரப்போவதில்லை என்று காலையில் உன்னிடம் சொன்னேனே. அப்படியிருந்தும்-?" என்று அவளைக் கேட்டேன்.

"இல்லையே, அப்படிச் சொல்லவில்லையே!"

"பின்னே?"

"நான் மாலையில் வருவேன்' என்றுதான் சொல்லிப் போனீர்கள்!"

"நீ என்னவோ சொல்கிறாய்!"

"உண்மையைச் சொல்லட்டுமா?" - விரலை வேண்டுமென்றே உதட்டருகில் வைத்துக்கொண்டு அவள் சொன்னாள்: "பெண்களின் கவனம் ஆண்களின் நாக்கிலே அல்ல, கண்ணிலேதான் இருக்கும்!"

சூரியன் உதித்தான், மறைந்தான். பொழுது விடிந்ததும் அசோக வனத்திலிருந்து நகரத்துக்கு வருவது, அம்மாவையும் அப்பாவையும் வணங்குவது, பிறகு நிதானமாக மாதவனிடம் செல்வது, அவனுடன் கவிதையிலும் ஆடல் பாடலிலும் என்னை மறந்து பொழுது போக்குவது, சூரியன் மலைவாயில் விழுந்ததும் அசோக வனத்துக்குத் திரும்புவது - இப்படி நடைமுறை இருந்தது. இது சிறு குழந்தையின் வாழ்க்கை போல இருப்பதாக ஒரு சமயம் தோன்றும். குழந்தை விழித்துக் கொள்கிறது, பால் குடிக்கிறது, கை கால்களை ஆட்டி விளையாடுகிறது, சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் மீண்டும் தூங்குகிறது. 'ஒரு நாளைக்குப் பதினெட்டு மணி நேரம் அது தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறது. அதனால்தான் கவலை, துயரம், சாவு என்பவற்றின் கருநிழல்கள் குழந்தை மனத்தைத் தீண்டுவதில்லை.

மற்றொரு சமயம் தோன்றும்: 'சே சே! இது நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்வது. காதல் மயக்கத்தின் முதற்கணம், பாவத்தின் முதற் படி. அந்தப் படியில் நான் இறங்கினேன். அது மிகவும் கவர்ச்சிகரமான, ரத்தினம் இழைத்த படி. ஆனால் எவ்வளவுதான் அழகாக இருந்தாலும் அது வீழ்ச்சியின் படி! இந்தப் படி நம்மை எங்கே கொண்டு போகும்? பயங்கரமான படுகுழியிலா? கொடுமையான மடுவிலா? கடைசியான பாதாளத்துக்கும் கீழா?'

சில சமயம் என் மனத்தில் இந்தப் போராட்டம் பயங்கர உருவம் கொள்ளும். மதம் பிடித்த இரண்டாயானைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோத, அவற்றின் உடல்களில் செக்கச்செவேல் என்ற இரத்தம் பாய, ஆவேசத்துடன் ஓடி வரும் ஒரு யானையின் கூரிய தந்தம் மற்றொன்றின் உடலில் குத்திப் பாய, மற்றொன்றும் அதே ஆவேசத்துடன்

துதிக்கையைக் கதாயுதம் போலத் தூக்க, இத்தனையையும் பயந்து கொண்டே தொலைவிலிருந்து பார்க்கும் சிறு குழந்தை மனம் துடித்து மூர்ச்சித்து விழும் அல்லவா? அந்த நிலையில் நான் அப்போது இருந்தேன். ஆனால் இம்மாதிரியான சந்தர்ப்பம் எப்போதாவதுதான் வரும்.

ஒரு நாள் மாலையில் இன்பரசம் நிரம்பிய கலை நாட்டியம் ஒன்றைப் பார்த்துவிட்டு நானும் மாதவனும் திரும்பினோம். மாதவனை அவன் வீட்டில் விட்டுவிட்டு, நான் பாகனிடம் ரதத்தை அசோக வனத்துக்கு விடச் சொன்னேன். இதற்குள் அரண்மனையிலிருந்து ஒரு தூதன் அமைச்சர் விடுத்த செய்தியுடன் வந்தான். அப்பாவுக்கு நன்றாக நினைவு வந்துவிட்டதாம். 'யயு எங்கே?' என்று அவர் ஓயாமல் கேட்கிறாராம்.

அம்பு பாயும் வேகத்தில் நான் அரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அப்பாவின் மாளிகைக்குள் சென்றேன். அவருடைய முகம் சிறிதும் களையற்று இருந்தது - கிரகணம் பிடித்த சூரியனைப் போல! என் உள்ளம் உடைந்தது.

அப்பா என்னை அருகில் உட்கார வைப்பதற்காக, வலக் கையை மேலே தூக்க முயன்றார். ஆனால் அது அவருக்கு மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. எனக்குத் துக்கம் பொங்கியது. என் சிறுபிராயத்து நோயில் இந்தக் கைதான் எனக்கு ஆறுதல் தந்தது; முதன்முதலில் நான் ஆற்றிய சிறிய வீரச் செயலில் இந்தக் கைதான் எனக்குத் தூண்டுதலாக இருந்தது. இந்தக் கை எனக்குப் புகலாக இருந்தது. இதே கை இப்போது-!

என்னை அறியாமலே கண்ணிமைகள் நனைந்தன. என்னைத் தவிர எல்லாரையும் மாளிகையிலிருந்து வெளியே போகும்படி அப்பா சமிக்கினை செய்தார். வேலைக்காரிகள் சென்றார்கள். அமைச்சர் சென்றார். ராஜவைத்தியரும் சென்றார். அம்மா ஐந்தாறு நிமிஷம்

தயங்கினாள். ஆனால் அப்பா என்னிடம் தனியாக ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறார் என்பதை அறிந்ததுமே, அவள் விருப்பம் இல்லாமலே வெளியே சென்றாள். வெளியே போனதும் அவள் கதவைச் சாத்தினாள்.

அப்பாவின் தலைமாட்டில் பல பல மாத்திரைகளும் சூர்ணங்களும் பஸ்மங்களும் லேகியங்களும் இருந்தன. நடுவில் சின்னஞ்சிறு மதுகலசம் இருந்தது. வேதனை தாங்காமல் அப்பா அதைச் சுட்டிக்காட்டி, “எனக்குக் கொஞ்சம் மது கொடு” என்றார்.

ராஜவைத்தியர் அப்பாவுக்கு நடுநடுவே ஒரு விழுங்கு மது கொடுப்பதை நான் பார்த்திருந்தேன். ஆகையால் கிண்ணத்தில் மிகவும் கொஞ்சமாக மதுவை ஊற்றினேன். கிண்ணத்தை அவர் வாயருகில் கொண்டு போனேன். அதை அவர் உற்றுப் பார்த்து, “கிண்ணம் - கிண்ணம் நிறையக் கொடு எனக்கு” என்றார்.

“ஆனால் அப்பா, உங்களுக்கு அது ஆகாதே!”

அவர் துயரச் சோர்வுடன் சிரித்தார். “நான் உன்னிடம் நிறையப் பேசவேண்டும். அப்படிப் பேச எனக்குச் சக்தி வேண்டும். நிறையக் கொடு. சும்மா - சும்மா உத்தரணித் தீர்த்தம் போல வேண்டாம்.”

நான் கிண்ணத்தை நிரப்பினேன். அதை அவர் வாயருகில் கொண்டு சென்றேன். துளித்துளியாக அதை அவர் குடித்து முடித்தார். பிறகு சிறிது நேரம் கண்ணை மூடிப் படுத்திருந்தார். சற்றுக் கழித்துக் கண்ணைத் திறந்தார். அவரது முகத்தில் உல்லாசம் தெரிந்தது.

என் கையைத் தம் கையில் பிடித்துக்கொண்டு அவர் சொன்னார்: “யயு, இன்னும் வாழவேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு நிறைய இருக்கிறது. எனக்குத் தன் ஆயுளைக் கொடுக்கக் கூடியவன் எவனாவது கிடைத்தால் அவனுக்கு என் ராஜ்யம் முழுவதையுங்கூடக் கொடுப்பேன். ஆனால்-!”

ஒரு பெருமூச்சுவிட்டு, அவர் மிகவும் பரிதாபப் பார்வையுடன் என்னை இமைகொட்டாமல் பார்த்தார். மூவுலகிலும் ஆண் சிங்கம் என்று அப்பாவின் புகழ் பரவியிருந்தது. ஆனால் அவருடைய இப்போதைய பார்வை - அது அம்புபட்ட மானின் பார்வை; அச்சமுற்று நடுங்கும் முயலின் பார்வை. அவர் மெல்ல மெல்ல மேலும் சொன்னார்: “யயு, உன் கையிலே மிகுந்த வளமுள்ள அரசை நான் கொடுத்துப் போகிறேன். வாழ்நாள் முழுவதும் நீ சுகபோகங்களில் உழன்று கொண்டிருந்தாலும், அரசாட்சி முறையாக நடக்கும். நான் அரியணையில் அமர்ந்தபோது கொள்ளைக்காரர்களின் தொல்லை தாங்க முடியாமல் இருந்தது. மக்களுக்கு எத்தனையோ குறைகள். வசதிகளும் இல்லை. ஆட்சி முறையும்-!... அதெல்லாம் போகட்டும். நிறைவுள்ள ராஜ்யத்தை உனக்குப் பெருஞ் செல்வமாகக் கொடுத்து நான் -”

“அப்பா, உங்களுடைய செயல்திறமையும் வீரமும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். உங்களைப் போன்ற தகப்பனாரின் வயிற்றில் பிறப்பது பாக்கியம் என்பதும்-!”

அப்பா இடைமறித்து, “துர்ப்பாக்கியமுங்கூட!” என்றார்.

எனக்கு மெய் சிலிர்த்தது. என்ன பேசுவது என்று தோன்றவில்லை.

அப்பாவுக்குக் கிடைத்த சாபம்! அதற்கும் இந்தப் பேச்சுக்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்குமோ? அல்லது யதியின் பிரிவு இன்னமும் இவர் நெஞ்சில் முள்ளாக உறுத்துகிறதோ?

அப்பா ஒவ்வொரு சொல்லாக நிதானமாகப் பேசினார்: “யயு, உன் தகப்பன் இந்திரனைத் தோல்வியுறச் செய்தான், சொர்க்கத்துக்கு அரசன் ஆனான் என்பதை நீ சிறுவயதிலிருந்து கேட்டு வந்திருக்கிறாய். ஆனால் அந்த

இந்திர பதவியை நான் ஏன் விட வேண்டியிருந்தது என்ற கதை-!”

“அதை யாருமே எனக்குச் சொல்லவில்லையே!”

விகாரமான சிரிப்புடன் அப்பா சொன்னார்: “அரசனுடைய தீய குணங்களைப் பற்றி அவன் செத்த பிறகு மக்கள் பேசுவார்கள். உம்? நான் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்? ம், ஞாபகம் வந்தது: இந்திர பதவி மேல் ஆசையினால் என் மனப்பான்மை மாறியது. நான் கர்வத்தினால் பூரித்துப் போனேன். என் போன்ற பராக்கிரமம் வாய்ந்த வீரன் மூவுலகிலும் இல்லை என்ற எண்ணத்தினால் நான் வெறி கொண்டேன்... யயு, ஒன்றை மட்டும் மறக்காதே: வீரத்தைப் பற்றிய பெருமிதம் வேறு, வீரவெறி வேறு! இந்திராணியைக் கேளிக்கைத் தாசியாகப் பார்க்கும் அளவுக்கு என் வெறி உச்சநிலையை எட்டியது. இந்திராணி ஒரு நிபந்தனையின்மேல் என்னை ஏற்றுக் கொள்ள இசைந்தாள். அதாவது, என் வீரத்துக்குத் தகுந்த ஓர் அபூர்வ வாகனத்தில் அமர்ந்து நான் அவளுடைய மாளிகைக்குச் செல்ல வேண்டும். ரிஷிகள் சுமக்கும் பல்லக்கில் ஸந்தால் அது மூவுலகிலும் ஒப்பற்ற வாகனமாக இருக்கும் என்று அவள் குறிப்பிட்டாள். நான் ஏற்கனவே வெறியில் குருடனாயிருந்தேன்; அதில் காமவேட்கையும் சேர்ந்தது. பெரிய பெரிய முனிவர்களின் தோளில், சொர்க்கத்து ரத்தினங்களால் அலங்கரித்த என் பல்லக்கை ஏற்றினேன். முனிவர்கள் பல்லக்கைச் சுமந்து சென்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் மெதுவாக நடப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. இந்திராணியின் மாளிகைக்கு எப்போது செல்வேன், அவளுடைய எழிலை ஆசைதீர எப்போது பருகுவேன் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்த நான் எரிந்து விழுந்தேன். பல்லக்குச் சுமப்பவர்கள் வேகமாகப் போக வேண்டும் என்று, அவர்களில் ஒருவனுடைய தலையைக் காலால் உதைத்தேன்! அவன் - இல்லை அவர் - அகஸ்திய முனிவர். அவர் உடனே சாபம் கொடுத்தார்; பிறகு-!”

கடைசிச் சொல்லைப் பேசுகையில் அப்பாவுக்கு வாய் குழறியது.

அந்தச் சொல்லில் நடுக்கம் இருந்தது.

மேலே அவரால் பேச முடியவில்லை. மீண்டும் மது கலசத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார். இப்போது உடனே அவருக்கு மதுவைக் கொடுப்பது பெருந்தீங்காக இருக்கும் என்று எண்ணி நான் சும்மா இருந்தேன். ஆனால் அவரது முகத்தில் நிழலிட்ட நோயின் வேதனைகளை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. நான் கிண்ணத்தைப் பாதி அளவுக்கு நிரப்பி, அவரது உதட்டருகில் கொண்டு போனேன்.

அந்த மது அவருக்கு மீண்டும் உற்சாகத்தைத் தந்தது. அவர் உதடுகள் பேச அசைவதைக் கண்டதும் நான், “இப்போது ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், அப்பா. நாளைக்கு நாம் பேசலாம்” என்றேன்.

“நாளைக்கா?” என்ற சொல் அவரது வாயிலிருந்து வெளிவந்தது; உலகம் முழுவதிலுமுள்ள துயரம் அதில் நிரம்பியிருந்தது.

அவர் ஒரு கணம் அக உலகிலே உலவினார்; பிறகு சாந்தமாகச் சொன்னார்: “யயு, ‘இந்த நகுஷனும் இவனுடைய மக்களும் எந்தக் காலத்திலும் சுகமாக வாழ மாட்டார்கள்!’ என்பதுதான் அந்தச் சாபம்! பெற்றோர்களின் நன்மையும் தீமையுமான பண்புகள் மக்களுக்குப் பரம்பரையாகக் கிடைக்கின்றன. இது இயற்கையின் நியதி. ஆனால், இந்தச் சாபம் என்னும் தொற்றுநோய், பிறக்கும் போதே உன்னைப் பிடித்திருக்க வேண்டாம் என்று அடிக்கடி எனக்குத் தோன்றுகிறது. யயு, உன் தகப்பன் குற்றவாளி. அவனை மன்னித்துவிடு! ஒன்றைமட்டும் நினைவில் கொள்: வாழ்க்கையின் எல்லைகளை எப்பொழுதும் மறக்காதே. நான் அவற்றை மறந்தேன்; அதனால்-”

நம்பிக்கையிழந்த நிலையில் அப்பா கண்ணை மூடிக் கொண்டார். இந்தப் பேச்சினால் அவர் களைத்திருக்கிறார் என்று தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவருக்கு இப்போது முழு ஓய்வு தேவை; ஆனால் அவர் தமக்குள்ளே ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். நான் குனிந்து காது கொடுத்துக் கேட்டேன். 'சாபம், யதி, மரணம்' என்ற சொற்கள் என் காதில் விழுந்தன. எனக்குத் தாங்கவில்லை. "அப்பா, யதி உயிருடன் இருக்கிறான்!" என்று கொட்டிவிட்டேன்.

சூறைக் காற்றின் வேகத்தினால் வீட்டுக் கதவுகள் 'தடால் தடால்' என்று திறந்து கொள்வதுபோல, அவர் கண்கள் திறந்தன. அவர் அடைக்கும் குரலில் "எங்கே?" என்று கேட்டார்.

"கிழக்கு இந்தியாவிலே-"

"எப்படித் தெரியும்?"

"நான் அவனைப் பார்த்தேன்."

"எப்பொழுது?"

"அசுவமேதத்தின்போது."

அவரது உடல் வெடவெடத்தது. "பின்னை இத்தனை நாள் என்னிடமிருந்து ஏன் மறைத்து வைத்தாய்? நீ தன்னலக்காரன், நீசன், துஷ்டன்! நான் அவனைத் திருப்பி அழைத்து வந்து, எனக்குப் பிறகு அரசனாக்குவேன் என்ற பயத்தினால், நீ அவனை-!"

அவரது வாயிலிருந்து மேலே சொல் வெளிவர வில்லை. அவர் என்னைப் பார்த்த விந்தையான பார்வையில் கலங்கிப்போய் என்னை அறியாமலே, "அம்மா!" என்று கூவினேன்.

அம்மா, அமைச்சர், ராஜவைத்தியர், வேலைக் காரிகள் எல்லாரும் உள்ளே வந்தார்கள். ராஜவைத்தியர் அவசர அவசரமாக ஏதோ ஒரு பஸ்மத்தைத் தேனில் குழைத்து அப்பாவின் நாக்கில் தடவினார்.

சிறிது கழித்து அப்பாவுக்குக் கொஞ்சம் பிரக்கினை வந்தது. அவர் மெதுவாக அமைச்சரிடம் சொன்னார்: “அமைச்சரே, என் வாழ்வு இனி நிலை இல்லை. இந்திரன் தோற்றதும் எனக்குக் கொடுத்த அந்தத் தங்க நாணயத்தை நான் ஒரு தரம் பார்க்க வேண்டும். அதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கையில் எனக்குச் சாவு வரட்டும். வெற்றி வெறியிலே மனிதன் சாக வேண்டும்!”

அப்பா இப்படிச் சொன்னதும் அம்மா நிலை கலங்கினாள். கண்ணைப் பிசைந்தாள். அவளை எப்படித் தேற்றுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

அமைச்சர் அந்தத் தங்க நாணயத்தைக் கொண்டு வந்தார்.

“அதை என் கையில் கொடுங்கள்” என்று சொன்ன அப்பா, அதை வாங்கி மிகவும் சிரமத்துடன் முன்னும் பின்னுமாகப் புரட்டிப் பார்த்துக் கூறினார்: “இதில் என் வீரத்தின் அடையாளம் எங்கே இருக்கிறது? வில்லும் அம்பும் - என் வில் - என் அம்பு-!”

அமைச்சர் அந்த நாணயத்தின் ஒரு பக்கத்தை அப்பாவுக்குக் காண்பித்து, “இந்தப் பக்கத்திலே இருக்கிறது வில்லும் அம்புமான சித்திரம்” என்றார்.

“எங்கே, எங்கே? இந்தத் தங்க நாணயம் அது அல்ல! என்னை ஏமாற்றுகிறீர்கள் நீங்கள்!”

“இல்லை, மகாராஜா! இந்தப் பக்கத்தில்தான் அந்தச் சித்திரம் இருக்கிறது!”

“பின்னே எனக்கு அது ஏன் தெரியவில்லை? மற்றொரு பக்கத்தை எனக்குக் காண்பியுங்கள்!”

அமைச்சர் மறு பக்கத்தை அப்பாவுக்குக் காண்பித்தார். அப்பா அதிலேயே பார்வையைப் பதித்தார். பிறகு, “யயு!” என்று கூப்பிட்டார்.

நான் முன்சென்றேன். அவர் என்னிடம், “இந்தத் தங்க நாணயத்தில் ஏதாவது எழுத்து இருக்கிறதா?” என்றார்.

“இருக்கிறதே.”

“அதைப் படி பார்க்கலாம்!”

“வெல்க, வெல்க நகுஷன்!”

“அந்த எழுத்து எனக்குமட்டும் ஏன் தெரியவில்லை? அதுவும் எனக்கு எதிராகச் சதி செய்திருக்கிறது!”

அப்பா அந்தத் தங்க நாணயத்தை இரண்டு மூன்று தடவை முன்னும் பின்னுமாகத் திருப்பச் சொன்னார். நான் அப்படியே செய்தேன். ஒவ்வொரு தடவையும் ஒரு பக்கத்தில் வில்லும் அம்பும், மறு பக்கத்தில் ‘வெல்க, வெல்க நகுஷன்!’ என்ற எழுத்தும் எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தன. ஆனால் அவற்றிலே எதுவும் அவருக்குப் புலப்படவில்லை!

அவர் கண்ணிலிருந்து நீர் பெருகியது. தழுதழுக்கும் குரலிலே சொன்னார்: “உகும், எனக்கு ஒன்றும் தெரிய வில்லை!... வெல்க, வெல்க நகுஷன்! பொய்! இவ்வளவும் பொய்! அந்த நகுஷன் இன்று தோல்வியுற்று வீழ்கிறான். மரணம் அவனைத் தோல்வியுறச் செய்கிறது! - மரணம்! எனக்கு ஒன்றுமே புலப்படவில்லை! எனக்கு - எனக்கு!”

பேசிக்கொண்டே இருக்கையில் அவர் நினை விழந்தார். அம்மா தன் விம்மலை அடக்க முயன்றாள்; ஆனால் கடைசியில் அது வெடித்தது. ராஜவைத்தியர் ஒரு வேலைக்காரியின் துணைகொண்டு, மாத்திரைகளைத் தேனில் குழைத்து அப்பாவின் நாக்கில் தடவச் செய்தார்.

திருடன் போலச் சந்தடியின்றி, மரணம் அரண்மனைக் குள் புகுந்திருந்தது. அது யாருக்கும் புலப்படவில்லை; ஆனால் உள்ளத்தைக் கசக்கிப் பிழியும் அதனுடைய கருநிழல் எல்லாருடைய முகத்திலும் பரவியிருந்தது.

என்னால் அங்கே நிற்க முடியவில்லை. இரண்டு கைகளாலும் முகத்தை மூடிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன். அழவேண்டும் போல இருந்தது; அழுகை வரவில்லை.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அமைச்சரும் ராஜவைத்தியரும் வெளியே வந்தார்கள். ராஜவைத்தியர் என் தோள் மேல் கையை வைத்து, “இளவரசே, இப்போது கொடுத்த மாத்திரையில் மகாராஜாவுக்குக் கொஞ்சம் குணம் இருக்கிறது. இந்த நிமிஷத்திலே கவலைப்படும்படி ஏதுமில்லை; ஆனால் எந்த நிமிஷத்தில் என்ன நடக்குமோ - இனி எல்லாம் ஆண்டவனுடைய பாரம்! நீங்கள் அசோக வனத்துக்குச் சென்று சற்று இளைப்பாறலாம். மகாராஜாவின் உடல் நிலையில் மாறுதல் ஏற்பட்டால் அமைச்சர் உடனே உங்களுக்குத் தெரிவிப்பார்” என்றார்.

அமைச்சர் தலையை ஆட்டி, ராஜவைத்தியர் பேச்சுக்கு வலு ஊட்டினார்.

நான் இங்கே இருந்துதான் என்ன செய்வது? அம்மாவின் துயரத்தைச் சிலை போல நின்று காண்பதும், அப்பாவின் வேதனைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே கல்போல அசையாமல் உட்கார்ந்திருப்பதும் - இவ்வளவு தானே!

என் ரதம் ராஜவீதியில் சென்றது. மக்கள் இங்கும் அங்கும் கூட்டங் கூட்டமாக இருந்தார்கள். சிலர் சிரித்துக் கும்மாளம் போட்டார்கள்; சிலர் பாடிக்கொண்டே சென்றார்கள்; சிலர் நிழலிலே ஓய்யாரமாக உலாவப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களின் அந்த இன்பத்தைக் கண்டு நான் பின்னும் துயரம் அடைந்தேன்.

அசோக வனத்து மாளிகையில் நான் கால் வைத்தபோது, முகுலிகை தடபுடலாகச் சிங்காரித்துக் கொண்டு வாசலில் நின்றிருந்தாள். அவளிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமல் நான் உள்ளே சென்றேன். என் மேலங்கியைக் கழற்றுவதற்கு அவள் முன்வந்தாள். நான்

கையாலேயே 'வேண்டாம்' என்று சமிக்கினை செய்தேன். அவள் திகைத்தாள்; வேறு புறமாகப் பார்த்தாள்.

என் மனம் எரிச்சலுடன் பொரிந்தது; 'ஒன்றரைக் காசு பெறாத இந்த வேலைக்காரி தன்னை என்னவென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்? ரம்பையா, உருவசியா, திலோத்தமையா? அங்கே மகாராஜா மரணப் படக்கையில் கிடக்கிறார்; இங்கே இவள் செயற்கைச் சிங்காரம் செய்து கொண்டு என்னை மயக்கப் பார்க்கிறாள். இன்றோ நாளையோ இளவரசன் அரியணையில் அமர்வான், அவன் அரசனாவான், அவனுடன் இப்படித் தொடிசு இருந்தால் அவன் தானாகவே நம் கைப்பிடிக்குள் அடங்கியிருப்பான் என்றெல்லாம் எண்ணி, இவள் தன் வலையை என்மீது வீசுகிறாள். இல்லையென்றால் ஒவ்வொரு நாளும் இவள் புது மணப்பெண் போலக் குலுக்கலும் மினுக்கலுமாக என்னை மயக்க ஏன் முயலுகிறாள்? இங்குள்ள எல்லா ஏற்பாடுகளையும் இவள் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாகத் தன் கைக்குள்ளே வைத்திருக்கிறாள்! இந்தக் காதில் விழுவது அந்தக் காதுக்குக் கேட்காது! இதன் நோக்கம்? இவளுக்கு என்னிடமுள்ள நெருக்கம் - உலக அநுபவம் போதாத இளைஞனான என்னிடம் இவள் நடத்தும் காதல் நாடகம் - பாவம் இன்னதென்பது தெரியாத ஓர் இளைஞனைப் படுகுழியில் தள்ள இவள் செய்யும் இந்த முயற்சி-!'

முகுலிகை பயந்துகொண்டே, "எப்போது சாப்பிடப் போகிறீர்கள்?" என்றாள்.

"இன்று நான் சாப்பிடப் போவதில்லை."

"ஏன்?"

"எனக்கு விருப்பமில்லை!"

"ஆனால் இன்று நான் உங்களுக்கென்றே-!"

"உன்னுடைய நடிப்பெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்! நாளைக் காலையில் இங்கிருந்து அரண்மனைக்குப் பேசாமல் போய்விடு! உன் மூஞ்சியில் விழிக்கக்கூட

எனக்கு விருப்பமில்லை! நீ - நீ - வெளியே போய்விடு! நான் கூப்பிட்டாலன்றி இந்த மாளிகைக்குள் கால் வைக்கக் கூடாது; கவனம் இருக்கட்டும்!”

நான் கொதித்தேன், சினந்தேன் - என்மீதும், உலகத்தின்மீதும், சாவின்மீதும், முகுலிகையின்மீதும்! நான் என்ன பேசுகிறேன் என்பது எனக்கே விளங்கவில்லை.

முகுலிகை அஞ்சி நடுங்கிய முகபாவத்துடன் வெளியே போனாள். அவள் பயந்திருந்ததைக் கண்டு நான் ஆறுதல் கொண்டேன். உடம்பில் இருந்த உடைகளைக் கழற்றாமலே படுக்கையில் சாய்ந்தேன்.

ஒரேயடியாக எனக்கு அப்பாவின் ஞாபகம் வந்தது. அந்தத் தங்க நாணயம் - அதில் இருந்த வெற்றிச் சின்னத்தைக் காண அவர் தவித்தது - அப்போது அது அவர் கண்ணுக்கே புலப்படவில்லை. இப்போது - இப்போது ஒருகால் அவருடைய கைகால்களின் அசைவே நின்றிருக்கலாம்! தேவேந்திரனை வெடவெடவென்று நடுங்கவைத்த வீரர் என்று அவருடைய புகழ் மூவுலகிலும் முழங்கிக் கொண்டிருந்தது; ஆனால் இன்று தமது கையை அசைப்பது கூட அவருக்குச் சிரமமாக இருக்கிறது! சில நாழிகைக்குள் அவருடைய உடல் உயிரற்ற கட்டையாகி விடும்.

சாவைப்பற்றிய இனம் தெரியாத பீதி என் மனத்தில் மீண்டும் சுழன்றது. பயந்த குழந்தையைப் போல, நான் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, பேசாமல் படுத்திருந்தேன். மெல்ல மெல்ல நித்திரை என்னை ஆட்கொண்டது.

எவ்வளவு நேரம் நான் கண்ணயர்ந்து இருந்தேனோ, தெரியாது. ஒரு பயங்கரக் கனவு கண்டு விழித்துக் கொண்டேன். அந்தக் கனவில், அப்பா இருந்த இடத்தில் யயாதி மரணப் படுக்கையில் கிடந்தான். அவன் கண்ணுக்கு ஏதுமே புலப்படவில்லை. அவன் கைகால்கள் சில்லிட்டுக்

கொண்டே வந்தன. அவனால் பேச முடியவில்லை; அழ முடியவில்லை.

பைத்தியம் போல நான் என் உடலை - அதன் ஒவ்வோர் அவயவத்தையும் - பார்க்கலானேன். உடல் இல்லையென்றால் இனிய கீதம் இல்லை; உடல் இல்லையென்றால் அழகிய நிலவு இல்லை; உடல் இல்லையென்றால் இனிப்பான தின்பண்டங்கள் இல்லை; உடல் இல்லையென்றால் நறுமண மலர்கள் இல்லை; உடல் இல்லையென்றால் அன்பு ஸ்பரிசம் இல்லை! பிறந்தது முதல் நான் நுகர்ந்த இன்பங்களுடனும், அநுபவித்த வெளியுணர்ச்சிகளுடனும் என் உடல் நெருங்கிய உறவு கொண்டிருந்தது. நான் என்று தன்னைக் குறிப்பிடும் யயாதி, இந்த உடலினின்றும் வேறுபட்டவனா இல்லையா என்பதை என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. உடல் வேறு, ஆன்மா வேறு என்று நான் சிறுபிராயம்முதல் கேள்வியுற்று வந்திருக்கிறேன்; ஆனால் மீண்டும் மீண்டும் ஒரு கேள்வி என் முன்னால் தீக்கொழுந்து போலச் சுடர்விட்டு நர்த்தனம் ஆடியது; 'யயாதியின் உடல் இல்லாமல், யயாதியின் ஆன்மா, உலகிலுள்ள எந்த இன்பத்தைச் சுவைக்க முடியும்?'

சற்று நேரத்துக்கு முன்னால் நான் வீணாக முகுலிகையைக் கோபித்துக் கொண்டேன் என்று தோன்றியது. வேலைக் காரியான அவளுக்கு அரண்மனையின் நான்கு சுவர்களும் நான்கு திசைகள். பாவம்! வெளியுலகைப்பற்றி அவளுக்கு என்ன தெரியும்? என்னை மயக்கி ஏமாற்றி அவளுக்கு என்ன கிடைக்கப் போகிறது? 'இளவரசர் நம் எசமானர்; இவருடைய சுகத்துக்கு எவ்வகைக் குறையும் இருக்கக் கூடாது' என்ற கருத்துடன் அவள் நடந்துகொண்டாள். அப்படி இருக்க-!

“முகுலிகை!” என்று நான் கூப்பிட்டேன்.

அவள் வெளியே கதவருகிலேயே காதைத் தீட்டிக் கொண்டு நின்றிருந்தாளோ என்னவோ, தெரியவில்லை.

அவள் மெதுவாகக் கதவைத் திறந்தாள், மெதுவாக அதைச் சாத்தினாள்; ஒவ்வோர் அடியாக வைத்துக் கொண்டே முன்வந்தாள்.

மஞ்சத்தின் அருகில் வந்ததுமே அவள் தலைகுனிந்து நின்றாள்.

“எதற்காக இப்படி நிற்கிறாய்? உன் மூஞ்சியில் விழிக்க விருப்பமில்லை என்று நான் சற்று முன்பு சொன்னேனே, அதற்காகவா?” என்றேன்.

அவள் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டது கன்னத்திலே தெரிந்தது; ஆனால் தலை நிமிரவில்லை.

நான் மீண்டும் சொன்னேன்: “இந்தப் பரிகாசங் கூடவா உனக்கு விளங்கவில்லை? இப்போது நீ தலை தூக்கினால் சரி; இல்லாவிட்டால், குதிரைக்கு லகான் இருப்பது போல, உன் தலையை நிமிர்த்துவதற்கும் நாளையிலிருந்து ஒரு லகான்-”

அவள் தலைநிமிர்ந்து, மயக்கும் மென்னகையுடன் என்னைப் பார்த்தாள். நான் அவளை விரட்டியதிலிருந்து. அவள் அழுதுகொண்டே நின்றிருந்தாள் போலும் அதனால்தானோ என்னவோ, மழை பொழிந்தபின் இயற்கை பின்னும் பசுமையுடன் விளங்குவது போல, அவள் ஒப்பற்ற எழிலுடன் நின்றாள்.

நான் எழுந்து அவள் தோளை அணைக்க இருந்தேன்; அதற்குள் என் காதில், “இளவரசே!” என்ற சொல் விழுந்தது.

“நீ என்னைக் கூப்பிட்டாயா?” என்று அவளைக் கேட்டேன். ‘இல்லை’ என்று அவள் தலையை ஆட்டினாள்; ஆனால் அந்தக் கூக்குரலை அவளும் கேட்டிருக்க வேண்டும். மஞ்சத்தின் அருகிலிருந்து அவள் சட்டென்று விலகினாள்; அச்சமும் திகைப்புமாக வாசற்புறம் பார்க்கலானாள்.

மீண்டும் கூக்குரல் வந்தது: “இளவரசே!”

மஞ்சத்துக்கு எதிரில் இருந்த சுவரிலிருந்து யாரோ கூப்பிட்டார்கள். நான் ஆசிரமத்திலிருந்து வந்த அன்று, அமைச்சர் சொன்ன விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது. அரண்மனையிலிருந்து அசோக வனம் வரையில் இருக்கும் சுரங்க வழி - அந்த வழியேதான் யாரோ வந்திருக்க வேண்டும். நான் சுவரருகில் சென்று கூர்ந்து பார்த்தேன். சுவரின் நடுவில் ஒரு சிறு துவாரம் இருந்தது. அங்கே, கண்ணுக்குத் தெரிந்ததும் தெரியாததுமாக, ஒரு சிறு விசை இருந்தது. அதை அழுத்தியதுமே, ஓர் ஆள் உயரத்துக்கு, கதவுபோலச் சுவர் விலகியது. சுரங்க வழியின் மேற்படியில் அமைச்சரின் சேவகன் மந்தாரன் நின்றிருந்தான். அவன் நடுங்கும் குரலில், “இளவரசே, உடனே புறப்படுங்கள்; மகாராஜா இப்பொழுதோ அப்பொழுதோ என்று -!” என்றான்.

முகுலிகையைத் திரும்பிக்கூட பாராமல், நான் சுரங்க வழியின் முதற் படியில் இறங்கினேன்; அந்த ரகசியக் கதவை மூடினேன்; பொம்மலாட்டத்துப் பொம்மை போல மந்தாரனின் பின்னால் நடந்தேன்.

37

யயாதி அரசனானான், வளமுள்ள ராஜ்யத்தின் அதிபதி ஆனான் என்று உலகம் நினைத்தது; ஆனால் உண்மையில் யயாதி அநாதைச் சிறுவன் ஆனான்; ஆதரவற்றவன் ஆனான்.

சில சமயம் அப்பாவின் நினைவு என்னைக் கலங்க அடிக்கும். அப்பொழுது ராஜகுரு எனக்கு ஆறுதல் கூறுவார்: “அரசே, நகுஷ மகாராஜாவின் ஆன்மா இப்பொழுது விடுதலை அடைந்துவிட்டது. அது அந்தரிட்சத்திலே செல்கிறது. முதலில் பூஷா என்ற தேவன், அதன் புதிய இடத்துக்கு வழி காட்டுவான்; பிறகு ஸவிதா என்ற தேவன், அதற்குத் துணை இருப்பான். அந்த ஆன்மா ஒரு பெரிய வெள்ளத்தைத்

தாண்டிச் செல்லும். அகலமான மூக்கும், நான்கு கண்களும், உடலில் புள்ளியும் கொண்ட இரண்டு நாய்கள் - இவை யமனுடைய காவல் நாய்கள்; ஸரமாவின் குட்டிகள் - இவற்றின் அருகில் சென்று, அந்த ஆன்மா தன் இருப் பிடத்துக்குச் செல்லும். அந்த இருப்பிடம் அற்புதமானது. அங்கே ஒளி எப்போதும் குறைவதில்லை; தண்ணீர் எப்போதும் வற்றுவதில்லை; சுகழும் ஆனந்தமுமே நிலவுகின்றன. நகுஷ மகாராஜாவின் ஆன்மா, விரை விலேயே எல்லாப் பற்றுக்களையும் துறந்து, சுய ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கிவிடும்.”

பாவம், ராஜகுரு! வேறு எந்த வகையில் அவர் எனக்கு ஆறுதல் சொல்ல முடியும்? ரிக்வேதத்திலுள்ள பல ரிக்குகளை அவர் கடகடவென்று ஒப்பித்து, மணிக்கணக் காக விவரித்துக் கூறுவார். நான் அவர் பேசுவதை மௌனமாகக் கேட்டுக் கொள்வேன். ஆனால் என் மனம் குமுறும்: ‘எங்கே இருக்கிறது மனிதனுடைய இந்த ஆன்மா? அது எப்படித் தெரிகிறது? என்ன செய்கிறது? உடலினின்றும் வேறுபட்டதாக அதில் என்ன இருக்கிறது? அப்பாவின் ஆன்மா இப்போது சுய ஆனந்தத்தில் மூழ்கிவிடும் என்று ராஜகுரு என்னிடம் சொல்கிறாரே; அப்படியானால், அப்பாவின் இறுதிச் சடங்கின்போது சிதை மூட்டியதும், “அக்கினி தேவனே! செத்த இவனை உனக்குத் தூய உணவாக அர்ப்பிக்கிறோம்; இவனை மீண்டும் பிதிரர்களுக்காக உதிக்கச் செய். இவன் மீண்டும் உயிர் தாங்கி உடலைப் பெறட்டும். இவன் உடலைப் பெறுவானாக” என்று புரோகிதர்கள் பிரார்த்தனை செய்தார்களே, அதற்கு என்ன அர்த்தம்?

இந்தப் பிரார்த்தனையில் உள்ள கற்பனையிலேயே என் மனம் விளையாடியது. அந்த நினைவில் பொழுது போக்குவதே எனக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது. அப்பா மீண்டும் எந்த உடலைத் தாங்கி வருவார்? அவருடைய அந்த மறு பிறப்பில் நான் அவரை அறிந்துகொள்ள

முடியுமா? அவர் என்னை அறிந்து கொள்வாரா? நாங்கள் நண்பர்களாகச் சந்திப்போமா, அல்லது எதிரிகளாகவா? அப்பா எனக்கு எதிரி ஆவாரா? அல்லது, நான் அவருக்கு எதிரி ஆவேனா? அது அசாத்தியம், அசாத்தியம்!

யயாதியின் மகனாகப் பிறப்பதில்தான் அவருக்கு ஆனந்தம் உண்டாகும். அது நடக்குமா? அந்தப் பிறவியிலேயே அம்மா அவரை அறிந்து கொள்வாளா? சே சே! மனிதனுடைய மறு பிறவி என்பது, கவியின் வெறும் கற்பனையாக ஏன் இருக்கக்கூடாது?

இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் நான் அமைதியற்றுத் தவிப்பேன். மணிக்கணக்காக மஞ்சத்தில் கிடப்பேன். அலுத்துப் போனால் வெளியே சோலையைப் பார்ப்பேன். அப்பொழுது என் சிறுபருவம் நினைவுக்கு வரும். அந்தப் பருவத்தில் சோலைமலர்கள் குழந்தைகள் போல இருந்தன. அவற்றுடன் சிரிக்கவும் விளையாடவும் மலரவும் நான் ஆவல் கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது பூக்கள் எனக்கு வெறும் பூக்கள்; கணப்பொழுதில் அழியும் நிறமும் மணமும் எழிலும் கொண்டு இந்தப் பரந்த உலகுக்கு வந்த சின்னஞ்சிறிய உயிரற்ற பொருள்கள்! எவ்வளவுதான் கண்கொட்டாமல் பார்த்தாலும் அவை என்னை எந்தக் கனவுலகுக்கும் கொண்டு செல்வதாக இல்லை.

என் பெருமை எனக்கே வெறுப்பைத் தந்தது. நான் ஏன் இளைஞன் ஆனேன்? நான் ஏன் அரசன் ஆனேன்? வேள்விக் குண்டத்திலுள்ள நெருப்புப் பொறிகளிடமும், சோலையில் மலர்ந்த மலர்களிடமும் சமமான கவர்ச்சி கொண்ட அந்த யயாதி எங்கே போனான்? ஐயமற்ற, அச்சமற்ற, கள்ளங்கவடற்ற அந்தச் சிறு பருவம் எங்கே போயிற்று?

இன்று நான் நெருப்புப் பொறியைப் பிடிக்க ஓடமாட்டேன்; நெருப்பு எரிக்கும் என்று எனக்குத் தெரிகிறது! இன்று நான் எந்த அரும்பினிடமும் என்

ரகசியத்தைச் சொல்லமாட்டேன். அது நாளை மலர்ந்து மறு நாள் வதங்கிப்போகும் என்பது எனக்குத் தெரிகிறது!

அறிவு என்பது மனிதனுக்குக் கிடைக்கும் வரமா, சாபமா? இளமை என்பது, முதுமையின் முதற்படி! சாவு என்பது, முதுமையின் கடைசிப் படி! சே! மனிதனை மயக்கி முதுமைக்கு இழுத்துச் செல்லும் இளமை எதற்கு? அதை வரம் என்று எவன் சொல்வான்? அது கடுமையான சாபம்.

சாபம் என்ற சொல் எவ்வகையிலாவது மனத்தில் தோன்றியதுமே, அப்பா அந்திம காலத்தில் சொன்ன அந்தச் சாபக் கதை நினைவுக்கு வரும். 'இந்த நகுஷனும் இவனுடைய மக்களும் எந்தக் காலத்திலும் சுகமாக வாழ மாட்டார்கள்!' இந்தச் சாபச் சொல்லை நெருப்புக் கொழுந்தினால் யாரோ வானத்தில் ஓயாமல் எழுதிக் கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தோற்றும்.

அந்தச் சாபம் பாதி அளவு உண்மையாயிற்று. அப்பா சுகத்தைக் காணவில்லை. அவருடைய கடைசித் தவிப்பு, வாழ வேண்டுமென்ற ஆசை, அந்த அதிருப்தி - தம்முடைய தெய்விக வெற்றியின் அடையாளத்தைக்கூட அவரால் பார்க்க முடியவில்லை!

அகத்திய முனிவரை அப்பா வெறிகொண்டு உதைத்தார். அவர் அப்பாவுக்குச் சாபம் கொடுத்தது சரி, ஆனால் குழந்தைகளான நாங்கள் என்ன குற்றம் செய்தோம்? நான் அப்போது பிறக்கவும் இல்லையே! அப்படியிருந்தும், இந்தச் சாபம் என்னை வாழ்நாள் முழுவதும் பிசாசு போலத் துரத்துமோ?

இப்படியே எழுந்துபோய், அகத்தியர் எங்கே இருந்தாலும் - கைலாய மலையின் சிகரத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தாலும் - அங்கே அவரைப் பார்த்து, 'குற்றமற்ற குழந்தைகளான எங்களுக்கு ஏன் இந்தச் சாபம் கொடுத்தீர்கள்? இது என்ன நீதி? பெற்றோர் பாவம் செய்ய, மக்கள் அதன்

பயனை அநுபவிப்பதா? ஆண்டவனுடைய படைப்பில் நியாயம் என்பதே கிடையாதா?' என்று கேட்க வேண்டும் என்று தோன்றும்.

யதி ஏற்றுக்கொண்டிருந்த விந்தையான வாழ்க்கையை நான் பார்த்திருந்தேன். சிறு வயதிலேயே ஓடிப்போகும் துர்ப்புத்தி அவனுக்கு இந்தச் சாபத்தினால் தான் உண்டாகியிருக்குமோ? நானும் அதுபோலவே - அந்த முகுலிகை - சே! அது ஒரு கெட்ட கனவு!

அப்பாவின் மரணத்தினால் நான் அரசனாகியிருக்கிறேன். முடிசூட்டு விழாவை எப்பொழுது வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அம்மா அமைச்சருடன் ஓயாமல் ஆலோசித்து வருகிறாள். தக்க சுபமுகூர்த்தம் அவளுக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லையாம்!

சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்தும் நான் சுகமாக இருக்க முடியாதோ? அது எப்படி முடியும்? என் தலையில் ஆண்டவன் என்ன எழுதி வைத்திருக்கிறானோ!

என் மனம் இப்படி மிகவும் விந்தையான, செயலற்ற நிலையில் இருந்தது. யாருடனும் பேச வேண்டாம், பேசாமல் விழுந்து கிடக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. இதை அம்மா கவனித்துவிட்டாள். ஒரு நாள் அவள் என்னிடம் சொன்னாள்: “யயு, உனக்கு உடம்பில் ஏதாவது வலி கிலி இருக்கிறதாடா? அசோக வனத்து அந்த உன் வேலைக்காரி முகுலிகை நேற்று வந்திருந்தாள். நீ கண்ணயர்ந்ததைக் கண்டு உன்னைச் சந்திக்காமலே போய் விட்டாள். அவள் அழகி, கெட்டிக்காரப் பெண். அவளை அங்கேயே வைத்திருப்பதைவிட இங்கே அரண்மனைக்கு அழைத்து வரலாம் என்று இருக்கிறேன். ‘மகாராஜா பெரும்பாலும் பேசுவதே இல்லை. இது வேண்டும், அது வேண்டும் என்று அவர் வாய்விட்டுச் சொல்லவே மாட்டார்! அவருடைய மனத்தை அவர் கண்ணிலே பார்த்து அதன்படி நடந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது’ என்று

அவள் சொன்னாள். இன்றைக்கே அவளை உன் பணிவிடைக்கு அழைத்துவரச் சொல்லட்டுமா?"

“முகுலிகை ஒரு பைத்தியம்; நீ அவளைவிடப் பத்து மடங்கு பைத்தியம்! உண்மையைச் சொல்கிறேன், அம்மா! எனக்கு எதிலுமே மனம் செல்லவில்லை. இந்தச் செல்வத்தையெல்லாம் விட்டு-!”

எதிரில் பாம்பு நெளிந்து செல்வதுபோல அம்மாவின் முகம் மாறியது. என் கையை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு, “யயு, நீ சிறுவயதில் எனக்கு வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறாய்; நினைவிருக்கிறதா?” என்று கேட்டாள்.

அவளைச் சிரிக்க வைப்பதற்காக நான் சொன்னேன்: “சிறு வயதில் ஒவ்வொரு நாளும் உனக்கு ஒவ்வொரு வாக்கு கொடுத்து வந்தேன்; அதனாலே என் மண்டையில் ஒரே வாக்குகளாகக் குவிந்திருக்கின்றன. எந்த வாக்குமே இப்போது சரியாக ஞாபகம் இல்லை!”

“நீ எப்போதுமே விஷமக்காரன்! உனக்கு ஏதாவது பிடிக்கவில்லை-”

யதியின் வரலாறு முழுவதையும் அம்மாவுக்குத் தெரிவித்து, ‘நீ அவனிடம் போ; உன்னுடைய அன்புப் பாசத்தால் அவனைக் கட்டித் திரும்ப அழைத்து வா. அவன் அண்ணன். அவன் அரசனாகட்டும். என் மனம் சோர்ந்திருக்கிறது. எனக்கு ராஜ்யம் வேண்டாம்; ஒன்றுமே வேண்டாம்!’ என்று சொல்ல வேண்டுமென்று ஒரு கணம் நினைத்தேன்.

சே, அது சரியல்ல! அன்று என்னை அறியாமல் அப்பாவிடம் யதியின் பெயரைச் சொல்லிவிட்டேன். அப்பாவின் மனக்கொதிப்பு வளர்ந்தது. யதி எங்கோ உயிருடன் இருக்கிறான் என்று சொன்னதனால் அம்மாவுக்கு என்ன சுகம் கிடைக்கப்போகிறது? அவள் அவனைத் தேடிச் சென்றாலும், அவளது கண்ணீரைக் கண்டு அவன் திரும்பியா வரப்போகிறான்? சிங்கத்தையும்

புலியையும் மனிதர்களின் நடுவே வாழும்படி பழக்குவது எளிது; ஆனால் யோக சாதனையில் ஊன்றியிருக்கும் யதியை-! உண்மையிலேயே யதியின் வாழ்க்கை முடிவு என்ன ஆகும்? இந்த வழியிலே சென்று அவன் கடவுளை நேரில் காண்பதாகிய மலையுச்சியை எய்துவானா? அந்த உச்சியிலே சென்று அவன் நின்றால், உலகம் முழுவதும் அவனை வியந்து போற்றும்; தவத்திலே உயர்ந்த யோகி என்று மூவுலகிலும் அவன் புகழ் பரவும்; ஆனால் அந்தச் சிகரத்தை நோக்கி ஒவ்வோர் அடியாக வைத்துக் கொண்டே, வைராக்கியம் என்னும் பனிமலையில் ஏறும்போது, அவன் கால் எங்காவது சறுக்கினால்? இந்த மலையிலுள்ள பனி திடீரென்று உருகி, அதற்குள் அவன் புதைந்துவிட்டால்?

நான் ஒன்றும் பேசாமல் இருப்பதைக் கண்டு அம்மா சொன்னாள்: “இன்றோ நாளையோ நீ வழிக்கு வருவாய் என்று நீண்ட நாள் எதிர்பார்த்தேன்; ஆனால் நான் முதலிலிருந்தே கவனித்து வருகிறேன்: நீ மிகப் பெரிய பிடிவாதக்காரனாக இருக்கிறாய்!... நீ என்ன செய்வாய்? உங்கள் குலமே அப்படி! இப்போது, உன் குழந்தைப் பிடிவாதத்துடன் அரசப் பிடிவாதமும் சேர்ந்துகொண்டது. ஆனால் அரசனாக நீ பிடிவாதம் பிடித்தால், நானும் அரசனுடைய தாய் என்ற முறையில் அதிகாரம் செலுத்த முடியும். யயு, நீ ஏன் இவ்வளவு சோர்வுடன் இருக்கிறாய் என்று சொல்லட்டுமா?”

என்ன இருந்தாலும் அது தாயுள்ளம்! மகனுடைய காலில் சாதாரண முள் குத்தினாலும், தாயின் கண்ணில் கங்கையையும் யமுனையையும் சேர்த்துப் பெருக வைக்கும் உள்ளம் அது. உயிரற்ற சிலை போல என் மனம் செயலற்றுக் கிடந்தது. ஏன் அப்படி ஆயிற்று என்பது எனக்கே விளங்கவில்லை. இந்த நிலையில், என் விசித்திரப் போக்கினால் அம்மா கலங்கிப் போனதில் ஆச்சரியம் இல்லையே!

நான் பேச்சை மாற்றுவதற்காக, “அம்மா, நீ என்னிடம் பரிவு நிறைந்தவள் என்பது எனக்குத் தெரியும்; அனால் என் மனத்தில் உள்ளதுகூட உனக்குத் தெரியும் என்பது-!” என்றேன்.

“கிழ வயதிலே கிடைக்கும் அறிவு அப்பா இது!”

“அப்படியென்றால்?”

அவள் சிரித்துக்கொண்டே, “அட பைத்தியமே! ஒரு காலத்தில் நானும் உன் அளவு வயதில் இருந்திருப்பேன், இல்லையா?” என்றாள்.

“அதனாலே?”

“அப்போது எனக்கு என்ன தோன்றியது என்பது கொஞ்சமாவது நினைவில் இருக்கும் அல்லவா?”

“இதோ பார், அம்மா; நான் ஆண்மகன்! பெண்களுடைய இந்தப் புதிர்மொழி எனக்குப் புரியாது! நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்பதை வெட்ட வெளிச்சமாகச் சொல்!”

“உன் காலுக்கு ஒரு கட்டுப் போட்டால்தான், உன் மூளை வழிக்கு வரும் என்று-!”

“இந்த ஆராய்ச்சியை நீ உன் சொந்த அநுபவத்திலிருந்து செய்திருக்கிறாயோ?”

“இதில் என்ன புதுமை இருக்கிறது? எனக்குக் கல்யாணம் ஆனபோது உன்னைவிட நான் எவ்வளவோ சின்னவள். அம்மாவை விட்டு வந்தபோது எனக்கு வருத்தம் தாங்கவேயில்லை. புக்ககத்தில் ஒரு நாள்கூட நான் இன்பமாக வாழ முடியாது என்று நினைத்தேன்.”

“அப்புறம்? அப்புறம் என்ன ஆயிற்று?”

“ஆவதென்ன? உலகத்திலே வீட்டுக்கு வீடு ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் என்ன ஆகிறதோ, அதேதான்! பார்த்துக் கொண்டே இருக்கையில் நான் இல்லறத்தில் மூழ்கி விட்டேன். அம்மாவை அறவே மறந்தேன். அதனால்

தான் சொல்கிறேன்: இந்த முடிசூட்டு விழாவை விரைவிலே நிறைவேற்றிவிடுவோம்; பிறகு உனக்குப் பிடித்த அரசுகுமாரியை-!”

முடிசூட்டு விழாவுக்கு நாள் பார்த்து நிச்சயிப்பதற்கு, அம்மா சிரித்துக்கொண்டே போனாள்.

அவள் கடைசியில் சொன்ன சொற்கள் என் மனத்தில் இனிய கற்பனை அலைகளை எழுப்பியிருக்க வேண்டுமே! நான் அத்தினபுரத்துக்கு அரசனாகியிருந்தேன். அழகிலும் அழகிய அரசுகுமாரி வேண்டும், விண்ணுலகத்து மங்கையரையும் நாணச் செய்யும் ராஜ கன்னிகை வேண்டும் என்று நான் பிடிவாதம் பிடித்தால் அதன்படி நடக்கும் என்பது தெளிவு. வாழ்க்கைப் பயணத்தில் என் துணைவியாக இருக்கப்போகிற அந்த மூவுலக அழகி எங்கே இருப்பாள்? இப்போது அவள் என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள்? எங்கள் வாழ்க்கை வெள்ளம் கற்பனைக்கு எட்டாத காவிய முறையில் ஒன்று சேருமா, அல்லது அரச குலத்துக்கு ஏற்ற சுயம்வர முறையில் நாங்கள் காதல் உலகத்தில் அடி வைப்போமா? இளமைக்கு இயல்பான இத்தகைய அழகிய கற்பனைகளில் என் மனம் லயித்திருக்க வேண்டுமே!

ஆனால், நான் அம்மாவைப்பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்பாவின் நோயில் கடைசிக் காலத்தில் அவளைப் பார்ப்பதே எனக்கு மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. அவள் கண்ணில் திரண்டிருந்த துயரத்தை என்னால் பார்க்கவே முடியவில்லை. பலிபீடத்தின் அருகில் நிறுத்திய ஊமை விலங்கு போல அவள் தோற்றினாள். அப்பாவின் மரணத்தில் அவள் ‘ஐயோ!’ என்று கதறி, அவருக்குப் பின்னால் என்னை விட்டுப் போய் விடுவாள் என்று எண்ணி, நான் பல தடவை அமைதியிழந்திருந்தேன்.

ஆனால் நடைமுறையில் நிகழ்ந்தது, என் கற்பனைக்கு நேர்மாறானது! முதலில் சில நாள் அவள் துன்புற்றவளாகத்

தோன்றினாள்; ஆயினும் வெகு விரைவில் அரசனின் தாய் என்ற முறையில் அரண்மனை ஆட்சியை யும் வெளி ஆட்சியையும் தன் வசம் ஆக்கிக்கொண்டாள். ஒவ்வொன்றையும் அவள் உற்சாகத்துடன் கவனித்தாள். அவளது முகத்தில் இருந்த முதுமை நிழல், மாலை நேரத்து நிழலை நினைவூட்டுவதாக இல்லை. அவளுடைய நடையுடையில் வேகமும் புதுமையும் வந்தன. வாழ்வின் இனிமையை அவள் புதுமையுடன் சுவைக்கிறாள் என்று தோற்றியது.

நான் சோர்வுடன் இருக்க இருக்க, அவள் உற்சாகத்துடன் நடமாடியது, கருமுகிலின் நடுவில் மின்னல் வீசுவது போல எனக்குத் தெரிந்தது.

இப்போதுதான் இளமை மலர்ந்துகொண்டிருந்த யயாதி, கிழவன் போலச் செயலற்றவனாகவும் எதிலும் சுவையற்றவனாகவும் இருந்தான்; வாழ்வு என்னும் மலர் வதங்கிய நிலையில் இருந்த அம்மா, யுவதி போல ஒவ்வொன்றிலும் சுவையுடன் ஈடுபட்டு, புதிய புதிய கனவுகளிலும் மனக்கோட்டைகளிலும் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

அவளுடைய சுகம் முழுவதும் அப்பாவைச் சார்ந்தது என்று நான் எண்ணியிருந்தேனே, அது சரியல்ல!

இந்த உலகில் யாருமே தமக்காகத்தான் வாழ்கிறார்கள் என்பதுதான் உண்மை. மரம் செடி கொடிகளின் வேர், பக்கத்திலுள்ள ஈரத்தை நாடிச் செல்வது போல, மாந்தரும் தமது சுகத்துக்காக அருகிலுள்ளவர்களை ஆதாரமாகக் கொள்கிறார்கள். இதைத்தான் உலகம் சில சமயம் அன்பு என்றும், சில சமயம் காதல் என்றும், சில சமயம் நட்பு என்றும் கூறுகிறது. ஆனால் உண்மையில் இது ஒவ்வொரு வரும் தம்மிடமே கொள்ளும் அன்பு. ஒருபுறம் ஈரம் வற்றிவிட்டால் மரங்களும் கொடிகளும் வாடி விடுவதில்லை; அவற்றின் வேர்கள் வேறொரு புறத்தில் எங்கே ஈரம் இருக்கிறது என்று தேடுகின்றன. அருகில்

இருந்தாலும் சரி, தொலைவில் இருந்தாலும் சரி, அந்த ஈரத்தைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, அவை பசுமையாக இருக்கின்றன.

அம்மாவின் புதிய உற்சாகமும் இப்படித்தான் உதித்திருக்க வேண்டும்! நேற்று முந்தாநாள் வரையில் அவள் மகாராணியாக வளைய வந்தாள்; ஆனால் இவ்வளவு பெரிய ஐசுவரியத்திலும் அவளுக்கு விடுதலை எங்கே இருந்தது? அழகின் வலிமையைக் கொண்டு கணவனைக் கைப்பிடிக்குள் வைத்துக் கொள்வதில்தானே அவளுடைய பெருமை அனைத்தும் அடங்கியிருந்தது? அப்பா இந்திராணியிடம் மயங்கியபோது, அம்மாவுக்கு எவ்வளவு மனக்கொதிப்பு உண்டாகியிருக்கும்! அவள் எவ்வளவு குமுறியிருப்பாள்! எவ்வளவு புலம்பியிருப்பாள்! கண்ணிலிருந்து ஆறாகப் பெருகும் நீரைத் துடைப்பதற்கு அன்புக் கரம் ஏதும் அருகில் இல்லாமல், தலையணையை நனைத்துக்கொண்டு அவள் எத்தனை இரவுகளைக் கழித்திருப்பாள்!

குழந்தைப் பருவத்தில் அம்மா எனக்குத் தன் பாலை ஊட்டவில்லையே; இதற்குக் காரணம், பெரிய மனிதருக்கு மனைவியாகும் பெண்ணின் இந்தத் துயரந்தான் போலும்! குழந்தையன்பைக் காட்டிலும், அவள் தன் அழகிலே கவலை கொள்வது அவசியமாக இருந்தது. கணவன்தான் அவளுடைய எல்லாச் செல்வமும். அப்படி இருந்தும் அவனிடம் அவளுடைய அதிகாரம் செல்லவில்லை; ஆனால், அவனைத் தவிர அவளுக்கு வேறு கதி இருக்க வில்லை.

இன்று அந்தப் பீதி இல்லை; அந்தக் கவலை இல்லை. அவள் அரசனின் தாயாக இருந்தாள். மகன்மீது தாய்க்குள்ள அதிகாரத்தின் உணர்வு, அவளுடைய பேச்சிலும் நடைமுறையிலும் அடிக்கடி புலப்பட்டது.

அம்மாவைப்பற்றி நான் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த போதே, எப்போதும் போல மாதவன் என்னிடம் பேச

வந்தான். இன்று அவன் தனியே வரவில்லை. அவனுடன் தாரகையும் வந்திருந்தாள். அந்தக் குறும்புக்காரியைப் பார்த்ததுமே என் முகம் மலர்ந்தது. நான் அவளை அருகில் கூப்பிட்டு, “என்ன தாரகா தேவி, உங்கள் மரப்பாச்சிக்குக் கடைசியில் மாப்பிள்ளை கிடைத்தானா இல்லையா?” என்று கேட்டேன்.

அவள் தலையை அசைத்து, ‘ஆம்’ என்றாள். ஆனால் என்னைப் பார்க்காமலே, என்னிடம் ஏதும் பேசாமலே, அரண்மனையில் இங்கும் அங்கும் பார்க்கலானாள்.

“மாப்பிள்ளை அழகாக இருக்கிறானா இல்லையா?”

அவள் தலையை ஆட்டி, ‘இல்லை’ என்றாள்; ஆனால் வாயை விட்டு ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. அவளுடைய இந்த மோன நிலைக்குக் காரணம் தெரிய வில்லை. நான் சிரித்துக்கொண்டே, “அழகு இல்லை என்றால் என்ன? உன் பெண் மரப்பாச்சிக்கு ஏற்ற ஆண்தானே அவன்?” என்று கேட்டேன்.

அவள் முகத்தைக் கோணிக்கொண்டே, “அவனுக்கு மூக்கு சப்பை!” என்றாள்.

“அதனால் என்ன? அவன் மூக்கை யானை மிதித்திருக்கும்! உலகத்தில் சப்பை மூக்குள்ள எத்தனையோ கணவர்கள் இருக்கிறார்கள்; சப்பை மூக்குள்ள மனைவியரும் இருக்கிறார்கள்!”

“அதுமட்டும் இல்லை; அவன் கொச்சை கொச்சையாப் பேசறான்!”

ஆண் மரப்பாச்சி கொச்சையாகப் பேசுகிறதா? இது என்ன விந்தை என்பதே விளங்கவில்லை! நான் மாதவனைப் பார்த்து, “பெரிய பண்டிதர்களின் வீட்டு விலங்குகளும் பறவைகளும் கூட வேதாந்தம் பேசுவதாக நான் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். ஆனால் இது அதைவிட அபூர்வ தினுசாக இருக்கிறதே, அப்பா!” என்றேன்.

“அதனுடைய கொச்சைப் பேச்சை இவள் கனாவிலே கேட்டாளாம்!” என்று மாதவன் சொன்னான்.

நான் உள்ளூறச் சிரித்துக்கொண்டேன். தாரகை மட்டும் ஊமையாகவே இருந்தாள். மாதவன் என்னிடம், “இவள் இன்று மகாராஜாவிடம் ஒரு வேலையாக வந்திருக்கிறாள்!” என்றான்.

“அது என்ன அப்பனே? மாப்பிள்ளையின் அந்தச் சப்பை மூக்கைச் சரிப்படுத்தவா? அப்படியானால் ராஜவைத்தியரைக் கூப்பிட்டுக் கேட்போம்; இல்லை எனில் எவனாவது தச்சனைக் கூப்பிடுவோம்! என்ன, தாரகை?”

இப்பொழுதுதான் அவள் வாயினின்று, “ஊகும்” என்ற சொல் வெளிவந்தது.

“பின்னே உனக்கு என்ன வேண்டும்?”

தலையைக் குனிந்து என்னைப் பார்த்தபடி அவள் சொன்னாள்: “நீங்க இப்ப மகாராஜா ஆயிட்டீங்க இல்லியா?”

“ஆமாம்.”

“இப்ப நீங்க சிங்கத்து மேலே ஒக்காருவீங்களா?”

“சிங்கத்தின் மேலேயா?”

“ஆமாம், சிங்கத்து மேலே! மாமா சொன்னாரே!”

அவள் சொன்ன குறிப்பு இப்போதுதான் என்கவனத்துக்கு எட்டியது. நான் சிரித்துக்கொண்டே, “ராஜா சிம்மாசனத்தில் உட்காரத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவனை ராஜா என்று யார் சொல்வார்கள்?” என்றேன்.

“அந்தச் சிங்கம் கடிக்கும் இல்லியா?”

நான் மிதப்புடன் சொன்னேன்: “ஊகும், அது கிழம்; அதன் பல்லெல்லாம் விழுந்து போயிருக்கும்.”

“அது என்னைக் கடிக்காது இல்லியா?”

“கடிக்காது.”

“அப்படியானா என்னை நீங்க உங்க ராணி ஆக்குவீங்களா?”

அப்படியா! தாரகை என் ராணி ஆவதற்கு வந்திருந்தாள். சுயம்வரத்தின் இந்தப் புதிய வடிவத்தைக் கண்டு என் உள்ளத்தில் ஹாஸ்ய அலைகள் எழுந்தன; ஆனால் அவள் மனம் நோவக்கூடாது என்பதற்காக, நான் மேலுக்குக் கம்பீரமாக இருந்தேன். மாதவனையும் சிரிக்க வேண்டாம் என்று கண்ணால் எச்சரித்தேன்.

“நீ ராணியாகி என்ன செய்யப்போகிறாய்?” என்று தாரகையைக் கேட்டேன்.

அவள் வேடிக்கையாகக் கையை ஆட்டிக்கொண்டே, “நான் ராணியானா, பாட்டி என்னெ படுக்கையிலேந்து எழுப்பமாட்டா. நான் ராணியானா, என் மரப்பாச்சிக்குப் போட நெறைய நகை கெடைக்கும்! நான் ராணியானா-!” என்றாள்.

ராணி ஆவதனால் உண்டாகும் பல லாபங்களை அவள் சிந்தித்துக் கண்டுபிடித்திருந்தாள். அவற்றை நெட்டுருப் போட்டுக்கொண்டு வந்திருந்தாள். அதை யெல்லாம் தன் இனிய மழலைப் பேச்சில் அவள் என்னிடம் சொன்னாள்; ஆனால் என் கவனம் அவளது பேச்சில் இல்லை. சின்னஞ்சிறு கனவுகள் கண்ட அந்தக் குழந்தை மனத்தைக் கண்டு எனக்குப் பொறாமையாக இருந்தது!

ராணியாவதனால் உண்டாகும் எல்லாப் பயன் களையும் அவள் சொன்னதும், “நீ இன்னமும் சின்னக் குழந்தை. பெரியவள் ஆனதும் உன்னை நான் என் ராணியாக்கிக் கொள்கிறேன்; உம்!” என்றேன்.

நிறைய நிறையத் தின்பண்டங்களைக் கொடுத்து நான் தாரகையிடம் விடை பெற்றேன்.

மாலையில் அங்கிரஸ முனிவரின் ஆசிரமத்திலிருந்து இரண்டு சீடர்கள் அவருடைய கடிதத்துடன் வந்தார்கள்.

அதைப் படித்ததும் தாரகையின் அந்தக் கள்ளங்கவடற்ற உலகிலிருந்து நான் வேறு உலகில் புகுந்தேன். மகிரிஷி அங்கிரஸர் எழுதியிருந்தார்:-

“மகாராஜா நகுஷர் காலமான பிறகு சில நாட்கள் கழித்து இந்தக் கடிதத்தை உனக்கு எழுதுகிறேன்.

நடுவில் நான் ஆசிரமத்தில் இல்லை; அதனால்தான் இந்தத் தாமதம்.

நீ அந்தப் பக்கம் போனதுமே இந்தப் பக்கம் கசன் சஞ்சீவினி வித்யையைக் கற்பதற்காக விருஷபர்வாவின் ராஜ்யத்துக்குச் சென்றான். நமது சாந்தி வேள்வி தடையின்றி நிறைவேறியது என்றாலும், தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் போர் நடக்காமல் தடுக்க நமது புண்ணியம் போதுமானதாக இல்லை என்பது தெளிவாயிற்று. கண்ணெதிரில் தீமை நிகழும்போது கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதில் பலனில்லை என்று கருதி, சிவதீர்த்தத்துக்குச் சென்று அங்கே தனிமையில் ஜபங்களும் ஹோமங்களும் செய்து தீமையைத் தடுக்க எண்ணினேன். அதனால் ஆசிரமத்தை விட்டுச் சென்றேன். என் வேலை முடிந்து ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பி வரும் வழியில், நகுஷ மகாராஜா காலமான செய்தி தெரிந்தது. இன்று இங்கு வந்ததும் உனக்கு நாலு வார்த்தை எழுதுகிறேன்.

யயாதி! சாவு என்பது உயிர் அனைத்துக்கும் விருப்பமற்றதாக இருப்பது போலவே தடுக்க இயலாததாகவும் இருக்கிறது. அது, இந்தப் படைப்புச் சக்கரத்தின் பிறப்பைப் போலவே, அற்புதமான நாடகத் திருப்பமும் ரகசியமும் நிரம்பியதாக இருக்கிறது. இளவேனிற் பருவத்தில் மரத்திலிருந்து மெல்லத் தலை நீட்டும் செந்நிற மென்தளிர் எப்படி ஆதிசக்தியின் லீலையாகத் திகழ்கிறதோ, அது போலவே பனிக் காலத்தில் உதிர்ந்து விழும் மஞ்சளான பழுப்புக்களும் அவளுடைய விளையாட்டுத்தான். இந்த நோக்கத்துடன்தான் நாம் மரணத்தைப் பார்க்க வேண்டும்.

தோற்றமும் மறைவும், வெயிலும் மழையும், ஒளியும் நிழலும், பகலும் இரவும், ஆணும் பெண்ணும், இன்பமும் துன்பமும், உடலும் ஆன்மாவும், பிறப்பும் இறப்பும் ஆகிய இவை யாவும் பிரிக்க முடியாத இரட்டைகள். வாழ்க்கையில் வெளிப்படையாகத் தெரியும் இரட்டை உருவம் இது. ஊடும் பாவுமான இந்த நூல்களைக் கொண்டுதான் ஆதிசக்தி, உலகத்தின் மலர்ச்சியும் வளர்ச்சியுமான ஆடைகளை நெய்கிறாள்.

மகாராஜா நகுஷர் மிகப் பெரிய பராக்கிரமசாலி. அவருடைய வீரம் உனக்குத் தூண்டுதலாக இருக்குமாக. குடிமக்கள், அரசனுக்குக் கிடைத்த காமதேனு போன்றவர்கள். அவர்களுக்கு நீ எப்போதும் தொண்டு செய்வாயாக. அறத்தினின்றும் மாறுபடாத பொருளும் இன்பமும் உனக்கு நிரம்பக் கிடைக்குமாக. ஆதிசக்தியிடம் எப்போதுமே என் பிரார்த்தனை இதுதான்.

கடிதத்தை இத்துடன் நிறுத்துவதாக இருந்தேன்; ஆனால் அசுபச் செய்தி எப்போதும் அடுத்தடுத்து வரும் என்பதை நான் காண்கிறேன்.

அரக்கர்களின் ராஜ்யத்து எல்லையிலிருந்து வந்த ஒரு முனிகுமாரன் சொல்கிறான்: 'கசன் அந்த ராஜ்யத்தில் சென்றான். சுக்கிராசாரியர் அவனைத் தம் சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொண்டார். பக்தியினாலும் இடைவிடாத தொண்டினாலும் தன் குருவை மகிழ்வித்து, இன்றோ நாளையோ சஞ்சீவினி வித்யையைக் கட்டாயம் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கை கசனுக்கு உண்டாயிற்று. சஞ்சீவினியின் உதவியினால் தேவர்களை மண்ணோடு மண்ணாக்கி நாம் சொர்க்கத்திலே புகுவோம் என்று அரக்கர்கள் எண்ணினார்கள். அவர்கள் கசனைப் பகைத்தார்கள். அவன் நித்தமும் போலக் குருவின் பசுக்களை மேய்க்கச் சென்றிருந்தபோது, அரக்கர்கள் அவனை மிகவும் கொடுமையாகக் கொன்று தீர்த்தார்கள். அவர்கள் அவனுடைய உடலைத் துண்டம் துண்டமாக வெட்டி ஓநாய்க்கு எறிந்தார்கள்!'

இந்த முனிகுமாரனுக்கு இவ்வளவு செய்திதான் கிடைத்தது. அதுவும் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு! அரக்கர்களின் நாட்டில் புகுவதும் அங்கிருந்து வெளிவருவதும் மிகவும் ஆபத்தாகிவிட்டன. எல்லையிலே பல முனிகுமாரர்கள் உயிருக்கும் அஞ்சாமல் இந்தச் செயல்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இனி அவர்களுக்கு வேலை என்ன மிஞ்சியிருக்கிறது? கசனுடைய முடிவு இப்படி ஆகியிருக்கும்போது -! யயாதி மேலே நாலைந்து வரிகளில் சில சொற்கள் மங்கலாகியிருக்கின்றன. என்னை அறியாமலே அந்த வரிகளில் கண்ணீர் சிந்தியிருக்கிறது. இந்தக் கண்ணீரைத் தடுக்க எவ்வளவோ முயன்றேன்; ஆனால் ரிஷியாயினும் துறவியாயினும் பற்றற்றவனாயினும் நான் மனிதன்தான்!

கசனுடைய நற்பண்புகளை நினைக்கும்போது என் மனம் துயரத்தினால் கலங்குகிறது.

மாந்தர் எல்லாருமே நன்மையும் தீமையுமான இயல்புகளைக் கொண்டுதான் இந்த உலகில் பிறக்கிறார்கள்; ஆயினும் சிலரிடம் - அவர்களின் தொகை மிகக் குறைவு - நல்ல இயல்புகள் பளிச்சென்று தெரிகின்றன. மலைச் சிகரம் வானத்தைத் தீண்ட விரும்புவது போல, அவர்களின் உள்ளம் உயர்வையே நாடுகிறது. உன்னத லட்சியத்திலே தான் அவர்களுக்குத் தீராத கவர்ச்சி. கசனுடைய இந்தச் சிறப்பு இயல்பு எனக்கு மிகவும் மதிப்பு வாய்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது.

தேவர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் போர் நிகழாதபடி தடுக்கும் பெருஞ்செயலை அவன் நிறைவேற்றுவான் என்று நான் நம்பினேன்; ஆனால்-!

நம்புவது மனிதன் கையில் இருக்கிறது; அது நிறைவேறுவது-!

பிறப்பும் இறப்பும் பிரிக்க முடியாத இரட்டைகள் என்று மேலே சொன்னேன். இப்போது நானே கசனுடைய

மரணத்துக்காக வருந்துவதைக் கண்டு நீ மனத்துக்குள்ளேயே சிரிப்பாய். உலகத்திலுள்ள தத்துவ ஞானமெல்லாம் பிறருக்குச் சொல்வதற்காகத்தானோ என்ற ஐயமும் உனக்கு எழலாம். ஆனால் கிழவனான என் பேச்சைக் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்; இரட்டைகள் நிரம்பிய இந்த வாழ்க்கையில் தத்துவஞானம் ஒன்றுதான் மனிதனுக்கு இறுதியான புகல்.

உன் தாயின் துயரம் எனக்குத் தெரிகிறது. உன் நல்ல செயல்களால் அவள் விரைவிலே தன் துயரத்தை மறக்க வேண்டும் என்று ஆதிசக்தியை வேண்டுகிறேன்.

நீ இப்போது அரசனாகிவிட்டாய். உன்னைப்பற்றிப் பன்மையில் எழுத வேண்டுமென்று கடிதத்தைத் தொடங்கும்போது நினைத்தேன். ஆனால் பன்மையைவிட ஒருமைதான் அன்பை மிகவும் நன்றாக வெளிப்படுத்துகிறது; அல்லவா?"

ஆனால் மனிதன் தத்துவஞானத்தினாலா வாழ்கிறான்? இல்லவே இல்லை; அவன் நம்பிக்கையினால் வாழ்கிறான், கனவுகளினால் வாழ்கிறான், காதலினால் வாழ்கிறான், செல்வத்தினால் வாழ்கிறான், வீரத்தினால் வாழ்கிறான். வெறும் தத்துவஞானத்தினால் அது எப்படி முடியும்? சடைமுடி புனைந்த இந்த முனிவர்கள் எங்கும் தத்துவஞானத்தை நுழைக்கப் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள்!

ஆயினும், அந்தக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த கசனுடைய வீரச்செயல் என்னைச் சொக்கவைத்தது. 'அரசன் இருந்தால் இப்படி இருக்க வேண்டும்! படைத் தலைவன் இருந்தால் இப்படி இருக்க வேண்டும்' என்று நினைத்தேன். கசனைப் பிருகஸ்பதிக்கு மகனாகப் பிறப்பித்துப் பிரமன் பெருந்தவறு செய்துவிட்டான்! நிராயுதபாணியாக இருந்தும் அவன் எப்படி அச்சமற்று இருந்தான்! அரக்கர்கள் கொன்ற சமயத்தில் அவனுடைய முகம் எப்படி மின்னலாக ஒளி வீசியிருக்கும்! கழுத்திலுள்ள

ருத்திராட்ச மாலையுடன் விளையாடிய வண்ணம் அவன் அந்தக் கொடிய அரக்கர்களிடம் சொல்லியிருப்பான்: 'நீங்கள் என் உடலைத் துண்டு துண்டாக்க முடியும்! ஆனால் என் ஆன்மாவை-? அதைத் துண்டிக்க உங்களால் ஒரு பொழுதும் முடியாது; அது சாவு இல்லாதது!'

அவனைப் போல ஏதாவது வீரச் செயல் செய்வதை விடுத்து, நான் அரண்மனையிலே செயலற்ற வாழ்வைக் கடத்திக்கொண்டிருந்தேன். என்னிடமே எனக்குக் கோபம் வந்தது. என் ராஜ்யத்தில் இப்பொழுதே எங்காவது கொள்ளைக்காரர்களின் பெருங்கூட்டம் எழுச்சி பெற்றால், என் வீரத்துக்கு அது அறைகூவலாக இருக்குமே என்று நினைத்தேன். வேள்விக் குண்டத்துச் சாம்பலைக் கிளறினால் நெருப்புக் கிளர்ந்து எழுவது போல, செயலற்றிருக்கும் யயாதியிடமிருந்து உற்சாகமுள்ள யயாதி தோன்றியிருப்பானே! மனிதனுடைய போர் மனப்பான்மை இரும்பு வாள் போன்றது. அதை இடைவிடாமல் பயன் படுத்த வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் அது துருப் பிடித்துப் போகும்.

அப்பாவின் காலத்துக்குப் பிறகு எங்கும் எவ்வகை யான கலகமும் எழவில்லை. ஆட்சித் தேர் மிகவும் செம்மையாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நான் ரத்தினம் இழைத்த கூட்டிலே பறவையாகக் கிடந்தேன்!

கசன் கருடனைப் போல உயரமான இடைவெளியில் நீல வானத்தில் மேலும் மேலும் பறந்து சென்றான். நானும் அப்படி எங்காவது போகவேண்டும், ஏதாவது அபூர்வ வீரச் செயல் விளைவிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தேன். இரவு முழுவதையும் இந்தச் சிந்தனையிலேயே கழித்தேன். விடியற்காலையில் ஒரு கனவு கண்டேன். அந்தக் கனவில் யதி என்னிடம் சொன்னான்: 'நீ எவ்வளவு நீசன், தன்னலம் உள்ளவன், துஷ்டன்! ராஜ்யத்தில் உனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? நான் உயிருடன் இருப்பது உனக்குத்

தெரிந்திருந்தும், அதை வேண்டுமென்றே அம்மாவிடமிருந்து மறைத்து வைத்திருக்கிறாய்! எழுந்து போ, அந்த அரியணையிலிருந்து விலகிப் போ! இல்லாவிட்டால் இந்தக் கணமே சாபம் கொடுத்து உன்னை எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுவேன்!’

இந்தச் சொற்களைக் கேட்டதுமே நான் விழித்துக் கொண்டேன்; அப்படியே எழுந்தேன்; அம்மாவைக் கூப்பிட்டேன்; அசுவமேதத்தின்போது யதியை நான் கண்டதையும் அன்றைக் கனவையும் அவளிடம் சொன்னேன்.

முதலில் அவள் திகைத்தாள். என் கண்ணுக்குள் ஆழ்ந்து பார்த்துக்கொண்டே, “யயு, நீ சொல்வதெல்லாம் உண்மைதானா?” என்றாள்.

“அப்பாவின் ஆணையாகச் சொல்லுகிறேன்-”

என்னைத் தடுக்கும் குரலில் அவள் சொன்னாள்: “வேறு எந்த ஆணையிட்டாவது சொல். உன் தகப்பனார் வீரர்; இந்திரனையே தோல்வியுறச் செய்தவர்; ஆனால் என்னிடம் அவர் ஆணையிட்டுச் சொன்ன எதையும் நிறைவேற்றவில்லை! என்னுடைய அந்தத் துன்பம்-!” என்றாள்.

அப்பாவைப்பற்றி அம்மா அவமதிப்புடன் பேசியதை இப்போதுதான் முதன்முதலில் கேட்டேன். அவர்கள் இருவருக்கும் பரஸ்பர அன்பு இருந்தது என்று எண்ணியிருந்தேன்; ஆனால் அது ஒரு நாடகம். அந்த நாடகத்தில் மனைவியின் பாத்திரத்தை அம்மா சிரித்த முகத்துடனும் சிறப்பான திறமையுடனும் நடித்திருந்ததை அன்றுதான் முதலில் கண்டேன். அந்த உணர்வு எனக்கு வேதனையைத் தந்தது.

அம்மா என் முதுகைத் தடவிக் கொண்டே சொன்னாள்: “பட்டவர்களுக்குத்தான் துன்பம் தெரியும்ப்பா! நீ ஆண்மகன். பெண்ணின் துன்பம் உனக்கு ஒருபோதும் தெரியாது. ஒருவர் நமக்கு எவ்வளவுதான் பிடித்தவராக இருந்தாலும், உண்ணும்போது இலையருகில் வாழ்நாள் முழுவதும்

பூனையாகிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது-!” அவள் சிறிது நிறுத்தினாள்; எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டே மேலும் சொன்னாள்: “நான் பேரரசியாக இல்லை, யயு; பெரிய பணிப்பெண்ணாக இருந்தேன்! அவர் போட்ட தாளத்துக்கு ஏற்றபடி ஜன்மம் முழுவதும் ஆடினேன்! இனி நான் அப்படி ஆடமாட்டேன். கணவனைவிட மகனிடம் பெண்ணுக்கு உரிமை அதிகம். அவளுடைய ரத்தத்தினாலும் மாமி சத்தினாலும் உண்டானவன் மகன்.”

அவள் சொன்னது உண்மையாக இருக்கலாம்; ஆனால் அது மிகவும் கடுமையான உண்மை; அதனால்தான் அதை என்னால் கேட்க முடியவில்லை. அவளுக்கு ஆறுதல் கூறுவதற்காக, “அம்மா, உனக்குத் துன்பம் உண்டாகும்படி எப்போதுமே எதுவுமே செய்ய மாட்டேன்” என்றேன்.

பேசிக்கொண்டே நான் ஆவேசத்துடன் எழுந்து அவள் கால்களில் வணங்கினேன். என்னுடைய அந்த ஸ்பரிசத்தினாலும் பேச்சினாலும் அவள் அமைதி பெற்றாள். என் இரு கைகளையும் பிடித்து மேலே தூக்கி, கண்ணில் நீர் வடிய, அவள் என் கன்னத்தை வருடினாள்.

நான் கிழக்கு இந்தியாவுக்குச் சென்று யதியைத் தேடவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு அவள் அரைகுறையாக அனுமதி தந்தாள். நான் போவது ரகசியமாக இருக்க வேண்டும், என்னுடன் தேவையான ஆட்களே இருக்க வேண்டும் என்பதையும் அவள் ஒப்புக்கொண்டாள். ஆனால், யதியை நான் காண முடியாமல் அவனுடைய இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமற் போனால், நான் நேரே அத்தினபுரத்துக்குத் திரும்பி வரவேண்டும் என்று அவள் நிபந்தனை விதித்தாள். அதை ஏற்றுக்கொண்டேன். என்னுடன் வர அவளுக்கு விருப்பம்; ஆனால் அவ்வளவு தொலைவுப் பயணத்துத் தொந்தரவு அவளால் தாங்க முடியாது. தவிர, தலைநகரத்தில் இளவரசன் இல்லாத போது ராஜமாதாவும் இல்லாமல் இருப்பது சரியல்லவே!

என் முடிசூட்டு விழாவுக்குப் பதிலாக, யாத்திரைக்கு அவள் ஏற்பாடு செய்தாள். முந்திய உற்சாகத்துடனேயே அதைச் செய்தாள். மந்தாரன், அமைச்சருக்கு நம்பிக்கையான வேலையாள்; அவனை என் மெய்காப்பாளனாக அனுப்ப அவள் தீர்மானித்தாள். வழியில் எனக்கு எவ்வகைத் தொல்லையும் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகப் பல வகை வேலைகளைச் செய்யும் சேவகர்களுடன் இரண்டொரு வேலைக்காரிகளையும் அனுப்ப அவள் நிச்சயித்தாள். “அந்த முகுலிகை மிகவும் கெட்டிக்காரி. அவளை உன்னுடன் அனுப்பலாமா?” என்று கேட்டாள்.

ஒரு கணம் என் மனம் தடுமாறியது. பிறகு தீர்மானத்துடன் சொன்னேன்: “அவளைவிட, கலிகா தேவலை அல்லவா? அவள் அநுபவம் நிறைந்தவள். என்னிடம் அவளுக்கு மிதமிஞ்சிய பரிவு!”

“கலிகா இங்கே எங்கே இருக்கிறாள்?”

பல நாட்களாக நான் கலிகாவைப் பார்க்கவில்லை; ஆனால் அவள் அரண்மனையிலேயே இல்லை என்பதை நான் ஒருபோதும் கவனிக்கவில்லை. “எங்கே போனாள் அவள்?” என்று கேட்டேன்.

“தொலைவில் இமயமலையிலுள்ள ஒரு கிராமத்துக்கு.”

“எதற்காக?”

“எதற்காக என்றால்? பெண்ணின் குடித்தனத்தைப் பார்த்துக்கொள்ள!”

“அப்படியென்றால்? அலகாவுக்கு எப்போது கல்யாணம் ஆயிற்று?”

“எப்போதோ ஆகிவிட்டதே! நீ சாந்தி வேள்விக்குப் போயிருந்தாயே, அப்போது.”

“பின்னே எனக்கு ஏன் அது தெரியவில்லை?”

“அதில் உனக்குத் தெரிய என்ன இருக்கிறது? வேலைக்காரி பெண்ணின் கல்யாணமும் மரப்பாச்சிக் கல்யாணமும் ஒன்றுதான்!”

நான் ஏதுமே பேசவில்லை.

அம்மா தன் வருங்கால ஆசைக் கனவிலே, “நீ திரும்பி வருவதற்குள் நான் இரண்டு அழகிய ராஜகன்னிகைகளைப் பார்த்து வைக்கிறேன்; உம்!” என்றாள்.

நான் சிரித்துக்கொண்டே, “அப்படியென்றால்! எனக்கு ஒரேயடியாக இரண்டு கல்யாணம் செய்விக்கப் போகிறாயா என்ன?” என்று கேட்டேன்.

“அப்படி இல்லையடா! ஒருத்தி உன் மனைவி; மற்றொருத்தி - மற்றொருத்தி-!” மேலே பேசுவதா வேண்டாமா என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. சிறு பெண் போல அவள் தடுமாறினாள்; கடைசியில் துணிவுடன், “யதி வந்தானானால் அவனுக்குக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டாமா என்ன?” என்றாள்.

எனக்கு ராணியாக வேண்டும் என்று வந்த தாரகைக்கும், யதிக்கு மணம் செய்விக்க விரும்பிய தாய்க்கும் என்ன வேறுபாடு இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரிபவில்லை. தாயுள்ளம் குழந்தை உள்ளத்தைப் போலத்தான் இருக்குமோ? நான் அம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றேன். அவளைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கையில், ‘ஒருவருடைய சுபாவம் மற்றவருக்கு எப்போதாவது முழுமையாகத் தெரிகிறதா? இவள் என்னைப் பெற்ற தாய்; ஆனால் இவளுடைய சுபாவம்-? ஒருவேளை வானத்தின் முடிவைக் காணலாம். ஆனால் மனித உள்ளத்தின் ஆழத்தைக் காண முடியுமா?’ என்று எனக்குத் தோன்றிற்று.

38

அங்கிரஸ முனிவரின் ஆசிரமம், நான் போக வேண்டிய வழியிலிருந்து சிறிது தொலைவில் இருந்தது. ஆயினும் நான் அவரைத் தரிசிக்கச் சென்றேன். மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அவர் என்னை வரவேற்று, “யயாதி, நீ கால்

வைத்த வேளை நன்றாக இருக்கிறது. நீ வருவதற்கு இரண்டு நாழிகை முன்புதான் ஒரு நல்ல செய்தி வந்திருக்கிறது. அரக்கர்கள் கசனைத் துண்டு துண்டாக்கி ஓநாயின் முன்னால் எறிந்தார்கள் என்பது உண்மை; ஆயினும், சுக்கிராசாரியார் சிஷ்யனிடம் கொண்டுள்ள அன்பினால் கசனை மீண்டும் உயிர்ப்பித்திருக்கிறார். தேவர்களுக்குச் சஞ்சீவினி வித்யை கிடைக்கும் என்று தெரிகிறது” என்றார்.

இதைக் கேட்டு நான் மகிழ்வுற்றேன். என் மகிழ்ச்சியை வெளியிடு முன்பே, ஒரு முனிகுமாரன் அவசர அவசரமாக உள்ளே வந்தான். அவன் காலில் தூசி படிந்திருந்தது; முகத்திலிருந்து வேர்வை பெருகியது. அவன் மிகவும் சோர்வுற்றிருந்தான். பயணத்தினால் அப்படி களைத் திருந்தானா, அல்லது-?

அவன் மிகவும் வருத்தத்துடன் சொன்னான்: “அரக்கர்களின் ராஜ்யத்தில் பெரிய விழா நடக்கிறது, குருதேவரே. மது தம் உதவிக்கு வந்ததனால் அவர்கள் மது விழாவை-!”

நான் இடைமறித்து, “கள் அப்படி என்ன உபகாரம் செய்துவிட்டது அரக்கர்களுக்கு?” என்றேன்.

“சுக்கிராசாரியார் மீண்டும் கசனை உயிர்ப்பிக்க முடியாதபடி அரக்கர்கள் யுக்தி செய்திருக்கிறார்கள்” என்று அவன் சொன்னான்.

“அது என்ன?” என்று அங்கிரஸர் கேட்டார்.

“கசனைக் கொண்டு, அவனுடைய சாம்பலைக் கள்ளுடன் சுக்கிராசாரியரின் வயிற்றுக்குள் செலுத்தும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்பது அரக்கர்களின் திட்டம். சுக்கிராச்சாரியருக்குக் கள் என்றால் உயிர். ஆகையால் அரக்கர்களின் இந்த யுக்தி பலித்தது. கசன் இனி உயிர் பிழைப்பது-!”

அந்த முனிகுமாரனின் நெஞ்சம் தழுதழுத்தது. மேலே அவனால் பேச முடியவில்லை.

அரைக் கணத்திலே ஆசிரமம் களையிழந்தது.

அங்கிரஸரிடம் நான் விடை பெற்று, இந்தத் துயரச் சூழலில் புறப்பட்டேன். ஆனால் என் பயணத்தில் பற்பல அழகிய மனோகரமான காட்சிகளைக் கண்டதும் என் துயரம் மெல்ல மெல்ல மறைந்தது. உன்னதமான மலைகளும், ஆழமான மடுக்களும், பரந்த வானவில்லும், சின்னஞ்சிறு பறவைகளும், உயரமான தென்னைகளும் பனைகளும், சிறு மலர்க்கொத்துக்களை அசைக்கும் கொடிகளும் என் மனத்தைக் கவர்ந்தன. நகரங்களையும் நாட்டுப்புறங்களையும், ஆண்பெண்களின் வலிமை வாய்ந்த அழகிய உடலமைப்பையும், அவர்களுடைய வெவ்வேறு வகையான உடைகளையும் அணிகளையும் ஆடல் பாடல்களையும் விழாக்களையும் பார்த்துக் கொண்டே நான் சென்றேன். செய்கையற்றுச் சோர்ந்திருந்த என் மனதுக்கு இவற்றையெல்லாம் பார்ப்பது உயர்ந்த மருந்தாக இருந்தது.

யதியைத் தேடுவதற்காகத்தான் என்றாலும், அரண்மனை என்னும் சிறையிலிருந்து நான் வெளிவந்தது நல்லதாயிற்று என்று தோற்றியது. அளவின்றிப் பரந்த இந்த உலகத்திலே, ஒரு கசனுக்கோ, ஒரு யதிக்கோ, ஒரு யயாதிக்கோ எந்த அளவுக்கு இடம் இருக்கிறது? வகை வகையான விசாலமான படைப்பிலே, மனிதன் எவ்வளவு சிறியவனாகத் தோன்றுகிறான்! அவனுடைய இன்பமும் துன்பமும் இதிலே எம்மாத்திரம்? கடலின் அலைகளில் அடிபட்டு மிதந்து செல்லும் ஒரு துரும்பின் இன்ப துன்பத்தைப் பற்றி யார் கவலை கொள்கிறார்கள்?

கூடிய விரைவில் கிழக்கு இந்தியாவுக்கு நாங்கள் போய்ச் சேர முயன்றோம். ஆனால் இந்த வேகத்தினால் எனக்கு எவ்வகைத் தொந்தரவும் இருக்கக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் எல்லா வேலைக்காரர்களும் பணியாற்றினார்கள். மந்தாரனிடம் நான் பேச வேண்டிய தேவையே

இருக்கவில்லை. நான் விழித்ததிலிருந்து தூங்கும் வரையில் - தூங்கிய பிறகுங்கூட - என் இன்பத்துக்கும் உடல் நலத்துக்கும் ஏதும் குறை நேராதபடி அவன் கூர்மையான விழிப்புடன் கவனித்துக் கொண்டான். சில சமயம் நள்ளிரவில் எனக்குக் கண் விழிக்கும்; பிறகு நான் கண்ணைத் திறந்துகொண்டு பேசாமல் படுத்திருப்பேன். இம்மாதிரி சமயத்தில் மந்தாரன் திடீரென்று என் கூடாரத்துக்குள் தலை நீட்டிச் சென்றதை நான் கவனித்திருக்கிறேன்.

இவ்வளவு தொலைவான பயணத்தை நான் எதற்காக மேற்கொண்டேனோ அந்த நோக்கம் நிறைவேற விதிக்கு விருப்பமில்லை. யதி தன் குகையை விட்டுப் போய் விட்டான். அந்தக் குகைக்கு அக்கம் பக்கத்தில் இருந்த ஊர்களில் எல்லாம் நான் ஓயாமல் சுற்றினேன்; பலரிடம் பேசினேன்; கிழவர்களிடம் அவனைப்பற்றிக் கேட்டேன். இதற்கு முன்னால் தன் குகைக்கு அக்கம்பக்கத்தில் யாரையும் வர விடாத யதி, இப்போது சில சமயம் ஊராருடன் வந்து கலந்துகொள்வதாக அதிலிருந்து தெரிந்தது. மக்களை அவன் ஒரு சோதனைச் சாலையாக மதித்தான். அவன் பல வகையான அற்புதங்கள் செய்தானாம். நீரின்மீதோ நெருப்பின்மீதோ நடப்பது, தரையில் நடப்பது போல அவனுக்கு அவ்வளவு எளிதாக இருந்ததாம். அவன் வானவெளியில் பறந்ததையும் சிலர் பார்த்தார்களாம். தொன்னெடுங் காலத்திலிருந்தே கிழக்கு இந்தியா மந்திரவாதத்துக்குப் பேர் பெற்ற நாடு. ஆனால் அங்கிருந்த பெரிய பெரிய மந்திரவாதிகள் யதியின் முன்னால் மண்டியிட்டார்களாம். ஆயினும் தான் அடைந்த இந்தச் சித்தியினால் யதி திருப்தி அடையவில்லை. பெண்ணைக் கண்டால் அவனுக்கு வெறி பிடிக்குமாம். அவன் ஊருக்குள் வந்தால், பெண்கள் கதவுகளைத் தாழிட்டுக் கொண்டு உள்ளே உட்கார்ந்திருப்பார்கள். உலகத்திலுள்ள பெண்கள் அனைவரையும் ஆண்களாக மாற்றிவிட வேண்டும் என்ற -

ஆவலில், அந்த அற்புதச் சித்தியைப் பெறுவதற்கு அவன் முயன்று வந்தான். அதற்காக வகை வகையான கொடுமையான விரதங்களைக் கடைபிடித்தான்; ஆனால் அவனுக்கு அந்தப் பேறு கிடைக்க வில்லை. ஏமாற்றம் அடைந்த இந்த மனநிலையில், 'சுக்கிராசாரியர் சஞ்சீவினி வித்யையினால் செத்தவனைப் பிழைப்பிக்கிறார்' என்ற செய்தி அவன் காதில் விழுந்தது. இத்தகைய குருவே நம் இஷ்டசித்தியைப் பெற வழிகாட்ட முடியும் என்று எண்ணிய யதி, சில மாதங்களுக்கு முன்பே அரக்கர்களின் ராஜ்யத்துக்குப் போய்விட்டான்.

இவ்வளவு செய்திகளும் நான் காதால் கேட்டவை, அந்தக் குகைக்கு அக்கம் பக்கத்தில் இங்கும் அங்கும் சிதறியிருந்த பட்டிக்காட்டு மக்கள் சொன்ன செய்திகள்! இவற்றில் உண்மை எவ்வளவு, கலப்படம் எவ்வளவு என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது கடினம். ஆனால் ஒன்று மட்டும் தெளிவாகத் தெரிந்தது: யதி அந்தக் குகையை நிரந்தரமாக விட்டுப் போய்விட்டான். பெரும்பாலும் அவன் சுக்கிராசாரியரிடம் சென்றிருக்க வேண்டும்!

அவனைத் தேடிப் பிடிப்பது, காற்றினால் கோட்டை கட்டுவது போல! யதியை அங்கே காணாவிட்டால் உடனே திரும்பி வருவதாக நான் அம்மாவிடம் வாக்குக் கொடுத்திருந்தேன். மந்தாரன் என் நலத்தை அவளுக்கு அடிக்கடி தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆயினும் நான் நல்லபடி திரும்பிச் சென்று அவள் எதிரில் நிற்காத வரையில், அவள் என் கவலையிலேயே ஆழ்ந்திருப்பாள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

நாங்கள் திரும்பினோம். இடையிடையே அக்கம் பக்கத்து வழிகளிலும் நாங்கள் சென்றோம். மூன்று நான்கு நாட்கள் நேரே பயணம் செய்து, நான்காவது நாள், பெருஞ் சாலையிலிருந்து சிறிது விலகியிருந்த ஓர் அழகிய இடத்துக்கு வந்தோம்.

குன்று, பள்ளத்தாக்கு, ஆறு, அரணியம் ஆகிய எல்லாம் கலந்த இடம் அது. இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் அந்த இடத்தின் அழகைக் கவர்ச்சிகரமாக்கியது. குன்று மிக உயரமானதல்ல, நடுவில் மடுவைத் தவிர்த்து அந்த ஆறு தெள்ளிய ஓடையாகப் பெருகியது. நடுப்பகுதியைத் தவிர்த்து அரணியம் சோலையாகத் தோற்றியது. நான் முதல்முதலில் இந்த இடத்தைப் பார்த்தபோது, இயற்கை சிறுபருவத்தில் விளையாடுவதற்காகப் பிரமன் இதைப் படைத்திருக்க வேண்டும் என்று தோற்றியது. சுற்றுப் புறத்தில் நான்கு கல் தொலைவுக்கு ஊர் எதுவும் இல்லை. ஆனால் மனிதப்பூண்டே இல்லாத இடத்தில் தோன்றும் அச்சம் இங்கே தலைகாட்டவே இல்லை. கலகலவென்று ஒலிக்கும் பறவைகள் நம்முடன் பேசுவதாகத் தோன்றியது. சலசலவென்று ஓடும் ஆறு, பேதைப் பெண் போலத் தனக்குள் பாடிக்கொண்டு செல்வதாகத் தோன்றியது. பள்ளத்தாக்கு, அமைதியான படுக்கையறை போல இருந்தது. குன்று, வேள்வியின் வேதிகை போல இருந்தது. பிரம்மாண்டமான பொருளைப் பார்ப்பதனால் மனத்தில் உண்டாகும் அழுத்தமோ, பயங்கரமான பொருளைக் காண்பதனால் உள்ளத்தில் தோன்றும் பீதியோ அந்த இடத்தில் இல்லை. குளுமையான, கவர்ச்சியான எழில் அது. முடிவற்ற, எல்லையற்ற ஆனந்தம் அது.

அம்மா என் வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருப்பாள்; நான் கூடிய விரைவில் அத்தினபுரத்துக்குப் போய்ச் சேர வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் இந்தக் குளுமையான அழகிய இடம் என்னைச் சொக்க வைத்தது. மணிக் கணக்காகக் கண் கொட்டாமல் இதைப் பார்த்தும் எனக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. தூங்கி முடியவில்லையென்றால், படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்கவே மனிதனுக்கு மனம் வருவதில்லை அல்லவா? - அந்த நிலையில் இருந்தேன். இந்த இடத்திலிருந்து

புறப்படவே எனக்கு மனம் வரவில்லை. மேல் பயணத்தை நிறுத்தி, நான் இங்கேயே திரியலானேன்.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையும் மாலையும் மடுவிலிருந்து சிறிது தொலைவிலுள்ள ஒரு மரத்தின்மேல் அமர்ந்து, இந்த எழிற்காட்சிகளை நான் பார்ப்பேன். நடுவில் என்னை அறியாமல் யதியின் நினைவு வரும். இப்படி எத்தனையோ ரம்மியமான இடங்களை அவன் பார்த்திருப்பான். இந்த அழகு அனைத்தையும் கண்களால் பருகிப் பருகிப் பொழுது போக்க வேண்டும் என்று அவனுக்கு ஏன் தோன்றவில்லை? ஹடயோகம், மந்திரம், தந்திரம் என்னும் கடுமையான வழிகளை அவன் ஏன் ஏற்றுக் கொண்டான்? சுக்கிராசாரியருக்குப் பணிசெய்து உலகை ஆண்மயமாக்கும் வித்யையைப் பெறுவதற்கு அவன் சென்றிருக்கிறான்! பெண்ணிடம் - அவளுடைய அழகினிடம் - அவனுக்கு ஏன் பகை? அவனுக்குத்தான் என்ன பைத்தியக்கார எண்ணம்! இந்த ரம்மியமான இடத்தை அவன் பார்த்திருந்தால் இதைப் பாலைவனமாக்க முயன்றிருப்பான். இயல்பான, அழகான பொருளை விரும்பி, அதைப் போற்றி, அதை நுகர்ந்து தன் வாழ்க்கையை மலர்விப்பதே மனித வாழ்வின் நோக்கமா, அல்லது-?

இரண்டு நாட்கள் கடந்தன; மூன்றாவது நாளும் சென்றது; ஆனால் இந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்படவே எனக்குத் தோன்றவில்லை. நான் எங்கே போகிறேன், என்ன செய்கிறேன், இந்த இடத்தை விட்டுச் செல்ல எனக்கு ஏன் மனம் இல்லை என்பவை எல்லாம் மந்தாரனுக்கு விளங்கவில்லை. இரண்டொரு தடவை அவன் என் பின்னால் மறைந்து வந்தான். நான் அதை அறிந்தேன். பாவம், அவன் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினான்! இந்த இடத்தினிடம் எனக்கு ஏற்பட்ட அன்பை அவனுக்கு எப்படி விளக்குவது என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை.

மீண்டும் நான் இந்த இடத்துக்கு எப்போது வருவேனோ, ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும்! ஒரு கால் வராமலே போகலாம். வாழ்க்கை என்னும் ஒவியம், எந்த விந்தையான கோணல் மாணலான ரேகையினால் அமைகிறதோ, அந்த ரேகை தன் மனம் போனபடி செல்வது. இந்த அழகிய இடத்தை மீண்டும் எனக்கு அது காண்பிக்கும் என்பது என்ன நிச்சயம்? இந்த உலகில் இன்பத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும் காலம் ஒன்றே ஒன்று தான்: அது கிடைக்கும் தருணம்!

இப்படி எண்ணமிட்டபடியே நான் அங்கு இருந்து வந்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் மந்தாரனின் நெற்றியில் ஒவ்வொரு கோடு வளர்ந்தது. கடைசியில் ஐந்தாம் நாள் அவன் என்னிடம், “நாளை விடியற்காலையில் நாம் புறப்படத்தான் வேண்டும்” என்றான்.

அவன் பேச்சில் இருந்த ‘தான்’ எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் அத்தினபுரத்து அரசன். மந்தாரன் எனக்குச் சாமானிய வேலைக்காரன். ஆனால் அவனுக்கு விளங்கும் படியாக, இங்கே நான் தங்கியிருக்கும் காரணத்தை என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. கடைசியில், மாலையில் இந்த இடத்தினின்றும் விடை பெற நான் சோர்வுடன் சென்றேன். நமக்குப் பிரியமான ஒருவரை நீண்ட காலத்துக்கு விட்டுப் பிரிய வேண்டும் என்றால் மனம் எப்படித் தவிக்கிறது? அப்படித்தான் என் உள்ளம் துடித்தது. மனிதனுடைய பிரிவுத் துன்பத்தில் மற்றொருவர் கூட்டாளியாக முடியும். நமது துயரத்தை ஸ்பரிசத்தினாலும் கண்ணீரினாலும் வெளியிட முடியும். இங்கே அப்படி என்ன இருந்தது?

மாலை நேரத்து நீண்ட நிழல், குன்றின் உச்சியிலும், மரங்களின் கிளைகளிலும், மடுவின் ஆழ்ந்த நீரிலும் மெல்ல மெல்லப் பரவியது. நான் இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு மரத்தின்மேல் உட்கார்ந்திருந்தேன். இனி இரண்டொரு நாழிகையில் இங்கிருந்து நாம் போக

வேண்டும் என்ற எண்ணமே என்னைக் கலக்கியது. அதற்குள் ஆற்றின் எதிர்க்கரையில் ஒரு பெண்மான் ஓய்யாரமாக நிற்பது தெரிந்தது. அது தண்ணீர் குடிக்க வந்திருக்கும். ஆனால் தண்ணீரில் வாய் வைக்காமலே நின்றிருந்தது. எவனோ சிற்பி மானுருவைக் கல்லில் வடித்துக்கொண்டிருப்பது போலவும், அவனுடைய கலையழகு லவலேசமும் குறையக்கூடாது என்பதற்காகவே அது அசையாமல் நின்றிருப்பது போலவும் தோற்றியது. நடுவில் என் வலக் கை தோளைத் தொட்டது. அந்தக் கைக்கு வில்லும் அம்பும் நினைவுக்கு வந்தன. என்னுள் இருந்த வேட்டைக்காரன் விழித்துக் கொண்டான்; அது கணப்பொழுதுதான். அந்தப் பெண்மானைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கையில், வேட்டையாடுவது மிகப் பெரிய பாவம் என்ற எண்ணம் - க்ஷத்திரியனுக்கு உயர்வு தராத எண்ணம் - என்னுள் புகுந்தது.

அந்தப் பெண்மான் அப்படியே நின்றிருந்தது; அதன் மீது இருந்த பார்வையை நான் தற்செயலாக இக்கரைக்குத் திருப்பினேன்; திடுக்கிட்டேன். இங்கும் ஒரு பெண்மான் - அல்ல அல்ல, எவனோ இளம்பெண் - நின்றிருந்தாள். அவளுடைய முதுகுப்புறந்தான் எனக்குத் தெரிந்தது. நிர்ஜனமான இந்த இடத்தில் அவள் எதற்கு வந்திருக்க வேண்டும்?

அவள் மேலே வானத்தைப் பார்த்தாள்! கைகளைக் கூப்பினாள்! உடனே மறு கணம் மடுவிலே தன் உடலை வீசி எறிந்தாள்!

39

அந்த யுவதியைக் காப்பதற்காக நான் மடுவில் குதித்த போது என் மனத்தில் இரக்கம் நிரம்பியிருந்தது. ஆனால் அவளை வெளியே கொண்டுவந்து, நினைவு உண்டாக்கு வதற்காக, அவளது தலையை என் மடியில்

வைத்துக் கொண்டபோது, அந்த இரக்கம் பீதியாகவும் வியப்பாகவும் ஆனந்தமாகவும் மாறியது.

அவள் அலகா!

அவளுடைய மூக்கிலும் வாயிலும் தண்ணீர் அதிகமாகச் சென்றிருக்கவில்லை. அவள் விரைவிலேயே கண்ணைத் திறந்தாள்; ஆனால் என்னைப் பார்த்ததுமே புன்சிரிப்புடன் உடனே கண்ணை மூடிக்கொண்டாள். அவள் எங்கோ ஆழத்திலிருந்து பேசுவது போல, “அம்மா, இளவரசர் எப்பொழுது வந்தார்?” என்றாள். தான் இருக்கும் இடமும் காலமும் இன்னமும் அவளுக்குத் தெரியவில்லை என்று தோன்றிற்று.

“நான் இப்பொழுது இளவரசன் அல்ல, அலகா! மகாராஜா!” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னேன்.

அவள் கண்ணைத் திறந்து என்னை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே, “அப்படியா? நான் சொன்னது தவறு, அரசே!” என்று சொல்லிக்கொண்டே மிகவும் இனிமையாக முறுவல் பூத்தாள்.

அந்த இளநகையைக் கண்டதும், பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நள்ளிரவில் என் தலைமாட்டில் நின்ற பேதை அலகா என்முன்பு தோன்றினாள். அன்று இரவு நான் நுகர்ந்த முதல் முத்தத்தின் இனிமை என் உடல் முழுவதும் கிளர்ந்தெழுந்தது. சிறு குழந்தை விளக்கை உற்றுப் பார்ப்பது போல, அவள் என்னைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்தாள். தான் பார்க்கும் காட்சி நனவா கனவா என்ற சந்தேகம் இன்னமும் அவளுக்கு இருந்தது போலும். அந்த ஐயத்திலே கலவரத்துடன் இருந்த அவளது முகம் மிகவும் அழகாகத் தோன்றியது. அவளை முத்தமிடும் ஆவலை என்னால் அடக்க முடியவில்லை. அவளுடைய உதட்டின் மீது மெதுவாக என் உதட்டைப் பதிக்க நான் சிறிது குனிந்தேன். என் எண்ணத்தை அறிந்துகொண்ட அவள் உடல் பதற, “ஊஹூம்!” என்றாள்.

அவள் குரல் சிறிது கம்மியிருந்தது; ஆனால் அது புலப்படுத்திய தடை எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. பேசாமல் நான் தலை நிமிர்ந்தேன். கண்ணீர் துளும்ப அவள் என்னைச் சில கணம் பார்த்தாள்; என் கையைத் தன் கையில் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, “நான் இப்பொழுது இன்னொருவனுக்கு உரியவள், அரசே!” என்றாள்.

அவள் கை வெடவெடவென்று நடுங்கியது. முகத்தில் பயம் சூழ்ந்திருந்தது. நான் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று தடுத்தும் அவள் தன் கதையை தயங்கித் தயங்கி, நிறுத்தி நிறுத்திச் சொன்னாள். உடலில் இருந்த ஈரத்துணியைப் பற்றியோ, நனைந்து ஒட்டிய கூந்தலைப் பற்றியோ அவளுக்கு நினைவே இல்லை!

அவளுடைய சித்தி அவளுக்குக் கல்யாணம் செய்வித்தாள். அம்மா மகிழ்ச்சியுற்றாள். திருமணம் முடிந்தது. கணவன் குடியானவன்; பார்ப்பதற்கு அழகன்; வலிமையும் பணமும் உள்ளவன். ஆனால் சூதாட்டத்தில் பிரியமுள்ளவன். அந்த வெறியில் அவனுக்கு வேறு எதுவுமே தோன்றவில்லை. வீடோ வயலோ மனைவியோ தாயோ அவன் நினைவுக்கு வருவதே இல்லை. அவனுக்கு ஓர் உயிர்த்தோழன் இருந்தான். அவன் மந்திரவாதி.

ஒரு திருவிழாவுக்கு அலகாவுடன் அவள் கணவன் வெளியூருக்குப் போனான். அந்த நண்பனும் வந்தான். திருவிழாவில் சூதாட்டத்திலே அலகாவின் கணவன் தோல்வியுற்றான். அவன் அவளுடன் அங்கிருந்து ஓடினான். நண்பனும் அவர்களுடன் இருந்தான். இன்றோ நாளையோ நண்பனுடைய உதவியினால் யட்சிணி தனக்கு வசமாகி, சூதாட்டத்தில் ஏராளமான பணம் கிடைக்கும் என்று அலகாவின் கணவன் எப்போதுமே மனக்கோட்டை கட்டிவந்தான். அவனுடைய நண்பனோ அல்லும் பகலும் மந்திரவாதத்தில் மூழ்கியிருந்தான்; மனிதனைக் கழுதையாக மாற்றும் மந்திரத்தை அவன் ஆராய்ந்து

வந்தான்; “மனிதனை நாயாகவோ ஆடாகவோ மாற்றும் சக்தி எனக்கு உண்டு” என்று அவன் சொல்லி வந்தான்!

அவர்கள் இருவருடனும் அலைந்து திரிந்து, அலகாதன் வீட்டிலிருந்து நெடுந்தொலைவில் வந்துவிட்டான். இன்னது செய்வதென்றே அவளுக்கு விளங்கவில்லை. கணவனுக்கு அவள் எப்போதாவது நல்வார்த்தை சொன்னால், அவன் அவள்மீது எரிந்து விழுவான்; தன் நண்பனிடம், “இவளை நாயாகவோ ஆடாகவோ மாற்றி விடு; அப்போதுதான் இவளுடைய தொந்தரவு தீரும்; பேசாமல் நம்மோடு வருவாள்” என்பான். அந்த நண்பன் நெருப்பை மூட்டி, அதில் கடுகைப் போட்டு, மந்திரங்களை முணுமுணுப்பான். அலகாவுக்கு உயிர் போவது போல இருக்கும். அவள் அவர்கள் இருவர் காலிலும் விழுந்து, “இனி அப்படிப் பேசமாட்டேன்” என்று பணிந்து கெஞ்சுவாள். அப்புறந்தான் மந்திரவாதியின் மந்திரம் ஓயும்.

அவளுடைய துரதிருஷ்டம் இதனுடன் நிற்கவில்லை. நாலைந்து நாட்களுக்கு முன்பு அவள் கணவன் அவளைப் பணயம் வைத்தான்! ஆட்டத்தில் அவன் தோற்றான். வென்றவன் வேட்கையுற்ற பார்வையுடன் அவளைப் பார்த்தான். ஏதோ சாக்குப்போக்குச் சொல்லி அவள் அங்கிருந்த நழுவி, இருட்டில் தோன்றிய வழியே நடந்தாள். மறைந்து மறைந்து நடப்பதும், யாராவது ஏதாவது கொடுத்தால் உண்பதும், கிடைத்த இடத்தில் தண்ணீர் பருகுவதுமாக அவள் நாட்களைக் கழித்தாள். வாழ்வு சுமையாயிற்று. கடைசியில் உயிரையே விட்டு இந்தத் துயரங்களிலிருந்து விடுதலை தேட அவள் முடிவு கொண்டாள்.

இவ்வளவையும் மிகவும் சிரமத்துடன் அவள் சொன்னாள். அவளுடைய கதையைக் கேட்டதும், ‘விதி என்பது மிகவும் கொடுமையான பூனை. மனிதனைக் கொல்வதற்கு முன்பு, எலியைப் போல அவனை

விளையாட வைப்பதில் அதற்கு விந்தையான மகிழ்ச்சி போலும்!’ என்று எனக்குத் தோன்றிற்று.

சூரியன் மலைவாயில் விழுந்திருந்தான். ஆனால் அலகாவுக்கு நம்பிக்கை உதிக்கும்படி நான் ஏதாவது பேச வேண்டியிருந்தது. அன்பு கலந்த இரக்கத்துடன் அவள் கூந்தலை வருடிக்கொண்டே நான் சொன்னேன்: “நீ பயப்பட வேண்டாம். நீ என்...” என்றேன்.

என் மடியில் இருந்த தலையைச் சடக்கென்று உயர்த்தி அவள் சீறினாள்: “இல்லை, நான் உங்களுடைய வள் அல்ல; நான் இன்னொருவனுக்கு உரியவள்!”

நான் அவள் தலையை ஆறுதலாகத் தட்டிக் கொண்டே, “பைத்தியமே! நீ என் தங்கை! உன் தாயின் பாலை நான் குடித்திருக்கிறேன். நினைவு இருக்கிறதா?” என்றேன்.

ஆறுதலான ஒரு சொல்லில், பரிவான ஒரு ஸ்பரிசுத்தில், எவ்வளவு சக்தி இருக்கிறது!

அணையும் விளக்குக்கு எண்ணெய் கிடைத்தது போல, அலகா ‘களுக்’ கென்று சிரித்தாள்.

மாலை நேரம் வேகமாகப் பூமியை அணுகி வந்தது. நிர்ஜனமான இந்த இடத்தில் இனி இருப்பது சரியல்ல. நான் முதலில் அவளை மெதுவாக உட்கார வைத்தேன்; பிறகு கையைப் பிடித்து நிற்க வைத்தேன். மடுவிலிருந்து தொலைவில் இருந்த ஆற்றுநீரின் அருகில் அழைத்துச் சென்றேன். அந்தத் தெள்ளிய நீரை அவள் வயிறு நிறையக் குடித்தாள். இப்போது அவளுக்குத் தெம்பு வந்தது.

அவள் தண்ணீர் பருகிக் கொண்டிருந்தபோது, அவளது கூந்தலைக் கவனித்தேன். மறையும் கதிரவனின் கதிர்கள் அதன்மீது விழுந்தன. நடுநடுவே கூந்தல் மின்னியது. நான் அலகாவைச் சிறு வயதிலிருந்து பார்த்து வருகிறேன்; ஆனால் அவள் கூந்தலில் அழகிய பொன்னொளி மிளிர்வதை நான் கவனித்ததில்லை. இப்போது அது

தெளிவாகத் தெரிந்தது. நான் சிரித்துக் கொண்டே, “உன் கூந்தல் பொன்மயமாக இருக்கிறதே!” என்றேன்.

“கொஞ்சம் அப்படித்தான் இருக்கிறது.”

“அப்படித்தான் இருக்கும்!”

“எதனால்?”

“பெரிய மனிதர்களிடம் எதுவுமே அதிசயமாகத்தான் இருக்கும்!”

அவள் தனக்குள் புன்னகை பூத்து, என்னை உற்றுப் பார்த்தவண்ணம், “நான் மிகப் பெரியவள்; மிக மிகப் பெரியவள்; நான் யார் தெரியுமா?” என்றாள்.

“தெரியாதே!”

“அத்தினபுரத்து மகாராஜா யயாதியின் தங்கை!”

40

அன்று இரவு நான் படுக்கையில் சாய்ந்தபோது பொற் கூந்தலுள்ள அலகா, ஆற்றின் நிர்மலமான வெள்ளத்திலே நின்று கொண்டு, “நான் யார் தெரியுமா? அத்தினபுரத்து மகாராஜா யயாதியின் தங்கை!” என்று என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய அந்த வடிவைக் கண் நிறையப் பார்த்துக் கொண்டும், அந்த இனிய சிரிப்பைக் காது நிறையக் கேட்டுக்கொண்டும், நான் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தேன்.

நள்ளிரவில் யாரோ என் காலைத் தொடுவதாகத் தோற்றியது. நான் திடுக்கிட்டு விழித்தேன். விளக்கின் ஒளி மந்தமாக இருந்தது; ஆனால் என் கால்மாட்டில் நிற்பவள் அலகா என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன். நான் சடக்கென்று எழுந்தேன். அவளை அணுகி, “என்ன, அம்மா?” என்று கேட்டேன்.

அவளால் பேச முடியவில்லை. வெலவெலத்து நடுங்கினாள். அவள் கையைத் தாங்கிப் பிடித்துக்

கொண்டேன். அந்தக் கை வேர்வையில் நனைந்திருந்தது. நான் அவளை என் படுக்கையில் உட்கார வைத்தேன். அவள் முதுகை அன்புடன் தட்டி ஆறுதல் கூறினேன். நடுவே கதவருகில் யாருடைய நிழலோ தெரிந்ததாக எனக்குத் தோற்றியது. திரும்பிப் பார்த்தேன்; வாசலில் யாருமே இல்லை.

அலகா படுக்கையில் படுத்ததிலிருந்து ஒரு கணங்கூட நிம்மதியாகத் தூங்கவில்லை, மந்திரவாதத்தில் அவளுக்குப் பயம். இன்று ஒரு கனவிலே அவள் நாயாகியிருந்தாள்; இரண்டாவது கனவில் ஆடாகியிருந்தாள். மூன்றாவது கனவில், கணவன் அவளை மலையுச்சியிலிருந்து தள்ளினான். அவள் கீச்சிட்டு விழித்துக்கொண்டாள்; அவள் பக்கத்தில் இருந்த இரண்டு வேலைக்காரிகளும் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள் விதிர் விதிர்த்துப் போய், மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு என்னிடம் வந்தாள்.

அவள் பேச்சை நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில், ஏதோ ஒரு பூச்சி பறந்து வந்து விளக்கை அணைத்தது. அவள் பேச்சை நிறுத்தியதுந்தான் இதைக் கவனித்தேன். அப்போது வெளியே காலடிச் சத்தம் கேட்டது. காவற்காரனாக இருக்கலாம் என்று நினைத்தேன்.

அலகாவுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அவளைத் திரும்ப அனுப்பினேன். ஆனால், சூதாட்டக்காரக் கணவனிடமும் அந்த மந்திரவாதி நண்பனிடமும் அவள் நிறையப் பீதி கொண்டிருப்பதையும், நான் எவ்வளவுதான் தைரியம் ஊட்டினாலும் அவளுடைய அச்சமுற்ற மனம் ஒரு நிலைக்கு வராது என்பதையும் உணர்ந்தேன்.

மறு நாள் இரவு அவள் என்னிடம் ஒரு கால் வரமாட்டாள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் முந்திய இரவைப் போலவே அவள் நடுநடுங்கிக் கொண்டே வந்தாள். அவளது மனத்தில் இருந்த பேய்கள் யாவும் இருட்டிலே வெளிவந்து, அவளைப் படாதபாடு படுத்தின.

இரண்டாம் நாள் இரவு அலகா வந்தபோது, ஒரு விந்தையான பிராது கொண்டு வந்தாள். அவள் ஒரு பூதத்தைப் பார்த்தாளாம். அந்தப் பூதத்தின் முகம் மந்தாரனுடைய முகத்தைப் போல இருந்ததாம்! அவள் தூங்குவதாக எண்ணி அந்தப் பூதம் அவளை முத்தமிட முயன்றதாம். அவள் அசைந்ததுமே அது ஓடிவிட்டதாம்.

மூன்றாம் நாள், என் இடத்திலேயே அவளுக்குப் படுக்கை போடும்படி வேலைக்காரிகளுக்கு உத்தர விட்டேன். என் படுக்கையறையின் கதவு எப்போதும் திறந்திருக்கும். காவற்காரன் அடிக்கடி வந்து, நான் சுகமாகத் தூங்குகிறேனா என்று பார்த்துப் போவான். இந்த நிலையில், அலகா என் படுக்கையறையில் தூங்கினால் என்ன கெடுதல்? இதில் சந்தேகத்துக்கு இடம் ஏது?

என்னிடம் இருந்த ஆழ்ந்த நம்பிக்கையினாலோ, அல்லது நாள் ஆக ஆக மனத்தில் இருந்த பீதி குறைந்ததனாலோ, அலகா சொஸ்தமாகத் தூங்கலானாள். சில சமயம் அவள் கீச்சிட்டு எழுந்திருப்பாள். 'மகாராஜா!' என்று அவள் கூப்பிட்டதும், 'என்னம்மா?' என்று நான் கேட்டால், அவள் மனம் நிலைப்படும். பிறகு என் பயணம் முழுவதிலும் நாலைந்து தடவைதான் அவள் இப்படிப் பயந்திருப்பாள். அவள் நடுங்கினால், அவளை என் படுக்கையில் அழைத்து உட்கார வைத்து, அவள் முதுகைத் தட்டி ஆறுதல் கூறி, அவள் மனம் ஒரு நிலைக்கு வந்ததும் திரும்பப் படுக்க அனுப்புவேன்.

அந்த நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்; எந்தச் சமயத்திலும், நள்ளிரவில் அவள் என் படுக்கையில் உட்கார்ந்திருந்தபோதுகூட, அவளுடைய உடல் இன்பத்தை நுகரும் எண்ணம் எனக்குத் தோன்ற வில்லை. அவளுடைய அழகைவிட, என்னிடம் அவள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை நூறு மடங்காக என்னைக் கவர்ந்தது.

அந்த யாத்திரை நாட்கள் - எவ்வளவு விரைவில் அவை முடிந்துவிட்டன! ஆனால் அவற்றைப்பற்றிய இனிய நினைவு இன்னமும் என் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருக்கிறது. நாள் முழுவதும் அலகா என்னைச் சுற்றியே வளைய வருவாள்; சில சமயம் கூந்தலை அழகாக வாரி அலங்காரப் பின்னல்கள் போட்டுக் கொள்வாள்; சில சமயம் என்னிடம் உள்ள பொருள்களில் படிந்திருக்கும் தூசியைத் தட்டி அவற்றைத் துலக்கி வைப்பாள். சில சமயம் காட்டுப் பூக்களை மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்துகொள்வாள். எதாவது நகரத்தில் நாங்கள் தங்கினால், எனக்குப் பிடித்த பண்டங்களைத் தானே சமைத்துப் பரிமாறுவாள். நான் சாப்பிட உட்கார்ந்ததும் எனக்கு விசிறி வீசுவாள். எதாவது ஒரு தின்பண்டத்தை என்னை வற்புறுத்திச் சாப்பிடச் செய்வாள். இம்மாதிரி சமயத்தில் நான் அவளிடம் சொல்வேன்: “அத்தின புரத்துக்குப் போனதும் அஜீர்ணத்தினால் படுக்கையில் விழப்போகிறேன் என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. அப்போது ராஜ வைத்தியர் கஷாயங்கள் கொடுத்ததும் நான் அவரிடம், கஷாயங்களை எல்லாம் அலகாவின் வாய்க்குள் விடுங்கள். அவளால்தான் எனக்கு இந்த அஜீர்ணம் ஏற்பட்டது’ என்பேன்.”

நிர்மலமான ஆனந்தமும், கைம்மாறு கருதாத அன்பும், குற்றமற்ற வேடிக்கைப் பேச்சும் நிரம்பிய அந்த நாட்கள் ஒரு நொடியிலே கடந்துவிட்டன. அத்தினபுரம் இருபது கல் தொலைவுதான் இருந்தது. அப்போது மந்தாரன், “நான் சிறிது முன்னால் போகிறேன், அரசே. இல்லாவிட்டால், உங்களை வரவேற்க முன்னமே ஏற்பாடு செய்ய முடியவில்லையே என்று உங்கள் அன்னையார் என்மீது கோபிப்பார்!” என்றான்.

நான் அவனுக்குப் போக அனுமதி கொடுத்தேன். ஆனால், ‘அம்மாவின் கண்ணிலுள்ள அன்பும், அலகாவின் கண்ணிலுள்ள பரிவும் எனது நலத்தை வேண்டி எப்போதும் தீப ஆரத்தியாகச் சுடர் விடும்போது, எனக்குத் தனி வரவேற்பு எதற்கு?’ என்றுதான் எனக்குத் தோன்றிற்று.

அத்தினபுரத்துக்கு நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்தபோது இரவு பத்து மணி ஆகிவிட்டது. அலகாவை நான் எப்படிச் சந்தித்தேன் என்ற செய்தியைச் சொல்லி, அவளை அம்மாவிடம் ஒப்படைத்தேன்.

அன்று இரவு சாப்பாடு ஆனதுமே நான் தூங்கப் போனேன். காலையில் அம்மா யதியைப்பற்றிக் கேட்பாள் என்று நினைத்தேன்; ஆனால் அவள் ஒன்றுமே பேசவில்லை. நான் தனியே கையை ஆட்டிக்கொண்டு வந்திருப்பதைக் கண்டு அவளுக்கு மிகுந்த துயரம் உண்டாகியிருக்கும் போலும். யதியைப்பற்றி வீணாக அவளுக்கு நம்பிக்கையை ஊட்டினேன் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. ஒன்றை நம்பி ஏமாறுவதைப் போன்ற துயரம் உலகிலே எதுவும் இல்லை.

அன்று முழுவதும் வேலை மும்முரத்தில் கழிந்தது. அமைச்சர்களும் மற்ற அதிகாரிகளும் வந்து, முடிசூட்டு விழாவைப் பற்றிப் பேசினார்கள். மாதவன் தாரகையை அழைத்து வந்தான். அவளுக்குத் தின்பண்டம் கொடுப்பதற்காக நான் அலகாவைக் கூப்பிட்டேன்; ஆனால் தின்பண்டத்துடன் அவள் வரவில்லை; வேறு வேலைக்காரி வந்தாள். நாள் முழுவதும் நான் வேலையாக இருந்தேன். ஆயினும் நாலைந்து தடவை எதற்காகவோ நான் அலகாவைக் கூப்பிட்டும் அவள் ஒரு தடவைகூட என்முன் வரவில்லை.

இரவு சாப்பிடும்பொழுது, “அலகாவை எங்கேயும் காணோமே?” என்று அம்மாவைக் கேட்டேன்.

என் கேள்வி காதிலேயே விழாதது போல், அம்மா பேசினாள்: “யயு, இப்போது நீ அத்தினபுரத்துக்கு அரசனாகியிருக்கிறாய். அரசர்கள் அரசகன்னிகைகளைத் தான் பார்க்க வேண்டுமே தவிர வேலைக்காரிகளை அல்ல!”

அம்மா இந்தச் சொற்களை எதிலும் பற்றில்லாதவள் போலப் பேசினாள். அவள் என்னைப் பரிகாசம் செய்கிறாளா, அல்லது குத்திக் காட்டுகிறாளா என்பதே எனக்கு விளங்கவில்லை. நான் வாய் மூடி அமர்ந்திருந்தேன். ஆனால் அவளுடைய இந்தப் பேச்சைக் கேட்டதும், இலையில் இருந்த சுவையான பண்டங்களில் எனக்கு இனிமை தோன்றவில்லை. நான் அப்படியே அவற்றை எறிந்துவிட்டு எழுந்தேன்.

அம்மா சமிக்கினை செய்து என்னைத் தன் மாளிகைக்குக் கூப்பிட்டாள். நான் பேசாமல் அவள் பின்னால் சென்றேன். உடனே அவள் கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டாள். பிறகு தன் மஞ்சத்தின் அருகில் இருந்த ஓர் அழகிய பெண்புலிச் சிலையைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னாள்: “அலகா தன் வாழ்க்கையின் கடைசி நிமிஷங்களை எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாள்!”

நான் விழித்திருக்கிறேனா, கனவு காண்கிறேனா என்பதே விளங்கவில்லை. “அப்படியென்றால்-?” என்று உள்ளம் கலங்கக் கேட்டேன்.

“இந்த உலகில் பிறப்பதற்கு ஒரே வழிதான் உண்டு; ஆனால் சாவு அப்படி அல்ல. சாவு பல வழிகளால் வருகிறது! எங்கிருந்தும் வருகிறது!”

“ஆனால் அவளுடைய இந்த நிலைமையை நீ எனக்குச் சொல்லியிருக்க வேண்டாமா? நான் ராஜாவைத்தியரை-?”

“இங்கே ராஜாவைத்தியருக்கு ஏதும் வேலை இல்லை! இது அரசகுலத்தின் மதிப்பைப்பற்றிய விஷயம். இது அரசனின் தாய் தீர்மானிக்க வேண்டிய விஷயம். யாத்திரையிலே நீ நடத்திய திருவிளையாடல்களெல்லாம்...!”

அம்மா திடீரென்று என் பக்கம் திரும்பினாள். அவள் கண்ணிலிருந்து, சீறுகிற சாரைப்பாம்பின் வேகம் பாய்ந்தது. ஒரு கணம் நின்று அவள் சொன்னாள்: “உனக்குப்

பிடித்திருக்கும் பயங்கரமான நோயைச் சரிப்படுத்து வதற்குத்தான்!”

“எனக்கு என்ன நோய் பிடித்திருக்கிறது?”

“என்ன நோயா? அந்த முகுலிகையை நான் அசோக வனத்திலிருந்து விரட்டியடித்துவிட்டேன். ‘மீண்டும் நகரத்தில் கால் வைத்தால் உன் உயிர் போய்விடும்’ என்று அவளை எச்சரித்திருக்கிறேன். அவள் இன்று இங்கு இருந்திருந்தால், உன் நோயின் லட்சணங்கள் எல்லாம்-!”

நான் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டேன். முகுலிகை யிடம் நான் எல்லை மீறி நடந்து கொண்டேன்; எனக்கே அது தெரியும். சில நாள் அது என்னை உறுத்திக் கொண்டும் இருந்தது. ஆனால் அசோக வனத்தில் நடந்ததையெல்லாம் அம்மாவிடம் யார் சொன்னது? முகுலிகை தானே சொல்லி யிருப்பாளா? சே சே! உடல் இன்பத்துக்குப் பரிசாக இளவரசனுடைய நல்லெண்ணத்தைப் பெற விரும்பிய வேலைக்காரி அவள்! அவள் எதற்காக இந்த ரகசியத்தை-!

அம்மா பேசினாள்: “உன் தகப்பனார் இங்கே மரணப்படுக்கையில் கிடந்தார்; அங்கே அசோக வனத்தில் நீ அந்த வேலைக்காரியை மஞ்சத்தில் உட்கார்த்தி வைத்துக் கொண்டு-!”

அன்றைக்கு அமைச்சர், சுரங்கத்தின் வழியாக மந்தாரனை அனுப்பி வைத்தாரே; அவன் வந்தபோது முகுலிகை என் மஞ்சத்தருகில் நின்றிருந்தாள். அவளை வெளியே துரத்திவிட்டு, சுரங்கத்தின் கதவைத் திறந்திருக்க வேண்டும்; அந்தக் கவனமே எனக்கு இருக்கவில்லை!

என் தலை கிர்ரென்று சுழன்றது. மந்தாரன் இவ்வளவு இழிந்தவனா? அம்மாவிடம் இதைச் சொன்னதனால் அவனுக்கு என்ன கிடைத்திருக்கப் போகிறது?

அசோக வனத்தில் நடந்தது அனைத்தையும் - துளியும் மறைக்காமல் - அம்மாவிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தேன். ஆனால் வெட்கம் தடுத்தது. மேலும், அம்மா

முகுலிகையை நன்றாகச் சீண்டியிருப்பாள். அவள் அந்தப் பாவத்தின் பொறுப்பு முழுவதையும் என்மேல் சுமத்தியிருப்பாள். நான் என்னதான் உண்மையைச் சொன்னாலும், அம்மா இப்போதைய மனநிலையில் அதை உண்மை என்று நம்பப் போவதில்லை.

உள்ளுக்குள்ளேயே எரிச்சலுடன் நான் பேசாமல் நின்றேன். ஆனால் என் மௌனமே பாவத்தை ஒப்புக் கொண்டதற்கு அறிகுறியாக, அம்மாவுக்குத் தோன்றியது போலும். கொடுவாளால் விறகை வெட்டுவது போல, அவள் என் மனத்தைக் கிழிக்கும் கொடுமையும் கிண்டலுமான குரலில் பேசினாள்: “இதில் உன் குற்றம் எதுவுமே இல்லை, அப்பா. என் விதியைத்தான் நொந்துகொள்ள வேண்டும். உங்கள் குலத்து ரத்தத்திலேயே வந்தது இது! எவளாவது ஓர் அழகி தென்பட்டால்...!”

அப்பா இந்திராணியிடம் கொண்ட ஆசையைப்பற்றி அவள் பேசுகிறாளா, அல்லது அவருக்குக் கிடைத்த சாபத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறாளா என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை; ஆயினும் சாட்டையடியினால் முதுகுத் தோல் உரிவது போல, அவளுடைய ஒவ்வொரு சொல்லும் என் உள்ளத்தைச் சுக்கல் சுக்கலாக்கியது.

அவள் பேசிக்கொண்டே இருந்தாள்: “மனிதனுடைய ரத்தத்திலே இருப்பதுதான் ஒவ்வொரு சமயம் மேலுக்குப் பொங்கி வரும். மனைவியாக இருந்து நான் எவ்வளவோ துயரங்களை அனுபவித்தேன்! தாயாக இருந்தாவது, இதை நான் காணாமல் இருப்பேன் என்று நம்பினேன். ஆனால்-!”

கோட்டையின் இரும்புக் கதவு அரைக் கணத்திலே மூடிக்கொள்வது போல, அவள் பேச்சு நடுவில் திடீரென்று நின்றது. அவள் எனக்குச் சமிக்கினை செய்தாள். நான் அவள் பின்னாலேயே நடந்தேன். அரண்மனையின் கிழக்குப் பக்கத்திலிருந்த சுவரண்டை அவள் சென்றாள். அசோக வனத்து மாளிகையிலிருந்து அரண்மனையில் அரசன்

மாளிகை வரைக்கும் சுரங்கம் இருப்பது போல, இது மற்றொரு சுரங்கமாக இருக்கும் என்று நினைத்தேன். அம்மாவின் பின்னாலேயே அதில் இறங்கினேன். ஆனால், நாம் எங்கே போகிறோம் என்று அவளைக் கேட்கும் துணிச்சல் எனக்கு உண்டாகவில்லை.

42

இந்தச் சுரங்கம் மிகவும் நீளமாக இல்லை. இதன் மறு கோடியில் பாதாள அறை ஒன்று இருந்தது. அதன் வாசலில், உக்கிரமான தோற்றத்துடனும், பிரம்மாண்டமான ஆகிருதியுடனும் வாயிற் காவலன் நின்றிருந்தான். அவன் எங்கள் இருவருக்கும் வணக்கம் செலுத்தினான்.

அம்மா என் புறமாகத் திரும்பிச் சொன்னாள்: “உள்ளே போ! ஆனால் அரைமணி நேரந்தான் நீ உள்ளே இருக்கலாம். சாவதற்கு முன்பு மாந்தரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று சொல்வார்கள். அதனால் தான் அலகாவிடம் இவ்வளவாவது இரக்கம் காண்பித்தேன். இல்லையென்றால்...” ஒரு கணம் நின்று அவள், “இளவரசே!” என்றாள்.

இளவரசனா? அம்மா என்னை இளவரசே என்று கூப்பிடுகிறாள் - ‘யயு’ என்று கூப்பிடுவதை விட்டு-!

“இதோ பார், இளவரசனே! நாளைக்கு நீ மகாராஜா ஆகப்போகிறாய். புலம்புவது அரசனுக்கு ஏற்றதல்ல என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள். அரசர்கள் எப்போதும் எவ்வகைப் பிழையும் செய்வதில்லை என்பதை மறக்காதே! அரசன் விரும்பினால் ஒவ்வொரு நாளும் தேவமங்கை போன்ற புதிய புதிய அழகிய அழகிய பெண் கிடைப்பாள் என்பதையும்-!”

அவள் என் புறமாக முதுகைத் திரும்பிக் கொண்டு நின்றாள். வாயிற்காவலன் மெதுவாகக் கதவைத் திறந்தான்.

ஒன்றுமே தோன்றாத மனநிலையில் நான் உள்ளே கால் வைத்தேன். அந்தக் குறுகிய அறையின் ஒரு மூலையில் விளக்கு மந்தமாக எரிந்துகொண்டிருந்தது. மங்கிய அந்த ஒளியில், முதலில் சில நிமிஷநேரம் எனக்கு ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. பிறகு, அறையின் நடுவிலே, முழங்காலில் தலை சாய்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த அலகாவைப் பார்த்தேன். கால்கள் கனக்க, அவளருகில் சென்றேன். என் காலடிச் சத்தம் அவள் காதில் விழவில்லை போலும். நான் அவளிடம் நெருங்கி, தோள்மேல் கை வைத்த பிறகுதான் அவள் மெல்லத் தலையை உயர்த்தினாள். அவள் என்னைப் பார்த்தபடியே இருந்தாள். அவள் முகம் கறுத்திருந்தது. கண்கள் பஞ்சடைந்திருந்தன. மீண்டும் மீண்டும் என்னைப் பார்த்தபடி, “யார் அது?” என்றாள்.

அவளுக்கு ஏதும் கேட்கவில்லை; எதுவும் புலப்பட வில்லை. என் நெஞ்சில் ‘சுரீல்’ என்றது. அவளுடைய கைகள் இரண்டையும் பிடித்து ஆட்டிக்கொண்டே, “அலகா!” என்று கூவினேன்.

என் குரலை அவள் தெரிந்துகொண்டாள். அவளுடைய உதட்டில் பென்மையான மலர்ச் சிரிப்பு உதித்து மறைந்தது. தழுதழுத்த இனிய குரலில், “யார், மகாராஜாவா?” என்று கேட்டாள்.

அவளருகில் அமர்ந்து, அவளது தலையைத் தோளில் சாய்த்துத் தட்டிக்கொண்டே, “இது என்ன அலகா?” என்று கேட்டேன்.

அவளுக்கு எதிரில் காலியான கிண்ணம் ஒன்று கிடந்தது. மிகவும் சிரமத்துடன் அதைச் சுட்டிக்காட்டி, அவள் சொன்னாள்: “அதைக் கேளுங்கள். அந்தக் கிண்ணத்தில் அன்பு இருந்தது; அதை நான் குடித்தேன்!-”

மேலே அவளால் பேச முடியவில்லை. திடுமென்று அவள் கண்ணிலிருந்து நீர் மளமளவென்று பெருகியது. என் தோள் நனைந்துவிட்டது. நடுவே உயிர்த்துடிப்புடன் அவள்

சொன்னாள்: “அந்த - அந்த - மந்தாரன் - அவன் - அவனை - நான் - !”

அவள் நாக்குப் புரளவில்லை. நான் அவள் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தேன். அவள் உடம்பை முறித்துக் கொண்டாள். விஷத்தினால் உண்டான வேதனை அவளை என்ன என்னவோ படுத்தியது. அவள் உடல் சில்லிட்டுக் கொண்டே வந்தது. என் தோளில் சாய்ந்திருந்த அவளது தலை கனத்தது. அவளால் சரியாக மூச்சு விட முடிய வில்லை. என்ன செய்வதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.

அவளுக்கு உடம்பு தூக்கித் தூக்கிப் போட்டது. நடுவே கிணற்றிலிருந்து பேசும் குரலில் அவள் சொன்னாள்: “எ - எ - என்னை - மறக்காதீர்கள்! எ - என் ஒரு - பொ பொற்கூந்தல் - நினைவாக - ஐயோடி அம்மா-!”

அவளுடைய பொற்கூந்தல் ஒன்றை நான் மெதுவாகப் பறித்தேன். இனி அவள் சில கணங்களே என் அருகில் இருக்கப்போகிறாள். என்னால் அவளுக்குச் சாவு வந்தது! யாரும் அறியாத மிருத்யு உலகத்துக்கு, எப்போதும் முடிவில்லாத பயணம் செய்ய அலகா - என் அலகா - என் துரதிர்ஷ்ட அலகா - புறப்பட்டிருந்தாள். அந்தப் பயணத்திலே, அவளுக்கு ஆறுதல் தரும்படியாக ஏதாவது நினைவுப் பொருளை நான் கொடுக்க வேண்டாமா?

சாவின் வாசலிலே, அரசனும் பிச்சைக்காரனாகிறான். நான் அவளுக்கு ஒன்றுமே கொடுக்க முடியாதவனாக இருந்தேன்! :

என்னை அறியாமலே என் தலை குனிந்தது. அலகாவின் உதட்டின்மீது என் உதடு பதிந்தது; இன்னமும் அவளுக்குக் கொஞ்சம் நினைவு இருந்தது போலும். முகத்தைத் திருப்ப முயன்றுகொண்டே, “உகும்! விஷம் - விஷம்!” என்று அவள் முணுமுணுத்தாள்.

ஆனால் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளும் சக்தி அவளுக்கு இல்லை. நான் பைத்தியம் போல அவளை முத்தமிட்டுக்கொண்டேன்.

அன்றைய இரவு அலகாவின் அந்த முதல் முத்தம் - இன்றைய இரவு அலகாவின் இந்தக் கடைசி முத்தம்! வாழ்க்கை என்பது, எவ்வளவு பயங்கரமான நாடகம்! முகத்தைத் திருப்பும் முயற்சியில், அவள் தலை என் தோளி லிருந்து நழுவினது. அவள் தடாலென்று தரையில் சாய்ந்தாள்!

நான் அவளை அசைத்துப் பார்த்தேன். கூட்டில் இருந்த பறவை பறந்து போய்விட்டது!

உயிரற்ற அவளது உடல் என் முன் கிடந்தது. 'இவளுடைய ஆன்மா - அவளுடைய ஆன்மா எங்கே?' என்று என் மனம் கேட்டது.

“இளவரசே!” என்று வெளியே அம்மாவின் கூக்குரல் வந்தது.

நான் அரண்மனைக்கு வந்தபோது, அமைச்சர்கள் என்னை எதிர்பார்த்து உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அந்த நள்ளிரவில் அவர்கள் வேண்டுமென்றே வந்திருந்தார்கள். “மிகவும் மகிழ்ச்சிகரமான செய்தி வந்திருக்கிறது!” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

உலகிலே மகிழ்ச்சி இருக்க முடியுமா? - நான் வாய் திறக்காமல் இருந்தேன்.

அவர்கள் சொன்னார்கள்: “தேவர்களுக்கும் அரக்கர் களுக்கும் போர் நின்றுவிட்டது. கசனுக்குச் சஞ்சீவினி வித்யை கைவந்து விட்டது. அதனால் தேவர்களின் கட்சியில் இறந்த வீரர்கள் எல்லாரும் உயிர் பெற்று எழுந்தார்கள். அரக்கர்களே போரை நிறுத்திவிட்டார்கள். இந்தப் போரில் அரக்கர்கள் வென்றிருந்தால், நம் நாட்டையும் அவர்கள் தாக்கியிருப்பார்கள்.”

கசனுக்குச் சஞ்சீவினி வித்யை கைகூடி வந்துவிட்டது; தேவர்களுக்கும் அரக்கர்களுக்கும் போர் நின்றுவிட்டது! - என் வரைக்கும் இவை மிகவும் அற்பமான செய்திகள். என் மனம் ஓயாமல் புலம்பிக்கொண்டிருந்தது. ‘அலகா எங்கே? என் அலகா எங்கே? அன்புக்கு ஏங்கிய அண்ணனின் ஒரே ஒரு தங்கையான அலகா எங்கே?’

தேவயானி

1

இளவேனிற் பருவம். வெளியே குளுமையான நறுமணத் தென்றல் வீசுகிறது. நான் உள்ளே படுக்கையில் அச்சத்தினால் வேர்வை வடிய உட்கார்ந்திருக்கிறேன். வெளியே வளர்பிறைச் சதுர்த்தசி சந்திரன் நிலவுகிறான், பரந்த வெண்தாமரை போல. உள்ளே என் மனம் வதங்கி வாடியிருக்கிறது, வாடிய பவழமல்லிகை மலர் போல. வெளியே, மயக்கமூட்டும் குயிலின் கீதம் கேட்கிறது. என் உள்ளத்திலோ உடைந்த வீணையின் குரல் எழுகிறது.

‘மனத்தில் இருப்பதுதான் கனவில் தென்படும்’ என்பார்கள். இது உண்மையா? இராது!

நான் எவ்வளவு பயங்கரமான கனவு கண்டேன்! கண் விழித்தபோது, என் உடல் முழுவதும் வெடவெடத்தது, புயலில் படபடவென்று நடுங்கும் கொடி போல. என் உடல் முழுவதும் வேர்வையில் மூழ்கியது, பனித்துளியில் நனைந்து சொட்டும் பசங்கொடி போல.

கசன்மீது எனக்குக் கோபம் இருக்கலாம். இருக்கலாமாவது? ஆமாம், இருக்கத்தான் இருக்கிறது... எனக்கு அவன்மீது நிறைய நிறையக் கோபம். என் அன்பை மறுத்து அவன் புறப்பட்டபோது, ‘நீ கற்று உன்னுடன் கொண்டுபோகும் வித்யை உனக்கு ஒரு போதும்

பயன்படாது' என்ற சாபத்தை நான் அவனுக்குக் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் அதனால் இந்தக் கனவிலே கண்டது போல் நான்-!

தேவயானி அரக்கர்களுடைய குருவின் மகள்; ஆனால் அவள் தன்னைப் பொறுத்தவரையில் அரக்கி அல்ல.

ஏறக்குறைய அரை நாழிகை நேரம் கடந்திருக்கிறது. அந்தக் கனவின் நினைவு வந்ததுமே உடல் முழுவதும் குலுங்குகிறது - இன்னமுங்கூட!

கசன் போனதும் பல நாள் வரையில் என் கண்ணில் நீர் வற்றவில்லை. உண்ண வேண்டும் என்ற உணர்ச்சியே இல்லை. நான் அப்பாவிடம், "சஞ்சீவினி வித்யை போனால் போகட்டும்! மறுபடி தவம் செய்ய உட்காருங்கள். சிவபெருமானிடமிருந்து புதிய வரத்தைப் பெறுங்கள். பிறகு, இந்தக் கடுமையான, கபடமுள்ள, செய்ந்நன்றி கொன்ற கசனை என் முன்னால் கொணர்ந்து நிறுத்துங்கள்!" என்று அடிக்கடி சொன்னேன்.

கசனுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் நினைவில் இருக்கும்படியான தண்டனையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு இருந்தது; இன்றும் இருக்கிறது! என் அன்பை உதறித் தள்ளி, என் உள்ளத்தைத் தன் காலின் கீழ் மிதித்து நசுக்கி அவன் போய்விட்டான். 'எந்த முனிகுமாரனும் உன்னைக் கைப்பிடித்து மணம் செய்து கொள்ள மாட்டான்' என்ற இரக்கமற்ற சாபத்தை எனக்குக் கொடுத்து அவன் போய்விட்டான். நன்றி கெட்ட அவனை நான் நன்றாகப் பழி வாங்கத்தான் வேண்டும்! ஆனால் அது இப்படியா - இந்தக் கனவில் கண்டது போலவா? ஐயோடி அம்மா! அந்தக் கனவை நினைத்தாலே இன்னமும் என் உடல் தூக்கிப்போடுகிறது!

அந்தக் கனவு - அப்படியே என் கண்முன் நிற்கிறது! அரசவையில், விலங்குகள் பூட்டி, கைகால்களை அசைக்க

முடியாமல் கசன் நிற்கிறான். அவன் மின்னல் பார்வையால் இங்கும் அங்கும் பார்க்கிறான். அரசர் விருஷபர்வா என்னிடம், 'குரு கன்னிகையே, எங்களைக் கடைத்தேற்ற, குருதேவர் தவம் இயற்றுகிறார். இந்தப் புதிய தவத்தைத் தொடங்கியபோது, 'அரசே, தேவயானி என் உயிரைப் போன்றவள். அவள் எப்போதும் ஆனந்தமாக இருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்' என்று எனக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறார். கசன் உனக்குப் பெருந்துயரம் தந்தது எங்கள் எல்லாருக்கும் தெரியும். அதனால், பெரும் வீரத்துடன் நாங்கள் அவனைத் தேவலோகத்திலிருந்து சிறைப்படுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அவன் உன் கைதி. அவனுக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல். உன் ஆணையை அரைக் கணத்திலே நிறைவேற்றுவோம்' என்கிறார்.

உண்மையான அன்பு உடையவள் தன் காதலனுக்கு - அவன் தன்னை ஏமாற்றியிருந்தாலுங்கூட - என்ன தண்டனை கொடுப்பாள்? மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால், அவனைத் தன் தோள்களின் அணைப்பிலே எப்போதும் கட்டுண்டு இருக்கும்படி செய்யும் தண்டனைதானே! அவ்வளவு தண்டனைகூட நான் கொடுக்கவில்லை; என் தண்டனை அதைவிட எளியது! 'ஒரு முறை ஒரே ஒரு தடவை, என் முத்தத்தைப் பெற்றுக்கொள்!' என்று நான் அந்த இரக்கமில்லாதவனிடம் வேண்டினேன். 'அந்த முத்தத்தைப் பெற்றதுமே நீ விடுதலை பெறுவாய்!' என்றேன்.

ஆனால், சாவின் வாசலிலுங்கூட, அவனுடைய கிறுக்கு லவலேசமும் குறையவில்லை. அவன் என்னிடம் சொன்னான்: "தேவயானி, அரசுக்கர்கள் என்னைக் கொன்று, எரித்து, என் எலும்புகளின் பொடியைக் கள்ளிலே கலந்து, அந்தக் கள்ளைச் சுக்கிராசாரியருக்கு ஊட்டினார்கள். அதனால் அவருடைய உள்ளத்தினுள்ளே நான் நுழைந்தேன். உலகத்தில் வேறு யாருக்குமே தெரியாதிருந்த சஞ்சீவினி மந்திரத்தை நான் அங்கே என் வசமாக்கிக்

கொண்டேன். ஆனால், அதனாலேயே நான் உனக்கு அண்ணனானேன். எந்த வயிற்றில் நீ வளர்ந்தாயோ, அதே வயிற்றில் நானும்-!”

நான் கொதித்தேன். அவனிடம் சொன்னேன்: “தேவயானி சாது, ஒன்றும் தெரியாத பெண் என்று நீ நினைக்கிறாய். குழந்தைகள் தாயின் வயிற்றில் வளர்கின்றன; தகப்பனுடைய வயிற்றிலே அல்ல! இது தெரிவதற்கு அதிக அறிவு தேவையில்லை. நான் உன் தங்கை அல்ல; நீ என் அண்ணன் அல்ல. நான் உன் காதலி. நான் உன்னிடம் வேறு எதுவும் வேண்டவில்லை; ஒரே ஒரு தடவை என் முத்தத்தை ஏற்றுக்கொள். அதை ஏற்றுக் கொண்ட கணத்திலே உன்னை விடுவிக்க நான் உத்தரவிடுகிறேன்.”

அவனுக்குத்தான் எவ்வளவு பைத்தியம், எவ்வளவு பிடிவாதம், எவ்வளவு முரட்டுத்தனம்! என்னுடைய இந்தச் சாதாரண வேண்டுகோளை அவன் ஒப்புக் கொள்ள வில்லை. மகாராஜா விருஷபர்வா, “குரு கன்னிகையே, இவனுக்கு என்ன தண்டனை கொடுப்பது?” என்று கேட்டார்.

கள்ளுடனே அப்பாவின் வயிற்றிலே அவன் சென்றதும், சஞ்சீவினி மந்திரத்துடனாவது அவன் உயிருடன் வெளிவர வேண்டும் என்று அப்பாவின் காலைப் பிடித்து வேண்டி, நான் எவனுக்காகப் படாத பாடுபட்டேனோ அந்தக் கசனுக்குத் தண்டனை கொடுப்பதா? தாய் மகனுக்குக் கடுமையான தண்டனையைக் கொடுக்க முடியுமா? அப்படியிருக்கக் காதலிமட்டும்-!

ஆனால், இவனுக்குக் கடுமையிலும் கடுமையான தண்டனையைக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். என்னை எடுத்தெறிந்து பேசியபோது, என்னை அவமானப்படுத்திய போது, அவனுக்கு ஒன்றுமே பொருட்டாகத் தோன்ற வில்லையே! உள்ளம் என்னும் பெரிய அகலிலே அன்பு

என்னும் விளக்கை ஏற்றி நான் அவனுக்கு ஆரத்தி எடுத்த பொழுது, அவன் அந்த அகலை வெறியுடன் எப்படித்தான் உதறி வீசினான்!

நான் பேரரசர் விருஷபர்வாவிடம் சொன்னேன்: “கசனுடைய தலையை வெட்டுங்கள். அவன் தலையை ஒரு பெரிய அகலில் வைத்து அரசவைக்குக் கொண்டு வாருங்கள். தேவயானி நாட்டியத்தில் எவ்வளவு தேர்ந்தவள் என்பதை இன்று நான் எல்லாருக்கும் காண்பிக்கப் போகிறேன்!”

சேவகர்கள், ரத்தம் தோய்ந்த அவன் தலையைக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தப் பெரிய அகலை நடுவிலே வைத்துவிட்டு, நான் காதல் நாட்டியம் ஆடினேன். காதல் எனபது சில சமயம் மலரும் பூ போல நகைக்கும்; சில சமயம் கொழுந்துவிடும் தீக்கங்கு போல எரியும். அது சில சமயம் நிலவு ஆகும்; சில சமயம் மின்னல் ஆகும். அது சில சமயம் பெண்மானின் உருவம் எடுக்கும்; சில சமயம் சாரைப்பாம்பின் வடிவம் கொள்ளும். அது சில சமயம் உயிர் கொடுக்கும்; சில சமயம் உயிரை வாங்கும். இவை எல்லாவற்றையும் என் நாட்டியத்திலே வெளிப்படுத்தினேன்.

நான் எவ்வளவு நேரம் இப்படி ஆடினேனோ, தெரியாது. நாட்டிய வெறி எனக்கு ஏறியது. அந்தப் பெரிய அகலில் இருந்த கசனுடைய தலையைத் தவிர வேறு எதுவுமே என் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. அதிலிருந்து சொட்டுச் சொட்டாக ரத்தம் வடிந்தது. மங்கலமான குங்குமம் இட்ட என் காதலனின் தலை அது என்று எனக்குத் தோன்றியது. நான் மணமகளின் கோலம் பூண்டு அவனைச் சந்திக்கச் செல்கிறேன். அந்தத் தலை உயிரற்றது என்பதை மறந்தேன். நாட்டியமாடிக் கொண்டே நடுவில் நான் மண்டியிட்டு அமர்ந்தேன்; அவனை முத்தமிட்டுக் கொண்டே சொன்னேன். “கச தேவனே, நீ எனக்கு முத்தம்

கொடுக்க விரும்பவில்லை; ஆனால் கடைசியில் நான் அதைப் பெற்றுக் கொண்டேனா இல்லையா?''...

அந்தக் கணத்திலே நான் விழித்துக் கொண்டேன். கனவிலேதான் என்றாலும், ரத்தத்தில் தோய்ந்த அந்தத் தலையை நான் முத்தமிட்டேன்!

சே சே! கனவின் இந்தக் கடைசிப் பகுதி உண்மையாக இராது! சிறுவயதில் எவனோ ஓர் அசுரனுடைய இந்தக் கதையை நான் கேட்டிருந்தேன். அதுதான்-!

2

கசனிடம் எனக்கு இன்னமும் அன்பு இருக்கிறது. அப்படி இருக்க நான் அவனிடம் இவ்வளவு கொடுமையாக நடந்துகொள்வேனா?

கனவுகள் எங்கிருந்து வருகின்றன? மாந்தரின் மனத்திலிருந்துதானே?

உம், இப்போது கவனத்துக்கு வருகிறது; கனவு என்பது மிகவும் விந்தையான ஒரு பின்னல் சங்கிலி. என் மனத்திலே இந்தக் கனவு எப்படித் தோன்றியது?

மாணவன் விரத நியமத்துடன் இருக்க வேண்டும் என்று கசன் எப்போதும் சொல்வான். அவன் வனத்திலிருந்து எனக்குப் பிடித்த மலர்களைத் தவறாமல் கொண்டு வருவான். ஆனால் அவன் என் கூந்தலில் ஒரு தடவைகூட அவற்றைச் சூட்டியதில்லை. என் ஸ்பரிசத்தை அவன் பெரிதும் விரும்பினான். தவறி என்மேல் கைபட்டு விட்டால் அந்தக் கணத்திலே அவன் முகம் எப்படி மலரும்! ஆயினும் தன்னால் முடிந்த வரையில் அது நடக்காதபடி அவன் அல்லும் பகலும் ஜாக்கிரதையுடன் இருந்தான்.

என்னிடமிருந்து விலகி விலகி இருக்க அவன் செய்த முயற்சியும், அவன்மீது எனக்கு இருந்த பற்றும் பரிவும்,

நாளை நிகழப் போகும் விழாவும் - எல்லாமாகச் சேர்ந்து என் மனத்தில் இந்தக் கனவைச் சங்கிலியாகப் பின்னின.

பித்துப் பிடித்த என் மனம் அவன்மீது இன்னமும் ஏன் அன்பு கொண்டிருக்கிறது? சிந்திக்கும் என் மனம் அவனை ஏன் பகைக்கிறது? அன்பும் பகையும்! நீரும் நெருப்பும்!

எனக்குள் நிகழும் இந்த இரண்டு மனங்களின் போராட்டம் எப்போது முடியும்? உண்மையிலே எப்போது முடியும்? பெண்மனம் எவ்வளவு குருட்டுப் போக்கானது! இங்கிருந்து சென்ற நாள் முதல் கசன் ஒரு சொல்கூட என்னைப்பற்றிக் கேட்டு எழுதவில்லை. என் அன்பின் வலிமையைக் கொண்டு அவன் அப்பாவிடமிருந்து சஞ்சீவினி வித்யையைப் பெற்றான். அதைத் தன்னுடன் கொண்டு, தேவலோகத்துக்குச் சென்றான். அங்கே அவனை வெற்றி முழக்கத்துடன் வரவேற்றார்கள். அவன் மிகப் பெரிய மந்திரம் கண்ட ரிஷி ஆனான்; மிகப் பெரிய வீரன் ஆனான்! தேவர்களின் உயிருக்கு நேர்ந்த ஆபத்து அவனால்தான் நீங்கியது.

இப்பொழுது அவன் விரும்பும் தேவகன்னிகையை இந்திரன் அவனிடம் ஒப்படைப்பான்! அப்படியிருக்க, தேவயானியின் நினைவு அவனுக்கு ஏன் வரப்போகிறது? ஆண்களே இப்படித்தான்: நன்றி கெட்டவர்கள், கபடம் உள்ளவர்கள், கொடுமையானவர்கள், கல்நெஞ்சர்கள்! வலையைத் தூக்கிக்கொண்டு பறக்கும் பறவையைப் போல, அவர்கள் விளையாட்டாகத் தொலைவிலே தொலைவிலே போய் விடுகிறார்கள். பெண்கள்மட்டும், கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து போன அந்த அன்பு வலையில் தங்கள் உள்ளத்தைச் சிக்க வைத்துக்கொண்டு அழுது புலம்புகிறார்கள்.

மலர்களின் இதழ்கள் உதிர்ந்துவிடுகின்றன. பிறகு எஞ்சுவது அவற்றின் முள்தான்; காதலும் இப்படித்தானா? அந்த மலர்களின் மறைந்து போன நறுமணத்தை நினைந்து

நினைந்து, பெண்மட்டும் உருகிக்கொண்டே இருக்கிறாள். அந்தப் பைத்தியக்காரி அந்த முள்ளை வழிபடுகிறாள். அந்த முள் விரலில் பொத்தி ரத்தம் பெருகினால் -

என்னிடம் இது நடக்காது; மற்றப் பெண்களைப் போல நான் புலம்பிக் குமுறிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க மாட்டேன்! ஊரிலுள்ள நாலு பேரைக்காட்டிலும் நான் வேறுபட்டவள். நான் அசாதாரணமானவள். தெய்வம் எனக்கு அழகைத் தந்திருக்கிறது. அப்பா எனக்கு அறிவைத் தந்திருக்கிறார். அப்பாவின் முதல் தவம் முழுவதும் மண்ணிலே கலந்துவிட்டது. இப்போது மீண்டும் புதிய வித்யையைப் பெறுவதற்காக அவர் தவம் செய்யப் போகிறார். அவருடைய மகள் நான். உலகத்துக்குத் தலை வணங்காத சுக்கிராசாரியரின் மகள் நான். கசனை நான் மறந்துவிடப் போகிறேன்.

ஊகும்! அவன்மீது உள்ள என் அன்பை நான் மறந்து விடப் போகிறேன். எனக்கு அவன் சாபம் கொடுத்துப் போயிருக்கிறான். உண்மையான அன்பு, எப்போதாவது சாபம் கொடுக்குமா? என்ன சொன்னான்? 'எந்த முனிகுமாரனும் உன்னை மணந்துகொள்ள மாட்டான்!'... மணந்து கொள்ள வேண்டாமே! முனிகுமாரனுடைய கழுத்திலே மாலையைப் போட்டுவிட்டு ஏதாவது காட்டுக் குடிசையிலே பொழுதைக் கழிக்க இங்கே யாராவது ஏங்குகிறார்களா என்ன? பைத்தியக்காரக் கசன்! என்னிடம் இவ்வளவு நெருங்கி வந்தானே; என் மனம் அவனுக்கு விளங்கவே இல்லையே! வெறும் பூக்களாலே சிங்காரிப்பதற்குத்தான், ஆண்டவன் எனக்கு இந்த ஒப்பற்ற அழகைக் கொடுத்திருக்கிறானா என்ன?

அழகிலே சிறந்த ராஜகன்னிகையான சர்மிஷ்டை இரவும் பகலும் என்னைக் கண்டு பொறாமைப் படுகிறாளோ, அது சும்மாதானா? நாளைக்கு வசந்த விழா ஆரம்பிக்கப் போகிறதே என்று இன்று அவள் தூங்கிக்கூட இருக்க மாட்டாள்; இந்த விழாவில் தேவயானியைவிட

அழகியாகத் தோன்றுவதற்கு என்ன என்ன ஆடைகளை அணியலாம் என்று அவள் சிந்தித்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருப்பாளே! சிந்தித்துச் சிந்தித்து இரவு முழுவதும் அவள் விழித்திருக்கட்டுமே! விழாவின் முதல் நாள் ஆனதனால் நாளைக் காலையில் அரசகுமாரியும் அவள் தோழிகளும் வனத்தில் விளையாடப் போவார்கள்; அங்கே குளத்தில் நீராடி விளையாடுவார்கள். அப்பாவின் மனம் வருந்தக்கூடாது என்று நானும் போகப்போகிறேன்.

கசன் சொர்க்கத்திலிருந்து எனக்காகக் கொண்டு வந்த அந்த அழகிய சேலையை நான் உடுத்துக்கொண்டால், எல்லாப் பெண்களும் என்னையே கண் கொட்டாமல் பார்ப்பார்கள். இந்த விழாவுக்கென்றே, எத்தனை நாளாக நான் அதை அப்படியே காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறேன்! சர்மிஷ்டை அதைப்பற்றிக் கற்பனையிலேகூட எண்ணிப் பார்க்க முடியாது. ரத்தச் சிவப்பான அந்தப் பட்டுச் சேலையுடன் விளங்கும் தேவயானியை அவள் பார்த்தாளானால்-!

ஆனால், அது கசன் கொடுத்த ஆடை; அவன் இங்கே இருக்க வந்தபோது எனக்குப் பரிசாகக் கொடுத்த பொருள். அப்பொழுது, தன்னலத்துக்குத்தான் என்றாலும் என்னிடம் அவன் ஆசை கொண்டிருந்தான். எனக்கு அவன் மீது அன்பு இருந்தது. அந்தப் பட்டாடையை நான் அப்போது உடுத்துக் கொண்டிருந்தால் அது பொருத்தமாக இருந்திருக்கும். ஆனால், எங்கள் அன்பு மறைந்த பிறகு? காதலர்கள் ஒருவருக்கு மற்றவர் சாபம் கொடுத்த பிறகு?

சேசே! அதை நான் உடுத்துக்கொண்டால், எரிந்து சாம்பலாகப் போன காதல் நினைவுகள் என் மனத்தில் மீண்டும் மலரும். எனக்குப் பிடித்த மலர்களைப் பறிப்பதற்காக கசன் தன் உயிரையும் மதிக்காமல் உயரமான கிளையில் ஏறுவானே! என் 'மழை நாட்டிய'த்தைப் பார்த்து அவன் பாம்பு போல ஆனந்தமாக ஆடுவானே! விடியகாலையில் என் தூக்கம் கலையக்கூடாது என்ற

எண்ணத்தில், தோட்டத்தின் மூலையிலுள்ள கொடி மண்டபத்துக்குச் சென்று மென்மையான குரலில் மந்திரம் படிப்பானே! “சொர்க்கத்து அப்ஸரஸ்ஸைக்காட்டிலும் நீ எவ்வளவு அழகியாக இருக்கிறாய்!” என்று எப்போதாவது இனிய குரலில் பாராட்டுவானே! “நீ முகஸ்துதி செய்பவன்” என்று நான் சொன்னதும், “அழகைத்தான் உலகம் துதிக்கும்!” என்று சிரித்துக் கொண்டே பதில் சொல்வானே!

வேண்டாமே அந்த நினைவுகள்! ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும், கொழுந்து விட்டு எரியும் நெருப்பு. நெஞ்சை அது எப்படித்தான் சுட்டு எரிக்கிறது!

கசனுடைய அன்பை மறக்க நான் தீர்மானித்தேன். எனவே அவன் கொடுத்த சேலை - இருக்கலாம், அது மிகவும் அழகாக இருக்கலாம் - இந்திராணிக்குக்கூட அத்தகைய பட்டுச்சேலை அணியக் கிடைக்காமல் இருக்கலாம் - ஆனால், அதை நான் இப்போது எதற்காக உடுத்த வேண்டும்? அது எவ்வளவுதான் அழகாக இருந்தாலும் அதைக் கந்தை கந்தையாகக் கிழிக்கவேண்டும்! அதைச் சுருணையாக்கி அதனால் வீட்டை மெழுக வேண்டும்! நன்றிகெட்ட அவனுக்கு இதுதான் தகுந்த தண்டனை!

நான் மெதுவாக எழுந்தேன்; நீர்விளையாட்டுக்குப் பின் அணிவதற்காக எடுத்து வைத்திருந்த ஆடைகளிலிருந்து அந்தச் சிவப்புப் பட்டுப் புடைவையைக் கையில் ஏந்தி, வெளிமுற்றத்துக்கு வந்தேன். இரண்டு கைகளாலும் அதை உயரப் பிடித்து, ‘டர்’ரென்று கிழிப்பதற்காக அதை மேலே தூக்கினேன்.

ஆனால் அதைக் கிழிக்க என் கை துணியவில்லை. ஒரு கால், ஓர் ஆண்மகன் அதைக் கிழித்திருக்கலாம். கசனாக இருந்தால், அதைக் கட்டாயம் துண்டாக்கியிருப்பான். ஆனால், நான் பெண். அழகை வழிபடுவது பெண்ணின் இயல்பு. அவள் எந்த அழகிய பொருளையும் அழிக்க மாட்டாள்.

சந்திரன்கூட அந்தப் பட்டாடையைக் கண்டு மயங்கி வானத்திலே நின்றுவிட்டான் போலும். இப்போது அவன் ஆனந்தமாக நகைப்பான் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. அப்படியானால் நாளைப் பூர்ணிமை இன்றைக்கே வந்து விடுமே!

நீர்விளையாட்டுக்குப் பிறகு நாளைக்கு இந்தப் பட்டாடையை நான் அணிந்தால் என் அழகை இது எவ்வளவு எடுத்துக் காண்பிக்கும்! தன் தகப்பன் அரசன் என்று அந்தச் சர்மிஷ்டைக்குத் தலைக்கு மீறிய கர்வம் உண்டாகிவிட்டது; எடுத்ததற்கெல்லாம் தன் தகப்பனின் பெருமையை அளக்கிறாள். நாளை விழாவில் அவள் மூக்கு அறுபடும்படி ஏதாவது செய்யத்தான் வேண்டும்!

அவளைப் போலவே அந்தக் கசனும் திமிர் பிடித்தவன். அவன் கொடுத்த இந்த அழகிய ஆடையை நான் கிழிக்கப் போவதில்லை. ஆனால் அவனை நினைவு படுத்தும் மற்றப் பொருள்களையெல்லாம்-!

என் பார்வை தோட்டத்து மூலையில் இருந்த கொடி மண்டபத்தின் மீது சென்றது. அந்த இடம் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. இந்தக் கொடிவீட்டையே அழித்துவிட வேண்டும்.

ஆனால் அப்பாவுக்கும் இந்தக் கொடிவீடு பிரியமானது. அவர் காலையில் அதைப்பற்றிக் கேட்டால்?... கேட்டால் எதையாவது சொல்வது! தொழுவத்தில் இருக்கும் அந்த அடங்காத கபிலைப் பசு - அது இப்போதெல்லாம் படாத பாடு படுத்துகிறது; வேலியை முறித்துக்கொண்டு பாய்ந்து வருகிறது; உம் உம் என்று உறுமுகிறது; கொம்பை ஆட்டிக் கொண்டு முட்ட வருகிறது! 'அது இரவிலே தறியைத் தறித்துக்கொண்டு வெளியே சுற்றியிருக்கும்; அதுதான் இந்தக் கொடிவீட்டைப் பாழ்படுத்தியிருக்கும்' - இப்படி ஏதாவது சொல்லலாமே!

நான் அந்தக் கொடி வீட்டை நோக்கிச் சென்றேன். அதற்குள் பின்னாலிருந்து, "தேவி!" என்று கூப்பிடும் குரல் கேட்டது.

அந்தக் குரலைக் கேட்டு எனக்கு ஆறுதல் உண்டாயிற்று. அப்பாவின் சுபாவம் மாறிவிட்டதை அறிந்து நான் மகிழ்ந்தேன். நேற்று வரையில் எங்கும் எப்போதும் பிறர் முன்புகூட என்னை அவர் “தேவா” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார், நான் அவருடைய மகன் போல எண்ணி! கசனுக்கு எதிரில் அவர் என்னை இப்படிக்கூப்பிடும்போது, நான் வெட்கத்தினால் முகத்தை மறைத்துக்கொள்வேன். அவரிடம் எத்தனையோ தடவை சொன்னேன்; நிறையக் கோபித்துக் கொண்டேன்; பிறகு தான் அவர் என்னைத் “தேவி” என்று பிழையில்லாமல் கூப்பிட ஆரம்பித்திருக்கிறார்.

இந்தப் பெரியவர்களுடைய போக்கே எல்லாம் விசித்திரம்! “இனி என்னைத் தேவா என்று கூப்பிடக்கூடாது” என்று நான் பிடிவாதம் பிடித்தேன். அப்பொழுது அப்பா, “உன்னைத் தேவா என்று கூப்பிடுவதனாலே நீ தேவன் ஆகப்போவதில்லை; தேவியாகத்தான் இருப்பாய்” என்று சொன்னார். அவரிடம் என்னத்தைச் சொல்வது? இளம் பெண்ணின் மனம் தொட்டாற்சுருங்கியைப் போன்றது. சாதாரண நிகழ்ச்சியினாலும் அது கூச்சம் கொள்ளும் என்பது, தவசியான அவருக்குத் தெரியவே தெரியாது போலும்! இந்தப் பெரியவர்கள் நாள் முழுவதும் ஏதோ ஒரு தனி உலகில் வளைய வருகிறார்கள் போலும்!

அப்பாவின் குரலைக் கேட்டதுமே நான் நின்றேன்; திரும்பினேன். அவர் மெல்ல அருகில் வந்தார். என் மோவாயை உயர்த்தி, என் கண்ணுக்குள் ஆழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டே, “இன்னமும் நீ விழித்திருக்கிறாயே, பெண்ணே?” என்று கேட்டார்.

“எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை, அப்பா; அதனால் சற்றுச் சோலையிலே-!” கையில் இருந்த ஆடையை எப்படி

மறைப்பது என்ற எண்ணத்தில், எதையோ பேச வேண்டுமென்று இதைச் சொன்னேன்.

அப்பா என் முதுகை அன்புடன் தடவிக் கொடுத்து, “தெரிகிறது பெண்ணே, உன் துன்பம் எனக்குத் தெரிகிறது. எதிர்பார்த்தது கிடைக்காமல் ஏமாறுவது போன்ற துன்பம் வேறு எதுவுமில்லை” என்றார்.

கசனைப்பற்றிய பேச்சு இப்போது எனக்கு நஞ்சாக இருந்தது. அதை மாற்றுவதற்காக நான் இடைமறித்து, “அப்பா, என் காலடிச் சத்தம் கேட்டு நீங்கள் விழித்துக் கொண்டீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

அவர் ‘இல்லை’ என்று தலையை ஆட்டினார். பிறகு எச்சிலை விழுங்கிக்கொண்டே சொன்னார்: “தோல்வி முள் என் மனத்தை ஓயாமல் உறுத்துகிறது, பெண்ணே! மீண்டும் ஒரு தடவை நெடுந்தவத்துக்கு உட்கார்ந்து, உலகம் இன்றுவரை காணாத புதிய வித்யையைப் பெற்றுக் காண்பிக்க வேண்டும் என்று எனக்கு இடைவிடாத ஆசை!”

“அப்படியானால் ஆரம்பியுங்களேன்! சஞ்சீவினியைப் பெற நீங்கள் தவம் இருந்தபோது நான் சிறுமியாக இருந்தேன். என் தந்தை உலகத்திலே எவ்வளவு பெரிய மகாபுருஷர் என்பது அப்போது எனக்குத் தெரியவில்லை. இப்போது நீங்கள் தவம் இயற்ற உட்கார்ந்ததும், நான் உங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வேன்; உங்கள் வருத்தம் குறையும்படியாக-”

“அது நடக்காது” என்று அவர் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

எனக்கு அவர்மேல் வந்த கோபம்! என் சின்னஞ்சிறு வயதில் அம்மாவை இழந்தேன். அப்போதிலிருந்து அப்பாதாம் என்னைக் கண்ணின் மணியாக வளர்த்தார். அப்படி இருந்தும், ‘தேவயானி’ என்பவள் வண்ணத்துப் பூச்சி; அவள் இன்பத்தையே விரும்புகிறவள்; தவத்துக்கு அவள் ஏதும் உதவி செய்யமாட்டாள்; அவள் நமக்கு ஏதும்

பணிவிடை செய்யமாட்டாள்' என்று அவர் என்னைப் பற்றித் தவறாக எண்ணுவானேன்?

என் கையில் இருந்த ஆடையை அவர் ஒருவேளை கவனிக்கலாம், அதனால், இரவும் பகலும் அவரை எரிக்கும் நினைவுத் தீ மேலும் மூண்டு எழலாம் என்று நான் அஞ்சினேன்; ஆயினும் தமது சிந்தனையிலேயே அவர் ஆழ்ந்திருப்பதை உணர்ந்தேன்.

நாலு புறமும் பரந்திருந்த வெண்ணிலவை அவர் பார்த்துக்கொண்டே, “தேவா” என்றார்.

“ஊகும்... தேவி!”

அவர் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்: “அட்டா, தவறிவிட்டேனே! மதுவின் வெறி தவ மயக்கத்தைப் போலவே எனக்குப் பிரியமாக இருந்தது. ஆயினும் வேளை வந்ததும், ஒரே கணத்தில் நான் கள் குடிப்பதை விட்டேன். ஆனால் என் நாக்கில் படிந்துவிட்ட உன் சிறு பருவத்துப் பெயர்-!” - பேசிக் கொண்டே அவர் நிறுத்தினார். அடுத்த கணமே கலங்கிய குரலில் சொல்லலுற்றார்: “இந்தச் சுக்கிராசாரியன் சஞ்சீவினி வித்யைக்கு உடையவனாக இருந்தபொழுது மூவுலகமும் அவனைக் கண்டு நடுங்கியது. ஆனால் இன்று இவன், உலகத்திலுள்ள ஆயிரக் கணக்கான பைராகிகளிலே ஒருவனாகிக் கிடக்கிறான்... என்னால் இதைப் பொறுக்க முடியவில்லையே! நகமும் பல்லும் போன பிறகு சிங்கம் எதற்காக உயிருடன் இருக்க வேண்டும்?”

சஞ்சீவினி வித்யையைக் கவர்ந்து அந்தக் கடுநெஞ்சன், அப்பாவின் உள்ளத்தை எவ்வளவு ஆழமாகப் புண்படுத்தியிருக்கிறான்! இவ்வளவு நாள் கடந்தும் அந்தப் புண்ணிலிருந்து குருதி பெருகிக் கொண்டே இருந்தது.

அப்பாவுக்குத் தைரியமூட்டுவதற்காக, “நீங்கள் தவம் செய்து அதைப் போன்ற மற்றொரு வித்யையை எளிதில் பெறலாமே, அப்பா” என்றேன்.

“பெறுவேன்; கட்டாயம் பெறுவேன். ஒன்று அல்ல, பத்து வித்யைகளைப் பெறுவேன். ஆனால் அவற்றைப் பெறுவதற்குக் கடுமையான தவம் செய்யவேண்டும். தவத்தின்பொழுது சாதகனுடைய மனம் எந்தப் பற்றிலும் ஓட்டாமல் இருக்க வேண்டும். முந்திய என் தவத்தின் பொழுது நீ சிறுமியாக இருந்தாய். இப்போது உனக்குத் திருமண வயது வந்திருக்கிறது. என் தவம் வெற்றி பெற எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகுமோ! சிவபெருமான் தம் போக்குப்படி நடந்துகொள்கிற தெய்வம்!”

“ஆனாலும், அப்பா-!”

என்னை மேலே பேசவிடாமல் அவர் சொன்னார்: “என் திருமணத்தைப் பற்றி உங்களுக்குக் கவலை வேண்டாம் என்றுதானே நீ சொல்லப் போகிறாய்? பெற்றோரின் மனத்தை அறிய, பெற்றோர் ஆகவேண்டும். பெண்ணே! நீ சரியாகத் தவழக்கூடத் தொடங்காத பருவத்திலிருந்து நானே உன் தகப்பனும் தாயுமாக இருந்தேன். உனது குழந்தை விளையாட்டின் ஆனந்தத்தில், எனக்கு அறிவின் ஆனந்தமும் மதுவின் ஆனந்தமும் ஆகிய இரண்டும் ஒருங்கே கிடைத்தன. இந்த மூன்று ஆனந்தங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட உலகை நான் அறிந்ததில்லை. சஞ்சீவினி என்னிடம் இருந்தபொழுது, எந்த முனிவனும் தேவனும் அரசனும் எனக்கு மருமகனாக வர ஒற்றைக் காலால் சித்தமாக இருந்திருப்பான்! ஆனால், அசுரர்களுக்கு வெற்றியைத் தேடித் தரும் முயற்சியில் நான் இதுபற்றி அசட்டையாக இருந்தேன். இன்று - மகளே! தவத்தில் சிறந்தவர்களுக்கெல்லாம் அரசனாக இருந்த உன் தகப்பன் இன்று மடிப் பிச்சைக்காரன் ஆகியிருக்கிறான்! ‘என் மகளை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்’ என்று கெஞ்சி, மற்றவனுடைய காலைப் பிடிக்க வேண்டிய கதி எனக்கு நேர்ந்திருக்கிறது!”

அப்பாவிடம் எனக்கு வந்த பெருங் கோபம்! - அவரிடம் இருந்த சஞ்சீவினிதானே போயிற்று? அது

போகட்டுமே! தேவயானியின் அழகு போய்விட வில்லையே? தன் சொந்த அழகின் பலத்தினால் அவள்-!

பெற்றோர்களுக்குக் குழந்தையிடம் நிறைய நிறையப் பரிவு இருக்கலாம்; ஆனால் இந்தப் பரிவு குருட்டுப் போக்கானது. குழந்தையின் குணமும் குற்றமும் அதற்குப் புலப்படுவதில்லை; பெரும்பாலும் குணந்தான் புலப்படுவதில்லை. இல்லையென்றால் தேவயானியின் பேரழகிலே மயங்கி மூவுலகிலுள்ள எந்த ஆணும் அவளுடைய காலில் வந்து புரளுவானே என்பது அப்பாவின் கவனத்துக்கு ஏன் எட்டவில்லை?

ஆனால் இதை அப்பாவுக்குத் தெரியும்படி எப்படிச் சொல்வது? யார் சொல்வது?

நான் அவரைப் பர்ணசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றேன். சிறு குழந்தை போல அவரைப் படுக்கையில் தூங்க வைத்தேன். அவரது காலைப் பிடித்தபடி நீண்ட நேரம் அங்கே அமர்ந்திருந்தேன்.

என் இடக்கண் திடுமென்று துடித்தது. இது மிகவும் நல்ல சகுனமாமே! நான் அந்தக் கண்ணை, 'எதற்காக நீ துடிக்கிறாய்? நாளைக்கு என் வாழ்வில் அப்படி என்ன சிறப்பான நிகழ்ச்சி நடக்கப் போகிறது?' என்று கேட்டேன்.

அது ஒன்றுமே விடை கூறவில்லை. துடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

4

நாங்கள் எல்லாரும் வனத்தில் இருந்த அந்தப் பரந்த ஏரிக்கு அருகில் போய்ச் சேர்ந்தோம். மற்றப் பெண்கள் தங்கள் ஆடைகளை ஒரு வேலைக்காரியிடம் வைத்து விட்டுக் குளிப்பதற்கு இறங்கினார்கள். சர்மிஷ்டையின் ஆடைகளையும் என் ஆடைகளையும் பாதுகாக்க, மற்றொரு வேலைக்காரி முன்வந்தாள். அவள் வெறும்

அசடாக இருப்பாள் போலத் தோன்றியது. “இந்த ரத்தினத்தை எங்கிருந்தபடி கொண்டு வந்தாய்?” என்று சர்மிஷ்டையைக் கேட்டேன்.

அவள் சிரித்துக்கொண்டே, “உன்னையும் என்னையும் படைத்த பிரம்மாதான் இந்த ரத்தினத்தையும்-” என்றாள்.

அவள் பேச்சு எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. ‘என்னைப் படைத்த பிரம்மா’ என்று வேண்டுமானால் அவள் சொல்லட்டும்! அவள் தன்னுடன் என்னையும் இந்த அசட்டுப் பெண்ணின் வரிசையிலே ஏன் உட்கார வைக்க வேண்டும்? இது வெறும் பொறாமை; வேறு எதுவும் இல்லை.

“சர்மிஷ்டையின் புடைவைகளையும் என் புடைவைகளையும் வெவ்வேறாக வைத்திரு” என அந்தப் பைத்தியக் கார வேலைக்காரியிடம் எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு, நான் தண்ணீரில் இறங்கினேன். அவளிடம் எதையோ சொல்லி விட்டு என் பின்னால் சர்மிஷ்டையும் வந்தாள்.

ஏரியில் நீல வானமே விளையாட இறங்கியிருந்தது போலத் தோன்றியது. கானகத்து மரங்கள் அதற்குச் சவரி வீசின. மற்றத் தோழிகள் சிறிது தொலைவில், ஒருவர் மீது ஒருவர் தண்ணீரை வாரி இறைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆழத்தில் செல்ல அவர்கள் யாருக்கும் துணிச்சல் இல்லை. நான் சர்மிஷ்டையிடம் சிரித்துக் கொண்டே, “நீர்விளையாட்டு என்பது, குடத்து நீரினால் உடம்பை அலம்பிக்கொள்வதல்ல! நாம் இன்னும் சிறிது தொலைவில் சென்று நீச்சல் அடிக்கலாம், வா. அப்போது இந்தப் பயங்கொள்ளிப் பெண்களுக்குச் சற்றுத் துணிச்சல் வரும். அதோ, அந்தத் தாமரையின் பக்கத்தில் அன்னங்கள் இணையாக விளையாடுகின்றனவே! அவை இரண்டு சிறு வெண்முகில்கள் மிதப்பது போல இருக்கின்றன அல்லவா? அங்கே போய்த் திரும்பிக் கரைவரைக்கும் வர வேண்டும். புறப்படு, பந்தயத்தில் யார் வெல்கிறார்களோ, பார்க்கலாம்!” என்றேன்.

சர்மிஷ்டை சும்மா நகைத்தாள். நாங்கள் இருவரும் நீந்திச் சென்றோம். அவளை மிகவும் பின்னடையச் செய்வதற்காக, நான் பரபரவென்று கைகளை மாறி மாறி வீசிக்கொண்டு முன்சென்றேன். மீன் போல நீந்தினேன். நடுவே திரும்பிப் பார்த்தேன். சர்மிஷ்டை நிதானமாகத் தண்ணீரைக் கடந்துகொண்டு, ஆமை போல வந்து கொண்டிருந்தாள். இன்று அவள் சரியானபடி அவமானப் படப்போகிறாள்; இந்த நீச்சற் போட்டியில் கட்டாயம் தோற்கப் போகிறாள்! முகத்தில் கடுப்புடன் அவள் கரைக்கு வந்ததும், நான் அணிந்துள்ள பட்டாடையைக் கண்டு அப்படியே கொதிக்கப் போகிறாள்!

நீந்திக் கொண்டே நான் அந்தத் தாமரையின் அருகில் வந்தேன். சர்மிஷ்டை இன்னமும் பின்னால்தான் இருந்தாள். ஆனால் எனக்குத் திடீரென்று சோர்வு தோன்றியது. ஏனோ இவ்வளவு அவசரப்பட்டோம் என்று நினைத்தேன். சிறிது இளைப்பாற, அங்கே மிதந்தேன். திரும்பிப் பார்த்தால், சர்மிஷ்டை மிகவும் அருகில் வந்திருக்கிறாள்! நான் சடக்கென்று திரும்பி என் வலிமை முழுவதையும் திரட்டிக்கொண்டு கரைக்குப் போக நீந்தலானேன். போகும் போது சிறிது வேடிக்கை செய்யலாமென்று எண்ணி, என் அருகில் சென்ற சர்மிஷ்டையின் முகத்தில் நிறைய நிறையத் தண்ணீரை வாரி அடித்தேன்!

நான் நீந்திக் கொண்டிருந்தேன்; ஆனால் நான் வந்த வேகம் தணிந்துவிட்டது. காலும் கையும் களைத்தன. சற்று நேரம் முந்தி, இதே தண்ணீர், சிரிக்கும் குழந்தை போலத் தோற்றியது; ஆனால் இப்பொழுதே அதில் பேரலைகள் எழுந்தன. ஏன் இந்த மாறுதல் என்று எனக்குத் தெரிய வில்லை. இதிரே பார்த்தேன். வனத்தில் பெருஞ் சூறாவளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. மரத்தில் இருந்த கொடிகளை யாரோ தாறுமாறாக ஆட்டுவது போல இருந்தது. ஒரேடியடி யாக மண் மேலே பறந்து இடைவெளி முழுவதையும் மங்கலாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

நான் பயந்துவிட்டேன். இதற்குள் சர்மிஷ்டை பின்னாலிருந்து வந்து பரபரவென்று என் முன்னால் சென்றாள். நான் அவளைக் கூப்பிட்டேன்; அவள் பதிலே சொல்லவில்லை.

எனக்கு முன்னால் சர்மிஷ்டை கரைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். நான் செத்தேனா பிழைத்திருக்கிறேனா என்பதைப்பற்றி அவளுக்கு என்ன அக்கறை? அவளைச் சுற்றி ஐந்தாறு தோழிகள் குழுமியிருந்தார்கள். அவர்களிடம் பேசிக்கொண்டே அவள் வேலைக்காரியிடம் சென்றாள். திடீரென்று ஒரு மரத்தின் பின்னால் மறைந்தாள்.

கரையில் கால் பட்டதுமே நான் தலை குனிந்து கொண்டு நடந்தேன். அந்தத் தோழிகள் என்னைச் சுற்றி நின்றார்கள். “சர்மிஷ்டை பந்தயத்தில் வென்றாள்; அப்படித்தானே?” என்று அவர்கள் என்னைச் சீண்டினார்கள். அவர்களில் இருவரைத் தொலைவில் தள்ளிவிட்டு, நான் வேலைக்காரியிடம் சென்றேன். அவள் என் ஆடைகளைக் கொடுக்க முனைந்தாள். எனக்கு எரிச்சலாக வந்தது. அவை என் ஆடைகள் அல்ல! நான் அன்று உடுப்பதாக இருந்த, கசன் தந்த, அந்த அழகிய புடைவையை அவள் சர்மிஷ்டையிடம் கொடுத்திருந்தாள்!

“போடி கழுதை!” என்று நான் சொல்லிப் ‘பளீர்’ என்று அவளது கன்னத்தில் அறைந்துவிட்டு, சர்மிஷ்டை புடைவையை மாற்றிக்கொண்டிருந்த இடத்துக்குச் சென்றேன். என்னுடைய அந்த அழகிய சேலையை - இளவேனில் விழாவுக்காக நான் காப்பாற்றி வைத்திருந்த அந்த ஆடையை - அவன் அணிந்திருந்தாள்! எனக்குச் சினம் தாங்கவில்லை. அந்தப் புடைவையின் ஒரு முனையைப் பிடித்து அதை வேகமாக இழுக்க முயன்றேன்.

சர்மிஷ்டை என்னை மிகவும் கோபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு, “இது என்னடி, தேவயானி? நீ தோற்றுப்போனதனால் அந்தக் கோபத்தை என்மேல் காண்பிக்கிறாயா?

நொண்டியாக இருப்பது எப்போதும் நொண்டி தான்!” என்றாள்.

நான் சீறினேன்: “நான் நொண்டியோ முடமோ, அதை அப்புறம் பார்க்கலாம். நீ குருடியாக இருப்பதற்கு முதலில் சிகிச்சை செய்துகொள்! நீ யார் புடைவையை உடுத்திருக்கிறாய், பாரடி!”

“என் புடைவையைத்தான்!”

“கண் அவிந்தவிட்டதா என்ன உனக்கு? இது என் புடைவையடி!”

“போர் நின்றதும், இந்திராணி என் தாய்க்குப் பரிசாகக் கொடுத்த புடைவை இது. ‘உனக்காக எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்’ என்று நேற்று இரவே அம்மா என்னிடம் சொன்னாள்!”

“உன் தாய்க்கு இந்திராணியிடமிருந்து பரிசு வரலாம், அல்லது மகாகாளியிடமிருந்து வரலாம்! அதைப்பற்றி எனக்கு என்ன? இல்லாத பெருமையெல்லாம் பேசிக் கொண்டு பிறர் புடைவையை உடுத்துக்கொள்கிறாயே; பேசாமல் என் சேலையைக் கொடுத்துவிடு.”

“நான் கொடுக்க மாட்டேன்! நீ என்ன செய்து விடுவாய்?”

நான் அந்தச் சேலையை இழுத்துக்கொண்டே, “என்ன செய்துவிடுவேனா? நான் யார் என்பது தெரியுமா?” என்றேன்.

“ஓ! வெகு நன்றாகத் தெரியுமே! மகாராஜா விருஷபர்வாவை அண்டி வாழும் ஒரு பிச்சைக்காரனுடைய மகள் நீ!”

சர்மிஷ்டை, அப்பாவைப் பிச்சைக்காரன் என்று சொன்னாள். இதைவிட அவமானம் அவருக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? அவளிடம் பேசுவதா? ஒன்றுமே எனக்குத்

தெரியவில்லை; கொதிப்பினால் என்ன வாயிலிருந்து வார்த்தையே எழவில்லை.

நான் பேசாமல் இருந்ததைக் கண்டு அவளுடைய வீம்பு அதிகமாயிற்று. அவள் சொன்னாள்: “அடி பிச்சைக்காரி! நீ எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கோபித்துக் கொள்; வேண்டுமானால் தரையில் புரளு; இல்லையானால் வாழ்நாள் முழுவதும் என்னைப் பகைத்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திரு. உன் கோபத்தைப்பற்றியோ, ஆசையைப் பற்றியோ இங்கே யாருக்கு அக்கறை? என்ன இருந்தாலும் நான் ராஜகன்னிகை. நீ என் தந்தையிடம் புகலடைந்த ஒருவனுடைய மகள். அப்பா அவனை, ‘குருதேவரே, குருதேவரே’ என்று அழைக்கிறார் என்றால் அது அவருடைய பெருந்தன்மையைக் காண்பிக்கிறது. அரசவையில் என் தந்தை அரியணையில் அமர்கிறார். உன் அப்பா மான்தோலில் உட்காருகிறான். இந்த வித்தியாசத்தை இனி எப்போதுமே மறக்காதே!”

அவளது கூந்தலைத் தரதரவென்று பிடித்திழுத்துச் சென்று காட்டிலே அவளை ஏதாவது ஒரு பாழுங்கிணற்றிலே தள்ளிவிடவேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. கோபம் தாங்காமல் என் கையும் காலும் வெடவெடத்தன. மயக்கம் வந்து விழுந்துவிடுவேனோ என்று நினைத்தேன்.

எங்கள் சச்சரவு தொடங்கியதைப் பார்த்ததுமே, தோழிகள் அருகில் வந்திருந்தார்கள். நான் நடுங்குவதைக் கவனித்ததும் அவர்கள் ‘கக்கக்கே’ என்று சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்பு, காலிலிருந்து தலைவரைக்கும் எனக்கு ஒரே எரிச்சலை மூட்டியது. அவர்களுடன் சர்மிஷ்டையும் ‘சிரிக்கலானாள். அவமானம் என்னும் காட்டுத்தீ’ என் மனத்துள் பற்றியது. இப்படியே தலைநகரத்துக்கு ஓடிப் போய் அப்பாவிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி, ‘இனி இங்கே தண்ணீர் குடிப்பதற்குக்கூடத் தங்கக் கூடாது’ என்று அவரிடம் எச்சரிக்க வேண்டும் எனத் தோன்றிற்று.

நான் ஓட்டமாக ஓடினேன். “தேவயானி! நில்லடி தேவயானி! - சற்று நில்லேன்!” என்று பின்னாலிருந்து சர்மிஷ்டையின் குரல் வந்தது.

மகா மட்டமானவள், பொல்லாதவள், அகந்தையே உருவானவள்!

நான் பின்னால் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. அம்பு அடிபட்ட பெண்மான் போல, கால் போன வழியிலே காட்டில் ஓடினேன்.

5

சர்மிஷ்டை என் பின்னாலேயே ஓடி வந்தாள். அவளுடைய தோழிகளும் அவள் பின்னாலேயே ஓடி வந்தார்கள்போல் இருக்கிறது. அவர்களின் காலடி ஓசை எனக்குக் கேட்டது; ஆனால் ஒரு தடவைகூட நான் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. திமிர் பிடித்து எடுத்தெறிந்து பேசும் இந்தச் சர்மிஷ்டை என் காலில் விழுந்து கெஞ்சினாலும் இவளை மன்னிக்கப் போவதில்லை என்று முடிவு கட்டினேன்.

ஆனால் சிறிது நேரத்தில் என் வேகம் குறைந்தது. சர்மிஷ்டை இப்பொழுது என்னைப் பிடித்துவிடுவாள் என்று தோன்றியது. நீச்சலின்போது அவள் என்னைத் தோல்வியுறச் செய்தாள்; இப்போது ஓடும்போதும் நான் தோற்க வேண்டுமா? சே.சே! உயிரே போனாலும் அவள் கையில் பிடிபடக் கூடாது என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். ஆயினும் அதை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்பது தெரியவில்லை.

நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். எனக்கும் சர்மிஷ்டைக்கும் நடுவில் சிறிது தூரந்தான் இருந்தது. இனி ஓடிப் பயனில்லை. நான் இங்கும் அங்கும் பார்த்தேன். பக்கத்திலே, கொடிகளும் செடிகளும் மறைக்க, ஓர் அகலமான கிணறு தெரிந்தது. அதில் தண்ணீர் எவ்வளவு

இருந்ததோ, எனக்கு என்ன தெரியும்! நான் அந்தக் கிணற்றண்டை போய் நின்றேன். சர்மிஷ்டை என்னிடம் வந்தாள்; கெஞ்சும் முகத்துடன் என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள். நான் அவளது கையைச் சடக்கென்று உதறி எறிந்து, “நீ ராஜகன்னிகை; நான் பிச்சைக்காரன் மகள். நான் உன் வீட்டு வாசலில் பிச்சை கேட்க வர வேண்டும் இல்லையா? அப்படியிருக்க நீ ஏன் இப்பொழுது-?” என்றேன்.

“தேவயானி, நான் - நான்” என்று அவள் ஏதோ சொல்லத் தொடங்கினாள்.

பெண்மானாக இருந்த நான் பெண் புலியாக மாறினேன். உறுமலுடன் திரும்பி, அவள் உடுத்திருந்த சேலையை விரீரென்று இழுத்துக்கொண்டே, “என் புடைவையை உடுத்திக் கொண்டே நீ என்னை அவமானப் படுத்துகிறாயடி! என் தந்தையின் வலிமையினால் வாழ்ந்து கொண்டு அவரைப் பிச்சைக்காரன் என்றா சொல்லுகிறாய்? உடனே அவிழ்த்துக் கொடு என் புடைவையை!” என்றேன்.

“அட, என்னதான் இருந்தாலும்-” என்று அவள் ஏதோ சொன்னாள். ஒரேயடியாகச் சேலை அவிழ்ந்து கீழே விழுந்துவிடுமோ என்று அவள் பயந்தாள் போலும்!

நான் அதை இழுத்துக் கொண்டே, “அவிழ்த்துக் கொடு அதை! அவிழ்க்கப் போகிறாயா இல்லையா?” என்று கீச்சுக் குரலில் கூவினேன்.

அடுத்த நாலைந்து நிமிஷங்களில் நான் என்ன பேசினேனோ, என்ன செய்தேனோ, சர்மிஷ்டை என்ன பேசினாளோ, என்ன செய்தாளோ - ஒன்றுமே எனக்கு நினைவில்லை. திடீரென்று, “ஐயோ அம்மா!” என்ற வேதனைக் கூக்குரல் என் காதில் விழுந்தது. சர்மிஷ்டையின் குரலா அது? நானா அவளைக் கிணற்றில் தள்ளினேன்? சே சே! அந்தக் குரல் என்னுடையதேதான்! அந்தச் சண்டாளி என்னைக் கிணற்றிலே தள்ளிவிட்டிருந்தாள்!

நடுவில் எவ்வளவு காலம் கடந்ததோ, தெரியாது. செடியும் கொடியும் மூடிய கிணற்றிலே நான் வீழ்ந்திருக்கிறேன் - அல்ல அல்ல, சர்மிஷ்டை என்னைக் கிணற்றில் தள்ளியிருக்கிறாள் என்ற உணர்வு எனக்கு உண்டான போது, நான் தண்ணீரில் நின்றிருந்தேன். கிணறு மிகவும் ஆழமாக இருந்தது; ஆனால் அதில் இடுப்பளவு நீர்தான் இருந்தது. காட்டுக் கிணறு அது. அடர்ந்த கொடிகளும் செடிகளும் அதைப் பாதியளவு மூடியிருந்தன. உள்ளே ஏதும் தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. அந்தப் படுகிணற்றில் பலவகையான பயங்கரப் பாம்புகள் வாழுமோ என்னவோ! எதுவோ குதித்த சத்தம் கேட்டது. எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, அந்தச் சத்தம் வந்த பக்கமாக உற்றுப் பார்த்தேன். அது ஒரு சிறு தவளை!

நான் உரக்கக் கத்தினேன்: “ஐயோ! யாராவது என்னை வெளியே இழுங்கள்!” இரண்டு மூன்று தடவை கத்தினேன்; சிறிது கழித்து மீண்டும், “நான் தேவயானி; கிணற்றிலே விழுந்திருக்கிறேன்! சுக்கிராசாரியரின் மகள் தேவயானி கிணற்றில் வீழ்ந்து கிடக்கிறாள்!” என்று கூவினேன். நம்பிக்கையுடன் மேலே பார்த்தேன்.

யாரும் கிணற்றின் பக்கம் தலைகாட்டவில்லை; குனிந்து பார்க்கவும் இல்லை. என்னைக் கிணற்றிலே தள்ளிய சர்மிஷ்டை தோழிகளுடன் தலைநகரத்துக்குப் போய்விட்டாள்போல் இருக்கிறது! அவளுக்குத்தான் என்ன கல்நெஞ்சம்! மற்றப் பெண்களுக்காவது கொஞ்சம் மனிதத் தன்மை இருக்க வேண்டாமா? கிணற்றில் விழுந்த தம் தோழி உயிருடன் இருக்கிறாளா, இல்லையா என்பதைக் கூடப் பார்க்காமல் அவர்கள் நடந்துவிட்டார்களே!

என் உள்ளம் கொதித்தது. ஆனால் நிற்பதற்குக் குத்துக்கல்கூட இல்லாமலிருந்த அந்தக் கிணற்றில் சில்லென்ற தண்ணீரில் என் உடல் குளிரில் நடுங்கியது. மனத்தில் ஒரு புறம் பழிவாங்கும் எண்ணம் நெருப்பாக எரிந்தது. மறு புறம் அச்ச இருள் கவிந்தது.

நான் மீண்டும் மீண்டும் கூவினேன். ஆனால் மனிதப் பூண்டே இல்லாத காட்டில் என் கூக்குரலை யார் கேட்கப் போகிறார்கள்? நான் இப்படியே குளிரில் நடுங்கி நடுங்கிச் சிறிது நேரத்தில் உணர்விழந்து தண்ணீரில் மூழ்கிச் சாகப் போகிறேன் என்று எனக்குத் தோன்றியது. இப்படி எண்ணியதுமே, சிறுகுழந்தை போல நான் விக்கி விக்கி அழலானேன்.

“உள்ளே யார் இருப்பது?” என்ற சொல் நடுவிலே என் காதில் விழுந்தது.

திமிர் பிடித்த அந்தக் கொடிய சர்மிஷ்டை கிறுக்குத் தனம் செய்யத்தான் மறுபடியும் வந்திருப்பாள்! நான் திடீரென்று அழுகையை நிறுத்தினேன். ஆனால் அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

கிணற்றங்கரையில் நின்று, கிணற்றின் மேற்புறத்தில் இருந்த கொடிகளைக் கையால் தொலைவில் விலக்கிய வண்ணம் உள்ளே குனிந்து யாரோ கேட்டார்கள்: “யார் இருப்பது உள்ளே?”

அது ஆண்குரல். அப்பாவின் குரலா? இல்லையே! அரசர் விருஷபர்வாவின் குரலா? ஊகும்! நிச்சயமாக அது ஆண்குரல். ஆனால் அது எனக்குத் தெரிந்த குரலாக இல்லை. நான் உள்ளிருந்தே, “பேசுவது யார்?” என்று கேட்டேன்.

“யயாதி!”

நான் கனவு காண்கிறேனா என்ன? மிகுந்த ஆவலுடன், “அத்தினபுரத்து மகாராஜா யயாதியா?” என்று கேட்டேன்.

“ஆம், அத்தினபுரத்து அரசன் யயாதி தான். வேட்டையாடும் ஆவலில் இந்தக் காட்டில் வெகு தொலைவு வந்துவிட்டேன். தாகம் எடுத்ததனால், ரதத்தைச் சற்றுத் தள்ளி நிறுத்தி, நான் தண்ணீர் தேடலானேன். என் சாரதி வேறு பக்கமாகப் போயிருக்கிறான். தொலைவிலிருந்து ஏதோ கிணறு போலத் தெரிந்ததனால் இங்கே வந்தேன். அது போகட்டும்; நீங்கள் யார்?”

“நீங்கள் அல்ல; நீ!”

“அப்படியென்றால்?”

“அதை அப்புறம் சொல்கிறேன். மகாராஜா முதலில் என்னை மேலே வரச் செய்ய வேண்டும். நான் குளிரில் நடுங்குகிறேன். ஆனால் இந்தக் கிணற்றில் நீங்கள் எப்படி இறங்குவீர்கள்?”

மேலிருந்து முதலில் சிரிக்கும் குரலும், அதை அடுத்து இனிய சொற்களும் வந்தன: “யயாதி சிறுவயதிலே வில்வித்தை கற்றவனாக்கும்! அதிலுள்ள வேடிக்கைகளும் அவனுக்குத் தெரியும்!”

வேத மந்திரத்தைப் போல ஏதோ சொற்கள் எனக்குக் கேட்டன. பிறகு, தண்ணீரில் ஏதோ விழுந்தது போலத் தோன்றியது. பரபரவென்று அலைகள் எழும்பின. அடுத்த கணமே, ஒரு தாமரை மலரில் நான் நிற்பதாகத் தோன்றியது. சஞ்சீவினி வித்யையைப் போலவே தநுர் வித்யையில் இது ஓர் அற்புதம்! மேலே வரும்போது பார்த்தேன்; அம்பு களாலேயே தாமரை போன்ற ஒரு தொட்டில் அமைந்திருந்தது. அதில் நின்றபடியே நான் மேலே வந்து கொண்டிருந்தேன்!

அந்தத் தாமரை, கிணற்றின் முனைக்கு வந்து நின்றது. எதிரே இருந்த அரசர் யயாதியை உற்றுப் பார்த்தேன். கசனுக்குப் பிறகு இவ்வளவு அழகிய ஆண் மகனை நான் கண்டதில்லை. அரச ஆடைகள், அவருடைய கம்பீரமான உடலுக்கு அழகைத் தந்தன. ஆண்களின் கழுத்துக்கு

ருத்திராட்ச மாலையைவிட ரத்தினமாலை தான் அதிகப் பொருத்தமாக இருக்கிறது என்று எனக்குத் தோன்றியது.

அரசர் என்னைக் கண்கொட்டாமல் பார்ப்பதைக் கவனித்ததுமே எனக்கு வெட்கமாகப் போயிற்று. தலை குனிந்து, தரையை நோக்கினேன். என் ஈரச் சேலை உடம்பில் ஒரேயடியாக ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. என்னை அறியாமலே அது என் எழிலுக்கு எழில் ஊட்டியது. சர்மிஷ்டை என்னைக் கிணற்றில் பிடித்துத் தள்ளி எனக்கு எவ்வளவு பெரிய உதவி செய்துவிட்டாள்! நான் அப்படி ஈரத்துணியுடன் இல்லாமல் இருந்திருந்தால், இவ்வளவு பெரிய வீரரும் செல்வச் சிறப்புடையவருமான அரசரின் கண்ணுக்கு, பார்த்த முதற் கணத்திலேயே, இனியவளாகத் தோன்றியிருப்பேனா, அல்லது-?

நான் தரையைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றிருந்தேன். அரசர் புன்னகையுடன், “இந்த அப்ஸரப் பெண்ணின் பெயரை நான் அறிந்துகொள்ளலாமா?” என்று கேட்டார்.

“நான் அப்ஸரப் பெண் அல்ல!”

“பின்னே? மண்ணுலகில் இவ்வளவு அழகிய பெண்-”

என் அழகு அரசரின் உள்ளத்தை வென்றது. அழகு என்னும் அந்தத் தராசில் இன்னமும் எடையைக் கூட்ட வேண்டியிருந்தது. நான் சிறிது தலை நிமிர்ந்து, அரசர் மீது ஒரு கடைக்கண்ணை வீசி, மீண்டும் தரையைப் பார்த்த வண்ணம், “நான் சுக்கிராசாரியர் மகள் தேவயானி” என்றேன்.

“சுக்கிராசாரியரா? அசுர குருவான சுக்கிராசாரியரின் மகளா?”

“ஆமாம்.”

“நான் உங்களுக்கு-!”

“ஊகும், உனக்கு...!”

அரசர் சிரித்து, “நான் இன்று சுக்கிராசாரியருக்குச் சிறிது அளவு உதவ முடிந்தது என் பாக்கியம். நான் வேட்டையாட எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி அனைத்தும் நிறைவேறியது” என்றார்.

“ஆனால் நான் உங்களுக்கு இன்னமும் சிறிது சிரமம் கொடுக்கப் போகிறேன்!”

“அதை நான் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்வேன்.”

“நான் வெளியே எப்படி வருவது?”

“அப்படியென்றால்?”

“எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. வெளியே வரும் போது கால் தவறி நான் மீண்டும் கிணற்றில் விழுந்து விட்டால்?”

“நான் உன்னை மறுபடியும் மேலே இழுத்த விடுவேன்!”

“அப்படியானால் நான் மறுபடி விழுவேன்!”

“அப்போது நான் உன்னை மறுபடி மேலே இழுத்த விடுவேன்!”

நாங்கள் இருவருமே நகைத்தோம். சிரித்தபடியே நான் மெல்ல மெல்லத் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தேன். அரசர் சேலையினால் பின்னும் அழகாகத் தோற்றிய என் மேனியிலே அவர் கண்கள் பதிந்திருந்தன.

நான் மெதுவாக வலக் கையை நீட்டினேன். அரசர் தமது வலக் கையால் அதைப் பிடித்துக் கொண்டார். நான் வெளியே கரைக்கு வந்தேன். அவர் என் கையை விடலானார். நான் கால் நகத்தினால் தரையைக் கீறிக் கொண்டே, “இனி என் கையை நீங்கள் இப்படி விட முடியாது. நீங்கள் என் கைமேல் உங்கள் கையை வைத்துப் பாணிக்கிரகணம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்!” என்றேன்.

அவர் திடுக்கிட்டுச் சொன்னார்: “அது எப்படி முடியும்? நீ அந்தணர் குலத்து மகள்; நான் கூத்திரிய குலத்து அரசகுமாரன்! இத்தகைய திருமணம்-!”

“இப்படி எத்தனையோ திருமணங்கள் முன்பு நடந்திருக்கின்றன, அரசே! லோபாமுத்திரையையே உதாரணமாகக் கொள்ளலாமே!”

“சே சே!”

நான் புன்னகை பூத்துச் சொன்னேன்: “அரசே, நான் உங்கள் அரசியாக வேண்டும் என்பது விதியே விரும்பி வகுத்த செயல். இல்லையென்றால் இன்று இந்தக் காட்டுக்கு நீங்கள் எதற்காக வந்திருக்கப் போகிறீர்கள்? அதிலும் குறிப்பாக இந்தக் கிணற்றையே நாடி வரக் காரணம் என்ன? முற்பிறவிகளிலிருந்து தொடர்ந்து வரும் உறவு இல்லாமலா இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன?”

“ஆனால், அழகியே-!”

“ஆனாலும் இல்லை, கீனாலும் இல்லை! அரசே, உங்களைத் தரிசித்த கணத்திலேயே என் உள்ளத்தை உங்கள் காலடியில் அர்ப்பித்துவிட்டேன். நீங்கள் அதை ஏற்றுக்கொண்டாலும் சரி, இகழ்ந்து மறுத்தாலும் சரி. நீங்கள் என்னை உங்களுக்கு உரியவள் என்று ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றால், இமயமலையில் ஏதாவது ஒரு துகைக்குள்ளே சென்று, அங்கே உங்கள் பெயரை ஜபித்துக் கொண்டு மீதி ஆயுளைக் கழிப்பேன். எந்த ஆடவனையும் கனவில்கூடத் தொடாத கன்னிகையான நான் வெறுமே ஒரு கணப்பொழுதுக்காக ஓர் ஆடவனுடைய கையிலே என் கையைப் பிடித்துக் கொள்ளக் கொடுப்பேனா?”

“ஆயினும், தேவயானி, உன் தந்தை மூவுலகும் வணங்கும் பெருமுனிவர்; அவருக்கு இது பிடிக்கா விட்டால்-?”

“அந்தக் கவலை உங்களுக்கு-?” பேசிக்கொண்டே யிருக்கையில் ஞாபகம் வரவே நான் நடுவில் நிறுத்தி,

“என்ன பைத்தியக்காரி நான்! நீங்கள் தாகத்துடன் இருந்ததை நான் மறந்தே போனேனே! அக்கம்பக்கத்தில் எங்காவது நல்ல தண்ணீர் -” என்றேன்.

என்னை ஆசையுடன் பார்த்துக்கொண்டே அவர் சொன்னார்: “உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க, என் பசி தாகம் எல்லாவற்றையும் மறந்தே போனேன்! அழகிய பெண்மானை நான் வேட்டையாட வந்தேன். ஆனால் அதற்கு நேர்மாறாக நடந்தது; அவள்தான் என்னை வேட்டையாடியிருக்கிறாள்!”

நான் நகைத்தேன், நாணினேன். குனிந்து பார்த்து எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டேன்: ‘முனிவராக இருக்கும் அப்பா, வெறுமே தவம் செய்வதற்குத்தான் ஏற்றவர்! உலகம் எதனால் நடக்கிறது என்பது அவருக்கு எங்கிருந்து தெரியப்போகிறது? நேற்று இரவு அப்பா என் திருமணத்தைப் பற்றி எவ்வளவு கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்? இப்பொழுது நான் தேவயானியாக அல்ல, அத்தினபுரத்து மகாராணியாக அவர் காலில் விழும்போது, அவருடைய முகம் எவ்வளவு மலர்ந்திருக்கும்! - அடடா, கபடநாடகம் நடத்த அந்தக் கசனும் இன்று இங்கே இருந்திருக்க வேண்டும். அவன்மீது நான் இப்படிப் பழிவாங்கியதைக் கண்டால், அவன் எப்படி எரிந்து விழுந்திருப்பான்! உண்மையிலே, பழி வாங்குவதிலுங்கூட எவ்வளவு அழகு இருக்கிறது!’

7

ரதத்தில் அமர்ந்து நகரத்துக்குச் சென்று, அப்பாவிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்ல வேண்டும் என்று யயாதி கூறினார்; ஆனால், இன்னமும் அரசன் மகளாகச் சர்மிஷ்டை உலாவுகிற அந்த இடத்தில் காலடி எடுத்து வைக்க எனக்கு விருப்பமில்லை! மன்னிக்க முடியாத அளவுக்கு அப்பாவை அவமானப்படுத்தியிருந்தாள். பெரு முனிவரைப் பிச்சைக்

காரன் என அவள் இகழ்ந்தாளே, நான் பிச்சைக்காரன் பெண்ணல்ல, அத்தினபுரத்து மகாராணி என்று அவளிடம் சொல்ல வேண்டும் என்பது என் ஆவல். ஆனால், இதனால்மட்டும் அவளைப் பழி வாங்கியதாக ஆகிவிடுமா என்ன?

அவள் செய்த குற்றம் மிகப் பெரியது. குற்றம் பெரிது என்றால் தண்டனையும் பெரிதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். சர்மிஷ்டை வாழ்நாள் முழுவதும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளும்படியாகத் தண்டனை விதித்தாலன்றி நகரிலே கால் வைக்கக்கூடாது என்று முடிவு செய்தேன். அரசர் யயாதியின் சாரதியிடம் செய்தி சொல்லியனுப்பி, அப்பாவை இங்கே கூப்பிட்டு...!

அந்தச் செய்தியை நான் சாரதியிடம் சொல்ல வேண்டிய சந்தர்ப்பமே வரவில்லை. சொல்லி வைத்தாற் போல அதே கணத்தில், புழுதியைக் கிளப்பிக்கொண்டு ஒரு ரதம் வேகமாக வந்தது. எங்களுக்குச் சிறிது தொலைவில் அது நின்றது. அந்த ரதத்திலிருந்து அப்பாவும் விருஷபர்வாவும் இறங்கினார்கள்.

நெடுநாள் கழித்துப் பார்க்கும் தாயை அணைத்துக் கொள்ளக் குழந்தை ஓடுமே, அதுபோல அப்பா அவசர அவசரமாக முன் வந்தார். அவர் என்னை அன்புடன் அணைத்துக்கொண்டு, என் முதுகைத் தட்டிக்கொடுத்தார். நான் பெருமிதத்துடனும் பெருமகிழ்ச்சியுடனும் கண்ணை மூடிக்கொண்டேன். நடுவில் என் கன்னத்தில் ஏதோ பனித்திருப்பது போலத் தோன்றியது. நான் மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன். அப்பாவின் கண்ணில் நீர் துளும்பியிருந்தது. தவத்தில் வல்லவரான சுக்கிராசாரியர் தம் அருமைப் பெண் நல்லபடி திரும்பி வந்திருப்பது கண்டு, தம்மையே மறந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தார். அரசர் யயாதி இந்தக் காட்சியை வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். 'எவ்வளவு பெரிய பாக்கியவதி நான்!' என்று அந்தக் கணத்திலே நினைத்தேன்.

அப்பா மிகவும் சிரமப்பட்டு விக்கலை அடக்கிக் கொண்டே, “தேவா!” என்றார்.

நான் கண்ணைச் சுழற்றி மேலே பார்த்தபடி மெதுவாக, “ஊகும், தேவி!” என்றேன்.

அப்பா மங்கலாகச் சிரித்தார். பிறகு, “தேவி!” என்றார்.

நான் அவரிடமிருந்து விலகியவண்ணம், “தேவி இனி உங்களுடையவளாக இல்லை, அப்பா!” என்றேன்.

“பின்னே?”

அரசர் யயாதியை நான் நாணத்துடன் கருத்துப் பொதிந்த கடைக்கண்ணால் பார்த்தேன். உடனே தலை குனிந்து நின்றேன்.

யயாதி முன் வந்து அப்பாவை வணங்கினார். அவர் யார், இங்கே சரியான சமயத்துக்கு எப்படி வந்தார், அவர் வந்ததனால் என் உயிர் எப்படித் தப்பியது என்பதையெல்லாம் அவரது உதவியுடன் நான் அப்பாவிடம் சொன்னேன். அதைக் கேட்டு அப்பா எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி கொண்டார். எங்கள் இருவருக்கும் மனப் பூர்வமாக ஆசி கூறி, அவர் விருஷபர்வாவை நோக்கிச் சொன்னார்: “சில சமயங்களில் பாக்கியங்கூட விபத்தின் உருவம் கொண்டு வருகிறது. இன்றைய இந்த மங்கல நிகழ்ச்சியும் அது போன்றதுதான். அரசனே, இவளுடைய திருமணத்துக்கு ஏற்ற ஏற்பாடுகள் செய். நகரம் முழுவதையும் அலங்கரிக்கச் சொல். அசுரர்களுக்கு இது மிகவும் ஆனந்தமான நாள்! இவளைப் புக்ககத்துக்கு அனுப்பிவிட்டால் இந்தச் சுக்கிரன் புதிய தவம் செய்ய விடுதலை பெறுவான். இடைக்காலத்தில் உங்களிடம் கோபித்துக் கொண்டிருந்த விதி இப்போது மீண்டும் மகிழ்வு பெற்றிருப்பதாகத் தெரிகிறது. புறப்படுங்கள், மகாராஜா யயாதி; இந்த ரதத்தில் அமர்ந்து நகரத்துக்குப் புறப்படுங்கள்... தேவி, நீயும் வா.”

நின்ற இடத்திலிருந்து நான் அசையவில்லை; வாயைத் திறந்து பேசவும் இல்லை.

விருஷபர்வா முன்னால் வந்து என்னிடம், “நடந்தது எல்லாவற்றையும் மறந்து-” என்றார்.

நான் எரிச்சலுடன் சொன்னேன்: “புண்படுத்துகிறவர்தம் செயலை மறந்துவிடுவது எளிது; ஆனால் எவருடைய உள்ளம் புண்பட்டு இருக்கிறதோ, அவர் அதை மறக்கவே முடியாது! உயிர் போவது போன்ற வேதனையில் அவர் துடிதுடித்துக் கொண்டே இருப்பார். உங்கள் மகள் இன்று என்னைக் கிணற்றிலே தள்ளி என் உயிரைப் பறிக்க முயன்றாள். அதையுங்கூட ஒரு வேளை நான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியும். ஆனால் அவள் என் தகப்பனாரைப் பற்றி இல்லாததும் பொல்லாததுமாகச் சொன்னதை - நெஞ்சத்தைப் பிளக்கும்படியாக அவள் பேசினதை-!”

அப்பா கடுமையான குரலில், “என்ன சொன்னாள் சர்மிஷ்டை?” என்று கேட்டார்.

நான் சொன்னேன்: “அதை எப்படி அப்பா உங்களிடம் கூறுவது? அவள் என்னைக் கிள்ளுக்கீரையாக மதித்துக் கண்டபடி பேசினாள்: ‘நான் ராஜகன்னிகை; நீ பிச்சைக்காரனுடைய பெண்! உன் தகப்பன் என் தந்தையாரின் அரசவையில் ஒரு யாசகனாகவும், புகழ் பாடுகிற வனாகவும் நிற்கிறான்; என் தந்தையின் முன்னால் கைகூப்பிக் கொண்டு தட்சிணை வாங்குகிறான்’ என்றெல்லாம்...”

விருஷபர்வா முன்னால் வந்து கெஞ்சும் குரலில், “குருகன்னிகையே! சர்மிஷ்டையும் உன்னைப் போலவே இன்னமும் சிறு பெண்தான். ஒரு புடைவைக்காக உங்களுக்குள்ளே எப்படிச் சச்சரவு தொடங்கியது என்பதை அவள் சற்று நேரம் முன்புதான் என்னிடம் சொன்னாள். சிறுவயதினருக்கு இன்னது செய்தால் இன்னது ஆகும் என்ற அறிவு இருப்பதில்லை; அடக்கம் இருப்பதில்லை. பேச்சின் மேல் பேச்சு வளருகிறது-” என்றார்.

“அவள் என்னைக் கிணற்றில் தள்ளினாளே, அதுகூடக் குற்றமில்லையா?”

“குற்றமில்லை என்று யார் சொல்வார்கள்? கோபத்திலே கண் தெரிவதில்லை. சர்மிஷ்டை செய்த குற்றத்துக்காக நான் உன்னிடம் பணிந்து மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்.”

“அப்பாவைப் போன்ற பிச்சைக்காரர்கள் அல்லவா பணிய வேண்டும்? அரசரான நீங்கள் பணிவதாவது! அப்பாவுக்குத் தேவை இருந்தால் அவர் நகரத்துக்குத் திரும்பிப் போகட்டும். அவரையும் என்னையும் இவ்வளவு அவமானப்படுத்திய அந்த இடத்திலே இனி நான் கால் வைக்கக்கூட விரும்ப மாட்டேன்!” என்றேன். மன்னரான யயாதியின் பக்கம் திரும்பி மேலும் சொன்னேன்: “புறப்படுங்கள், அரசே; இனி இங்கே ஒரு கணமும் நாம் இருக்க முடியாது. பிறந்தகத்தை விட்டுப் புக்ககத்துக்குச் செல்லும் போது பெண்ணின் கண்களில் நீர் வற்றாது என்று நான் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். ஆனால் எனக்குமட்டும் இந்த இடத்தை விட்டுச் செல்வது பேரானந்தமாக இருக்கிறது. என் உயிரைப் பறிக்க முயற்சி நடந்த இடத்திலே, மூவுலகிலும் பெருந்தவமலை என்று பெரும் புகழ் பெற்ற என் தந்தையைப் பிச்சைக்காரன் என்று கூறி ஒரு சிறு பெண் பணச் செருக்கினால் அவமதித்த இடத்திலே, நான் தண்ணீர் குடிக்கக்கூட இனித் தங்க மாட்டேன்!”

அப்பா இவ்வளவு நேரம் அமைதியாக இருந்தார். அவர் சொன்னார்: “அரசே, நானுங்கூடத்தான்! தவம் செய்பவனுக்கு இந்த இமயமலையிலே ஆயிரக்கணக்கான குகைகள் திறந்தபடி கிடக்கின்றன. அவனுக்கு உன் ராஜ்யந்தான் தேவை என்பது இல்லை. எவனுடைய உயிரின் பலத்தைக் கொண்டு இன்றுவரைக்கும் அசுரர்களான நீங்கள் மதிப்புடன் வாழ்ந்தீர்களோ, எவனுடைய தவத்தின் வலிமையைக் கொண்டு மீண்டும் தலை தூக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் நீங்கள் நடமாடுகிறீர்

களோ, அவனை அவமதிப்பதும், அவனுடைய மகளின் உயிரைப் பறிக்க முயல்வதும்-!”

விருஷபர்வா இடைமறித்து, “குருதேவரே, தேவயானி எதையோ தவறாக நினைத்துக் கொண்டு-” என்று இழுத்தார்.

அப்பா கர்ஜித்தார்: “இதோ, நான் போகிறேன்! நீதியையும் அநீதியையும் ஆராய்ந்து முடிவு கட்டுவதற்கு எனக்குப் பொழுது இல்லை!”

விருஷபர்வா மண்டியிட்டு, அப்பாவின் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு சொன்னார்: “தாயைப் போன்ற பரிவுள்ள எங்கள் குருதேவரான நீங்கள் இப்படி எங்களைப் புறக்கணித்தால், கடலில் வீழ்ந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது தவிர எங்களுக்கு வேறு என்ன கதி இருக்கிறது. சர்மிஷ்டை மிகவும் கடுமையான குற்றம் செய்திருக்கிறாள். குருதேவர் அவளுக்கு என்ன தண்டனை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம். நான் வாய் திறவாமல் அந்தத் தண்டனையை நிறைவேற்றுவேன். இந்தக் கணத்திலே நான் அவளை இங்கே வருவித்து, தங்கள் காலிலும் குருகன்னிகையின் காலிலும் நூறு தடவை விழச் சொல்கிறேன்; இருவரிடமும் மன்னிப்புக் கேட்கும்படி அவளுக்கு உத்தரவிடுகிறேன். இது லேசான தண்டனை என்று தோன்றுமானால், அவளை இந்தக் கணமே அசுரர்களின் ராஜ்யத்துக்கு வெளியே துரத்திவிடுகிறேன்!”

“அவள் தேவயானிக்கு மன்னிக்க முடியாத குற்றம் இழைத்திருக்கிறாள். இவள் என்ன தண்டனை கொடுத்தாலும் அதை உடனே அநுபவிக்கச் சர்மிஷ்டை தயாராக இருப்பாள் என்றால்தான் நான் மீண்டும் நகரத்தில் கால் வைப்பேன்.”

விருஷபர்வா என் பக்கம் திரும்பி, “குருகன்னிகையே, நீ சொல்லும் தண்டனையை-” என்றார்.

நான் இடைமறித்து, “அரசே, தம்மால் நிறைவேற்ற முடியும் வாக்கைத்தான் மாந்தர் கொடுக்க வேண்டும். நான்

தண்டனையைச் சொல்லி, அதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளா விட்டால்?" என்றேன்.

“என்ன இருந்தாலும் நீ ‘சமா’வின் தோழி. சிறு வயதிலிருந்து நீங்கள் இருவரும் ஒன்றாக வளர்ந்தவர்கள். நீ அவளுக்குப் பொல்லாத தண்டனையை எப்படிக் கொடுப்பாய்? குருதேவரின் காலைத் தொட்டுச் சபதம் செய்து நான் வாக்குக் கொடுக்கிறேன்; சர்மிஷ்டைக்கு நீ என்ன தண்டனை கொடுத்தாலும் நான் அதை மிகவும் ஆனந்தத்துடன்-!”

‘நான் ராஜகன்னிகை; நீ பிச்சைக்காரன் மகள்’ என்று சர்மிஷ்டை திமிருடன் சொன்ன சொல் இன்னமும் என் காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. கர்வம் பிடித்த இந்தப் பெண்ணுக்கு, நன்றாக மட்டம் தட்டும்படியான தண்டனையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று என் மனம் ஓயாமல் முணுமுணுத்தது. தான் ராஜகன்னிகை என்ற மிதப்பினால்தானே அவள் பெருமைப்பட்டுக் கொள் கிறாள்? தன் செல்வச் செருக்கினால்தானே அவள், இப்படி வறுமையுற்றவர்களை எடுத்தெறிந்து பேசிப் பரிகசிக் கிறாள்? நல்லது; அந்தப் பெருமை குலையும் படியாகவும் அந்தச் செருக்கு அழியும்படியாகவும் அவளுக்குச் சரியான தண்டனை-!

நான் சொல்லிவிட்டேன்: “சர்மிஷ்டை எனக்குப் பணிப்பெண் ஆகவேண்டும்!”

“பணிப்பெண்ணா-?” முகம் கறுத்துப்போன அரசர் விருஷபர்வாவின் வாயினின்று மிகவும் சிரமத்துடன் இந்தக் கேள்விதான் எழுந்தது.

அது என் வெற்றி. நான் உரத்த குரலில் பேசினேன்: “ஆமாம். சர்மிஷ்டை எனக்குப் பணிப்பெண் ஆக வேண்டும்! பணிப்பெண் என்ற முறையில் வாழ்நாள் முழுவதும் எனக்குப் பணிவிடை செய்ய, இந்தக் கணமே என்னுடன் அத்தினபுரத்துக்குப் புறப்பட்டு வர வேண்டும்!”

சர்மிஷ்டை

1

மணி அடித்தது. இரண்டு மணிநேரத்தில் ஒரு மணி நேரம் முடிந்தது! ஒரு மணிநேரமே மிஞ்சியிருக்கிறது. ஒரு மணிக்குள் - இவ்வளவு குறைந்த நேரத்தில் - என் வாழ்வைப்பற்றிய முடிவை நான் தீர்மானிக்க வேண்டியிருந்தது! தேவயானிக்குப் பணிப்பெண் ஆவதா, அல்லது-?

அப்பாவின் கடிதம் இதிரே கிடக்கிறது. தம் செல்வமகளுக்கு அவர் முதல்முதலில் எழுதிய கடிதம் இது. அவருடைய 'சமா' இன்று வரையில் அவரை விட்டு எங்கும் தொலைவில் சென்றதே இல்லை. எனவே, அவளுக்குக் கடிதம் எழுதும் சந்தர்ப்பம் ஏன் வரப் போகிறது? இன்று அது வந்தது-இப்படிக் கோணலான முறையிலே வந்தது! அந்த அரண்மனையில் அப்பா; இந்த அரண்மனையில் சர்மிஷ்டை. நாங்கள் இருவரும் இவ்வளவு அருகில் இருந்தும் அவர் எனக்குக் கடிதம் எழுத வேண்டிய தருணம் வந்தது; முற்பிறவியின் எதிரி போல, சமயம் பார்த்து இந்தத் தருணம் வந்தது.

இன்று - வசந்த விழாவின் முதல் நாள் -

இன்று அருணோதயம் ஆனபோது, என் சிறுவயதில் நடந்தது போலவே அரண்மனை ஜன்னலிலிருந்து அருணன் என்மீது குங்குமச் செம்மையை வாரி வீசினான். நான்

படுக்கையிலிருந்து அந்தக் காட்சியை ஆனந்தமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நடுவில் எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். அந்த அருணன், திருமணத்திலே எழும் தூய ஹோமத் தீயைப் போல எனக்குத் தோற்றினான். முதல் நாள் இரவு தூங்கச் சென்றபோது அம்மா என்னைப் பரிகாசம் செய்தது அப்போது நினைவுக்கு வந்தது. அவள் என்னிடம் பரிவுடன், “சமா, இந்தப் போர் நின்றது நல்லதாயிற்று. இனி ஒரு நல்ல அரசனாகப் பார்த்து - அத்தினபுரத்து யயாதி பெரிய வீரனாம், குணமுள்ளவனாம். சிறுவயதிலேயே அவன் அசுவமேதக் குதிரையுடன் சென்று திக்விஜயம் செய்தவன். கண்ணுக்கு அழகன் என்று சொல்கிறார்கள். என்னுடைய இந்த மென்மையான மலருக்கு ஏற்றவன்!” என்றாள். அவளுடைய இந்தப் பேச்சைக் கேட்டு, “இச்! இதெல்லாம் என்ன அம்மா?” என்று கூறி, நான் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டேன் என்றாலும், இரவு முழுவதும் இனிய கனவுகளில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த ஊஞ்சல் வீச்சிலே ஒன்று, என்னை அரசர் யயாதிக்குப் பட்டமகிஷியாக்கி அத்தினபுரத்திலே கொண்டு விட்டிருந்தது!

அருணோதயத்தின்போது நான் விழித்த வேளையிலும், இந்தக் கனவின் வெறி என் கண்ணிலிருந்து இறங்க வில்லை.

ஆனால் வாழ்க்கை எவ்வளவு பயங்கரமானது; எவ்வளவு மாறுபாடுகள் நிறைந்தது; உண்மை, கனவைவிட எவ்வளவு கடுமையானது! இன்று காலையில் கிழக்கில் உதித்த கதிரவன் மேற்கே சாயக்கூட இல்லை; இதற்குள் நான் அத்தினபுரத்துக்குப் புறப்பட வேண்டிய தருணம் வந்திருக்கிறது! அதே அரசர் யயாதியின் அரண்மனைக்கு - ஆனால் அவருடைய ராணியாக அல்ல; அவருடைய மகாராணியின் பணிப்பெண்ணாக!

காலையில் நீர் விளையாட்டின்போது என் வாயிலிருந்து வேண்டாத சொற்களெல்லாம் வெளிப்போந்தன. அப்படி நடந்திருக்க வேண்டியதில்லை. தேவயானிக்குச் சுருக்கென்று தைக்கும்படி நான் வெடுக்கென்று பேசினேன். அப்படிப் பேசியிருக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால், நான்தான் என்ன செய்ய முடியும்? மனமோ, நாக்கோ எதுவுமே என் வசத்தில் இல்லை. சிறுவயதிலிருந்து நான் பார்க்கிறேன்: சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோதெல்லாம் தேவயானி என்னை இறக்கிப் பேசாமல் இருக்கவே மாட்டாள். அவள் முனிவருக்கு மகளாகப் பிறந்தாள், என்னைப் போல அரசன் மகளாக இல்லை என்றால் அது என் குற்றமா? ஆனால், அடிக்கடி எடுத்ததற்கெல்லாம் அவள் எப்போதுமே, 'தேவயானி சர்மிஷ்டையைவிட உயர்ந்தவள்' என்று நிரூபிக்க என்ன என்னவோ ஆட்டங்கள் ஆடிவந்தாள்.

எங்கள் இருவருக்கும் அப்போது மூன்று, நான்கு வயது இருக்கலாம். பணிப்பெண்கள் எங்களைப் படகில் விளையாட அழைத்துச் சென்றார்கள். தேவயானி வளைந்து தண்ணீரைப் பார்த்தாள். பிறகு கை கொட்டிக் கொண்டே, "அடி சமா, இதோ பார். யாரோ அழகான பெண் என்னை விளையாடக் கூப்பிடுகிறாளே!" என்றாள். நான் வளைந்து தண்ணீரைப் பார்த்தேன். என்னையும், என்னைப் போன்ற ஒரு பெண் சிரித்துக் கூப்பிட்டாள். "இதோ பார், என்னையும் ஓர் அழகுப் பெண் கூப்பிடுகிறாள்!" என்று சொன்னேன். தேவயானி மூக்கைக் கோணிக்கொண்டு, "ஊகும்! உன் பெண் மகா அசிங்கம்; என் பெண்தான் அழகு!" என்று கத்தினாள்.

எங்கள் இருவருக்கும் பத்து வயது ஆயிற்று. வசந்த விழாவில் ஒரு நாடகத்தில், ஆசிரியர் எங்கள் இருவருக்கும்

பங்கு கொடுத்திருந்தார். அந்த நாடகத்தில் அவர் என்னை வனராணி ஆக்கியிருந்தார்; அவளைப் புஷ்பராணி ஆக்கியிருந்தார். தேவயானி பார்ப்பதற்கு அழகி, நன்றாக நடிப்பாள் என்பதனால் அவளைப் புஷ்பராணி ஆக்கியிருந்தார். முதலில் வெறும் மொட்டு, பிறகு பாதி அலர்ந்த அரும்பு, பிறகு நன்றாகப் பூத்த மலர் - இப்படி மூன்று ஆடல்களை அவர் அவளுக்குக் கொடுத்திருந்தார். வனராணிக்கு ஆடல் இல்லை. எனக்கு ஆடவே தெரியாது. ஆனால், புஷ்பராணி வனராணியைவிட மதிப்பில் குறைந்தவள் என்ற எண்ணத்தில், தேவயானி தான் வனராணி ஆகவேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தாள். கடைசியில் ஆசிரியர் அந்த வனராணிக்கு ஆடல்கள் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. புஷ்பராணியின் அந்த ஆடல்களை நிறைவேற்ற எனக்குத் திறமை இல்லை. எனவே, அவளுடைய பிடிவாதத்தினால் நாடகம் முழுவதும் விரசமாக முடிந்தது.

எங்களுக்குப் பதினாறு வயது ஆயிற்று. அந்த ஆண்டில் நடந்த விழாவில் நகரத்துப் பெண்களுக்குப் பல போட்டிகள் வைத்திருந்தார்கள். ஆடல் போட்டி, பாடல் போட்டி, காவியப் போட்டி - இப்படிப் பல. ஆடல், பாடல், அழகு எல்லாவற்றிலும் தேவயானி முதலிடம் பெற்றாள். காவியப் போட்டியில் மட்டும் என் கவிதை, சுவை நிரம்பியது என்று தீர்மானித்தார்கள். அவள் உடனே சிணுங்கிக் கோபித்து, ஆவேசம் பிடித்தவள்போல் ஓடினாள். “நான் சுக்கிராசாரியரின் மகள். என் தகப்பனார் மூவுலகிலும் கவி என்று புகழ்பெற்றவர். என் கவிதைதான் சிறந்தது. சர்மிஷ்டை அரசரின் மகளாக இருப்பதனால் அவள் கவிதை சிறந்தது என்று கூறி அவையினர் அநீதி இழைத்திருக்கிறார்கள்!” என்று சொன்னாள். கடைசியில் அவைத் தலைவர் அந்தப் பரிசை எங்கள் இருவருக்கும் பங்கிட்டுக்கு கொடுத்தபோதுதான் அவள் வாய்மூடினாள். அப்பொழுது எனக்குச் சித்திரப் போட்டியில் மட்டும் பரிசு

கிடைத்தது. அதுவும் தேவயானிக்குச் சித்திரம் எழுதவே வராது என்பதனால்தான்!

அவள் தந்தை சஞ்சீவினி வித்யையைப் பெறுவதற் காகத் தவத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அதன் உதவியைக் கொண்டுதான் அசுரர் தேவர்களை வெல்ல முடியுமாம்! ஆகையால், தேவயானியின் மனம் எப்போதுமே வருந்தக் கூடாது என்பது அப்பாவின் கொள்கை. அதை நானும் கடைபிடிக்க வேண்டியிருந்தது.

ஒன்றா, இரண்டா! அவளுடைய அகங்காரத்தைப் பற்றிய ஆயிரம் நிகழ்ச்சிகள் என் மன ஆழத்தில் நிலைத்துப் புகைந்து கொண்டிருந்தன. காலையில் நான் உடுத்திருந்த சேலையை அவள் பிடித்திழுத்தபோது, அவையெல்லாம் சேர்ந்து வெடித்தன. ஆனால் இதை நான் யாரிடம் சொல்வது? யாரிடம் எப்படி விளக்குவது?

நாலு தீய சொற்களை நான் பேசியிருக்கலாம்; ஆனால் அவை என் வாழ்க்கையையே அழித்துவிடப் போகின்றனவே! இந்த ஒரு குற்றத்துக்காக, அரச கன்னிகைக்கு, பணிப்பெண்ணாகும் தண்டனையைக் கொடுக்கிறார்களே!

நான் பணிப்பெண் ஆவதா! - சர்மிஷ்டை பணிப்பெண் ஆவதா? அறுபது நாழிகையும் தன்னைத் தானே போற்றிக் கொள்ளும் ஓர் அழகிய கற்சிலைக்கு நான் பணிப்பெண் ஆவதா? சே சே! அது முடியவே முடியாது!

3

அம்மா சொன்னாள்: நான் வேண்டாததை எல்லாம் பேசியது மட்டுமல்ல, அந்தச் சேலையும் தேவயானி யினுடையது தானாம்! கசன் அதை அவளுக்குப் பரிசாகத் தந்திருந்தான். அதை நான் உடுத்திருக்கக்கூடாது. இன்னமும் அதுதான் என் உடலில் இருக்கிறது. தன் உயிரையும் ஆபத்தக்கு உள்ளாக்கி, தேவாசுர யுத்தத்தை நிறுத்தச்

செய்தானே அந்தக் கசன், அவன் கொடுத்த பரிசு, பயங்கரமான சச்சரவை உண்டாக்க வேண்டுமா? அம்மா நேற்று இரவே சேலைகளை எனக்கு நன்றாகக் காண்பித்து ஏன் எடுத்து வைக்கவில்லை? இது என் சேலை அல்ல என்பது எனக்கு எப்படித் தெரியும்?

ஐயோ! நான் அரசன் மகளாகப் பிறந்ததே என் குற்றம்! அதனால்தானே எல்லாவற்றையும் பணிப் பெண்களின் மீது ஒப்படைக்கும் பழக்கம் எனக்கு ஏற்பட்டது? அதன் முடிவு - 'சர்மிஷ்டை வாழ்நாள் முழுவதும் எனக்குப் பணிப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும்' என்ற தேவயானியின் பிடிவாதம்!

அவளை நான் கிணற்றில் தள்ளினேனாம்! அவள் காட்டில் பைத்தியம் போல ஓடினாள். அதைப் பார்த்து, 'பிடிவாதமும் கோபமும் உள்ள இந்தப் பெண் ஆவேசப் போக்கில் உயிரை விட்டுவிடப் போகிறாளோ என்னவோ?' என்று எனக்குப் பயமாக இருந்தது. அவளைப் பிடிப்பதற்காக நான் அவள் பின்னால் ஓடினேன்; அவளைக் கொல்வதற்காக அல்ல. நான் அவளைக் கிணற்றுத் திரைக்கு இழுத்துச் செல்லவில்லை. அவள் முன்னமே அங்கே போய் நின்றாள். இருவருக்கும் நேர்ந்த இழுபறியில் அவள் தவறிக் கிணற்றில் வீழ்ந்தாள். இப்படித் தான் எனக்கு இன்னமும் தோன்றுகிறது. அல்லது, அவளிடம் எனக்கு இருந்த கோபம் முழுவதும் ஒரேயடியாக வெடித்து, நான்தான் பைத்தியம் போல அவளைக் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டேனா? மாந்தர் சினத்துக்கு வசமாகும்போது கொடுமையான விலங்கு ஆகிறார்கள்!

உண்மையிலேயே நான் அப்படி நினைவிழந்து இருந்தேனா? எனக்கு ஒன்றுமே நினைவுக்கு வரவில்லை. 'நன்மை தீமை, உண்மை பொய், பாவம் புண்ணியம் இவற்றுக்கெல்லாம் இந்த உலகில் இரண்டே சாட்சிகள் தாம் உண்டு - ஒன்று, மனிதனுடைய ஆன்மா; மற்றொன்று, எல்லாவற்றையும் நேரில் காணும் பரம்பொருள்' என்று

கசன் சொல்வது வழக்கம். இன்று காலையில் என் ஆன்மா சினத்தினால் குருடாகியிருந்தது! அந்தப் பரம்பொருள்-? அது எல்லாவற்றையும் நேரில் காண்பதாக இருக்கலாம்! ஆனால் நிரபராதியான மாந்தரின் சார்பில் சாட்சி சொல்ல அது ஓடிவருகிறதா என்ன?

அது எப்போதுமே வருவதில்லை! அது வருவதாக இருந்திருந்தால், அப்பா என்னைக் கேட்ட இந்தப் பயங்கரமான கேள்விக்கு விடையை அதனிடமே தெரிந்து கொண்டிருப்பேனே! வாழ்நாள் முழுவதும் பணிப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையைத் தேவயானி எனக்கு விதித்திருக்கிறாள். அதை நான் ஒப்புக்கொள்வதா வேண்டாமா?

4

அப்பா கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறார்:

“குழந்தாய், தந்தை என்ற உறவில் நீ என்னைக் கேட்டால், நீ பணிப்பெண் ஆவதற்கு நான் ஒருபோதும் இசைய மாட்டேன்.

ஆனால் மனிதன் ஒரே சமயத்தில் பல உறவுகளைக் காக்க வேண்டியிருக்கிறது. நான் உன் தந்தைமட்டும் அல்ல; அசுரர்களுக்கு அரசனுங்கூட. கசன் சஞ்சீவினி வித்யையைக் கவர்ந்ததனால் நாம் முழுத்தோல்வி அடைந்திருக்கிறோம்.

இந்த மோசமான நிலையிலிருந்து அசுரர் தலைதூக்க வேண்டும். சுக்கிராசாரியரை நாம் குருவாக வைத்துக் கொள்வது இப்போது மிகவும் அவசியம். தேவயானியிடம் அவருக்கு அளவற்ற அன்பு. அவள் விதித்த நிபந்தனை நிறைவேறாவிட்டால், சுக்கிராசாரியர் நமது தலைநகரில் கால் வைக்கமாட்டார். அவர் இல்லை என்றால் நமது ராஜ்யம் மண்ணோடு மண் ஆகிவிடும். வானவெளியில் சுயேச்சையாகத் திரிய விரும்பும் அசுரர்கள், சிறு புழுக்கள் போல மண்ணிலே உழலவேண்டி வரும்.

சமா, நீ பணிப்பெண்ணானால் உன் வாழ்க்கை நாசமாகும். என் அருமைச் சமா-! சமா மற்றொருத்திக்குப் பணிப்பெண் ஆகப்போகிறாளா? வேண்டாம், பெண்ணே. பணிப்பெண்ணாக என் கண்முன் நிற்கும் உன் வடிவம்-! சே சே! பணிப்பெண்ணாக உன்னைக் காண்பதைவிட... அதை நினைத்துப் பார்க்கவே எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. அதைவிட என் கண்களைக் குருடாக்கிக்கொள்வது நல்லது.

சமா, தேவயானியின் நிபந்தனையை நீ ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்றால் அதற்காக உன்மீது கோபிக்க மாட்டேன். ஆண்டவன் நம் எதிரிக்குக்கூட இத்தகைய நிலைமையை விளைவிக்க வேண்டாம். ஆனால் பெண்ணே, துரதிர்ஷ்டக்காரனான உன் தந்தைக்கு இன்று அந்த நிலை வந்திருக்கிறது. என்ன செய்வதென்றே எனக்குத் தோன்றவில்லை. அதனால்தான் வீட்டுக்குள்ளேயே இந்தக் கடிதத்தை உனக்கு எழுதியிருக்கிறேன். இதையெல்லாம் நான் உன்னிடம் நேரே சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஆயினும் இதை எப்படிச் சொல்வது? எந்த முகத்தைக் கொண்டு சொல்வது? இதைச் சொல்ல நான் நேரில் வந்தால் என் வாயிலிருந்து ஒரு சொல்கூட வெளிவராது! அன்பு, கடமையைத் தோல்வியுறச் செய்திருக்குமே!

சமா, என் அருமைச் சமா, மகளே! உனக்கு எப்போதும் சுகம் உண்டாகும்படியான தீர்மானத்தை எடுத்துக் கொள்ளும் அறிவைச் சிவபெருமான் உனக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.”

5

‘நாழிகை ஆகிறது’ என்ற சொல்லைத் திருமண மண்டபத்தில் நான் சிறு வயதுமுதல் கேட்டு வந்திருக்கிறேன். இப்பொழுதுதான் சில நாளாக அந்தச் சொல்லில் நிரம்பிய காவியம் எனக்குப் புலப்பட்டு வந்தது. காதல்

கொண்ட இரண்டு உயிர்களை இணைக்கும் மங்கலமான பொழுது அருகில் வந்துவிட்டது என்பதைக் குறிக்கும் இனிமையான சொல் அது. இப்போதெல்லாம் அந்தச் சொல் எனக்குக் குறுகுறுப்பை விளைவித்தது.

ஆனால் அதே சொல் இந்தக் கணத்தில் எனக்கு மிகவும் அமங்கலமாகத் தோற்றியது. 'நாழிகை ஆகிறது' என்ற சொல்லைக் கேட்கவே எனக்கு விருப்பமில்லை. இந்த நாழிகை எப்போதுமே முடியவேண்டாம். இந்தக் கணமே யாராவது காலபுருஷனின் மென்னியைப் பிடித்து அவனது உயிரை வாங்கிவிட வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. நாழிகை ஆகிவிட்டால் அம்மா கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வருவாள்; கண்ணைப் பிசைந்துகொண்டு என் அருகில் நிற்பாள்! என் உறுதியான பதிலை அப்பாவுக்கு நான் கொடுக்கவேண்டியிருக்கும்!

கடவுளே! நான் என்ன விடை தருவது? ஆனந்தமாகப் பணிப்பெண் ஆவதா? இந்தத் துஷ்ட தேவயானிக்குப் பணிப்பெண் ஆவதா? அது எப்படி முடியும்? இன்று வரையில் மற்றவர்கள் என் காலை வணங்கினார்கள். இனி மற்றவர்களின் காலை நான் வணங்குவதா? உடம்பில் அணிந்திருக்கும் வைரமும் மாணிக்கமும் பதித்த நகைகளை வீசி எறிந்து பிச்சைக்காரி போல வாழ்வதா? பகலிலும் இரவிலும் பணியாட்களுக்கு உத்தரவிடும் ராஜகன்னிகை நான். அத்தகைய நான், மற்றவர்களின் கட்டளைக்குக் கைகூப்பி நிற்பதா? அவர்களின் வசைமொழிகளைக் கேட்பதா? எஜமானி கொடுக்கும் சோற்றையும் துணியையும் பேசாமல் பெற்றுக் கொண்டு வாழ்நாளைக் கழிப்பதா? காதல், அன்பு, கணவனிடம் பெறும் இன்பம், குழந்தை அன்பினால் உண்டாகும் ஆனந்தம் - எல்லாவற்றையுமே நான் இழப்பதா?

சே சே! 'தேவயானிக்குப் பணிப்பெண் ஆவதைவிட நான் சந்நியாசினி ஆவேன்! தேவயானி என்னைப் பழி வாங்க விரும்புகிறாள் அல்லவா? சரி. அவளை

இங்கே கூப்பிடுங்கள். அவள் வந்ததும், நீங்கள் கையில் வாளை எடுத்துக் கொண்டு, அவள் எதிரில் ஒரே வீச்சில் சர்மிஷ்டையின் தலையை வெட்டுங்கள்! ஆனால் உயிரற்ற அந்தத் தலைகூட அவள் காலில் போய் விழாது என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். உயிர் போனாலும் நான் பணிப்பெண் ஆகமாட்டேன்! கனவிலேகூடத் தேவயானிக்குப் பணிப்பெண் ஆகமாட்டேன்!’ என்று நான் அப்பாவிடம் சொல்லப்போகிறேன்.

6

நான் திடீரென்று திடுக்கிட்டு நின்றேன். ஏதோ ஓர் ஒலி-

மணி அடிக்கும் ஒலி! நான் பயந்துகொண்டே அறை வாசலைப் பார்த்தேன். அது திறக்கவில்லை. அம்மா உள்ளே வரவில்லை. எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

தலை குனிந்துகொண்டு நான் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தேன். சிந்தனை - சிந்தனை - சிந்தனை - நெஞ்சில் சம்மட்டி அடி விழுந்துகொண்டிருந்தது. மூளை சுக்கல் சுக்கலாகியது. இவ்வளவும் எதற்காக? இதோ, இந்த ஆடையை நான் தவறிப்போய் அணிந்தேன் என்பதற்காக!

கசன் தேவயானிக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தது இந்தப் பட்டுச்சேலை! அப்பாவின் ஆணையாகச் சொல்கிறேன்: இதை நான் தவறிப்போய் அணிந்தேன்.

இந்த விந்தையான நிகழ்ச்சியில் விதியின் நோக்கம் ஏதேனும் இருக்குமோ? சஞ்சீவினி வித்யையைப் பெறுவதற்காகக் கசன் இங்கே வந்தான். அவன் எங்களுக்கு எதிரி. ஆனால் அவனுடைய கல்வியையும் மனஉறுதியையும் தியாகத்தையும் நல்லியல்புகளையும் கண்டு நான் மனத்துக்குள்ளேயே அவனை வழிபடலா னேன். இத்தகைய அண்ணன் எனக்குக் கிடைத்திருந்தால்

எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று பல தடவை எண்ணினேன்.

தேவயானி என்னை அவனிடம் தாராளமாகப் பேசுவோ பழகுவோ ஒரு போதும் விடவில்லை. அவளுக்கு என்னிடம் என்ன பொறாமையோ, யாருக்குத் தெரியும்? ஆனால் கசனை வெறுமே பார்த்தாலே என் மனம் களிக்கும். அவன் என்னைக் கண்டு புன்னகை பூத்தாலும் எனக்குப் பேரானந்தம் உண்டாகும். பேச்சுவாக்கில் அவன் ஏதாவது சொன்னால் அதையே பிறகு பலநாள் வரை நான் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பேன்.

அரக்கர்கள் அவனை மூன்று தடவை குற்றுவிரும் குலையுயிருமாகக் கொன்றார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு தடவையும் உயிர் பிழைத்ததும் அவன் என்னிடம் சிரித்துக் கொண்டே, “எதுவும் தொலைவிலிருந்து பயங்கரமாகத் தோற்றுகிறதே தவிர, உண்மையில் அது அச்சம் தருவதில்லை. சாவும் இப்படித்தான். அரச கன்னிகையே, இது என் அநுபவப் பேச்சு!” என்று சொல்லிக் கலகலவென்று நகைப்பான்.

அவனுடைய இந்தப் பேச்சுக்கு என்ன அர்த்தம்? கசனுக்கு எதிர்காலம் தெரிந்திருக்குமோ? பணிப்பெண் ஆவதென்றால் வேறென்ன? சாவு - மனிதருடைய பெருமிதத்தின் சாவு; பெருமையின் சாவு!

அரசகுலத்தில் நான் பிறந்ததனால் பணிப்பெண் ஆவது எனக்குப் பயங்கரமாகத் தோற்றுகிறது. ஆனால் ஒரு பணிப்பெண்ணின் வயிற்றிலே நான் பிறந்திருந்தால்? அப்போது நான் ஆனந்தமாக வாழ்க்கையைக் கழித்துக் கொண்டுதான் இருந்திருப்பேன் அல்லவா? உலகில் எல்லாப் பெண்களுமே அரச கன்னிகைகளாகப் பிறப்பதில்லையே!

நற்பண்பும் தீய பண்பும் ஜாதியைப் பொறுத்தா இருக்கின்றன? கசன் அந்தணன்; தேவயானி அந்தண

இனத்தினள். ஆனால் அவளுடைய இயல்பில் அவனுடைய ஒரு பண்பாவது உருப்பெற்று இருக்கிறதா? சே! இந்த உலகில் பிறப்பையும் ஜாதியையும் சார்ந்து எதுவுமே இல்லை. அரச கன்னிகை தீயவளாக இருக்கலாம்; பணிப் பெண் நல்லவளாக இருக்கலாம்.

அந்தணனான கசன் சஞ்சீவினி வித்யையைப் பெறுவதற்காக அசுரர்களின் தலைநகரிலே புகுந்து எவ்வளவு துணிச்சலை வெளியிட்டான்! கூடித்திரியர்கள் அனைவருமே நாணமுற வேண்டிய செயல் அது. அசுரர்கள் அவனை மீண்டும் மீண்டும் கொன்றார்கள். ஆனால் அவன் அஞ்சவில்லை, அசையவில்லை, ஓடிப் போய்விட வில்லை. சஞ்சீவினி வித்யையைப் பெறும் வரையில் அவன் அச்சமின்றி இங்கே வாழ்ந்தான்.

இந்தச் சேலை - கசன் தன்னை அறியாமலே எனக்குக் கொடுத்த பரிசு இது! இதை நான் வாழ்நாள் முழுவதும் காத்து வைத்திருக்க வேண்டும்! கசனின் நினைவே என்னை இந்தச் சங்கடத்திலிருந்து-.

சங்கடங்கள் யாருக்கு நேரவில்லை? உண்மையிலே அவை நல்லவர்களுக்குத்தான் அதிகமாக நேருகின்றன. கசன் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பு உள்ளவன். அன்பு நிறைந்தவன், தன்னலமற்றவன், அறிவாளி! அப்படி இருந்தும் அவன் மட்டமான துன்பத்தையா அனுபவித்தான்? ஆயினும் தேவயானி சாபம் கொடுத்த பிறகு, என்னிடம் விடை பெற்றுச் செல்ல வந்தபோது அவன் எவ்வளவு சிரித்த முதக்துடன் இருந்தான்! காதல் முறிந்த துன்பம்; காதலி சாபம் கொடுத்த துயரம்; ஆனால் அவனுடைய முகத்தில் எந்தத் துன்பத்தின் நிழலும் இல்லையே!

எனக்குத் தாங்கவில்லை. நான் அவனிடம் "திருமணம் ஆகி நீங்கள் தேவலோகத்துக்குப் புறப்பட்டிருந்தால், நான் மிகவும் ஆனந்தமாக உங்களுக்கு விடை கொடுத்திருப்பேன்! ஆனால் -" என்றேன்.

அவன் அமைதியுடன், “அரசு கன்னிகையே, வாழ்க்கை எப்போதுமே குறை உள்ளதாகத்தான் இருக்கிறது. அப்படி அது இருப்பதில்தான் அதன் இனிமை நிரம்பியிருக்கிறது” என்றான்.

தத்துவஞானம் என்ற அளவில் அவனுடைய இந்தப் பேச்சுப் பொருத்தமாக இருக்கலாம்; ஆனால் காதல் முறிவினால் ஏற்படும் துயரம் எவ்வளவு பெரியது என்பதை நான் பல காவியங்களில் படித்திருந்தேன். அவற்றைப் படிக்கும்போது நான் மணிக்கணக்காக அழுதிருக்கிறேன். “மனிதனுக்குக் காதல்முறிவு ஏற்படுவதைவிட, அவன் அடியோடு யாரையுமே காதலிக்காமல் இருப்பது நல்லதல்லவா?” என்று கேட்டேன்.

அவன் சிரித்தபடியே சொன்னான்: “அப்படியல்ல. அன்பு என்பது மனிதனுக்குத் தனக்குப் புறம்பே பார்க்கும் வல்லமையை அளிக்கிறது. அந்த அன்பு யார்மீது இருந்தாலும் சரி, எந்தப் பொருளின்மீது பதிந்திருந்தாலும் சரி; அது உண்மையான அன்பாகமட்டும் இருக்க வேண்டும். உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து மலர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும். அதில் தன்னலமோ, பேராசையோ, ஏமாற்றும் எண்ணமோ இருக்கலாகாது. அரசு கன்னிகையே, உண்மையான அன்பு எப்போதுமே தன்னலமற்றதாகவும், எதையும் எதிர்பாராததாகவும் இருக்கும். மலரின்மீதோ, விலங்கின்மீதோ, இயற்கையழகின்மீதோ, தாய்தந்தையரிடமோ, காதலனிடமோ, காதலியிடமோ, தனது இனத்தினிடமோ, நாட்டினிடமோ, எதிலே கொள்ளும் அன்பானாலும் சரி - தன்னலமற்றதும், எதையும் எதிர்பாராததும், அகந்தை அற்றதுமான அன்புதான் மனிதனுடைய ஆன்ம மலர்ச்சிக்கு முதற் படி. மனிதன் தான் இத்தகைய அன்பைச் செலுத்த முடியும்.”

அவனுடைய இந்தப் பேச்சு அந்தச் சமயத்தில் எனக்குச் சரியாக விளங்கவில்லை; ஆனால் அவன் பேச்சில் இருந்த பற்றுதலினால் அது எனக்கு மிகவும் பிடித்தது;

உடனே அதை நான் குறித்து வைத்துக்கொண்டேன். பிறகு பல தடவை நான் அந்த வாசகத்தைப் படித்திருக்கிறேன். இப்பொழுதுதான் அதன் பொருள் எனக்கு விளங்குகிறது.

அன்றைக்குக் கசன் புறப்பட்டுப் போகும் அவசரத்தில் இருந்தான். அந்த அவசரத்திலுங்கூட அவன் என்னிடம் சொன்னான்: “சர்மிஷ்டை, எங்கள் காதல் நிறைவேறவில்லையே என்று நீ வருந்தாதே. அன்பு கிடைக்காவிட்டாலும் அன்பின் அநுபவம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அதன் நினைவை நான் வாழ்நாள் முழுவதும் காத்து வைத்துக்கொள்வேன். தேவயானி உன் தோழி; அவள் பிடிவாதம் உள்ளவள், கோபம் உள்ளவள், அகந்தை உள்ளவள். அவளுடைய இந்தக் குற்றங்கள் அனைத்தும் எனக்குத் தெரியும். அவளது எழிலில் மயங்கி, வெறுமே குருட்டுத்தனமாக நான் அவள்மீது அன்பு கொள்ளவில்லை; அன்புகொண்ட பெண்ணை அவளுடைய குற்றங்களுடன் ஏற்றுக்கொள்ளும் வல்லமை, உண்மையான காதலுக்கு உண்டு. தேவயானியிடம் அத்தகைய காதல் கொள்ள நான் முயன்றேன். ஆயினும் லட்சக்கணக்கான என் உற்றாருடைய நலனுக்காக, நான் தேவயானியின் மனத்தைத் துன்புறுத்த வேண்டியிருந்தது. நான் என்ன செய்வது? வாழ்வில் காதல் என்பது ஓர் உன்னதமான உணர்வு; ஆனால் கடமை என்பது அதையும் விடச் சிறந்த உணர்வு. கடமையைச் செய்பவன் கடுமையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கடமைதான் தர்மத்துக்கு முக்கிய ஆதாரமாக இருப்பது. தேவயானி உன்னிடம் எப்போதாவது மனம் விட்டுப் பேசினால் அப்போது அவளிடம், ‘கசனுடைய உள்ளத்தில் கடமை உரிமை கொண்டாடியது, ஆயினும் அந்த உள்ளத்தின் ஒரு சிறு மூலை தேவயானிக்காகவே இடம் பெற்றிருந்தது. அது எப்போதும் அவளுடைய தாகவே இருக்கும்’ என்றுமட்டும் சொல்லு.”

கசனுடைய இந்தக் கடைசிச் சந்திப்பையும், அவனுடைய இந்தப் பேச்சையும் நான் இவ்வளவு நேரம்

எப்படி மறந்திருந்தேனோ, தெரியவில்லை. துயரத்தினால் நான் குருடியாகியிருந்தேன்; இருட்டிலே துழாவிக் கொண்டிருந்தேன்; ஒளிக் கிரணம் எனக்கு எங்குமே புலப்படவில்லை. இப்போது அது புலப்பட்டது. கசன் அந்த ஒளிக் கதிரைக் காண்பித்தான். நான் கதவண்டை ஓடிச் சென்றேன், அதற்குள் மணி அடிக்கும் ஓசை கேட்டது. நான் உள்ளிருந்து கதவைத் திறப்பதற்குள், அம்மா வெளியிலிருந்து அதைத் திறந்தாள். நான் புன்னகையுடன் அம்மாவின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, “அம்மா, அப்பாவை எனக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்!” என்றேன்.

“ஏற்பாடா? எதற்கு ஏற்பாடு?”

“அத்தினபுரத்துக்குப் போக ஏற்பாடு. தேவயானியுடன் அவளுக்குப் பணிப்பெண்ணாகச் செல்ல, சர்மிஷ்டை தயாராக இருக்கிறாள்!”

அம்மா கற்சிலை போல அசையாமல் நின்றாள். பிறகு ஒரேயடியாக விக்கிக்கொண்டு அவள் என் தோள் மேல் தலையைச் சாய்த்தாள். என்னை அறியாமலே நான் அவளுக்கு ஆறுதலாகத் தட்டிக்கொடுத்தேன். நான் அம்மாவுக்கு அம்மாவாகியிருந்தேன்.

7

அத்தினபுரத்து அரண்மனையிலே கால் வைத்த போது என் மனம் உல்லாசத்தினால் மலர்ந்தது; ஆயினும் உடனே நான் விழித்துக்கொண்டேன்; பணிப்பெண்ணாக வளைய வந்தேன்.

தேவயானி, அரசரின் தாயைக் காணச் சென்றபோது, அவள் பின்னால் நானும் போனேன். என் வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்ட அரசரின் தாய், “வா, பெண்ணே, இங்கே வா” என்றாள்.

நான் சிறிது முன்னால் சென்று, தலைகுனிந்து நின்றேன். அரசரின் தாய் என் மோவாயை உயர்த்தி, தேவயானியிடம், “மருமகளே, உன் தோழிகூட உன்னைப் போலவே அழகாக இருக்கிறாளே!” என்றாள்.

தேவயானி எரிச்சலுடன், “இவள் என் தோழி அல்ல” என்றாள்.

“பின்னே?”

“இவள் என் பணிப்பெண்!”

“‘புதிய மருமகளுடன் ராஜகன்னிகை சர்மிஷ்டையும் வருகிறாள்’ என்று மகாராஜாவின் செய்தியை, என்னிடம் தூதன் வந்து சொன்னான். எனவே, சர்மிஷ்டை உனக்குத் துணையாக வருகிறாள் என்று நினைத்தேன். இவள் உன்னுடன் இங்கு வந்தபோதே இவள்தான் சர்மிஷ்டை என்று...”

தேவயானி பெருமிதத்துடன், “அம்மா, இவள் ராஜகன்னிகை சர்மிஷ்டைதான்; ஆனால் இவளை நான் துணைக்காக அழைத்து வரவில்லை. இவள் இப்போது ராஜகன்னிகை அல்ல; இவள் பணிப்பெண் - என் பணிப்பெண்!” என்றாள்.

“அப்படியென்றால்...?”

“அதையெல்லாம் மகாராஜாவிடம் கேளுங்கள். அப்பொழுது, என் தந்தை எவ்வளவு பெரிய ரிஷி என்பது...”

“உன் மாமனார் நகுஷ மகாராஜாவும் மிகப் பெரிய வீரர். ஆனால் அவருடைய இந்த அரண்மனையில் ஒரு கூத்திரிய ராஜகன்னிகை பணிப்பெண்ணாக வளைய வருவது எனக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை!”

“இது உங்கள் விஷயமல்ல; என் விஷயம்!” என்று விடை கூறிக்கொண்டே தேவயானி அங்கிருந்து போய் விட்டாள்.

மாமியாருக்கும் மருமகளுக்கும் ஏற்பட்ட இந்த முதல் மோதலுக்கு நான் என்னை அறியாமலே இப்படிக்காரணமானேன். எனக்கு அது வருத்தமாகத்தான் இருந்தது; ஆயினும் விரைவிலேயே ஒன்றுமட்டும் விளங்கியது: காரணம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், இந்த மோதல்கள் இப்படித்தான் நடந்துகொண்டிருக்கும்!

தேவயானி சிறு பருவத்திலிருந்தே மிகச் செல்லமாக வளர்ந்தவள். தாயினிடமிருந்து மகளுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பண்புகள் அவளுடைய துரதிர்ஷ்டத்தினால் அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இப்போதோ அவள் அத்தினபுரத்து ராணியாகக் கொட்டுமுழக்கத்துடன் வந்திருந்தாள். அரசரின் தாயை இனிமையாகப் பேசி வசப்படுத்த அவளுக்கு என்ன தேவை இருந்தது? அரசரின் தாயின் சுபாவமும் ஓரளவு தேவயானியின் சுபாவம் போலத்தான் இருக்கும் போலும்! வானத்தில் இரண்டு மின்னல்கள் திடீரென்று ஒன்றின்மீது ஒன்று மோதுவதுபோல, விதி இவர்கள் இருவரையும் இங்கே மோதவிட்டது.

மகாராஜாவுக்கும் அவருடைய அன்னைக்கும் என்ன பொருத்தமின்மையோ, அது எனக்குத் தெரியவே இல்லை. அவர்கள் இருவரும் மனம்விட்டுப் பேசி நான் கேட்ட தில்லை. மகனிடம் இவ்வளவு பொருத்தம் இருக்கும் இடத்திலே, மருமகளிடம் எப்படி உறவு ஏற்படும்?

அரசரின் தாய்க்கு கூடித்திரிய இனம் என்றாலே ஓர் அபிமானம். அந்தணப் பெண்ணான தேவயானிக்குத் தன் ஜாதி என்றாலே பெருங்கர்வம். இருவரும் பேச ஆரம்பித்தால், அதில் ஜாதி விஷயம் எப்படியாவது நுழைந்துவிடும். மாமியார், எவளாவது அப்ஸரப் பெண்ணின் அழகுக்கு இரையான முனிவரின் கதையைச் சொல்லி, “இந்த

வித்துவான்களான பிராம்மணர்களே இப்படித்தான்! சாவான்கள், தவம் செய்கிறார்களாம்! பெண்ணைப் பார்த்து விட்டால் போதும், மோகித்துப் போவார்கள்!” என்பாள்.

இந்தப் பேச்சிலே, “சாவான்கள், தவம் செய்கிறார்கள்!” என்ற வார்த்தை மருமகளின் உள்ளத்திலே தைக்கும். மாமியார் தன் தந்தையைத்தான் நையாண்டி செய்கிறாள் என்று அவள் நினைப்பாள். உடனே அவள், சஞ்சீவினி வித்யையைப் பெறுவதற்காகச் சுக்கிராசாரியர் செய்த கடுமையான தவத்தை வர்ணிக்க ஆரம்பிப்பாள். அரசன் விருஷபர்வாவையும் அசுரர்கள் அனைவரையும் சபித்துக் கொட்டுவாள். கடைசியில் ஒரு க்ஷத்திரிய ராஜகன்னிகை, ஓர் அந்தணப் பெண்ணுக்கு அடிமையாகி, அவளுடன் அவளுடைய மாமனார் வீட்டுக்கு எப்படிப் பணிந்து வந்தாள் என்ற கதையுடன் இந்த விவாதம் முடியும்.

தேவயானியின் இந்தப் பேச்சு, எனக்கு முள்ளாக உறுத்தும்; நெஞ்சத்தைப் பிளக்கும். ஆயினும் நான் ஏதோ செவிடு போன்ற உணர்ச்சியுடன் இதைக் கேட்டுக்கொண்டு இருப்பேன். அல்லும் பகலும் நான் ஓதிய மந்திரம் ஒன்றே ஒன்றுதான் - நான் பணிப்பெண்; பணிப்பெண்ணுக்குக் கைகள் உண்டு, கால்கள் உண்டு, ஆனால் வாய் இல்லை. மனமோ? அது இல்லவே இல்லை.

இந்த மோதல்களில் எனக்குமட்டும் சில சமயம் எதிர்பாராத நன்மை ஏற்படும். என் முதுகை அன்புடன் தடவிக் கொடுக்கும் அம்மாவின் கை எப்போதாவது என் நினைவுக்கு வரும்; மனம் குறுகுறுக்கும்; தவிக்கும். இவர்கள் இருவருக்கும் சச்சரவு ஏற்பட்டால், அரசரின் தாய் ஏதாவது வேலையைக் காரணமாகச் சொல்லி, என்னை அருகில் கூப்பிடுவாள்; தேவயானியை மட்டம் தட்டுவதற்காகவோ, அல்லது நான் க்ஷத்திரிய ராஜகன்னிகை என்பதனாலோ, என் முதுகை அன்புடன் வருடுவாள். அந்த

ஸ்பரிசத்தினால் என் குறுகுறுப்பும் தவிப்பும் குறையும். வேற்று நாட்டில் வந்து கிடக்கும் இந்தச் சிறு பெண்ணிடம் அன்புகொண்ட ஒருத்தியும் இந்த அரண்மனையில் இருக்கிறாள் என்று எண்ணியதும், என் மனம் துணிவு கொள்ளும். இந்த அன்பு வெறும் தோற்றமாக இருக்கலாம்; ஆயினும் மாந்தர் வாழ்வதற்கு இத்தகைய தோற்றமுங்கூட உலகிலே பயன்படுகிறது.

அரசருடைய தாய்க்கு என்னிடம் இருந்த இந்த அன்பு ஒரு தடவை விந்தையான முறையில் வெளியாயிற்று. கைரேகை பார்ப்பதில் வல்ல ஒரு ஜோசியன் தலைநகருக்கு வந்திருந்தான். தேவயானி அவனை அரண்மனைக்கு அழைத்திருந்தாள். அவள் தன் கையை அவனிடம் காண்பித்தாள். வருஷத்துக்குள்ளே அவளுக்கு ஆண் குழந்தை பிறக்கும் என்று அவன் சொன்னான். அதைக் கேட்டு நாங்கள் எல்லோருமே மகிழ்ந்தோம்.

நான் அருகிலேயே நின்றிருந்தேன். அரசரின் தாய் என் கையைப் பிடித்துக் கீழே உட்கார வைத்து, அந்த ஜோசியனிடம் என் கையைப் பார்க்கச் சொன்னாள். நான், 'வேண்டாம் வேண்டாம்' என்றேன். தேவயானி கண்ணைச் சுழற்றி என்னைப் பார்ப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருந்தேன். ஆனால் அரசரின் தாயின் முன்னால் நான் என்ன செய்ய முடியும்?

அந்த ஜோசியன் நீண்டநேரம் என் கையைப் பார்த்த பின், "மிகப் பெரிய துரதிர்ஷ்டக்காரி இவள்!" என்றான்.

தேவயானி, "இவள் பணிப்பெண்! இவள் ஒன்றும் ராஜகன்னிகையல்ல!" என்றாள்.

ஜோசியன் திடுக்கிட்டு மேலே பார்த்தான்; மறுபடி என் கையைக் கவனித்து, "இவள் தலையில் நிறையக் கஷ்டங்கள் எழுதியிருக்கின்றன; ஆனால் இவளுடைய மகன்..." என்றான்.

தேவயானி 'கக்கக்க' என்று நகைத்துக் கொண்டே, "ஆகா! இவள் வாழ்நாள் முழுவதும் என் பணிப் பெண்ணாக இங்கே இருக்கப்போகிறாள். இவளை யார் மணந்து கொள்வார்கள்? இவளுக்குப் பிள்ளை எங்கிருந்து பிறக்கும்?" என்றாள்.

தன் அறிவையே அவள் எள்ளி நகையாடுவதுபோல ஜோசியனுக்குத் தோன்றியதுபோலும்! அவன் கொதித் தெழுந்தான். தேவயானியை நோக்கித் திரும்பி, "மகாராணியார் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். எனக்கு என் சாஸ்திரம் தெரியும்; வேறு எதுவும் தெரியாது. இந்தக் கையில் எனக்குப் புலப்படுவதை நான் சொல்லுகிறேன். இவளை யார் மணந்துகொள்வார்கள் என்பதை நான் எப்படிச் கூறுவது? ஆனால் இவளுடைய மகன் சிம்மாசனத்தில் அமருவான் -" என்றான்.

தேவயானி அமுத்தலுடன் சொன்னாள்: "சிம்மாசனம் என்பது சிங்கத்தின் தோலாக இருக்கும், ஐயா! புலித் தோலை வியாக்கிராசனம் என்று சொல்கிறோம் அல்லவா? அதுபோல! இவள் கையைச் சரியாகப் பாருங்கள்!"

அவளுடைய இந்தக் குத்தல்பேச்சு என் நெஞ்சைப் புண்படுத்தியது. நான் அந்த ஜோசியனின் கையிலிருந்து என் கையை விடுவித்துக் கொண்டு, கண்ணில் நீர் துளும்புவதற்கு முன்னமே அங்கிருந்து விரிரென்று நடந்தேன்.

9

அன்று இரவு தலையணை நனைந்து ஈரமான பின்பும் என் கண்ணீர் வற்றவில்லை. எந்த இளம் பெண்தான் கணவனுடைய இன்பத்தைப்பற்றியும் குழந்தையின் முகத்தைப்பற்றியும் கனவு காண்பதில்லை? தெளிவற்ற அந்த இனிய கனவுகளின் சிந்தனையிலே, ஏறக்குறைய இருபது வயதுள்ள எந்தப் பெண்தான் லயிக்காமல்

இருப்பாள்? அந்தக் கனவுகள் எந்த உருவிலே நிறைவேறுமோ என்ற கற்பனையில், எந்த மங்கைதான் படுக்கையில் படுக்கும்போது தவிப்பதில்லை?

நானும் இத்தகைய பெண்ணாகத்தான் இருந்தேன். ஆனால், இந்தக் கனவுகளையெல்லாம் நசுக்கிப் பொடியாக்கி விட்டு. நான் அத்தினபுரத்துக்கு வந்திருந் தேன்; தேவயானியின் பணிப்பெண் ஆகியிருந்தேன். வாழ்நாள் முழுவதும் அவளுக்குப் பணிசெய்ய ஒப்புக் கொண்டிருந்தேன். அவளுக்கு என்மீது முழு உரிமை இருந்தது. அவள் என்னை ஒருபொழுதும் யாரையும் மணந்துகொள்ள அனுமதிக்காமலே இருக்கலாம். திருமணத்துக்கே இடமில்லாத நிலையில், பணிப் பெண்ணான நான் குழந்தையை - அரியணையில் அமரும் மகனை - எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? நம்பிக்கைகள் எல்லாவற்றுக்கும் முழுக்குப் போட்டுவிட்டு நான் வந்திருந்தேன். ஆனால் இன்று அந்த ஜோசியன்-!

கையிலுள்ள ரேகைகளிலிருந்து மாந்தருடைய வருங்காலம் தெரியுமா? அது உண்மையாகப் பலிக்குமா? அது பலிக்கும் என்றால், அவன் சொன்ன இந்த ஜோசியத்துக்கு என்ன அர்த்தம்? ஆண்டவன் என் தலையில் என்ன எழுதி வைத்திருக்கிறானோ?

அந்த ஜோசியனுக்கு ஒரு வேளை பைத்தியம் பிடித்திருக்குமோ? தேவயானியின் கையைப் பார்த்ததும், அவளுடைய எதிர்காலப் பலன் அவன் மண்டையிலே சுழன்று கொண்டிருந்ததால் அதை அவன் என்னிடம் சொல்லிவிட்டானோ?

கருங்கற்களைக் கொண்டு கட்டிய சமாதியிலிருந்து மெல்லிய சிவந்த இளந்தளிர் மெதுவாகத் தலைநீட்டிப் பார்ப்பது போல, அந்த ஜோசியம் என் இருண்ட மனத்தில் ஒரு செம்மையைத் தளிரச் செய்தது. பெற்றோரிடம் விடை பெற்றபோது கூடக் கண்ணிலிருந்து ஒரு சொட்டு நீர் விடாத சர்மிஷ்டை, இன்று அத்தினபுரத்து அரண்மனையில்,

பயங்கரமான தனிமையில், கண்ணீர் வடித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள்.

அப்பாவின் நினைவு வந்ததுமே என் மனம் விழித்துக் கொண்டது. அவரிடம் விடைபெற்ற அந்தக் காட்சி, கண்ணெதிரே நின்றது.

பிறந்ததிலிருந்து நான் வளர்ந்த அந்த அரண்மனையை விட்டு நான் போகப் புறப்பட்டேன்; ஓர் அரசனுக்கு ராணியாக அல்ல; ஒரு ராணிக்குப் பணிப்பெண்ணாக! அம்மாவுக்கு அழுகை தாங்கவில்லை. அவள் என் வணக்கத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஒரு தடவை அன்புடன் என்னை இறுக அணைத்துக்கொண்டு, அழுத படியே முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, பைத்தியக் காரிபோல உள்ளே ஓடி விட்டாள். அப்பா மேருமலையைப் போல அசையாமல் நின்றிருந்தார். என் கண் இமையில் ஈரமே இல்லை.

நான் அவர் அருகில் சென்று குனிந்து வணங்கி, “அப்பா, நான் போய்வருகிறேன்” என்றேன். அவர் எனக்கு ஆசி கூறுவார் என்று எண்ணி, அப்படியே கணப்பொழுது நின்றேன். அவர் ஏதுமே பேசவில்லை. என் கையைப் பிடித்து என்னை மேலே உயர்த்தினார்; அவர் என்ன செய்கிறார் என்பதை நான் அறியுமுன்பே, என் காலில் அவர் தலையைச் சாய்த்தார்! எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது; திடீரென்று பின்னால் நகர்ந்தேன். எப்படியோ அவரைக் கலக்கத்துடன் நிற்கவைத்தேன். எழுந்து நின்றபடியே அவர் சொன்னார்: “மகளே, உன்னை வணங்கி நான் நரகத்துக்கா போவேன்? நீ என் மகளல்ல; என் தாய்! தாயே, துரதிர்ஷ்டமுள்ள இந்த உன் குழந்தைகளுக்கு நீயே ஆசி கூறு!”

என் மெய் சிலிர்த்தது; “அப்பா, நான் உங்கள் மகனாக இருந்து, என்னைப் போருக்கு அனுப்பும் தருணம் வாய்த்திருந்தால், அப்பொழுது என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்திருப்பீர்கள்?” என்றேன்.

“பெருமிதப்பட்டிருப்பேன்!”

“இந்தக் கணத்திலும் அதுபோலவே பெருமிதம் கொள்ளுங்கள். உங்கள் ‘சமா’, வாழ்வில் மிகவும் கடுமையான போரில் வெல்வதற்குப் புறப்பட்டிருக்கிறாள். அவள் போர்க்களத்தை விட்டு அஞ்சி ஓடி வரமாட்டாள். உங்கள் குலத்துக்கு மாசு படும்படியாக எவ்வகையிலும் நடந்து கொள்ளமாட்டாள். அப்பா, உங்கள் ‘சமா’ போருக்குப் புறப்படுகிறாள்; அவளுக்கு ஆசி கூறுங்கள்.”

இவையெல்லாம் இப்போது நினைவுக்கு வந்ததனால், மீண்டும் அமைதி பெற்றேன். கண்ணீர் தானாகவே வற்றியது.

10

என்னுடன் வந்த பணிப்பெண்கள் என்னை அரசு கன்னிகையாகவே மதித்தார்கள். அரண்மனையில் இருந்த பணிப்பெண்களும் அப்படித்தான் நினைத்தார்கள். எனவே, அவர்களில் யாருமே என்னுடன் கலந்து பழகவில்லை. தேவயானிக்குச் செய்யவேண்டிய பணி ஏதும் இல்லையென்றால் நான் சும்மா இருப்பேன். அப்போது ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எனக்குச் சுமையாக இருக்கும். எந்தப் புண்கள் உண்டாகவே இல்லையென்று நான் மனத்துக்குள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேனோ, அந்தப் புண்களின் பொருக்கை, அந்த வீண்ணேரம் தன் கூரிய நகங்களால் பிய்த்துவிடும். கடைசியில், பொழுதுபோக்க எனக்கு நல்ல வழி தோன்றியது. ஓவியம் வரையும் பழக்கம் எனக்கு முன்பே இருந்தது. இப்பொழுது ஓய்வு நேரத்தில் நான் ஓவியங்கள் வரையலானேன்.

துயருக்கு மிகச் சிறந்த மருந்து, ஏதாவது ஒரு கலையில் மனத்தைச் செலுத்துவதுதான். என் ஓவியங்கள் நன்றாக இருந்தனவோ இல்லையோ, அவற்றை வரைவதிலே என் மனம் ஆசையுடன் ஈடுபட்டது. ஒரு முயல்

குட்டியை நான் எத்தனை படங்களிலே வரைந்தேன் தெரியுமா? குன்றி மணியைப் போன்ற செக்கச்செவே லென்ற கண்களால் உற்றுப் பார்க்கும் குட்டி, சின்னஞ்சிறு காதுகளை உயர்த்திக் கொண்டு எங்கு என்ன ஓசையோ என்று கவனத்துடன் செவியுறும் குட்டி, மனிதர்களைப் பார்த்ததுமே பயந்து ஓடும் குட்டி, 'லவுக் லவுக்' என்று பசும்புல்லைத் தின்னும் குட்டி, தன்னுடன் பிறந்த மற்ற முயல்களுடன் வேடிக்கையாகச் சண்டைபோடும் குட்டி, இங்கும் அங்கும் துள்ளிக் குதிக்கும் குட்டி - இப்படி அதன் ஒவ்வொரு வடிவமும் என் உள்ளத்தில் மோகனமாகப் பதிந்தது. பிறகு என் தூரிகையால் அதற்கு உயிர்கொடுக்க முயல்வேன்.

முயல்குட்டி மட்டுந்தானா? மான், மயில், அன்னம் - அவ்வளவு ஏன், எல்லாப் பறவைகளும் விலங்குகளுமே அழகின் களஞ்சியம். நெல்லைக் கொறிக்க வரும் குருவி, 'விர்'ரென்று பறக்கும் குருவி, குஞ்சுகளுக்காக எங்கிருந்தோ ஈர்க்குகளையும் பஞ்சையும் கொண்டு குவித்துக் கூடுகட்டும் குருவி - காக்கையிடமும் குருவியிடமும் சிறு குழந்தைகள் மட்டுமின்றிப் பெரியவர்களும் நட்புக் கொள்ள முடியும் என்பதை, நான் ஓவியம் வரைந்தபோது உணர்ந்தேன்.

மலர்களிலேதான் எத்தனை வகை! அவற்றில் எத்தனை நிறம், எத்தனை மணம்! மரங்களிலே எத்தனை வகை! கதிரவன் ஒவ்வொரு நாளும் உதித்து மறைந்தாலும், ஒவ்வொரு சூரியோதயமும் வேறு, அஸ்தமனமும் வேறு. இளவேனில் நிலா, மழைக்காலத்து ஆற்றுவெள்ளம், சரத்காலத்துப் பசும்பயிர், கடுங் குளிர்காலத்தில் சருகுகள் உதிர்ந்த மரம் - எங்கே பார்த்தாலும் ஓவியத்துக்கு வேண்டிய கருத்துக்கள் நிறைந்திருக்கின்றன.

இந்த நினைவுடன் என் வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சிந்தித்தேன். அப்போது அதன் நுட்பம் எனக்கு விளங்கியது. வகைவகையான புதுமையே வாழ்வின் உடல்.

ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுபட்ட பண்புகளே அதன் ஆன்மா, வாழ்வின் சுவை, வாழ்வின் மகிழ்ச்சி, வாழ்வின் கவர்ச்சி, வாழ்வின் ஆன்மா - இந்தப் புதுமையில்தான் இருக்கிறது; இந்த மாறுபாட்டில்தான் இருக்கிறது.

இந்தப் புதிய சிந்தனையினால் எனக்கு அமைதி கிடைத்தது. தேவயானி பல தடவை என்னைத் தூக்கி யெறிந்து பேசுவாள்; ஆனால் அது முன்புபோல என்னை உறுத்தவில்லை.

11

அரசர் யயாதியுடன் பழகும் சந்தர்ப்பம் எனக்குப் பெரும்பாலும் நேரவில்லை. அது நேரக்கூடாதென்று தேவயானி மிகவும் கண்டிப்புடனும் எச்சரிக்கையுடனும் இருப்பதை முதல் நாளே கவனித்தேன். ஆனால் எப்போதாவது ஒரு தடவை போகும்போதும் வரும் போதும் அரசர் என்னை உன்னித்துப் பார்ப்பார். அவர் பார்வையில் உண்மையான அநுதாபந்தான் இருந்ததோ, அல்லது என் பலவீன மனத்துக்குத்தான் அப்படித் தோன்றியதோ, யாருக்குத் தெரியும்! வேட்கையுற்றவரின் கண்ணுக்குத் தோற்றும் கானல்நீராகவும் அது இருக்கலாம்! ஆயினும் அவர் என்னை வெறுமே பார்த்தாலே எனக்கு இதமாக இருக்கும்.

யாருமே தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒரு பழக்கம் அவரிடம் இருந்தது; என்னைப் பணிப்பெண்ணாக எண்ணி எந்த வேலையிடவும் அவர் வேதனையுற்றார் என்று தெரிந்தது. நான் ஏதாவது ஒன்றை அவரிடம் கொண்டு கொடுக்கும்போது, பக்கத்தில் தேவயானி இல்லாமல் இருந்தால், “நீ எதற்காக இதைக் கொண்டு வந்தாய்? வேலைக்காரியிடம் சொல்வதுதானே!” என்பார்.

“நானும் வேலைக்காரிதானே!” என்று சிரித்துக் கொண்டே சொல்வேன்.

“நீ தேவயானியின் வேலைக்காரியாக இருக்கலாம்: என் வேலைக்காரியல்ல” என்று கூறி அவர் நகைப்பார்.

நான் அவரிடம் கண்ட இந்த இனிய இயல்பு, அவருடைய தாயைப்போலவே அவரும் எனக்கு ஆதரவாக இருப்பவர் என்ற துணியைக் கொடுத்தது. ‘அரசருக்கு உகந்த பணிவிடைகளை நான் செய்யவேண்டும்; அவர் எப்போதும் திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் பெறும் சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும்’ என்று நான் எண்ணியிருந்தும் அவரிடம் மனம்விட்டு எப்போதுமே நாலு வார்த்தை பேசியதில்லை. தினையைப் பனையாக்கி, வேண்டாததற்கெல்லாம் சண்டையிடும் தேவயானியின் சுபாவம் எனக்குத் தெரியுமே!

நான் இவ்வளவு ஒதுங்கி ஜாக்கிரதையுடன் இருந்துங்கூட, ஒரு தடவை அந்த நிகழ்ச்சி நேர்ந்துவிட்டது. அரசருக்குத் தாம்பூலம் என்றால் பிரியம். தேவயானி அவருக்கு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுப்பாள். ஒரு நாள் வழக்கம் போல அவள் அவருக்கு விடயம் மடித்துக் கொடுத்தாள். ஆனால் அவருக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. “என் வாயைப் பார்த்தால் வெற்றிலை போட்டது போலத் தெரிகிறதோ?” என்று அவளிடம் சொன்னார்.

தேவயானி மஞ்சத்தில் படுத்திருந்தாள். நான் அவளுக்கு விசிறி வீசிக்கொண்டிருந்தேன். அரசருக்கு விடயம் மடித்துக்கொடுக்க அவள் என்னிடம் சொன்னாள். நான் மடித்துக் கொடுத்தேன். அது அவருக்குப் பிடித்திருந்தது. தாம்பூலத்தை விழுங்கியதும் அவர் நிலைக் கண்ணாடியின் முன் போய் நின்றார்; தேவயானியைக் கூப்பிட்டார். அவள் எழுந்திருக்கவில்லை. அரசர் மீண்டும் அவளைக் கூப்பிட்டார். அவள் சிடுசிடுத்துக் கொண்டே

அவரருகில் சென்று, “என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?” என்றாள்.

“என் வாயைச் சற்றுப் பாரேன்!”

“இது என்ன வேடிக்கை வேண்டியிருக்கிறது! இந்தச் சிறுபிள்ளைத்தனமெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது!”

“இது வேடிக்கையல்லடி! வாயை வெளியே பார் என்று நான் சொல்ல வேண்டியதில்லையே? அதைத்தான் நீ அன்று கிணற்றிலிருந்து மேலே வந்தபோதே பார்த்திருக்கிறாயே! வாய்க்குள்ளே பார்!”

அவர் வாயைத் திறந்து தேவயானிக்குக் காண்பித்தார், சின்னஞ்சிறு குழந்தை போல. அது செக்கச் செவேலென்று இருந்தது. வெற்றிலை நன்றாகப் பற்றியிருந்தது.

“நான் சிறுவனாக இருந்தபோது வெற்றிலைபாக்குப் போடுவதைப்பற்றி, ஒரு விஷயம் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். அது உனக்கும் தெரிந்திருக்குமே” என்று அரசர் அவளிடம் சொன்னார்.

“என் தகப்பனார் பெரிய தபஸ்வி. நினைத்த போதெல்லாம் அவர் வெற்றிலைபாக்கைப் போட்டுக் குதப்பமாட்டார். ஆகையால் எனக்கு இதெல்லாம் என்ன தெரியும்?”

“அன்பு மிகுந்தவர் மடித்துக் கொடுத்தால் அந்த வெற்றிலை நன்றாகப் பற்றும் என்று-!”

“அப்படியா! என்னைவிட உங்களிடம் சர்மிஷ்டைக்கு அன்பு அதிகம் என்பதுதானே உங்கள் எண்ணம்? அதை இப்படி மறைத்துச் சொல்லுவானேன்? உங்களிடம் அவளுக்கு இவ்வளவு ஒட்டுதல் இருக்கும் போது, அவளையே நீங்கள் மணந்து கொண்டு கும்மாளம் அடித்திருக்கலாமே! உங்கள் அம்மாவுக்கும் அது பிடித்திருக்கும். கூத்திரிய ராஜகன்னிகை ஆச்சே அவள்!”

அரசர் அவளிடம் இப்படி வேடிக்கை செய்திருக்க வேண்டியதில்லை. அவளும் அர்த்தத்தை அனர்த்தமாக்கிக் கடுஞ்சினம் கொண்டு கூத்தாடியிருக்க வேண்டியதில்லை. அரண்மனை முழுவதும் வேலைக்காரிகளின் காதுக்கு இது எட்டியது. நாணத்தினால் எனக்கு உயிரே போவதுபோல இருந்தது!

அதற்குப் பிறகு நான் அரசருக்கு வெற்றிலை மடித்துத் தந்ததில்லை. ஆனால் தேவயானி பக்கத்தில் இல்லாத போது, “வெற்றிலை இருக்கிறதா?” என்று அவர் கேட்பார்.

என்னிடம் வெற்றிலை மடிப்பு எங்கிருந்து தயாராக இருக்கும்? “இல்லை” என்று சொல்ல வேண்டியிருந்தது. ஐந்தாறு தடவை, “இல்லை” என்றேன். பிறகு எனக்கே, ‘இல்லை’ என்று சொல்ல மனம் வரவில்லை. நல்ல வெற்றிலை விடயமொன்றை மடித்து, என்னிடம் மறைத்து வைத்திருப்பேன். யாரும் இல்லாத நேரத்தில், அதை மெதுவாக அரசரின் கையில் கொடுப்பேன். அப்புறம் அவர் எப்பொழுதாவது தேவயானியை நோக்கி, நான் அதைக் கவனிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், “நீ நேற்றுக் கொடுத்த வெற்றிலை மிக நன்றாகப் பற்றியது தெரியுமா!” என்பார்.

12

நினைவுகளுக்கு எவற்றை உவமையாகச் சொல்லலாம்? அவை, விரீரென்று பறக்கும் பொன்வண்டு போன்றவையா? கண்ணாமூச்சி விளையாடும் பெண்களைப் போன்றவையா? மெல்ல மெல்ல ஒன்றுடன் ஒன்று இழைந்து, ஓவியத்தின் எழிலை வளர்க்கும் நிறங்கள் போன்றவையா? மழைக் காலத்தில் வானத்தில் பளிச்சிடும் மின்னல் போன்றவையா? யாருக்குத் தெரியும்.

எல்லாவற்றுக்கும் முன்னால் நான் சொல்லியிருக்க வேண்டிய செய்தி, மனத்துக்குள்ளேயே சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. அத்தினபுரத்தில் தேவயானியின் திருமணம் மிகவும் தட்புடலாக நடந்தது. அரசரின் மீதும் அவள்மீதும் நிலவைப் பொழிந்து, அவர்களை நெருங்க வைத்த இனிய இரவு வந்தது. இந்த மணவிழாவின்போது நான் அமைதியாக இருந்தேன். தேவயானியின் இன்பத்தைக் கண்டு நாம் கணப்பொழுதும் துன்புறக் கூடாது, கனவிலேகூட நம்மை அவளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக்கூடாது, அவளுடைய செல்வத்தைக் கண்டு துளியும் பொறாமைப்படக்கூடாது என்று எனக்குள் உறுதி கொண்டு அந்தச் சோதனைக்கு ஈடு கொடுத்தேன்.

தேவயானியை அரியணைக்கு அழைத்துச் சென்று உட்கார வைத்த விதிதான், சர்மிஷ்டையை அரியணையிலிருந்து கீழே இறக்கியிருக்கிறது. விதியின் செயலுக்கு முன் யாருடைய வல்லமையும் செல்வதில்லை. எனவே, சர்மிஷ்டைமட்டும் மனம் குழம்பி அதன் ஆற்றலை ஏன் எதிர்க்க வேண்டும்?

ஆனால் மாந்தரின் உண்மையான எதிரி விதியல்ல; மாந்தரே. நான் மிகவும் அமைதியாக இருந்ததைப் பார்த்துத்தானோ என்னவோ, தேவயானி சிடுசிடுத்தாள். இந்த மகிழ்ச்சி விழாவைப் பார்த்து நான் கண்ணீர் வடிக்க வேண்டும், அவளுடைய பெருஞ் செல்வத்தைக் கண்டு நான் பெருமூச்சு விடவேண்டும், அவளுடைய இன்பத்தைக் கண்டு நான் தவிதவிக்க வேண்டும் என்று அவள் விரும்பினாள் போல் இருக்கிறது. அன்று இரவு அவள் அரசருடைய மாளிகைக்குள் செல்லப் புறப்படும் வரையில் நான் அந்த ஆனந்தத்தை அவளுக்குக் கொடுக்க வில்லை. நான் பெரிய வெற்றி பெற்றதாக எண்ணினேன்; ஆனால் அவளிடம் இருந்த பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பற்றிய நினைவே எனக்கு இருக்கவில்லை.

மாளிகைக்குப் புறப்பட்டபடியே அவள் எனக்கு உத்தரவிட்டாள்: “சர்மிஷ்டை, அரசருக்கு நீ மடிக்கும் வெற்றிலை என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். நல்ல விடயங்களாக இருபது மடித்து ஒரு பொன்தட்டில் வைத்து எடுத்துக் கொண்டு, எங்கள் மாளிகை வாசலில் வந்து நில். நான் கூப்பிடும் பொழுதுதான் நீ கதவருகில் வர வேண்டும். இல்லை யென்றால் கதவிலிருந்து கூடியமட்டும் தொலைவிலே நிற்க வேண்டும். பெரிய மனிதர்கள் தனிமையில் பேசும் விஷயங்களைக் கேட்டிருந்து, அவற்றை வெளியே வம்பளக்கும் சபாவம் வேலைக்காரிகளுக்கு உண்டு. அதனால்தான் உன்னை எச்சரிக்கிறேன். அரசரும் நானும் நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்போம் - நள்ளிரவு வரையில் கூட. நடுநடுவே அவருக்கு வெற்றிலைப்பாக்கு வேண்டி யிருக்கும். அவர் நன்றாகத் தூங்கிய பிறகு உன்னைப் போகச் சொல்வேன். இன்று வேறு எந்த வேலைக்காரியும் மாளிகைக்கு வெளியே எனக்குத் தேவையில்லை!”

வெற்றிலைப்பாக்குத் தட்டை, மாளிகைக்குள்ளேயே தேவயானி வைத்திருக்க முடியாதா என்ன? ஆயினும்-!

தேவயானி அரசரின் படுக்கையறைக்குள் சென்றாள். நான் பரபரவென்று விடயங்களை மடித்து வைத்துக் கொண்டேன். மாளிகைக் கதவிலிருந்து தொலைவில், வெற்றிலைத் தட்டுடன் நின்றேன். சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் அரசர் வந்தார். நான் சடக்கென்று ஒரு விடயத்தை அவர் முன்பு நீட்டினேன். அதை அவர் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. என்னை அவர் கவனிக்கவே இல்லை போலும். எவளோ வேலைக்காரி இங்கே நிற்கிறாள் என்றுதான் அவர் எண்ணியிருப்பார்; அது இயல்புங்கூட. ரம்பையும் பொறாமைப்படக்கூடிய எழிலரசி மாளிகைக்குள் அவர் வரவை எதிர்பார்த் திருந்தாள். இந்த நேரத்தில் அவளைத் தவிர வேறு எதுவும் அவருக்குப்

புலப்படாதிருப்பது, தோன்றாமல் இருப்பது
பொருத்தந்தான்.

மாளிகைக் கதவு மூடிக்கொண்டது. நான் மிகத் தொலைவில் நின்றிருந்தேன். அன்று அங்கே வேறு பணிப் பெண் எவளும் எட்டிக்கூடப் பாராதபடி தேவயானி கட்டுப்பாடு செய்திருந்தாள். ஆகவே, நான் தனியாக, ஏதோ பேய் போலக் கையில் வெற்றிலைத் தட்டுடன் நின்றிருந்தேன்.

மனத்துக்கு நான் இட்டிருந்த கடிவாளம் தளர்ந்தது. அது தன்னிச்சையாகத் துள்ளியது. அன்றைக்கு நான் தேவயானியுடன் சண்டை போடாமல் இருந்திருந்தால், இன்று இந்தக் கேவலமான நிலைக்கு வந்திருக்க மாட்டேன் என்று எண்ணித் துயருற்றேன். ஆனால் என் உள்ளத்தில் தோன்றியது வெறும் பச்சாத்தாபம்மட்டும் அல்ல; காதலைப்பற்றிய குறுகுறுப்பும் அங்கு இருந்தது; என்னை அறியாமலே கிளர்ந்த திருப்தியுறாத வேட்கையும் அதில் இருந்தது.

ஒவ்வொரு கணமும் எனக்கு ஒரு யுகமாகத் தோன்றியது; ஆயினும் நான் அப்படியே நின்றிருந்தேன்; பெரிய வெள்ளத்தில் நிலைநிற்க முயலும் சின்னஞ்சிறிய - வலிமையற்ற - மரத்தைப் போல!

திடீரென்று கடுஞ்சினத்துடன் பேசிய தெளிவற்ற சொற்கள் என் காதில் விழுந்தன! அது தேவயானியின் குரல்.

இனிமையான இந்த இரவில் ஆசையின் ஆட்சி அல்லவா அவள்மீது இருக்க வேண்டும்? அப்படியிருக்க, சினத்தில் கொந்தளிக்கும் இந்தச் சொற்கள்-!

அரசரும் பேசியதாகத் தோற்றியது; ஆனால் அதில் எதுவும் எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்கவில்லை. அதைச்

செவியுற வேண்டும் என்ற ஆர்வம் வலுத்தது; முன்னால் கால் வைத்தேன். யாரும் என்னைப் பார்க்கவில்லை. ஆயினும் மிகவும் சிரமத்துடன் பின்னுக்கு ஒதுங்கினேன்.

காதலர்களின் கலவியிலே பிரம்மானந்தத்தின் சுவை இருக்கும் என்று காவியங்களில் படித்திருந்தேன். 'வெறுங்குடத்தை நிரப்பும்போது ஒலி எழுகிறது; அது நிரம்பியதும் ஒலி ஓய்கிறது. காதலர்களின் உள்ளமும் அப்படித்தான். அங்கு அன்பு நிரம்பியதும் சொற்களுக்கு இடம் இருப்பதில்லை' என்று இந்த நிகழ்ச்சியை ஒரு கவி வர்ணித்திருப்பதையும் நினைவில் கொண்டேன். ஆனால் மாளிகையிலிருந்தோ, கோபங் கோபமாக வெளிவரும் பேச்சுக் கேட்டது. தேவயானிதான் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அரசரின் குரலோ மென்மையாக இருந்தது!

திடீரென்று தடாலெனக் கதவைத் திறந்துகொண்டு தேவயானி வெளியே வந்தாள்; திடுதிடுவென்று தன் மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானாள். நான் தட்டும் கையுமாகச் சிறிது முன்னால் சென்றேன். அவள் என்னைக் கோபத்துடன் சுடுவது போலப் பார்த்தாள்; என் கையில் இருந்த தட்டைத் தட்டிப் பறக்கவிட்டாள். தரையில் சிதறிய நாலைந்து விடயங்களைக் காலால் மிதித்து நசுக்கிக் கொண்டே உரீரென்று நடந்தாள்.

யயாதி

1

தனிமையில் காதலர் சந்திக்கும் முதல் இரவு! கணவன் மனைவியரின் வாழ்வில் இத்தகைய மயக்கமும் காவியமும் ரகசியமும் நிரம்பிய இரவு, இதற்கு முன்பு ஒருபோதும் வருவதில்லை! இரண்டு நதிகளின் அணைப்பு - வானமும் பூமியும் அன்புடன் கூடுவது - சே சே! ஒருவரை ஒருவர் இணையும் ஆசையுடன் விரையும் மனத்தை மகாகவியுங் கூட வர்ணிக்க முடியாது.

மாலை வந்தது. நகரத்து விளக்கு அலங்காரங்களைப் பார்ப்பதற்காக, மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாக ராஜவீதியில் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டே நான் அரண்மனை முன் மாடத்தில் வெகு நேரம் நின்றிருந்தேன்.

வானத்தைப் பார்த்தேன். ஒவ்வொரு தாரகையாக மினுமினுத்துக்கொண்டே வெளிவந்தது, மிகவும் நிதானமாக! - இலைகளின் மறைவிலிருந்து ஒவ்வோர் அரும்பாகப் புலப்படுமே, அது போல!

நிறையப் பொழுது போய்விட்டதாக எனக்குத் தோற்றியது; ஆயினும் இன்னும் நன்றாக இருட்டவில்லை. கிண்ணத்தில் துளித் துளியாக மதுவை ஊற்றுவது போல, வானம் இரவெனும் கிண்ணத்தில் இருட்டை ஊற்றிக்

கொண்டிருந்ததோ என்னவோ! அதனுடைய அந்த நிதானத்தன்மையை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை.

தேவயானி எனக்கு எவ்வளவு அருகில் இருக்கிறாள்! ஆனால் எவ்வளவு அருகிலோ அவ்வளவு தொலைவிலும் இருக்கிறாளே! கிணற்றிலிருந்து மேலே வந்து அவளுடைய ஈரக் கோலத்திலிருந்து, அன்று காலையில் ஹோமத்தின் பொழுது என் அருகில் நகைகள் பளிச்சிட நாணத்துடன் அமர்ந்திருந்த அவளது வடிவம் வரையில் எத்தனையோ வகையான உருவங்களுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டிருந்த தேவயானியே எனக்குத் தேவையாக இருந்தாள்.

ஒவ்வொரு கணமும் எனக்கு யுகமாகத் தோன்றியது. இன்னும் ஒரு யாமம் கடக்க வேண்டுமே, அதுவும் இப்படியே துடிதுடித்துக் கொண்டு மாதவனை நான் வரவழைத்தேன். ரதத்தில் அமர்ந்து நாங்கள் நகரத்தைச் சுற்றப் புறப்பட்டோம். ராஜவீதியில் நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் நடந்து சென்றார்கள். பேதை, மங்கை, மடந்தை, பேரிளம் பெண்! அவர்களில் பலர்மீது பிரம்மன் தன் படைப்புக் கலை அனைத்தையும் பொழிந்திருந்தான்; ஆயினும் ஒருத்தியின் அழகாவது என் கண்ணுக்கு நிரம்பியதாக இல்லை. தேவயானியின் வடிவத்தில் என் கண்கள் நிறைவு கண்டிருந்தன. வேறு எவளுடைய எழிலுக்கும் அங்கு இடம் கிடையாது.

மாதவனுடன் நாலு மணிநேரம் வேடிக்கையாகப் போக்கிவிட்டு அரண்மனைக்குத் திரும்பி வந்தேன். சிற்றுண்டியை உண்ண அமர்ந்தேன்; உணவில் விருப்பமே செல்லவில்லை. மனம் ஓயாமல் தேவயானியை நாடியது. மென்மையான ஒவ்வொரு நரம்பும் கணந்தோறும் இன்னிசையை மீட்டியது.

நான் மாளிகைக்குள் சென்றேன்; கதவைத் தாழிட்டேன். திரும்பிப் பார்த்தேன். மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருந்த தேவயானி பாதி எழுந்து உணர்ச்சி நிரம்பிய கண்களுடன் பார்த்தாள்.

ரம்பையும் நாணும்படி அவள் மேனி மின்னியது. நான் பரபரப்புடன் முன்சென்று மஞ்சத்தில் அமர்ந்தேன். அப்பொழுதும் அவள் நின்றிருந்தாள். நான் சிரித்துக் கொண்டே, “கிணற்றிலிருந்து வெளியே தூக்கிவிடும் போதுதான் கையைப் பிடிக்க வேண்டும்; மஞ்சத்தில் உட்கார வைக்க அது தேவை யில்லையே!” என்றேன்.

அவள் நகைத்துக் கொண்டே ஏதாவது வேடிக்கை யாகப் பதில் சொல்வாள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அவள் அப்படியே அசையாமல் நின்றாள். அவள் நெற்றியில் சுருக்கம் தெரிந்தது. மூக்கு, சண்பக மொட்டுப் போலச் சிறிது விரிந்தது. அது உண்மைக் கோபமா, பொய்க் கோபமா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

அவளை மகிழ்விப்பதற்காக, “என் தந்தை ஒரு தடவை தேவேந்திரனை வென்றார். இப்போது மீண்டும் நான் அதைச் செய்யப்போகிறேன்” என்றேன்.

அவள் சட்டென்று முன்வந்து, ‘இந்தச் சமயத்தில் போரைப்பற்றிய பேச்சு வேண்டாமே!’ என்றோ, ‘அந்தப் போரில் நான் உங்கள் தேரை ஓட்டுவேன்’ என்றோ சொல்லுவாள் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

ஆனால் அவள் நின்ற இடத்திலிருந்து அசைய வில்லை; சிறிது நேரம் முன்பு உணர்ச்சி நிரம்பியிருந்த அவளுடைய பார்வை, இப்போது வெறிச்சென்று தோன்றியது. அம்மாவுக்கும் அவளுக்கும் பொருத்த மில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். அதைப்பற்றி நான் கவனிக்கவே கூடாது என்று முதல் நாளே தீர்மானித்து விட்டேன். இப்போதைய இந்தக் கோபம் அதைப்பற்றித் தான் இருக்குமோ என்று எண்ணினேன்.

‘நான் இந்திரன்மீது வெற்றி கொள்ளப்போவது உன் துணையினால்தான்; “உன் சொர்க்கத்தில் இவளைப் போன்ற அப்ஸரஸ் ஒருத்தியாவது இருக்கிறாளா?” என்று அவனைக் கேட்டு-’ என்று பேசுவதற்கு இருந்தேன்;

ஆனால் அதைப் பேசவே எனக்கு அவள் இடம் கொடுக்க வில்லை.

சினங் கொண்ட அழகிக்குத்தான் எவ்வளவு எழில்! அவளைப் பார்த்ததுமே என்னை மறந்து, அவளை மஞ்சத்தில் என் அருகில் இழுத்தேன். உடனே அவள் முகத்தை இரு கைகளாலும் உயர்த்தினேன். அவளை முத்தமிடச் சிறிது குனிந்தேன்.

என் கையை உதறித் தள்ளி, சாரைப் பாம்பு போலச் சீறி, அவள் தொலைவில் விலகி நின்றாள். அவளுடைய இந்த விந்தையான போக்கின் நோக்கமே எனக்கு விளங்கவில்லை. சர்மிஷ்டையைப் பணிப்பெண்ணாக்கித் தன்னுடன் அவள் அழைத்து வந்தபோது, அவளுடைய பிடிவாதத்தையும் கொதிப்பையும் முற்றும் கண்டிருந்தேன். என் கண்ணால் அதைப் பார்த்தேன். ஆனால் - என்னிடம் - நேரே கணவனிடம் - இந்தச் சமயத்தில் என்னிடம் அவள் இப்படி நடந்து கொள்வாள் என்பதை-

நான் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, “தேவயானி, உன்னை யாராவது ஏதாவது சொல்லியிருந்தால்-” என்றேன்.

‘என்னை யாரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை!’

“உன்னை யாராவது அவமானப்படுத்தியிருந்தால்-!”

“அவமானப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்!”

“யார்?”

“நீங்கள்!”

“நானா?”

“ஆம், நீங்கள்!”

“எப்பொழுது!”

“இப்பொழுது!”

“எனக்கு அர்த்தமே -!”

“இதில் என்ன அர்த்தம் வந்திருக்கிறது? எல்லாமே அனர்த்தந்தான்! இன்று இங்கே மங்கலமான இந்தச் சமயத்தில் - என் வாழ்வின் ஆனந்தமான கணத்தில் - கள் குடித்துவிட்டு வர உங்களுக்கு - உங்கள் வாயின் இந்த நாற்றம்-!”

கள்ளா? நான் கள்ளா குடித்திருந்தேன்? சே சே! சிறிது நேரம் முன்பு மாதவனுடன் அவன் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். உயர்தரமான இலுப்பை மலரின் மதுவை அவனுக்கு யாரோ பரிசாகக் கொடுத்திருந்தார்கள். என்னை வரவேற்க அவன் அதை எனக்குக் கொடுத்தான். அது அவ்வளவு சுவையாக இருந்தது! ஆசையுடன் அதைக் கொஞ்சம் அருந்தினேன்.

“தேவயானி, நான் குடிக்கவில்லை! சிறிது மாத்துவிக மதுதான்-” என்றேன்.

“கள்ளின் எல்லா வகைகளும் எனக்கு மனப்பாடம்! அதை நீங்கள் எனக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை! அரக்கர்களின் ராஜ்யத்தில் முன்பு அதைப் பெரிதும் கொண்டாடினார்கள். இந்தக் கள்ளினால்தான் அப்பாவின் சஞ்சீவினி வித்யை போயிற்று! பிறகுதான் அவர் கள்ளை விட்டார். பிராம்மணன் கள் குடித்தால் அவனுடைய தொண்டையில் ஈயத்தை உருக்கி ஊற்ற வேண்டும் என்ற விதியை அவர் ஏற்படுத்தினார்!”

“நான் பிராம்மணனாக இல்லாதிருப்பது என் பெரும் பாக்கியந்தான் என்று சொல்ல வேண்டும்!” என்று குத்தலாகச் சொன்னேன். ஆனந்தமான இந்த நேரத்தில் ஏதோ குற்றம் கண்டுபிடித்து, ரசத்தை விரசமாக்கிய தேவயானியிடம் எனக்குக் கொதிப்புத்தான் வந்தது.

“நீங்கள் பிராம்மணராக இல்லாதிருக்கலாம்; ஆனால் நான் பிராம்மணப் பெண்; என் தந்தையின் மகள் நான்; தபஸ்வியான சுக்கிராசாரியரின் மகள் நான்! கள்ளின் நாற்றம் தொலைவிலிருந்துகூட எனக்குப் பொறுக்காது!”

“நீ எப்படி உன் தந்தைக்கு மகளோ, அப்படி என் மனைவியுங்கூட. நான் கூடித்திரியன்; கூடித்திரியனுக்கு மது விலக்கு அல்ல!”

“ஆனால் அப்பா கள் குடிப்பதை விட்டுவிட்டார். அவனோ கள்ளுக்குக் கடும் எதிரி!”

அவனா? அவன் யார்? சினம் சூழ்ந்த என் மனத்தில் ஐயம் இடம் கொண்டது.

நான் ஆத்திரத்துடன், “அவன் என்பது எவன்?” என்றேன்.

தேவயானி பேசாமல் இருந்தாள். இவ்வளவு நேரம் என்னைத் தூக்கியெறிந்து இறக்கிப் பேசினாளே! பழிவாங்க இது நல்ல தருணம் என்று எண்ணிய நான் “அவன் எவன் என்று சொல்லேன்! இப்போது ஏன் வாய் அடைத்து விட்டது?” என்றேன்.

அவள் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சொன்னாள்: “அவன் பெயரைச் சொல்ல எனக்கு ஒன்றும் திருட்டுத் தனம் இல்லை! கசனுக்குக்கூடக் கள் பிடிக்காது!”

பொறாமையின் நுண்ணிய நிழல் என் நெஞ்சில் படிந்தது. நான் கடுமையான குரலில் சொன்னேன்: “இது அத்தினபுரத்து அரண்மனை. இது சுக்கிராசாரியரின் ஆசிரமமோ, கசனுடைய பர்ணசாலையோ அல்ல! மது பிடிக்காதவர்கள் அதைத் தொட வேண்டியதில்லை! ஆனால் பிறருடைய விருப்பு வெறுப்புக்களை என்மீது ஏன் திணிக்க வேண்டும்? நான் யாருக்காவது அடிமையா? நான் அரசன்! அத்தினபுரத்து அரசன் யயாதி நான்! இங்கு நான் எசமானன்! இங்கே கசனுக்கு ஏதும் வேலை இல்லை! இங்கே சுக்கிராசாரியர் வந்து தலையிட எவ்வகைக் காரணமும் இல்லை! நீ என் தர்மபத்தினி. என் சுகத்தைக் கவனிப்பது உன்னுடைய -”

“உங்களுடைய சுகத்தை நீங்கள் குஷாலாகப் பார்த்துக் கொண்டு இருங்கள்!” என்று சொல்லிவிட்டு,

அக்கினி பாணம் போல எரியும் பார்வையை என்மீது தேவயானி எறிந்தாள். அடுத்த கணம் சினம் கொதிக்க என்னைப் பார்த்தாள்; பேய் பிடித்தவள் போலக் கதவைத் 'தடால்' என்று திறந்துகொண்டு, வெளியே போய் விட்டாள்!

நான் 'திடும்' என்று படுக்கையில் சரிந்தேன். அப்பாவுக்குக் கிடைத்த அந்தப் பயங்கரச் சாபம் புற்றிலிருந்து சினங் கொண்டு சீறிவரும் நாகம் போல, அது என் நினைவுக் கூட்டிலிருந்து மேலே எழும்பி வந்தது: 'இந்த நகுஷனுடைய மக்கள் ஒரு போதும் சுகமாக வாழ மாட்டார்கள்!'

2

எங்கள் காதல் வெற்றி பெற வேண்டிய முதல் இரவு அது! அந்த முதல் இரவிலேயே, அந்தச் சாபம் இப்படி விபரீதமாக என் அநுபவத்துக்கு வரும் என்று நான் கற்பனையிலேகூட எண்ணவில்லை. சோவென்று கொட்டும் மழையில், வழிப்போக்கன் மரத்தின் கீழே நிற்க, அந்த மரத்தின் மீது மின்னல் வீசி அவன் கண்குருடானால் எப்படி இருக்கும்? அந்த நிலையில் நான் இருந்தேன். வேட்கை தீராத உடலும், கொதிக்கும் மனமுமாகிய கத்தரிக்கோலின் நடுவில், இரவு முழுவதும் என் உள்ளம் துண்டம் துண்டமாயிற்று.

எவ்வளவு ஆசையுடன் நான் அரண்மனைக்கு வந்தேன்! எனக்குத் தேவயானி தேவையாக இருந்தாள்; முழுக்க முழுக்கத் தேவையாக இருந்தாள். உடலினால் மட்டுமல்ல, மனத்தினாலும் அவள் என்னுடையவளாகி என்னுடன் இணைய வேண்டும் என்று எண்ணினேன். அலகாவின் சாவு, என் தாய்க்கும் எனக்கும் நடுவில், வானமளாவும் சுவரை எழுப்பியிருந்தது. முகுலிகையினால் என் உடல் சில கணம் இன்புற்றது; ஆனால் அந்த இன்பத்தில் இருந்த மிருகத்தன்மையை, அலகாவுடன்

பிறகு பழகியபோது நான் முற்றும் உணர்ந்தேன். ஈனமான அத்தகைய கணநேர இன்பத்தைவிட, மிக உயர்ந்ததும் ஆழ்ந்ததுமான காதலின் சுவையைப் பெற, யயாதி மிகுந்த ஆவல் கொண்டிருந்தான். ஆனால்-!

3

அலகா இறந்தபின், விரைவிலேயே எனக்குப் பட்டாபிஷேக வைபவம் நடந்தது. அம்மா வாய் மணக்க எனக்கு ஆசி கூறினாள். அரச உடையிலும் அரச வைபவத்திலும் திகழும் யயாதியை அவள் கண்ணாரக் கண்டாள். ஆனால் அதே நேரத்தில் கலிகா, அலகாவை நினைத்துக் கொண்டு மூலையில் கண்ணைத் துடைத்தபடி நின்றிருந்தாள். நான் அவளைப் பார்த்தேன். எனக்குச் சுருக்கென்றது.

ஒரே இடத்தில், பெருமையிலும் அகம்பாவத்திலும் மூழ்கிக் கொலைகாரியான ஓர் அன்னை, 'ராஜமாதா' என்ற பெருமிதத்தில் பேரானந்தத்துடன் உலவி வர, அப்பாவியும் நிரபராதியுமான மற்றோர் அன்னை, தன் ஒரே மகளுக்காகக் கண்ணீர் வடித்தபடி மூலையில் நின்றிருந்தாள்! அவள் மகள் எங்கே செத்தாள், எப்படிச் செத்தாள் என்பதைக்கூட அவளுக்கு யாரும் தெரிவிக்கவில்லை.

அரண்மனை - அரண்மனைமட்டும் என்ன! அதிகமும் செல்வமும் கொழிக்கும் ஒவ்வோர் இடமும், பிரம்மாண்ட மலைப் பாம்பு போன்றது. மிகவும் பயங்கரமான ரகசியங்களை அது விளையாட்டாக விழுங்கி விடும். அப்பாவுக்குக் கிடைத்த சாபத்தையும், அந்தச் சாபம் யதியின் வாழ்வில் உருக்கொண்ட ரகசியத்தையும் எளிதிலே மூடி மறைத்துவிட்ட அந்த அரண்மனைக்கு, ஒன்றுமில்லாத வேலைக்காரியான அலகாவின் மரணத்தை மறைத்து வைப்பதுதானா பெரிய காரியம்? 'உன் மகள் கொள்ளை நோய் ஒன்றில் இறந்துவிட்டாள்' என்று கலிகாவுக்குச்

சமாதானம் சொன்னார்கள். 'இன்று இந்த முடிசூட்டு விழாவைப் பார்க்க அலகா இருந்திருக்க வேண்டும்' என்று யாரோ போகிற போக்கில் சொன்னார்கள். அந்தச் சொல், அந்தத் தாயுள்ளத்தின் புண்ணைக் கிளறிவிட்டது. இந்த மங்கல விழாவில் அரண்மனையிலே கண்ணீர் வடிப்பது பொருத்தமன்று என்பது அவளுக்குத் தெரியாமல் இல்லை; ஆனால் என்ன செய்தும் கண்ணீரை அடக்க அவளால் முடியவில்லை.

அந்தக் கண்ணீரை அம்மா பார்த்தாள். அவள் கலிகாவின் மீது எரிந்து விழுந்தாள். "இந்த நிமிஷமே நீ உன் தங்கையிடம் போய்விடு! அபசகுனமாக இங்கே அழ வேண்டியதில்லை!" என்று அம்மா சொன்னபோது எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

அம்மாவிடம் எனக்கு வந்த கோபம்! எந்த வகையிலாவது, அலகாவின் மரணத்துக்குப் பழி வாங்கத் தான் வேண்டும் என்று அந்தக் கணமே முடிவு கட்டினேன்.

4

அதற்குப் பழி வாங்க, நான் அம்மாவிடம் பேசுவதையே நிறுத்திக்கொண்டேன். மதுவிலும் வேட்டையிலும் மனம் போனபடி ஆழ்ந்தேன். அம்மா ஆசையுடன் கொண்டுவந்து காண்பித்த ஒவ்வோர் அழகிய அரச கன்னிகையின் படத்திலும் ஏதாவது குற்றங்குறை கூறி, வேண்டாமென்று மறுத்தேன். இப்படிப் பழி வாங்கியதனால், அலகாவுக்குச் செய்த அநீதிக்கு ஏதோ மாற்றுக் கண்டதாகச் சிறிது ஆறுதல் பெற்றேன்; ஆயினும் என் உள்ளம் முன் போலவே பசித்து வேட்கையுற்று இருந்தது.

இந்த மனநிலையில், நான் இமயமலையின் அடிவாரத்தில் வேட்டையாடச் சென்றேன். ஒரு மானைத் துரத்திக் கொண்டே போய், அரக்கர்களின் ராஜ்யத்தில் புகுந்தேன்; அங்கே தேவயானியை மனைவியாக ஏற்று, அவளுடன் அத்தினபுரத்துக்குத் திரும்பினேன்.

அன்று ஒரு நாழிகையில் - ஒரு நாழிகைப் பொழுது தான் ஏது? ஒரு கண்ணிமைப் பொழுதில் - தேவயானியை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். எவ்வளவு அபூர்வமான விந்தை நிகழ்ச்சி அது! ஆனால் அந்தக் கணத்திலே இந்த நிகழ்ச்சி எனக்கு ஏதோ காவியம் போலத் தோன்றியது.

பாற்கடலைக் கடைந்தபோது வந்த திருமகள்போல, கிணற்றிலிருந்து தேவயானி வருவதாக எனக்குத் தோன்றியது!

நான் அவளிடம் மயங்கியது, அவளுடைய அழகினால் மட்டுந்தானா? இல்லவே இல்லை. தேவயானியை ஏற்றுக் கொண்டால், அம்மாவிடம் நன்கு பழி தீர்த்துக் கொண்ட மாதிரி இருக்கும் என்று நினைத்தேன். அம்மாவுக்கு கூத்திரிய ராஜகன்னிகை மருமகளாக வரவேண்டும் என்று விருப்பம். நான் அந்தண ரிஷிகன்னிகையை மணந்து கொண்டால், வாழ்நாள் முழுவதும் அது அவள் உள்ளத்தில் உறுத்திக்கொண்டே இருக்கும். ஒரு பாவமும் அறியாத பெண்ணைக் கொன்றதற்காக, விதி தன்னிடம் எப்படிப் பழிவாங்குகிறது என்பதை அவள் முழுக்க முழுக்கத் தெரிந்துகொள்ளட்டும்!

எந்தத் தடையும் சொல்லாமல் நான் தேவயானியைக் கைப்பிடித்ததற்கு இவை இரண்டு மட்டுமே காரணங்கள் அல்ல; மற்றும் ஓர் ஆசையும் எனக்கு இருந்தது. இந்த அழகிய யுவதி சுக்கிராசாரியரின் மகள் என்று தெரிந்ததுமே, எனக்கு அவள் பின்னும் கவர்ச்சிகரமாகத் தோற்றினாள். 'ஒரு பெரிய முனிவரின் சாபநிழல் நம் குலத்தின்மீது படிந்திருக்கிறது; அந்த நிழலிலிருந்து விடுபட, அவரைப் போலவே பெரிய முனிவரின் ஆசி நமக்குத் தேவை' என்று எண்ணினேன்.

ஒப்பில்லாத சஞ்சீவினி வித்யையைப் பெறும் அளவுக்குத் தவம் செய்தவர் சுக்கிராசாரியர். தம் மகளும் மருமகளும் நடத்தும் இல்லறத்தில், அகத்திய முனிவரின் சாபம் விஷத்தைக் கலக்கிறது என்று தெரிந்தால், அவர் சும்மாவா உட்கார்ந்திருப்பார்? மிகவும் கடுமையான தவம் செய்து, அந்தச் சாபத்துக்கு விமோசனத்தைக் கண்டு பிடிக்காமல் விடமாட்டார். உலகிலேயே பெருஞ் செல்வம் படைத்த ஓர் அரசனுக்கு மருமகன் ஆகியிருந்தால், நான் சுகமாக வாழமுடியாமற் போயிருக்கலாம்; ஆனால் சுக்கிராசாரியர் மனம் வைத்தால் - எந்த மாமனார்தாம் தம் மருமகனுக்கு நன்மையை விரும்பாமல் இருப்பார்? - மருமகனுடைய சுகந்தான் மகளின் சுகம். எந்தத் தகப்பனுக்குத்தான் தன் மகளைப் பற்றிய கவலை இல்லை?

எனவே, முன்பின் ஏதும் சிந்திக்காமல், யாரிடமும் அபிப்பிராயம் கேட்காமல், தேவயானி எவ்வளவு ஆவலுடன் எனக்கு மனைவி ஆனாளோ, அவ்வளவே ஊக்கத்துடன் நானும் அவளைத் தர்மபத்தினியாக ஏற்றுப் பாணிக்கிரகணம் செய்து கொண்டேன்.

6

ஆனால் சுக்கிராசாரியரிடம் நான் நேரில் கண்ட அநுபவம் முற்றும் விந்தையாக இருந்தது! அவருக்குத் தம் மகளிடம் அளவற்ற பரிவு இருந்தது. ஆயினும், இவ்வளவு பெரிய அரசன் தமக்கு மருமகனாகக் கிடைத்தானே என்று அவர்துளியும் பெருமைப்படவில்லை! என்னைப் பாராட்டி அவர் ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லை. தாம் பெரிய தபஸ்வி, ஆதலால் தம் மகளுக்கு என்மீது அதிகாரம் செலுத்தும் உரிமை உண்டு என்று அவர் எண்ணினார் போலும்! என் சுக துக்கங்களைப் பற்றிப் பேசாவிட்டாலும் போகிறார்: அரசன் என்ற முறையிலாவது அவர் என்னை மதித்துப் பேசியிருக்கலாமே; அதுகூட இல்லை! தம்

மகளின் மனப்போக்குக்கு ஏற்றபடி குதித்துக் கொண்டும், அவள் தம்மைவிட்டுப் போகிறாளே என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும் அவர் முழுநேரத்தையும் கடத்தினார்.

மீண்டும் மகத்தான தவம் ஆரம்பிக்கப்போகிறாராம்! அதைப்பற்றிய முழுவர்ணனையையும் என் காதில் விழும்படி சொன்னார். ஆனால், 'யயாதியும் எல்லாரையும் போல மனிதன்தான். அவன் ஏதும் குற்றங்குறை சொல்லாமல் நம் மகளை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறானே; அவனுடைய இன்ப துன்பங்களைப் பற்றிக் கேட்டு அவனுக்கு நம்மிடம் பரிவு உண்டாகச் செய்வது அவசியம் அல்லவா?' என்றெல்லாம் சுக்கிராசாரியர் நினைத்ததாகவே தெரியவில்லை!

தேவயானிக்குப் பணிப்பெண் ஆவதற்கு, அரைக் கணத்திலே ஒப்புக் கொண்டாள் சர்மிஷ்டை! சுக்கிராசாரியர் கடுஞ்சினங்கொண்டு போய்விட்டால், தன்னால் தன் உறவினர்களுக்குத் தொந்தரவுகள் நேருமே என்பதற்காக, அவள் தேவயானியின் கோபத்தீயில் தன்னை அவியாகச் சொரிந்து மகிழ்ந்தாள். இது அவளுடைய பெருந்தன்மை. ஆயினும், தபஸ்வி என்ற முறையிலோ, முதிர்ந்த அநுபவம் வாய்ந்த முனிவர் என்ற முறையிலோ இல்லாம்பற் போனாலும், மகாராஜா விருஷபர்வாவின் குரு, நண்பர் என்ற முறையிலாவது சுக்கிராசாரியர் சர்மிஷ்டைக்கு ஓர் ஆறுதல்மொழி கூறியிருக்க வேண்டுமா இல்லையா?

ஆனால் அவர் பெரிய ரிஷியாச்சே! சாதாரண நிலையிலுள்ள மக்களின் சாதாரணத் துன்பங்கள் அவர் கண்ணுக்கு எப்படித் தெரியும்? தமது தவத்திலும், பெருமையிலும் பிடிவாதமுள்ள பெண்ணைச் சமாதானப் படுத்துவதிலுமே அவர் மூழ்கிக் கிடந்தார். நான் அரக்கர்களின் ராஜ்யத்தில் இருந்தது மிகச் சிறிது நேரந்தான்; ஆயினும் அதற்குள்ளேயே, ஒன்றுமட்டும் எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது - இந்தத் தகப்பனும் பெண்ணும் தம்மைச்

சுற்றியே சுழலும் ஓர் உலகத்தில் வாழ்கிறார்கள் என்பது! சுக்கிராசாரியரைவிடப் பெரிய ரிஷி மூவுலகிலும் வேறு எவருமில்லை என்பது தேவயானியின் கொள்கை. தேவயானிக்கு நிகரான அழகும் குணமும் வாய்ந்த பெண் விண்ணிலும் மண்ணிலும் எங்கே தேடினாலும் கிடைக்க மாட்டாள் என்பது சுக்கிராசாரியரின் கொள்கை.

மகளைப் புக்ககத்துக்கு அனுப்பும்போது ஒவ்வொரு தகப்பனின் கண்ணிலும் நீர் துளும்புவதுபோல, சுக்கிராசாரியருக்கும் கண்ணீர் வந்தது. ஆனால் உடனே அவர் என்னை ஒரு பக்கமாக அழைத்துச் சென்று, “அரசே, தேவயானி என் ஒரே மகள். அவளுடைய சுகந்தான் என் சுகம் என்பதை ஒரு போதும் மறக்காதே! அவள் எப்போதும் முகமலர்ச்சியுடன் இருக்கும்படி நடந்துகொள். நான் மீண்டும் கடுந்தவம் செய்து, சஞ்சீவினி வித்யையைப் போன்ற மற்றோர் ஒப்பற்ற பெரும்பேறு பெறப் போகிறேன். உலகத்திலே மிகப் பெருஞ் சக்தி என் ஆசிதான் என்பதை அல்லும் பகலும் நினைவிலே கொள். ஆனால் நான் எவ்வளவு உயர்வானவனோ, அவ்வளவு கோபக் காரனுங்கூட! கொடிய விஷமுள்ள பாம்பைக் காட்டிலும், மிகக் கூரிய வாளைக்காட்டிலும், நாலுபுறமும் தீ நாக்குகளை நீட்டிக்கொண்டு பரவும் எரிநெருப்பைக் காட்டிலும் தபஸ்வியான அந்தணனிடம், அறிவுள்ள மாந்தருக்குப் பயம் அதிகம். பாம்பு ஒருவனைத் தீண்டும்; வாள் பலரை யமனிடம் அனுப்பும்; நெருப்பு ஊரையே எரிக்கும்; ஆனால் தபஸ்வியான ஓர் அந்தணன் கோபங்கொண்டால், அவன் நாடு முழுவதையுமே அழிக்க வல்லவன். விருஷபர்வா என்னை எப்படிப் புகலடைய வேண்டியிருந்தது என்பதையும், சர்மிஷ்டை கைகட்டி வாய்பொத்தி எப்படித் தேவயானிக்குப் பணிப்பெண் ஆனால் என்பதையும் நீ உன் கண்ணால் பார்த்திருக்கிறாய்! எனவே, தேவயானிக்கு வருத்தம் நேரும்படி எதையும் எப்போதும் செய்யாதே! அவளுடைய வருத்தம் என் வருத்தம் என்பதை மறக்காதே” என்றார்.

என்னைப் போலவே தேவயானிக்கும் அவர் ஏதாவது உபதேசம் செய்வார் என்று நினைத்தேன். அரசனுடைய அரண்மனைக்கு இம்மாதிரி புதுமணப் பெண் செல்லும் சமயத்தில், 'பெரியவர்களுக்கு எப்படித் தொண்டு செய்ய வேண்டும். கணவனுக்கு இன்பம் உண்டாகும்படி நடந்து கொள்வது மனைவிக்கு எப்படிக் கடமையாக உள்ளது, அவனுக்கு வேறு மனைவியர் இருந்தாலும் அவர்களிடம் பொறாமை கொள்ளாமல் ஒற்றுமையுடன் எப்படி வாழ்வது?' என்பதையெல்லாம் சொல்வது வழக்கம் என்று நான் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். ஆனால் சுக்கிராசாரியர் பெரிய தபஸ்வியாச்சே! தம் மகளுக்கு இப்படி உலகில் நடைமுறையிலுள்ள புத்திமதிகளைக் கூற அவருக்குத் தோன்றவே இல்லை! எதிலும் பெரியவர்களின் போக்கே தனியாகத்தான் இருக்கும் என்று எண்ணியவனாக, நான் கடைசியில் அவரிடம் விடைபெற்றேன்.

7

நள்ளிரவு எப்போதோ கழிந்துவிட்டது. இரண்டாவது யாமத்து மணி அடித்தது முன்னமே என் காதில் விழுந்தது. இந்த நினைவுகள் யாவும் மீண்டும் மீண்டும் மனத்துக்குள் சுழல, தவிதவித்த வண்ணம், கணந்தோறும் இந்தப் பக்கத்திலிருந்து அந்தப் பக்கத்துக்குப் புரண்டு கொண்டிருந்தேன். ஆயினும் எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

மனிதனுக்குத்தான் எவ்வளவு நம்பிக்கை!

ஒரு சமயம் தோன்றும்: இன்று தேவயானி அடித்த கூத்தில் அரண்மனை முழுவதும் கலங்கியிருக்கும். வேலைக்காரர்களும் வேலைக்காரிகளும் தங்களுக்குள் இன்னும் கிசுகிசத்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் ஏற்படும் முதற் சந்திப்பி லேயே இவ்வளவு மிதப்புடன் படுக்கையறையிலிருந்து கிளம்பிப் போகும் யுவதியை அவர்கள் வெளியே எங்கும்

பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். செல்வம் அதிகமாக ஆக, அங்கு மரியாதையும் கட்டுப்பாடும் அதிகம். ஆனால் எங்குமே - ஏழையின் குடிசையில் கூட - நடக்க இயலாத நிகழ்ச்சி இன்று அரண்மனையில் நடந்துவிட்டது. அது ஏன் நடந்தது என்பது யாருக்குமே தெரியாது. அதை யார் சொல்வார்கள்? யாருக்கு? எப்படி? தேவயானிக்குச் சமாதானம் யார் சொல்வார்கள்?

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் எங்கும் நிச்சப்தமாக இருக்கும்; பிறகு, இவ்வளவு நேரம் தன் மாளிகையில் தவித்துப் படுத்திருந்த தேவயானி, காலடி போசை தெரியாத படி என் மாளிகைக்குத் திரும்பி வருவாள்; கதவைத் தாழிட்டு, மருத்தத்தில் வந்து உட்காருவாள்; என் அலகளைப் பிடித்துவிடுவாள்; நான் சட்டென்று அவள் கையைப் பிடித்து, 'பைத்தியமே! பிரமன் இந்த அழகிய கைகளை, காலைப் பிடிப்பதற்காகவா படைத்திருக்கிறான்?' என்பேன். அப்பொழுது அவள் கண்ணில் நீர் பெருக என்னைப் பார்த்து, என் மார்பில் முகத்தைப் புதைத்து, சிறுகுழந்தை போலத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டே, 'நான் செய்தது தப்பு; கோபாவேசத்தில் ஏதேதோ சொல்லி தவறாக நடந்துவிட்டேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டும்; மன்னிப்பீர்கள் அல்லவா?' என்பாள்...

நான் அவள் கூந்தலை அன்புடன் கோதிக்கொண்டே, 'நான் உன்னை மன்னிப்பதா? அப்படியென்றால் நீயும் நானும் வேறா? சே பைத்தியமே! நீயும் நானும் வேறல்ல. சங்கமமான நதிகளின் வெள்ளம் இரண்டு கிளைகளாக ஓடுவதை யாராவது பார்த்தது உண்டா? நான் உன்னை மன்னிப்பது என்றால் நான் என்னையே மன்னிப்பது போல! நீ என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்பது என்றால் நானே என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்பது போல!' என்பேன். இதைக் கேட்ட அவள் களுக்கென்று சிரிப்பாள்; தானாகவே முன் வந்து-!...

மனக்கோட்டைகள் கட்டும் வல்லமையைத் தெய்வம் மனிதனுக்குக் கொடுக்காமல் இருந்திருந்தால் எவ்வளவு நல்லது!

தேவயானி இதோ வருவாள்; சிறிது நேரத்திலே வருவாள்; அவள் வந்ததுமே, நடந்தது அனைத்தையும் ஒரு கணத்திலே நான் மறந்துவிடுவேன். நான் அவளிடம், 'நீ பழகிய சூழ்நிலைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் வேறு. இதை நான் கவனித்திருக்க வேண்டும்; அப்படிச் செய்ய வில்லை. இன்று நான் செய்த பிழையை மன்னித்துவிடு. மது அருந்திய யயாதி இனி எப்போதுமே உன் படுக்கையறையில் புலப்பட மாட்டான். இத்துடன் உனக்குத் திருப்தி இல்லையென்றால், உன் ஆணையாக இந்தக் கணமே நான் மதுவை அறவே துறந்துவிடுகிறேன். இனி எப்போதும் எத்தகைய மதுவின் கோப்பையையும் என் உதடு தீண்டாது!' என்பேன்.

அவள் என் கழுத்தை அணைத்துக் கொண்டு, 'என் பழக்க வழக்கங்களைப் போலவே உங்கள் பழக்க வழக்கங்களும் வேறானவை. இதை நான் கவனித்திருக்க வேண்டும். நீங்கள் கூடித்திரியர், வீரர், அரசர்; நீங்கள் ஆட்சி நடத்த வேண்டியிருக்கிறது; போர் நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. மதுவினால் கிடைக்கும் மயக்கம் உங்களுக்குத் தேவை. உங்களுடைய இந்தச் சாதாரண இன்பத்துக்குக் குறுக்கே நான் வருவது சரியல்ல. ஆயினும் நான் என்ன செய்வது? எனக்குக் கள்ளின் வாசனை ஒரு விநாடிப் பொழுதுகூடப் பொறுப்பதில்லை. தனிமையில் நாம் சந்திக்கும் நேரத்தில்மட்டும் நீங்கள் மது அருந்தாமல் இருக்க வேண்டும்; இவ்வளவுதான் நான் உங்களிடம் வேண்டுவது' என்று சொல்வாள்...

மூன்றாவது யாமத்து மணி அடித்தது. அப்போதும் நான் தவித்துக்கொண்டிருந்தேன். தேவயானியின் காலடியோசை கேட்கிறதா என்று காது கொடுத்துக்

கவனித்துக்கொண்டே இருந்தேன். என் மாளிகைப் பக்கம் யாரும் எட்டியும் பார்க்கவில்லை. யார் வருவார்கள்? தேவயானி கொடுமையுடன் நடந்துகொண்டதற்காக அம்மா உள்ளுக்குள்ளேயே குமுறிக்கொண்டு இருப்பாள். ஆயினும், மருமகளுக்கு உபதேசம் செய்யப்போய்த் தனக்கு அவமானம் தேடிக்கொள்வதைவிடச் சும்மா இருப்பதே நல்லது என்பதை அறியும் அளவுக்கு அவள் விவகாரம் தெரிந்தவள். சர்மிஷ்டையோ, என்ன இருந்தாலும் தேவயானியுடன் வந்த பணிப் பெண்! தோழி என்ற முறையில் ஏதாவது பேசும் உரிமை அவளுக்கு ஏது? அப்படியும் பொறுக்காமல் அவள் ஏதாவது சொல்லப் போனால், இந்தப் பெண்புலி அவளைக் குதறி எடுத்து விடாதா? வேலைக்காரர்களும் வேலைக்காரிகளும் பாவம், எந்த மூலைக்கு? அவர்கள் கண் இருந்தும் குருடர்கள், காது இருந்தும் செவிடர்கள், வாய் இருந்தும் ஊமைகள்! அவர்கள் எல்லாரும் தம் தம் இடத்தில் மிகவும் மெதுவாகக் காதோடு கிசுகிசுத்துக் கொண்டு, பொங்கும் பரிவை வெளிக்காட்டாமல், தூங்கிப் போயிருப்பார்கள்!

வேதனையுடன் நான் மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்தேன். திருப்தியுறாத உடலும், அவமானமுற்ற மனமும் மனிதனைத் துளைக்கும் வேதனையே மிக விந்தையானது. அது பாம்பின் நஞ்சு போன்றது; புறத்திலே நுட்பமானது, ஆனால் உள்ளே கடுமையான விளைவைத் தருவது!

மாளிகைச் சாளரத்திலிருந்து வெளி இருளைப் பார்க்கப் பார்க்க, எனக்கு முகுலிகையின் நினைவு வந்தது; அலகாவின் நினைவு வந்தது. முகுலிகை எனக்குக் கொடுத்ததைவிட, அலகா எனக்குக் கொடுத்ததைவிட, மிகவும் உயர்வான ஆழ்ந்த அன்பைப் பெறுவதற்காக நான் தேவயானியைக் கைப்பிடித்தேன்; ஆனால், மலர்ப் படுக்கையாக எண்ணி எதில் நான் இன்பத் தூக்கத்தைப் பெற விரும்பினேனோ, அதிலிருந்து பாம்புக் குட்டிகள் வெளிப்போந்தன!

என்னுள் இருந்த மனிதன் விழித்துக்கொண்டான்!
 என்னுள் இருந்த ஆண்மகன் விழித்துக்கொண்டான்!
 என்னுள் இருந்த அரசன் விழித்துக்கொண்டான்! - 'எனக்குத்
 தேவையான இன்பத்தை இந்த உலகிலே எங்கும்
 எப்பொழுதும் என்னால் பெறமுடியும். நான் சிறப்பு
 வாய்ந்த மனிதன், வீர ஆண்மகன், செல்வம் நிறைந்த
 அரசன்; நான் விரும்பினால், அந்தப்புரத்தில் நாள்தோறும்
 புதிய புதிய அப்ஸரப் பெண்களைக் கொண்டுவர முடியும்!'

8

மறுநாள் காலையில் எழுந்த போது நான்
 கோபத்திலே தான் இருந்தேன். உள்ளூற ஒருவகை
 வெட்கம் தோன்றியது. எங்காவது தொலைவில் வேட்டை
 யாடச் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் உதித்தது.
 அதற்குள் சர்மிஷ்டை என் மாளிகைக்குள் பரபரப்புடன்
 வந்து கைகூப்பிக்கொண்டு, என்னை நோக்கி, "மகாராணிக்கு
 இரவிலிருந்து உடல்நிலை சரியில்லை. ராஜவைத்தியர்
 சற்று நேரம் முன்புதான் வந்துபோனார். கவலைப்
 படும்படியாக ஏதுமில்லை! ஆனால் மகாராஜா நேரில் வந்து
 ஆறுதல் கூறினால் - மருந்தைவிட, தங்களைப் பார்ப்பதனா
 லேயே மகாராணிக்கு மிகுந்த நிம்மதி உண்டாகும்!"
 என்றாள்.

பேசியபோதே சர்மிஷ்டை மோகனப் புன்னகை
 பூத்தாள்; முகிலற்ற நீலவானில், பொன்றேகை போல
 மெல்லிய மின்னற்கொடி வீசுமே, அது போல! உடனே
 எனக்கு ஏதோ ஞாபகம் வந்தது - நேற்று இரவு மாளிகை
 வாசலில் ஏதோ தட்டை வைத்துக்கொண்டு எவளோ
 வேலைக்காரி நின்றிருந்தாளே! அவள் யார்? சர்மிஷ்டை
 தானோ? நான் நினைவுபடுத்திப் பார்த்தேன். தெளிவாக
 ஏதும் புலப்படவில்லை. "நீ - நீ நேற்றிரவு மாளிகை
 வாசலில் நின்றிருந்தாயோ?" என்று சர்மிஷ்டையைக்
 கேட்டேன்.

‘ஆம்’ என்று தலையசைத்து அவள் தரையைப் பார்க்கலானாள்.

நேற்றிரவு சர்மிஷ்டை ஏன் என் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை? ‘வேண்டாம், வேண்டாம்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே நான் மாதவன் வீட்டில் நிறைய மது அருந்தி விட்டேனோ?

நான் சிந்திப்பதைக் கண்ட சர்மிஷ்டை, “அரசே, சிறுவயதிலிருந்தே நான் மகாராணியின் தோழி; எரிந்து விழும் சபாவம் அவளுக்குக் கொஞ்சம் உண்டு. மகாராஜா அதை மனத்திலே வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது” என்றாள்.

அவள் சிறிது நிறுத்தி மீண்டும் சொன்னாள்: “பணிப் பெண்கள் காவியத்தைப்பற்றிப் பேசக்கூடாது என்பது எனக்குத் தெரிகிறது; ஆனாலும் - ஊடலின்றிக் காதலுக்கு இனிமை இல்லை என்று எல்லாக் கவிகளுமே சொல்கிறார்கள்!” - கடைசிப் பகுதியை அவள் பயந்து கொண்டே சொன்னாள்; மீண்டும் தரையைப் பார்த்தாள். அவளைப் பார்க்கப் பார்க்க, என் மனம் என்னை அறியாமலே உருகியது. எந்தத் தேவயானி தன் கேளிக்கை மாளிகையின் வாசலில் பணிப்பெண்ணாக இவளை நேற்றிரவு நிற்க வைத்தாளோ, எந்தத் தேவயானி இவளுடைய மென்மையான உணர்ச்சிகளையெல்லாம் விரக்கமின்றிக் கசக்கிப் பிழிந்தெறிந்தாளோ, அவளுடைய இன்பத்துக்காக இவள் பரிந்து நிற்கிறாள்!

தேயும் எட்டாம் பிறை வெண்மதியின் உதயம் வாழ் விலும் இருப்பதுண்டோ? இருண்டிருந்த என் மனத்தில் மெல்ல மெல்ல ஒளி வீசியது; அங்கே வெண்ணிலவு பரவியது.

நான் பரிகாசக் குரலில், “சர்மிஷ்டை, இப்படி அன்புடன் நடந்துகொள்ள உனக்கு யார் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்?” என்றேன்.

செம்பஞ்சக் குழம்பு ஊட்டிய இடக் கைவிரல் நகத்தை வெறுமே பார்த்தபடி, “மனிதருக்கு ஒவ்வொன்றுக்கும்

குரு இருக்க வேண்டுமா என்ன?” என்று அவள் என்னையே பதில் கேள்வி கேட்டாள்.

“இந்த உலகத்தில் குரு இல்லாமல் யாருக்கு வித்யை கிடைத்திருக்கிறது? அன்பு கொள்வதென்பது உலகில் எல்லாவற்றிலும் பெரிய வித்யை; சஞ்சீவினி வித்யையை விடப் பெரியது!”

“அப்படியானால் சொல்லுகிறேன், என் குருவின் பெயரை” என்று கூறிச் சிறிது நிறுத்தி, “கசதேவர்!” என்றாள்.

“கசனா?” என்று வியப்புடன் சொன்னேன்.

கசனோ, எதிலும் பற்றில்லாத தபஸ்வி; அன்பு என்ற சொல் காதில் விழுந்தாலே மூன்று தடவை ஸ்நானம் செய்வான்! அவன் சர்மிஷ்டைக்கு அன்புகொள்ளக் கற்றுக் கொடுத்தானா? அப்படியென்றால்? இவள் அவனிடம் அன்பு கொண்டிருந்தாளா? அடடா!

சர்மிஷ்டை பரபரப்புடன், “மகாராணியின் மாளிகைக்கு நீங்கள் புறப்படவில்லையா?” என்றாள்.

தாயின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் பின்னால் குழந்தை சிரித்து விளையாடிக்கொண்டே போகிறதல்லவா? அது போல நான் சர்மிஷ்டையின் பின்னாலேயே தேவயானியின் மாளிகைக்குச் சென்றேன். கொதித்திருந்த என் மனம், சர்மிஷ்டையுடன் பேசிய பிறகு அமைதி பெற்றது. அங்கே சினத்துக்கு மாறாகப் பொறுமை இடங் கொண்டது.

9

தேவயானி உண்மையிலேயே நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தாளா? யாருக்குத் தெரியும்? ஆயினும், சாம்பல் நிற முகிலின் மறைவில் தோன்றும் நிலவிலே, சோர்வுற்ற அழகு ஒன்று தெரியுமே, அது போல இருந்தது அவளுடைய வாடிய வதனம். நான் அவளருகில் சென்று அமர்ந்தேன்.

அவளது கையை என் கையில் தாங்கிக்கொண்டேன். நாங்கள் வாயினால் பேச முடியாததை - எங்கள் கண்களினால் தெளிவாகச் சொல்ல முடியாததை - எங்கள் கை இரண்டும் பேசின. அந்தக் கைகள் சில கணம் பேசியதும், தேவயானியின் கண்ணில் நீர் தளும்பியது. அவளுடைய அந்தக் கண்ணீரை - தாமரையிதழில் பனித்துளி போலத் தோற்றிய அந்தக் கண்ணீரை - என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. அதில் ஒரு துளியும் கண்ணுக்கு வெளியே வராதபடி, அங்கேயே அவற்றை முத்தமிட்டு ஒற்றிவிட வேண்டும் என்ற தீவிர ஆவல் எனக்கு உண்டாயிற்று. ஆனால், மாளிகையில் சர்மிஷ்டை இருந்தாளே?

நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். சர்மிஷ்டையை எங்குமே காணவில்லை. சந்தடியின்றி அவள் வெளியே போய் விட்டாள்; துளிச் சத்தமும் எழாதபடி மாளிகையறையின் கதவை அவள் சாத்திவிட்டாள்.

தேவயானியின் கண்ணில் இருந்த நீர்த்துளியை என் இதழ்களால் ஒற்றுவதற்கு நான் குனிந்தேன். உடனே அவள் தன் இரண்டு கைகளிலும் என் கையைத் தாங்கிக் கொண்டு கொஞ்சம் குரலிலே, பாதி விழிப்பில் மனிதர் பேசுவது போல, “இனிமேல் அருந்த மாட்டீர்கள் அல்லவா?” என்றாள்.

அவள் மதுவைப் பற்றிப் பேசுகிறாள் என்பதைக் கவனித்தேன். எனக்கு இருக்கும் தனி உரிமையில் அவள் தலையிட்டு என்னை வருத்துவதாகத் தோன்றியது. ஏதாவது கசப்பாகப் பதில் சொல்ல நினைத்தேன். ஆனால் தேவயானி நோயுற்றிருந்தாள்; என் தேவயானி நோயுற்றிருந்தாள்! அவளைத் துன்புறுத்தும்படி ஏதும் செய்யக் கூடாது என்பதையும் அந்த மனமே உணர்ந்தது. என் மனத்துக்குள் ஒரு குதிரை தன்னிச்சையாக ஓடியது; கடிவாளத்தைப் பிடித்து அதை இழுத்து நிறுத்த ஒரு சாரதி முயன்று கொண்டிருந்தான்.

மலரினும் மெல்லிய தன் உள்ளங்கையை என் உள்ளங்கையில் தேய்த்தபடியே, “அருந்த மாட்டீர்கள் அல்லவா? எனக்காக-” என்றாள் தேவயானி.

அவளுடைய கடைசிச் சொல் என்னை உருக்கியது. உடனே, “அருந்த மாட்டேன்; படுக்கையறையில் என் வாயில் இனி எப்போதுமே மதுவின் வாசனை உனக்கு வராது!” என்றேன்.

அவள் சிரித்துக்கொண்டே, “எனக்கு உறுதிமொழி கொடுங்கள்” என்றாள்.

அந்தப் பேச்சு மீண்டும் என் உரிமையைத் தகர்த்தது. நான் இவளுக்காக இவ்வளவு செய்யத் தயாராகியும் இவளுக்கு மட்டும் என்மீது துளியும் நம்பிக்கை இல்லை! என்னிடம் நம்பிக்கை இல்லாதவளுக்காக என் சுகத்தையும் தியாகம் செய்து-!

குதிரை மீண்டும் திமிறி ஓடியது. மிகவும் சிரமத்துடன் நான் அதை அடக்கினேன்.

மேலுக்குச் சிரித்துக்கொண்டே, “மென்மையான இந்தக் கையின் ஸ்பரிசம் எப்போதும் கிடைக்குமென்றால், ஒன்று என்ன, நூறு உறுதிமொழிகள் தருகிறேன்” என்றேன்.

“ஊகும்; அது அவ்வளவு எளிதல்ல! அப்பாவின் திருவடியைத் தியானம் செய்து அதன் ஆணையாக நீங்கள் எனக்கு உறுதிமொழி கொடுக்க வேண்டும்!”

அவள் தந்தையினிடம் எனக்கு வந்த கோபம் சொல்லி முடியாது. அவள் இப்போது என் மனைவி. அவள் தன் தந்தையைவிட என்னிடம் அதிக அன்பும் பரிவும் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவள் மனத்திலோ இன்னமும் தந்தையின் ஆட்சியே இடங்கொண்டிருந்தது.

இப்போது என் மனத்தை அடக்குவது மிகவும் தொல்லையாகத்தான் இருந்தது; ஆயினும் அதை எப்படியோ அடக்கிக்கொண்டு அவளுக்கு உறுதிமொழி கொடுத்தேன்.

தேவயானி நகைத்தாள். அது வெறும் காதலியின் நகைப்பு அல்ல; தன் வீம்பு நிறைவேறிய பெருமிதமும் அதில் இருந்தது. அழகின் வலிமையைக் கொண்டு தன் கணவனைச் சரணடையச் செய்யமுடியும் என்ற அகங்கார வெறியில் மிதந்த மங்கையின் நகைப்பு அது!

காதலின் ஆட்சியில் நிகழ்ந்த இந்த முதற் போரில் நான் முழுத் தோல்வியடைந்தேன்.

10

மதுபானத்தைப் பற்றி நான் தேவயானிக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை அப்படியே காப்பாற்றினேன். நாங்கள் ஒற்றுமையுடன் வாழலானோம்.

அந்தப் பகல் நேரங்கள் எனக்கு இன்னமும் நினைவில் இருக்கின்றன. பகலாவது? கதிரவன் நடுவில் உதித்து, நாலு யாமநேரம் என்னையும் தேவயானியையும் பிரித்து வைத்திருந்து மறைந்தான் என்பதனால்தான் அவற்றைப் பகல் என்று சொல்லவேண்டும். எட்டு யாமமும் இரவாக இருந்திருக்குமானால் - தாமரையில் சிறைப்பட்ட வண்டு எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு தவிக்குமோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு யயாதி இன்ப சாகரத்தில் மிதந்திருப்பான்!

வைகறையில் தோட்டத்துப் பறவைகள் கூவினால் எனக்குக் கோபம் வரும். துளியும் சுவையே தெரியாத பறவைகள்! அவற்றின் 'கலகல' ஒலியைக் கேட்டதும் தேவயானி தன் மாளிகைக்குச் செல்ல அசைந்து எழுவாள். நான் அவளிடம், "இந்தப் பறவைகள் பைத்தியமடி! வெண்மையான நிலா வீசுவதைக் கண்டு, பொழுது விடிந்துவிட்டதோ என்று அவற்றுக்குத் தோன்றுகிறது. இரவு இன்னும் ஐந்தாறு மணிநேரம் இருக்கிறது. பேசாமல் தூங்கு!" என்பேன்.

ஆனால் அது அவளுக்கு உண்மையாகத் தோன்றாது. அவள் அவசர அவசரமாகப் போகப் புறப்படுவாள். அப்பொழுது நான், “இனி எனக்குப் பெருந் தொல்லை தான்!” என்பேன்.

“அது என்ன?” என்று அவள் கேட்பாள்.

“நீ இல்லாமல் நாலைந்து யாமங்களைக் கடத்த வேண்டுமே!”

அவள் கழுத்தைச் சொடுக்கி என்னைப் பரிகாசம் செய்வாள். ஆயினும் அவள் அப்படிச் சொடுக்குவது மிகவும் இனிமையாக இருக்கும்; மயில் தன் சிறகை அவ்வளவு அழகாகத் திருப்ப முடியாது. அதைக் கண்டு நெடுநேரம் என் மெய்சிலிர்க்கும்.

என் பேச்சைக் கேட்காமல் அவள் போகப் புறப்பட்டதும், “உன்னுடைய இந்த நீண்ட நேரப் பிரிவை நான் எப்படித் தாங்க முடியும்? உருவசி மறைந்தபோது, என் கொள்ளுத் தாத்தா புரூரவஸ், காடுமேடுகளில் பைத்தியம் போலச் சுற்றிவந்து ‘என் காதலி எங்கே?’ என்று விலங்குகளையும் பறவைகளையும் கேட்டாராம். கொடிகளை உருவசியாக எண்ணி அணைத்துக் கொண்டாராம். இன்று நான் அரண்மனையில் அப்படி ஏதாவது செய்தேனானால்-!”

அவள் இடைமறித்து, “உச்! இதென்ன பேச்சு!” என்பாள்.

“ஆ! இந்த நெடும்பிரிவை என்னால் தாங்க முடியாது. இந்தப் பொழுதை நான் எப்படிக் கழிப்பேன்? உன் அடையாளமாக ஏதாவது கொடு. அதைப் பார்த்துக் கொண்டே-” என்பேன்.

அவள் ‘சடக்’கென்று முன்வந்து என்னை அழுத்தி அணைத்து முத்தமிட வேண்டும், உதட்டிலோ கன்னத்திலோ பல் லேசாகப் பதியும்படி நீண்டநேரம் தீவிரமாக முத்தமிட

வேண்டும் என்று எனக்கு ஆசையாக இருக்கும். ஆனால் எனது இந்த ஆவல் ஒரு போதும் நிறைவேறவே இல்லை! பிறகு நானே அவளை முத்தமிடுவேன். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு - என்ன செய்தும் எனக்குத் திருப்தி ஏற்படாது.

அவள் மெதுவாக என் கையிலிருந்து தன் முகத்தை விடுவித்துக்கொண்டு, சிறிது சிடுசிடுக்கும் குரலில், “போதுமே! இனி அஜீர்ணமாகிவிடும்!” என்பாள்.

“ஊகும்; இன்னும் ஒன்று-!”

அவள் செயற்கையாகச் சிரித்துக் கொண்டே, “ஊகும்! எல்லா மலர்களும் தீர்ந்துவிட்டன!” என்பாள்.

“பொய்! முழுப் பொய்!”

“எதனால்?”

“உலகம் முழுவதிலும் இது ஒன்றுதான் அற்புதமான கொடி; இதன் மலர்களைப் பறிக்கப் பறிக்க இதில் மேன்மேலும் மலர்கள் பூத்துக் கொண்டே இருக்கும்!”

“ஆனால் நீங்கள் ஒரு தடவை என்று சொல்லி, நூறு தடவை-!”

“நீ முனிவரின் ஆசிரமத்தில் வளர்ந்த பெண். காதலின் இந்தக் கணக்கு உனக்கு விளங்காது. இந்தக் கணக்கில் ஒன்று என்றால், ஓர் ஆயிரம், ஒரு லட்சம், ஒரு கோடி என்று கூடப் பொருள் உண்டு. சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றபடி இந்தப் பொருளைக் கொள்ள வேண்டும்!”

அவள் நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டே அங்கிருந்து போய்விடுவாள். நான் திருப்தியுறாமல் அவளது ஒயிலான பின்னழகைப் பார்த்தபடி இருப்பேன்.

மற்ற நினைவுகளின் நிறம் காலத்தால் மங்கிவிடுகிறது. காதல் நினைவுகளின் நிறம்மட்டும் எப்போதும் பளிச்சென்று துலங்குகிறது. ஏன் இப்படி என்பது எனக்குத் தெரியாது; ஆனால் இப்படி நிகழ்வது உண்மை.

திருமணத்துக்குப் பிறகு முதற் சில மாதங்களின் இரவுகள் பல, என் மனத்திலே பதிந்திருக்கின்றன, அப்ஸரஸ்களின் அழகிய ரேகைவடிவம் போல! நிலவு என்னும் சிலம்பை ஒலித்துக்கொண்டே என் கேளிக்கையறைக்குள் வந்த அந்த இரவுகள், எண்ணற்ற மதுக்குடங்களை நிரப்பிக் கொணர்ந்தன. அவை அனைத்தையும் நான் கடகடவென்று பருகினேன்; ஆயினும் வேட்கையில் வருந்தினேன்! அந்த இரவுகள், அழகிய குளங்கள் போன்றவை; காதல் விளையாட்டு என்னும் பல நிறத் தாமரை பூத்தது-!

அதையெல்லாம் இப்போது சொல்லி என்ன?

உடலின்பத்தைப் பற்றி மனம்விட்டுப் பேசுவது பெரியோர்களுக்குச் சம்மதமானது அல்ல! அதனால் நான் அவற்றைச் சொல்லாமல் தட்டிக் கழிக்கிறேன் என்பதில்லை. பிரம்மானந்தத்தைப் பெறவைக்கும் ஆன்மாவில் நம்பிக்கை கொள்ளும் விஷயத்தைப் பற்றி நாலு பேர் நடுவில் விவாதிக்க முடியும் என்றால், ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் அதேபோன்ற பேரானந்தத்தைப் பெற வைக்கும் காதலைப்பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசுவதில் திருட்டுத்தனம் ஏன் இருக்கவேண்டும்? வெட்கப்படும் படியாக, மறைக்கும்படியாக அதில் என்ன இருக்கிறது?

அந்த இனிய காதல் நினைவுகளின் நறுமணம் காற்றில் பறந்துபோயிற்று; அந்த மலர்களின் இதழ்கள் உதிர்ந்து விட்டன; முட்கள்மட்டும் பின்னால் எஞ்சியிருக்கின்றன! அதனால்தான் நான்-!

தேவயானியும் நானும் சேர்ந்து ஓர் அழகிய, சுதந்தரமான, அற்புத உலகைப் படைக்க வேண்டுமென்று சில காலம் நான் முயன்றேன். எந்த உலகிலே நான் அரசன் இல்லையோ, எந்த உலகிலே நான் சாபம் பெற்ற நகுஷனின் மகன் இல்லையோ, தேவயானி மகரிஷி சுக்கிராசாரியரின் மகள் இல்லையோ, எந்த உலகிலே அவளுக்கும் எனக்கும் நடுவிலுள்ள உடல்தளைகள் மட்டுமின்றி மனத் தளைகளும் தகர்ந்து விழுமோ, எந்த உலகிலே சாவு 'யயாதி' என்று கூப்பிட்டால் யயாதி 'ஓ' என்பானோ, காலபுருஷன் 'தேவயானி' என்று கூப்பிட்டால், தேவயானி 'ஓ' என்பானோ, எந்த உலகிலே யயாதி நரகத்துக்குப் புறப்படுவதாக இருந்தால், தேவயானி சொர்க்கத்தையும் புறக்கணித்து அவனுக்காக ஆனந்தத்துடன் நரகத்தை ஏற்றுக்கொள்வானோ, தேவயானி எவ்வளவு கெட்டவளாக இருந்தாலும் அவளை நல்லவளாக்க யயாதி தன் உயிரை நடைபாவாடையாக விரிப்பானோ - அத்தகைய உலகம் எனக்குத் தேவையாக இருந்தது. ஆனால் -!

ஒரு தடவை நள்ளிரவில் என் அணைப்பில் கட்டுண்டு இருந்த தேவயானியிடம், பைத்தியக்காரனான நான், "நீ யாருடையவள்?" என்று கேட்டேன்.

அவள் பேசாமலோ, உணர்ச்சி நிரம்பிய பார்வையினால் என்னைப் பார்க்காமலோ இருந்திருந்தாலும், என் மார்பில் தன் முகத்தைமட்டும் மறைத்துக்கொண்டு இருந்திருந்தாளானால், எனக்குத் தேவையானது கிடைத்திருக்கும்! அதனால் என் உள்ளமாகிய குடம் வழிய வழிய நிரம்பியிருக்கும்.

ஆனால் நான் ஏதோ அழ்ந்த வேதாந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதாக எண்ணிய அவள், "நான் அப்பாவுடையவள்; நான் உங்களுடையவள்; நாளைக்கு என் வயிற்றில் பிறக்கப் போகும் மகனுடையவளுங்கூட! இன்று நான் மகாராணியாக இருக்கிறேன்; நாளைக்கு ராஜமாதா ஆவேன். நான் யாருடையவள் என்பதை எப்படிச் சொல்வது? என்மீது பலருக்கு உரிமை உண்டு!" என்றாள்.

பட்டுச் சேலையில் எந்த நிறமும் அவளுக்கு அழகாக இருக்கும். முகில் எந்த நிறத்தில் இருந்தாலும், வானத்துக்கு அழகு தருவதுபோல, எந்தச் சேலையும் அவளுடைய எழிலை எடுத்துக் காண்பிக்கும். அவள் வைரநகைகளும் முத்துநகைகளும் அணிந்தால், அவளுடைய மேனி மினுக்கத்தினால் அவற்றின் ஒளி அதிகமாகும். எத்தனை வகையாக, எவ்வளவு அழகாக, அவள் கூந்தலை அலங்கரித்துக் கொள்வாள்! சில சமயம் அவள் அலங்காரம் செய்து கொள்ள நான்கு மணி நேரம் பிடிப்பதுண்டு இவையெல்லாம் அவள் செய்யவேண்டும் என்றே எனக்குத் தோன்றும். ஆனால், இப்படி ஒய்யாரமாக அலங்கரித்துக் கொண்ட தேவயானி என் அருகிலேயே எங்காவது இருக்க வேண்டும் - பகலிலுங்கூட - என்று அடிக்கடி எனக்குத் தோன்றும்.

என்னுடைய இந்த நினைப்பில் வேட்கை எந்த அளவுக்கு இருந்தது என்பதை நான் சொல்ல முடியாது. ஆனால் அதில் உணர்ச்சி - நேர்மையான, நிர்மலமான உணர்ச்சி - சிறிதளவாவது இருந்தது என்பது திண்ணம். கடுமையான உலக விவகாரத்தில் ஈடுபட்டுக் களைத்துச் சோர்ந்த ஆண்மகனின் வாழ்வில் பெண் என்பவள், கோடையில் குளுமையாக வீசும் மென்காற்றைப் போன்றவள். அவளுடைய லேசான புன்சிரிப்பு, இயல்பான நடை - அவ்வளவேன், சுற்றுப்புறத்தில் அவள் இருக்கிறாள் என்ற உணர்ச்சியேகூட ஆணுக்கு இன்பத்தைத் தந்து உல்லாச மூட்டுகிறது. எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றியது. ஆனால் தேவயானிக்கு இது விளங்கவே இல்லை. ஆண் தன் ஆசையை வெளிப்படுத்தும் போக்கு இது என்று அவள் நினைத்தாள் போலும்!

அவள் அழகி, அழகை வழிபடுகிறவள், அழகுக் கலையில் தேர்ந்தவள்; ஆனால் இவற்றில் எதுவும் எனக்குப்

பயன்படுவதாக இல்லை. தேவலோகத்து அழகி ஒருத்தி, அலங்கார அரண்மனையில் தன்னைச் சுற்றியே உலாவிக் கொண்டிருந்தாள்; ஒவ்வொரு நிலைக்கண்ணாடியிலும் தன் மோகன வடிவைக் கண்டு களித்துக்கொண்டிருந்தாள்! தேவயானியிடம் இருந்தது அனைத்தும் அவளுக்காகத் தான்; வெறும் சொந்தக் களிப்புக்காகத்தான்.

அவள் நன்றாக நாட்டியமாடுவாள் என்று ஒரு தடவை சர்மிஷ்டை பேச்சுவாக்கில் சொன்னாள். அவளுடைய நாட்டியத்தைப் பார்க்க எனக்கு மிகவும் ஆவலாக இருந்தது. ஆனால் அவளோ, “அரண்மனையிலே நாட்டியக்காரிகள் குறைவாகவா இருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டு என் ஆவலை மாய்த்துவிட்டாள். ரிஷிகன்னிகை யாக இருந்தபோது அவள் ஆர்வத்துடன் நாட்டியம் ஆடினாள். இப்போது அவள் மகாராணி. கணவனுக்காகவே அவள் நாட்டியமாடினாலும், அவளுடைய அந்தஸ்துக்கு மாசு விளையுமே!

தன்னைப் பற்றி அவள் ஓயாமல் பேசுவாள். சுக்கிராசாரியரின் பெருமையை என் காது புளிக்கும் வரையில் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பாள். ஆனால், ‘மகாராஜா நகுஷர் இந்திரனை எப்படித் தோல்வியுறச் செய்தார்?’ என்று ஒரு தடவையாவது அவள் என்னைக் கேட்டதில்லை. நகர விழாவில் யாருக்கும் கட்டுப்படாமல் ஓடிய குதிரையை நான் சிறுவயதில் அடக்கி அதன்மீது உட்கார்ந்த வீரத்தையும், இளமையில் அசுவமேதக் குதிரையுடன் நான் திக்விஜயம் செய்ததையும் அவள் கேள்வியுற்றுத்தான் இருந்தாள்; ஆனால் என் வீரச்செயல் களில் எதைப்பற்றியும் அவள் ஒருபோதும் என்னைக் கேட்டதில்லை; கேட்கும் ஆவல் இருந்ததாகவும் தெரிவித்துக் கொள்ளவில்லை.

இதெல்லாம் கிடக்க, அவளுடைய சந்தேக மனப்பான்மை எனக்குப் பெருந் தொந்தரவாக இருந்தது.

சர்மிஷ்டை தந்த விடயம் என் வாயில் நன்றாகப் பற்றியது என்பதை வேடிக்கையாகத் தெரிவிக்க எண்ணி, நான் சிறிதும் கபடமில்லாமல், “ஆசை உள்ளவர் கொடுக்கும் விடயம் நன்றாகப் பற்றுமாம்!” என்று சொல்லிவிட்டேன்! இந்த ஒரு பேச்சைக் கேட்டு அவள் எவ்வளவு பொருமினாள்! எவ்வளவு சிடுசிடுத்தாள்!

அந்த கணத்திலிருந்து அவள் சர்மிஷ்டையை மிகவும் கண்டிப்புடன் என்னிடமிருந்து விலக்கி வைத்தாள்.

அலகா தன் நினைவாகக் கொடுத்த பொன்னிறக் கூந்தலை நான் ஒரு பொற்பேழையில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தேன். அந்தப் பேழை ஒரு தடவை தேவயானியின் கைக்கு எட்டியது. அதில் என்ன இருக்கிறது என்று பார்க்க அவள் பிடிவாதம் பிடித்தாள். கடைசியில் அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து அவளுக்குக் காண்பித்தேன். அந்தப் பொன்னிறக் கூந்தலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, “உங்களுடைய இந்தக் காதலி இப்போது எங்கே இருக்கிறாள்?” என்று அவள் திடீரென்று கேட்டாள்.

“அவள் என் காதலி அல்ல; சிறு பருவத்துத் தோழி” என்றேன்.

அவள் சந்தேகக் குரலில், “இப்போது எங்கே இருக்கிறாள் அவள்?” என்று கேட்டாள்.

நான் மேலே வானத்தை நோக்கினேன். அவள் சிரித்துக் கொண்டே, “அப்படியானால் இந்தக் கூந்தலை ஏன் இவ்வளவு பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறீர்கள்?” என்றாள்.

“அவள் நினைவுக்காக.”

அவள் பரிசாசமாக நகைத்துக் கொண்டே, “நானைக்கு நான் செத்தால் என் நினைவு உங்களுக்கு இருக்காது. இவளிடம் உங்களுக்கு நிரம்பக் காதல் இருந்ததோ? இந்தக் கூந்தலை மிகவும் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறீர்களே!” என்றாள்.

அந்தக் கூந்தலை அவள் வீசியெறிய விரும்பினாள். அதை அவளிடமிருந்து நல்லபடியாகத் திரும்ப வாங்கிப் பொற்பேழையில் வைக்க நான் பட்ட பாடு எனக்குத்தான் தெரியும்.

13

ஒரு நாள் தூக்கத்தில் அவள் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. அவள் யாருடன் பேசிக்கொண்டிருப்பாள்?

கனவிலே அவள் என்னுடன்தான் பேசுகிறாளோ? கனவிலுங்கூட என்னையே காணும்படியாக, அவளுக்கு என்னிடம் அவ்வளவு தீவிர அன்பா? என் உடலெங்கும் ஆனந்த அலை எழுந்தது. காதைத் தீட்டிக்கொண்டு உற்றுக் கேட்டேன்.

அவள் தூக்கத்தில், “ஊகும்!” என்றாள். நான் கேட்ட முத்தத்தை அவள் இப்படி மறுத்தாள் போலும்! அவள் கனவில் நானேதான் இருந்தேன்.

“எவ்வளவு அழகான பூக்கள்! ஆனால்-!” என்று சிறிது நிறுத்திய அவள், “வேண்டாமே; என்னால் இவற்றைப் பறிக்கவே முடியாது!” என்றாள்.

சில விநாடிகள் சென்றன. அவள் தூக்கத்திலேயே ஆழ்ந்திருந்தாள். தூக்கத்தில் ஒரு நாடகம் நடப்பது போலவும், அதிலுள்ள தன் உரையாடல்களை அவள் பேசுவது போலவும் தோன்றியது. “ஊகும். நீங்களே அதை என் கூந்தலில்-” என்று அவள் சொன்னாள்.

மீண்டும் சில விநாடிகள் சென்றன. “மாட்டீர்களா? மாட்டீர்களா? அப்படியானால் நான் அவற்றைக் கசக்கி எறிந்துவிடுவேன்!” என்று அவள் சொன்னாள்.

அவளது புன்னகை மறைந்தது. பேச்சு நின்றது. தூக்கத்தில் அவள் யாரைக் கண்டு பேசுகிறாள் என்பது

எனக்கு விளங்கவில்லை. அது அவள் தோழியுடன் பேசும் பேச்சு அல்ல. அவள் 'நீ' என்று பேசவில்லை; 'நீங்கள்' என்று பேசினாள்.

இரவில் கண்ட அந்தக் கனவு அவளுக்கு நினைவிருக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்காக நான் மறுநாள் காலையில், "இன்று ஒரு சமயச் சடங்கு இருக்கிறது. நீ குளித்து வந்ததும் -" என்றேன்.

"சமயச் சடங்கா? இன்று எந்தப் பண்டிகையுமே இல்லையே!"

"இது ஒரு புதிய விழா!"

"அதன் பெயரைத்தான் சொல்லுங்களேன்!"

"அதன் பெயர் - தெய்வ வழிபாடு!"

"அதுதான் தினமும் நடக்கிறதே!"

"ஊகும், இந்தத் தெய்வம் வேறு. சூரியன், வருணன், வாயு முதலியவை போன்றதல்ல! இது விண்ணுலகிலே வசிப்பதில்லை."

"பின்னே?"

"வீட்டுக்கு வீடு இந்தத் தெய்வம் நடமாடுகிறது. இதனால்தான் ஒவ்வொரு வீடும் சொர்க்கமாக விளங்குகிறது. மனைவி வழிபாடு என்பது இந்த விழாவின் முக்கியப் பகுதி."

அவள் சிரித்துக் கொண்டே, "இந்த வழிபாட்டின் முறை என்ன? தெய்வத்துக்குப் பக்தனிடம் பயம் உண்டாகும்படியாக இதில் ஏதாவது இருக்கிறதோ?" என்றாள்.

"சே சே! மிகவும் எளிய முறை இது. கணவன் மனைவியின் கூந்தலில் அழகிய நறுமணப் புது மலர்களைச் சூட்ட வேண்டும்!"

"இவ்வளவுதானா?"

“ஊகும். அந்த மலர்களின் மணத்தை ஆசைதீர நுகரவும் வேண்டும். பிரசாதம் வாங்கிக்கொள்ளாமல் எந்தப் பூஜையாவது பூர்த்தியாவதுண்டா?”

“இதோ பாருங்கள்; நான் அத்தினபுரத்து மகாராணி. நீங்கள் மகாராஜா. நம்முடைய இந்தச் சிறுபிள்ளைத் தனத்தை வேலைக்காரர்களும் வேலைக்காரிகளும் பார்த்தால் அரண்மனையில் நமக்கு என்ன ராஜ அந்தஸ்து இருக்கும்?”

அந்தஸ்து! இந்தச் சொல் முதலில் என் காதிலும் பின்பு என் உள்ளத்திலும் நஞ்சுட்டிய அம்பு போலப் பாய்ந்தது. இதே சொல்லைத்தான் அம்மாவும் வழங்கினாள் - அலகாவுக்குக் கொடுமையான விஷத்தைக் கொடுத்த போது! அரண்மனையின் அந்தஸ்து! அரசகுலத்தின் அந்தஸ்து! மனிதனை உயிருடன் பூமியில் புதைத்து அந்த இடத்தில் அவனுக்கு அழகிய சமாதியைக் கட்டும் இந்த அந்தஸ்து-!

தேவயானி என்பவள், அம்மாவே அடுத்த தலை முறையில் எடுத்த உருவந்தானோ? காலம் மாறுகிறது. தலைமுறைகள் மாறுகின்றன; ஆனால் மாந்தர்? - அவர்கள் எப்போதுமே மாறுவதில்லையோ?

14

நான் சொல்ல வேண்டியதை விளக்கமாகச் சொல்ல எனக்குத் தெரியவில்லை என்றுதான் மீண்டும் நினைக்கிறேன். மனிதன் தன் உள்ளத்தை வெட்டவெளிச்சமாகக் காண்பிக்கவே முடியாதா? இந்த உள்ளத்துக்குத்தான் எத்தனை வாசல்கள்! நாணம், கூச்சம், அந்தஸ்து - எல்லாவற்றையுமே ஒதுக்கி வைத்து, நானும் தேவயானியும் சேர்ந்து வாழ்ந்த முதல் ஆண்டை வர்ணிக்க வேண்டுமென்றுதான் விரும்புகிறேன்.

முடியாது! அது சிரமம், மிக மிகச் சிரமம். ஆனால் ஒன்றுமட்டும் நிச்சயம்: என் நிறைவின்மை என்னை

முள்ளாகக் குத்தியது; வேதனைப்படுத்தி ஏமாற்றியது. நிறைவைப் பெறும் வேட்கையில் நான் தவிதவித்தேன். அது உடலின் வேட்கை மட்டுமல்ல; மனத்தின் வேட்கையுங்கூட.

தேவயானி எனக்குச் சிறிது உடலின்பம் தந்தாள். அந்த உதவியை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அதைக் கொடுத்தபோதுங்கூட அவள் எப்போதும் எழுச்சி கொண்ட தில்லை. அவள் பெரும்பாலும் மஞ்சத்தில் தூங்குவதாகப் பாசாங்கு செய்வாள். அரண்மனைக்குள் சென்றதும் நான் இதைக் கவனிப்பேன். நான் வேண்டுமென்றே ஓசைப் படாமல் நடந்து அவளருகில் சென்று அவளை முத்தமிடு வேன். ஆனால் அந்த முத்தம் எனக்கு உணர்ச்சியற்றதாகத் தோற்றும். அதன் எதிரொலி எனக்குக் கிடைத்ததில்லை. அசுவமேத யாத்திரையின் போது, கல்லுருவான ரதியை நான் முத்தமிட்டது இம்மாதிரி சமயத்தில் என் நினைவுக்கு வரும். இந்த முத்தத்தினால் என் உடலில் மின் வேகம் தோன்றுவதில்லை. என் தனிமை, என் நிறைவின்மை, என் பாதிப் பகுதி அப்படியே தவிதவித்துக் கொண்டு இருக்கும், கதிரவனின் ஒளியில் ஊர் சுற்றும் குருடனைப்போல! எங்கள் இருவரின் உடல் அருகருகில் இருந்தும், மனம் தொலைவில் விலகியிருப்பதாக எனக்கு அடிக்கடி தோற்றியது.

காதல் என்பது ஒரு பீதியிலிருந்தோ துயரத்திலிருந்தோ விடுபடுவதற்கு இயல்பான எளிய வழி என்பதை நான் முகுலிகையிடம் அறிந்திருந்தேன். அவளுடைய அந்தக் காதல், காட்டில் முள்ளும் கல்லும் நிரம்பிய, முன்பின் தெரியாத வழி. அவளை மாய்த்த அந்த விஷப் பாம்புகள் என்னையும் தீண்டத் தயங்காமல் இருந்திருக்கலாம்! ஆனால் தேவயானியின் காதல் அத்தகையதல்ல. இதில் திருட்டுத்தனமோ, பாவ எண்ணமோ துளியும்

இல்லை. இது தூய மங்கலமான அற வழி. அழகாகக் கோலம் போட்டு, முல்லை மலர்கள் தூவிய ராஜவீதி இது!

ஆனால் இந்த ராஜவீதியிலும் நான் தன்னந்தனியாகத்தான் உலாவி வந்தேன்.

மலர் மணத்தைப் போன்ற காதல் எனக்குத் தேவையாக இருந்தது. கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருந்தும், சுற்றுப்புறமெங்கும் எப்போதும் இனிமையாக வீசும் மென்மையான நறுமணம்! தேவயானியிடமிருந்து இத்தகைய காதல் எனக்கு எப்போதுமே கிடைக்கவில்லை.

கடலில் நன்றாக நீந்தி, நிறைந்த ஆனந்தம் பெற வேண்டுமென்றால் கரையை விட்டு உள்ளே நெடுந்தூரம் செல்ல வேண்டும்; மாறி மாறி அலைகளின் அணைப்பையும் அடியையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; நொடிதோறும் உப்புநீரின் இன்கவையைப் பருக வேண்டும்; நீலக் கடலில் மிதந்துகொண்டே தொலைவிலுள்ள நீல அடிவானத்தை அணைத்துக்கொள்ள வேண்டும்; சாவின் வாயில் சிரித்துக் கொண்டே, சமுத்திரத்தின் அமரகீதத்துக்கு இசையப் பாடவேண்டும்! காதலும் இத்தகையதுதான். அதன் ஆட்சியில் நம்மை நாமே மறந்துவிட வேண்டும்; நம்மையே மயங்கி வீழ்த்த வேண்டும்; நம்மிடம் ஒவ்வோர் அணுவிலுமுள்ள மலர்களை அழித்து அதன் மணத்தை அன்புக் காணிக்கையாக்க வேண்டும்.

தேவயானிக்கு இது ஒருபோதும் தெரியவில்லை; தெரிந்துகொள்ள அவள் முயலவும் இல்லை. இதற்கு மாறாக, அவள் தன் தீவிர இன்பத்தைப்பற்றி எப்போதும் பரிகாசமாகவே பேசி வந்தாள். தன்னை அறியாமலே அவள் இப்படிப் பேசியிருக்கவும் கூடும். என்னை ஓயாமல் வருத்திய தனிமை, நான் அவளுடன் இருந்துங்கூட, அப்படியே நிலைத்திருந்து, ஊசிபோலக் குத்தியது.

15

மனத்தினாலாவது அவள் என்னுடன் ஒன்ற முடிந்ததா? சே!

தன் கவசத்திலிருந்து மெதுவாக, ஏதோ ஒரு பயனுக்காகத் தலைநீட்டும் விலங்கு போல அவள் நடந்து கொள்வாள். அந்தக் கவசம் உடலைப் பற்றியது மட்டுமல்ல; மனத்தைப் பற்றியதுங்கூட. அவளுக்கு ஏதாவது தேவையாக இருந்தால், ஏதாவது உற்சாகம் எழுந்தால், அந்த நிமிஷத்துக்கு அவள் தன் கவசத்திலிருந்து வெளிவருவாள், ஆனால் தனக்குத் தேவையானது கிடைத்ததுமே, அரைக்கணத்துக்குள் அந்தக் கவசத்துக்குள் புகுந்துகொள்வாள். தான் பெற்ற சித்தியின் வலிமையைக் கொண்டு அந்தர்த்தானமாகிவிடும் ஹடயோகியைப் போல அவள் தோற்றினாள். அவளுடைய மனக் கவசத்துக்குள் ஒரே ஒருவருக்குத்தான் இடம் இருந்தது; அதாவது சுக்கிராசாரியர்! அங்கே அவள் எனக்கு இடம் ஒதுக்கித் தந்திருந்தாளானால் - அப்பொழுது ஒருகால் யயாதியின் வாழ்க்கை அறவே மாறியிருக்கக் கூடும்!

‘ஆனால், அப்பொழுது’ என்ற சொற்கள் வெறும் ஆகாயக் கோட்டைகள். அழகிய மனைவியான தேவயானி கிடைத்தும் என் மனப்பசி தீரவில்லை என்பது உண்மை; முக்காலும் உண்மை!

16

காதற் பசி - பசி இல்லாமல் வேறு என்ன? நடுப்பகற் பசியைப் போல, நள்ளிரவுத் தூக்கத்தைப் போல, கோடை வெப்பத்தைப் போல, இந்தக் காதற்பசியும் மிகவும் விந்தையானது: எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நுட்பமாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு கடுமையானது!

காதலினால் உடலுக்கு உண்டாகும் பசியை எளிதில் வர்ணிக்க முடியும். இளமையில் கால் வைத்ததுமே ஒவ்வொருவரும் இதை உணர்கிறார்கள். ஆனால் காதலினால் உண்டாகும் பசி அத்தகையதல்ல. அதன் இயல்பை என்னால்கூடத் தெளிவாகச் சொல்லமுடியாது. ஆயினும் மஞ்சத்தில் தேவயானி அருகிலே தூங்கியிருக்கும் போதும், தனிமை உணர்வில் தவிக்க என்னால் பெரும்பாலும் முடியவில்லை.

மனிதப் பூண்டே இல்லாத ஒரு தீவில் நான் வந்து கிடப்பதாகத் தோற்றும். அந்தத் தீவிலுள்ள மணலில் மாந்தரின் அடிச்சுவடு எப்போதுமே பதிந்ததில்லை. அவ்வளவேன், பறவையோ விலங்கோ, செடியோ கொடியோ எதுவுமே அங்கு இல்லை. வெறும் வெட்ட வெளி; கரடுமுரடான பாதைகள் எங்கும் நிரம்பியிருக்கின்றன; அலைகளாகிய சாட்டைகளினால் அந்தப் பாறைகளில் ஒங்கி அடித்துச் சீறும் கடல் நாலுபுறமும் சூழ்ந்திருக்கிறது; மயானத்தில் பாடும் பேய்களைப் போல 'உர்'ரென்று வீசும் காற்றும்ட்டுமே துணை; இத்தகைய நிர்மானுஷ்யமான தீவு அது! சூரிய வெளிச்சத்தில் அந்தச் சூனியத்தன்மையைத் தாங்க முடியாது; இரவின் இருளிலோ அதன் பயங்கரம் இரு மடங்காகும்.

இத்தகைய பயங்கரத்தன்மையில் நான் நாட்களைக் கடத்த வேண்டியிருந்தது. இங்கே அறுபது நாழிகையும் எனக்குத் தோழி தேவையாக இருந்தாள். ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் பேசிப் பரிகாசம் செய்து என் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தி, என் துன்பங்களை லேசாக்க உதவும் தோழி எனக்குத் தேவையாக இருந்தாள். அவள் மடியைத் தலையணையாக்கி நான் அமைதியாகத் தூங்கிய பின்பு, தன் காலில் தேள் கொட்டினாலும் என் தூக்கம் கலையுமே என்ற அச்சத்தினால் அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்க வல்ல தோழி எனக்குத் தேவையாக இருந்தாள். எவளிடம் என்

பொற்கனவுகளை எல்லாம் நான் சொல்ல முடியுமோ, நான் இழைத்த தவறுகளை எல்லாம் வெளியிட முடியுமோ, அத்தகைய தோழி எனக்குத் தேவையாக இருந்தாள். மனித நாற்றமே இல்லாத இந்தத் தீவில் ஒன்றுமே உண்ணக்கிடைக்காவிட்டாலும் நாம் நம் இருவரின் இதழ்களிலுள்ள அமுதத்தை உண்டு வாழ்வோம் என்ற தன்னம்பிக்கையை என்னிடம் விளைவிக்கக்கூடிய தோழி எனக்குத் தேவையாக இருந்தாள். சாவு என்னை அழைத்துச் செல்ல வந்தால், 'என் அன்பனுடன் என்னையும் அழைத்துப் போ' என்று காலபுருஷனிடம் சிரித்த முகத்துடன் சொல்லக்கூடிய தோழி எனக்குத் தேவையாக இருந்தாள்.

தேவயானி என்னுடைய இந்தப் பசியை ஒருபோதும் தீர்க்க வல்லவளாக இல்லை.

17

ஒரு தடவை நான் தேவயானியிடம் சகஜமாகச் சொன்னேன்: “எனக்கு ஓர் ஆசை; ஆனால் அது இந்தப் பிறவியில் நிறைவேறும் என்று தோன்றவில்லை!”

அவள் புன்னகை பூத்து, “அத்தினபுரத்து மகாராஜாவுக்கு இவ்வுலகத்திலே கிடைக்காத பொருள் என்ன இருக்கிறது?” என்றாள்.

“வறுமை!”

“அப்படியென்றால்? தரித்திரர் ஆகவேண்டும் என்று உங்களுக்கு ஆசையா?”

“ஆமாம். சில சமயம் எனக்குத் தோன்றுகிறது: நம்முடைய ராஜ்யத்தின்மீது பலசாலியான ஓர் எதிரி படையெடுக்க வேண்டும்; அந்தப் போரில் நான் தோல்வியுற வேண்டும்; பிறகு நீயும் நானும் மாறுவேடம் பூண்டு, பதுங்கியும் ஒளிந்தும் எங்காவது காட்டுக்குப் போக வேண்டும்; அங்கே மலைக்குகையில் வாழவேண்டும்;

நான் விலங்குகளை வேட்டையாடிக்கொண்டு வர வேண்டும்; நீ புலாலைச் சுவையாகச் சமைக்க வேண்டும்; நான் மரத்தின் மேல் ஏறிப் பழங்களைப் பறிக்க வேண்டும்; நீ கீழே நின்று அவற்றைத் திரட்ட வேண்டும்; அருகிலே பாம்பு 'சரசர' வென்று வளைந்து சென்றால் நீ பீதியால் என்னை அணைத்துக்கொள்ள வேண்டும்; அப்பொழுது உன்னிடம் பீதியைக்காட்டிலும் அன்பே மிகுந்திருப்பதை நான் உணர வேண்டும்; இரவில் குகையிலே நாம் இருவரும் கட்டியணைத்து முத்தமிடும்போது ஒரு மின்மினி நம் முகத்தருகில் 'பளிச்'சென்று மினுக்க வேண்டும்; தனது இந்தச் சின்னஞ்சிறு விளக்கொளியைக் கொண்டு வனதேவதை நம் ரகசியத்தைக் கண்டுபிடித்ததை உணர்ந்து நீ வெட்கமுற வேண்டும்-!"

நான் இப்படியே வெகுநேரம் இன்னும் ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருந்திருப்பேன்! ஆனால் தேவயானி அலுத்துப் போய், "நீங்கள் தவறிப்போய் நகுஷ மகாராஜாவுக்கு மகனாகப் பிறந்தீர்கள்! எவனாவது ஒரு கவியின் வீட்டிலே தான்-!" என்று இடைமறித்தாள்.

ஆனால் நான் நகுஷ மகாராஜாவுக்கு மகனாக இருந்து, அத்தினபுரத்துக்கு அரசனாக இருப்பதனால்தானே அவள் என்னை மணந்துகொண்டாள்? அவளுடைய அன்பெல்லாம் அரச வைபவத்தின் மீதுதான்; அரசி என்ற பட்டத்தின் மீதுதான்; யயாதியின்மீது அல்ல. யயாதி என்பவன் அவளுடைய விருப்பம் நிறைவேறுவதற்கு ஒரு கருவி!

18

இந்த உணர்வு என்னை அடிக்கடி வாட்டி வந்தது. இப்படி இருந்தும் தேவயானியைக் களிப்பிக்க என்னால் என்ன என்ன செய்ய முடியுமோ அவற்றையெல்லாம்

செய்தேன். அவள் என் தாயைத் தூக்கியெறிந்து பேசுவாள்; சர்மிஷ்டையைப் படாத பாடு படுத்துவாள்: இரவும் பகலும் தன் போக்கிலே நடந்து கொள்வாள்; ஆயினும் நான் அவளை ஒருபோதும் எதிர்த்துக் கொண்டதில்லை. இதற்குக் காரணம் என் பெருந்தன்மை அல்ல; பலவீனமே! நான் சச்சரவை விரும்பவில்லை; துயரத்தை வரவேற்க விரும்பவில்லை. முடிந்த அளவுக்கு இன்பத்திலே ஆழ்ந்திருப்பது என்று தீர்மானித்திருந்தேன். பகலில் தேவயானியின் குற்றங்கள் யாவும் என் கண்ணிற்படும்; ஆனால் பொழுது சாய்ந்து இரவு கவிந்ததுமே அவளுடன் குலாவ ஆவலுறுவேன். அத மனமும் மனமும் குலாவும் கூடல் அல்ல என்பதை நான் எப்போதும் உணர்ந்து வந்தேன். ஆயினும் கிடைத்த இன்பத்தை விடுவதற்கு என் மனம் தயாராக இல்லை. அறிந்தோ அறியாமலோ, தன் எழிலாகிய வலைக்குள் அவள் என்னைச் சிக்க வைத் திருந்தாள். ஆனால் என்னுடைய எந்தத் துன்பத்தையும் நான் மனம்விட்டு அவளிடம் பேசியதில்லை.

எங்களுக்கு மணமானதும் சில நாளைக்கெல்லாம், கிழ அமைச்சர் காலமானார். அவருடைய மூத்த மகன் அந்தப் பதவிக்கு வந்தான். ஆனால் அவனுடைய திறமையில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

வடக்கில் எங்கள் நாட்டு எல்லையில் தஸ்யுக்கள் - கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் - தொந்தரவு கொடுப்பதாக எப்போதாவது செய்தி வரும். சில சமயம் இந்தச் செய்தி என் மனத்தைக் கலக்கும். அப்பொழுதும், இந்தக் கலக்கத்துக்குக் காரணம் என்ன என்று தேவயானி என்னை ஒரு போதும் கேட்டதில்லை. அவளிடம் நான் அதைச் சொன்னதுமில்லை. மனிதனிடம் அந்தரங்கமாகப் பழகுவதற்கு அவனுடைய உள்ளந்தான் வழி என்பதை அவள் தெரிந்துகொள்ளவே இல்லை.

எப்போதும் தம்மைப்பற்றியே சிந்திக்கிறவர்கள், அறுபது நாழிகையும் தம்மைத் தாமே வழிபடுவதில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள், அல்லும் பகலும் தமது பார்வையைக் கொண்டே உலகம் அனைத்தையும் பார்ப்பவர்கள், அவ்வளவேன், தம்மைத் தவிர, உலகமே வேறு கிடையாது என்று நினைப்பவர்கள், பிறருடைய உள்ளத்தை வசப்படுத்தும் இந்த வழியை ஒரு போதும் அறிய மாட்டார்கள். செவிடனுக்குப் பாட்டின் இனிமை தெரியாது; குருடன் இயற்கை எழிலில் ஈடுபட முடியாது; அப்படித்தான் இதுவும். தமது வழிபாட்டிலே மூழ்கியிருப்பவர்கள், தம்மை அறியாமலே, மனத்தினால் குருடர்களாகவும் உள்ளத்தினால் செவிடர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

எந்த விஷயத்திலுமே தேவயானி தான் முன்னமேயே கொண்ட முடிவுக்கு ஏற்ற பகுதிகளைமட்டுமே ஆராய்ந்து எடுத்துக்கொள்வாள்.

எங்கள் திருமணம் ஆனதும் நடந்த முதல் நகர விழாவில் இது நிகழ்ந்தது. அந்த விழா மிகவும் தடபுடலாக நடந்தது. புதிய மகாராணியைப் பாராட்டிய மக்கள், அந்த விழாவில் ஒவ்வொரு நாள் இரவும் பல வகையான பொழுதுபோக்குக்கான வேடிக்கைக் காட்சிகளைத் திட்டமிட்டிருந்தார்கள். அவற்றைப் பார்க்க நாங்கள் இருவரும் போவோம்.

முதல் நாள், என் கொள்ளுத் தாத்தா புரூரவஸ்ஸின் வாழ்க்கைக் காட்சிகளை நாடகமாக நடித்துக் காண்பித்தார்கள். சிருங்காரமும் சோகமும் நிரம்பிய கதை அது. அதனால் மக்கள் நாடகத்தைப் பார்ப்பதில் லயித் திருந்தார்கள். புரூரவஸ்ஸாக நடித்தவன், தோற்றத்தில் கம்பீரமாக இருந்ததுடன், பாட்டிலும் அபிநயத்திலும் நிபுணனாக இருந்தான். ஆகையால், கதையின் ஒவ்வொரு

நிகழ்ச்சியிலும் மக்கள் உருகி ஒன்றிப்போய் நாடகத்தைப் பார்த்தார்கள்.

உருவசி சில நிபந்தனைகளின்மேல் புரூரவஸ்ஸுடன் வாழ்கிறாள். தன்னை அறியாமலே அவன் அந்த நிபந்தனைகளை மீறுகிறான். அவள் அவனை விட்டுப் போய்விடுகிறாள். அவள் பிரிவைத் தாங்காமல், அரசனுக்குப் பைத்தியம் பிடிக்கிறது. அவன் அவளைத் தேடியபடி காடுகளிலும் சோலைகளிலும் திரிகிறான். கடைசியில் அவன் ஒரு நீர்நிலையின் அருகில் வருகிறான். அங்கு அவன் தன் காதலியைக் காண்கிறான்; தன்னுடன் திரும்பிவர அவளைப் பணிந்து வேண்டுகிறான். ஆயினும் அவளுடைய கடுமை குறையவில்லை. கடைசியில் அவன் மனம் உடைந்து தற்கொலை செய்துகொள்ள விழைந்து, “உருவசி, உன்னுடன் விளையாடி மகிழ்ந்த உன் கணவனின் இந்த உடல், உயரமான இந்த ஏரிகரையிலிருந்து கீழே உருளட்டும்! அல்லது, இங்கேயே தரையில் வீழ்ந்து மாய்ந்து போகட்டும்! இந்த அரணியத்திலுள்ள கொடுமையான ஓநாய்கள் இந்த உடலைக் கிழித்துத் தின்னட்டும்!” என்கிறான். அவனுக்கு உருவசி விடை கூறுகிறாள்: “புரூரவஸ், நீங்கள் உயிரை விடவேண்டாம்; உயரமான இந்த ஏரிகரையிலிருந்து வீணாகக் குதிக்க வேண்டாம்; தீய ஓநாய்கள் உங்கள் உடலைத் தின்னவும் வேண்டாம். அரசே, பெண்களின் அன்பு நெடுங்காலம் நிலைத்திருப்பது சாத்தியமன்று; ஏனென்றால், அவர்களின் உள்ளம் ஓநாய்களின் உள்ளத்தைப் போன்றது. இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்.” இப்படிச் சொல்லி உருவசி மறைந்து போகிறாள். அவள் நின்ற அந்த இடத்தைத் தாவி அணைத்த அரசன் மூர்ச்சையுற்றுக் கீழே விழுகிறான்.

இந்தக் கடைசிக் காட்சியைக் கண்ட மக்கள் யாவரும் மனம் நெகிழ்ந்து படபடப்புடன் தவித்தார்கள். உருவசியின் அந்தக் கடைசி வாக்கியம், பெண்களுக்குக்கூட மிகவும் கடுமையாகத் தோன்றிற்று. சிலர் அதைக் கேட்டதும்

தலைகுனிந்தார்கள். அந்தப் பேச்சுக்குக் கை கொட்டியவள் தேவயானி ஒருத்திதான்! அவள் கை கொட்டிய ஒலியைக் கேட்டதுமே மக்கள் தமது சோக மயக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டு, மகாராணியைக் கண்கொட்டாமல் உற்றுப் பார்த்தார்கள். தேவயானி வெற்றிச் சிரிப்புடன் என்னைப் பார்த்தாள். 'இந்தத் தலைமுறையிலுள்ள உருவசி இவள்; புரூரவஸ் நான்' என்ற விந்தையான எண்ணம் அந்தக் கணமே எழுந்து தேளாகக் கொட்டியது! அந்தத் தேள் கொட்டின எரிச்சல் - சே சே! அந்த நினைப்பே இனி வேண்டாம்!

மறு நாளை நிகழ்ச்சியில், ரிக்வேதத்திலுள்ள அகஸ்திய - லோபாமுத்திரை உரையாடல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒரு காட்சி நடத்தினார்கள். அகஸ்தியர் அந்தண ரிஷி; லோபாமுத்திரை க்ஷத்திரிய ராஜகன்னிகை. தேவயானியை நான் கிணற்றிலிருந்து வெளியேற்றியபோது அவள் லோபாமுத்திரையைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தாள். ஆகையால் நான் அவளிடம் விளையாட்டாக, "இந்தக் காட்சியில் நான் அகஸ்தியராகவும் நீ லோபாமுத்திரையாகவும் நடித்திருக்கவேண்டும்!" என்றேன்.

நாடகக் காட்சி தொடங்கியது. அகஸ்தியர் மணமாகியும் நெடுங்காலம் பிரம்மசரிய விரதத்துடன் இருந்தார். ஆனால் இப்பொழுது அவருக்கு மனைவியிடமிருந்து உடலின்பம் தேவையாக இருக்கிறது. அவர் அவளிடம் சொல்கிறார்: "நாள்தோறும் வைகறையில் தோன்றும் உஷை, புதிய உதயத்துடன் இந்த உலகுக்கு வருகிறாள். ஆனால் அந்த ஒவ்வொரு நாளும் உன்னையும் என்னையும் முதுமையை நோக்கி இழுத்துச் செல்கிறது. முதுமையில் மாந்தரின் புலன்கள் தம் ஆற்றலை இழந்து விடுகின்றன. அவர்களின் மேனி அழகு வாடிப் போகிறது. அன்பே, லோபாமுத்திரையே! இந்தக் கசப்பான உண்மை வெளிப்படையாகத் தெரியும்போது, இனி நீயும் நானும் விலகியிருப்பதில் என்ன பயன் இருக்கிறது? இப்படி நாம்

நடந்து கொள்வதில் என்ன புத்திசாலித்தனம் இருக்கிறது? இதில் என்ன இன்பம் இருக்கிறது?"

அவர் இப்படிப் பேசியதும் அவளுக்கு அவரிடம் ஐயமும் கூச்சமும் உண்டாகின்றன. அவளை உடன்படச் செய்வதற்காக அகஸ்தியர் கூறுகிறார்: "கணவனும் மனைவியும் கூடுவதில் தகாத செயல் எதுவுமில்லை. இந்த இன்பம் விலக்கத் தக்கது என்று இருந்திருந்தால், ஆதிசக்தி பெண்ணையும் ஆணையும் தனித் தனியாக எதுக்குப் படைத்திருக்கப் போகிறாள்?"

அப்பொழுதும் லோபாமுத்திரை அவரை அணைத்துக் கொள்ள முன்வரவில்லை. பிறகு அகஸ்தியர் தம் உடல் முழுவதும் வேட்கை மயமாக இருப்பதையும், பெரிய ஆற்றுக்கு எவ்வளவுதான் அணையிட்டு வெள்ளத்தைத் தடுத்தாலும், அது அணைகள் அனைத்தையும் உடைத்துக் கொண்டு வெளிவருவது போலத் தமது நிலை இருப்பதையும் அவளுக்குத் தெரிவிக்கிறார். கடைசியில் லோபாமுத்திரை அவருடைய தோள்மீது தலை சாய்த்து, "ஆண்கள் தம் விருப்பத்தைப் பேசி வெளியிடுகிறார்கள்; பெண்கள் பேசுவதில்லை; ஆயினும் இருவருக்கும் ஒரே இன்பத்தில் தான் நாட்டம்!" என்றுமட்டுமே கூறுகிறாள்.

மக்கள் இந்தக் காட்சியை மிகவும் ரசிகத்தன்மையுடன் - சிறிது உல்லாசமாகக்கூட - வரவேற்றார்கள். ஆனால் தேவயானிக்கு மட்டும் இதைக் கண்டதும் சினம் பொங்கியது. "இந்த லோபாமுத்திரை சிறிதும் அறிவு இல்லாதவள். நேற்றைய உருவசியைப்போல இவள் அந்தத் தாடிக்காரனுக்கு ஏதாவது பதில் சொல்லியிருக்க வேண்டும்!" என்று அவள் என்னிடம் சொன்னாள்.

மூன்றாம் நாளை நிகழ்ச்சியில்மட்டும் அவள் லயித்துப்போனாள். ஓர் அரசன் எதிரியின் ரகசியங்களை அறிவதற்காக நாட்டியக்காரியின் வேஷம் பூண்டு செல்கிறான்; வெற்றியுடன் திரும்புகிறான். இதுதான் கதை!

கெட்டிக்காரியான ஒரு நாட்டியக்காரியே அதில் நடித்தாள். ஆனால் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்த தேவயானி என்னிடம், “இந்த அரசனுக்கு நாட்டியக்காரியின் வேஷம் எவ்வளவு நன்றாகப் பொருந்துகிறது. பாருங்கள்! உங்களுக்கு எந்த வேஷம் பொருந்தும் என்றுதான் அப்போதிலிருந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!” என்றாள்.

சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த அவள், “உங்களுக்கு ரிஷிவேஷம் நன்றாக இருக்கும்! சடையும் தாடியும் வைத்துக்கொண்டு, கழுத்தில் ருத்திராட்ச மாலையும், காலில் பாதுகையும், கையில் கமண்டலமுமாக, மான்தோலை இடுக்கிக்கொண்டு நீங்கள் வந்து நின்றால், நான்கூட உங்கள் வேஷத்தைக் கண்டு ஏமாந்துவிடுவேன்!” என்றாள்.

இப்படிச் சொன்னதும் அவள் உரக்கக் ‘கக்கக்க’ என்று சிரித்தாள்.

மேடையில் நாட்டிய மங்கையின் கடைசி ஆடல் நடந்து கொண்டிருந்தது. அது பார்க்க மிகவும் அழகாக இருந்தது. ஆனால் அதில் சிரிக்கும்படியாக என்ன இருக்கிறது என்பது பேரவையிலே ஒருவருக்கும் விளங்க வில்லை!

நான் அவளைச் சும்மா இருக்கும்படி சமிக்கினை செய்தேன். அவள் தன் சிரிப்பை நிறுத்தினாள். நான் அவளைத் திரும்பிப் பரிசாசம் செய்வதற்காக, “சிறுவயதில் நான் அம்மாவுக்கு வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்!” என்றேன்.

“எதற்கு வாக்கு?”

“நான் ஒருபோதும் துறவியாக மாட்டேன் என்று!”

“அப்படியா! எப்படி ஆகமாட்டீர்களோ பார்க்கலாம்!”

“அப்படியென்றால்?”

என்னைக் கண்டு அவள் மீண்டும் உரக்கச் சிரிக்கலானாள்.

வடபுறத்து எல்லையில் தஸ்யுக்களின் தொந்தரவு வளர்ந்து வருகிறது என்னும் செய்தியுடன் தூதர்கள் வரலானார்கள். நடுவில் அப்பாவின் வீரத்தினால் - சிறப்பாக அவர் இந்திரனைத் தோல்வியுறச் செய்ததனால் - இந்தக் காட்டு இனத்தினர் யாவரும் எங்கள் ராஜ்யத்தை எவ்வகையிலும் தாக்காமல் காலங்கழித்து வந்தார்கள். மீண்டும் அப்பாவைப்போல ஓர் ஆதிக்க பலத்தை உண்டாக்கினாலன்றி இந்த உபத்திரவம் நிற்காது என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. படையுடன் நானே எல்லைப் புறத்துக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தேன்.

நான் புறப்படும் முகூர்த்தம் நிச்சயமாகியிருந்தது. ஒவ்வொரு நாளாக அது நெருங்கிக் கொண்டே வந்தது. என் பிரிவை நினைந்து தேவயானி கலங்குவாள் என்று எண்ணினேன். ஆனால் நான் புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் இரவுகூட அவள் அமைதியாக இருந்தாள். “உன்னை விட்டுப் போவது எனக்கு வருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது!” என்று சொன்னேன். அப்போது அவள் சிரித்துப் பரிகாசக் குரலில், “நீங்கள் அசுவமேதக் குதிரையுடன் உண்மையாகவே போனீர்களா இல்லையா? அருகிலுள்ள ஏதாவதொரு கிராமத்தில் போய் அமர்ந்திருந்து, குதிரை திரும்பி வந்தபோது அதனுடன் ‘திக்விஜயம்’ செய்த வீரர்” என்று பட்டம் கட்டிக் கொண்டு மீண்டும் தலைநகருக்கு வந்து வீட்டிலார்களோ?” என்றாள்.

அவளுடைய இந்தப் பேச்சு என்னை முள்ளாகக் குத்தியது. பரிகாசத்துக்கும் வேளை பொழுது இல்லையா? தேவயானி போரைப் பார்த்திருக்க மாட்டாள்; அதன் பயங்கரத்தன்மையை அவள் அறியாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், நான் அவளிடமிருந்து தொலைவில் செல்கிறேன்; போரில் ஒருகால் நான் காயமுறலாம் என்ற நினைப்பு,

அவளுடைய கண்ணில் நீரைக் கொண்டுவந்திருக்க வேண்டாமா? நமக்காக மற்றவரின் கண்ணில் நீர் துளும்புவதைப் பார்க்கும்போது ஒப்பற்ற ஆனந்தம் உண்டாகிறது. வெறும் ஆனந்தம் மட்டும் அல்ல; அந்தக் கண்ணீரினால் பெருந் துணிவும் உண்டாகிறது. ஆயினும் அந்தக் கண்ணீரைத் தேவயானி எனக்குக் கொடுக்க வில்லை;- எப்போதுமே கொடுக்கவில்லை!

21

அருணோதயம் ஆயிற்று. நான் அம்மாவை வணங்கி அவளது ஆசியைப் பெற்றேன். அடுத்தபடி தேவயானி எனக்கு ஆரத்தி சுற்றி விடை கொடுக்க வேண்டும். சர்மிஷ்டை ஆரத்தித் தட்டை எடுத்து வந்தாள். தேவயானி அதை வாங்கிக்கொள்ளக் கையை நீட்டினாள். இதற்குள் ஒரு வேலைக்காரி அவசர அவசரமாக வந்து தேவயானி யிடம், “வெளியே ஒரு தூதன் வந்திருக்கிறான்” என்றாள்.

“தூதனா? யார் அனுப்பிய தூதன்?”

“அரசர் விருஷபர்வாவின் தூதன், மகரிஷி சுக்கிராசாரியரின் கடிதத்துடன்-”

“அப்பாவின் கடிதமா? அப்படியென்றால்? அவர் உடல்நலத்துடன்தானே இருக்கிறார்?

தேவயானி வெளியே போகலானாள்.

“மகாராணியாரே, முகூர்த்தம்...” என்று புரோகிதர் தயக்கத்துடன் முணுமுணுத்தார்.

அது அவள் காதில் வழவே இல்லையோ என்னவோ! அவள் வேகமாக வெளியே சென்றாள்.

முகூர்த்த நேரம் தவறிப்போகிறது என்று புரோகிதர் முறையிட்டார். கடைசியில், அம்மா சர்மிஷ்டையை எனக்கு ஆரத்தி எடுக்கச் சொன்னாள். சர்மிஷ்டை எனக்குக் குங்கும திலகம் இட்டாள்.

சர்மிஷ்டையின் அந்த முதல் ஸ்பரிசம் - மாந்தரின் இயல்பை அவர்களின் லேசான ஸ்பரிசங்கூட வெளிப்படுத்தும் அல்லவா? தேவயானி சர்மிஷ்டையை விட அழகி என்பதில் ஐயமில்லை; ஆனால் அவளுடைய ஸ்பரிசம் எனக்கு எப்போதுமே சிலையுருவை நினைவுறுத்தும். சர்மிஷ்டையின் இந்த ஸ்பரிசமோ பூங்கொடியை என் நினைவுக்குக் கொணர்ந்தது.

எனக்கு ஆரத்தி எடுத்து என் தலையில் அட்சதை இட்டபோது, என் காதில் லேசாக விழக்கூடிய குரலில், “ஜாக்கிரதையாக இருங்கள், உம்!” என்று அவள் சொன்னாள்.

அந்த மூன்று சொற்கள், கொதித்த என் உள்ளத்துக்கு ஆறுதலைத் தந்தன. நான் சர்மிஷ்டையைப் பார்த்தேன். அவள் கண்ணில் நீர்த்துளி மிதந்துகொண்டிருந்தது. தேவயானி எனக்குக் கொடுக்காததைச் சர்மிஷ்டை கொடுத்தாள்.

22

தேவயானி சிறு குழந்தையைப் போலத் தந்தையின் கடிதத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு குதித்தபடி உள்ளே வந்தாள். முகூர்த்தம் தவறிப்போகிறது என்று புரோகிதர் முனகிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவரைக் கவனிக்க யாருக்குப் பொழுது?

என் நெற்றியில் குங்கும திலகத்தைக் கண்ட தேவயானி, “அடி அம்மா! நான் அப்படியே போய் விட்டேனா, ஆரத்தி சுற்றாமலே?” என்றாள். உடனே அவள் அம்மாவின் பக்கமாகத் திரும்பி, “அம்மா, மகாராஜா கட்டாயமாக வெற்றியுடன் வருவார். சரியான சமயத்தில் என் அப்பாவின் ஆசீர்வாதம் இவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது!” என்றாள்.

அவள் அந்தக் கடிதத்தைப் படிக்க என்னிடம் கொடுத்தாள். நான் அதைப் படிக்கலானேன்:

“நீ சுகமாக இருப்பது அறிந்து ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. இனித் தவத்துக்கு அமர எனக்கு ஏதும் தடையில்லை. பேரனின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் புரச்சரணத்தை ஆரம்பிக்கலாம் என்று பல தடவை நினைத்தேன். ஆனால் அது இப்போது-! நீ போனதும் ஆசிரமம் எனக்கு வெறிச்சென்று இருக்கிறது. இங்கே பரிஷடன் எனக்குப் பணிசெய்யும் சிஷ்யர்கள் இருக்கிறார்கள். என்னிடம் அன்புகொண்டு கவலைப்படும் விருஷபர்வா எனக்கு எல்லா வசதிகளும் செய்யக் காத்திருக்கிறான். வெளிப் பார்வைக்கு நான் சுகமாக இருக்கிறேன். எனக்கு ஒன்றும் குறை இல்லை.

“ஆனால் என் உள்ளத்தில் ஏதோ ஓர் உறுத்தல் இருக்கிறது. புக்ககத்துக்குச் செல்லும் பெண்ணின் தகப்பனுக்கு இந்த வேதனை இருக்கும் போலும்! நீ என் ஒரே மகள். அதனால் ஒரு வேளை எனக்கு இந்தத் தவிப்பு இருக்கலாம். உனக்குப் பிடித்தமான கொடி மண்டபத்தில் பூக்கள் மலர்ந்திருப்பதைக் கண்டதும், ‘தேவயானி இங்கிருந்தால் இந்த மலர்களை எவ்வளவு அக்கறையுடன் என் பூஜையறையில் எடுத்து வைத்திருப்பாள்!’ என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நீ எனக்காகவே பதப்படுத்தி வாங்கி வைத்திருக்கும் மான்தோலில் அமரும்போது எனக்குக் கொஞ்சம் அமைதி உண்டாகிறது; உன் சிலம்புகள் இங்கே - ஆசிரமத்து மூலையில் - விழுந்து கிடக்கின்றன. எவனாவது சிஷ்யன் தரையைப் பெருக்கும் போது அவற்றை எடுத்துவைத்தால் அவை ஒரு கணம் கலகலக்கின்றன. ‘எங்கள் எசமானி எப்போது வருவாள்?’ என்று அவை மெதுவாகக் கேட்பது போல எனக்குத் தோன்றுகிறது.

“இந்த மனநிலையில் காலம் கழிப்பதைவிடத் தவத்திலே அமர்வது நல்லது என்று நான் தீர்மானித்

திருக்கிறேன். சஞ்சீவினி வித்யையை நான் சரியானபடி காக்கவில்லை. அதனால் சிவபெருமான் என்மீது கோபித்துக் கொண்டிருக்கலாம். முன்னைவிட மிகவும் உக்கிரமாக நான் தவம் செய்யவேண்டியிருக்கும். ஆனால் உன் தந்தை ஓர் அபூர்வ வித்யையைப் பெற்றாலன்றித் தன் தவத்தை முடித்துக் கொள்ள மாட்டான் என்பதை நீ நிச்சயமாக நம்பலாம்.

“உன் தந்தை வீணாக இப்படி உடலை வருத்திக் கொள்ள வேண்டாமே என்று நீ நினைக்கலாம்; ஆனால், தேவயானி, இந்த உலகம் சக்திக்கு அடங்கியது. ஒப்பற்ற சக்தியை நான் பெற்றிருந்தேன். என் துரதிர்ஷ்டத்தினால் - துரதிர்ஷ்டமாவது? கள்ளிலே உள்ள பற்றினால் - அதை நான் இழந்தேன். ஏதாவது ஒரு தெய்வீகச் சக்தியைப் பெற்று உலகத்துக்குத் தலைமை தாங்கி மானமாக வாழ்வது வேறு; எந்தச் சக்தியும் இல்லாமையால் பலவீனனாகவும் உலகப் போக்குடன் செல்பவனாகவும் தாழ்வுற்று வாழ்வது வேறு. முதலில் குறித்த வாழ்க்கை உண்மையானது: மற்றது, உயிருடன் இருக்கும்போதே மனிதன் எய்தும் மரணம்!

“நான் செத்தபின் ஆதிசக்தி எனக்கு வானத்தில் இடம் கொடுக்க முன் வந்தால், ‘மற்றக் கோள்களைவிட மிகுந்த ஒளியுருவில் என்னை நீ இங்கு வைப்பதாக இருந்தால், நான் ஆனந்தமாக வானத்தில் வாழ்வேன். அப்படியின்றி, மினுமினுக்கும் ஒரு தாரகையாக இங்கே வாழ நான் விரும்பமாட்டேன்! அதைவிட நான் பூமியில் சிறந்த கல்லாக இருப்பேன்’ என்று அவளிடம் சொல்வேன்.

“நான் ஏன் தவத்துக்கு அவசரப்படுகிறேன் என்பது இதிலிருந்து உனக்குத் தெரிந்திருக்கும். இந்தக் கடிதம் கிடைத்ததுமே நீ புறப்பட்டால், நான் குகைக்குள் புகுவதற்கு முன்பு என்னைச் சந்திக்கலாம். முதல் வருஷத்தில் மூன்று மாதத்துக்கு ஒரு தரமும், இரண்டாவது வருஷத்தில் ஆறு மாதத்துக்கு ஒரு தரமும் மக்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்க

நான் ஒரே ஒரு நாள் வெளியே வருவேன். பிறகு தவம் நிறைவேறும் வரையில் தனிமையிலே இருந்து, மௌன விரதம் பூண்டிருப்பேன். அப்புறம் நான் மற்றவருக்குத் தரிசனம் கொடுப்பேனா மாட்டேனா என்பது, சிவபெருமானின் திருவுள்ளத்தைப் பொறுத்தது.

“உன் வரவை நான் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன். உன் கணவருக்கு அரசியல் பொறுப்புக்களிலிருந்து சிறிது விடுதலை கிடைக்குமானால் அவரையும் அழைத்து வா. அவருக்கு என் உன்னத ஆசிகள் பல.”

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததும் நான் நிமிர்த்து பார்த்தேன். சர்மிஷ்டை மிகுந்த ஆவலுடன் என்னை நோக்கினாள். சுக்கிராசாரியர் தன்னைப்பற்றி அந்தக் கடிதத்தில் ஏதாவது எழுதியிருப்பார், குறைந்தது ஆசி கொடுக்கும் அளவுக்காவது அவருக்குத் தன் நினைவு இருக்கும் என்று அவள் எண்ணினாள். அப்படி ஏதாவது கடிதத்தில் இருந்தால், அதை நான் உடனே அவளுக்குச் சொல்வேன் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவள் இருந்தாள். நான் ஒன்றுமே பேசாதது அவளுக்குப் பெரும் ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. உருக்கமும் வருத்தமும் நிரம்பிய அவள் கண்கள், ‘நான் அடிமைப் பெண் என்பது எனக்குத் தெரியும்; ஆயினும் நானும் ஒரு பெண். என் பெற்றோரின் நலத்தை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கும் உண்டு. இவ்வளவு நாள் ஆகியும் அப்பா என்னை ஒரு தடவைகூட விசாரித்து எழுதவில்லை! தேவயானி தன் தந்தைக்கு இரண்டு வாரத்துக்கு ஒரு தரம் கடிதம் எழுதி அனுப்புகிறாள். அந்தக் கடிதத்துடன் என் கடிதமும் செல்ல முடியாதா? ஆனால் நான் அப்பாவுக்கு என்ன எழுதுவது? பணிப்பெண்ணான உங்கள் மகள் மிகவும் சுகமாக இருக்கிறாள் என்றா? அல்லது-?’ என்று கேட்பது போல என்னைப் பார்த்தன.

அவளுடைய நிலையைக் கண்டு நான் பெருமூச்சு விட்டேன். அந்தப் பெருமூச்சைக் கவனித்த தேவயானி,

“இதற்காக நீங்கள் வருத்தப்பட வேண்டாம், மகாராஜா! நான் சும்மா அப்பாவைப் பார்த்துவிட்டு உடனே திரும்பிக் கொண்டே இருப்பேன். அங்கு அதிக நாள் தங்கப் போவதில்லை. பெண்கள் பிறந்தகம் சென்றாலும் புக்ககத்தில்தான் அவர்களின் உயிர் ஈடுபட்டிருக்கும்!” என்றாள்.

23

அரண்மனையிலிருந்து வெளியே புறப்பட வேண்டிய முகூர்த்தம் தவறிவிட்டது என்று புரோகிதர் தவித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் தேவயானி அவரைக் கவனிக்காமலே என்னிடம், “இன்றைக்கே நான் பெரிய பெரிய முனிவர்களுக்கெல்லாம் அழைப்பு அனுப்பலாம் என்று பார்த்தேன்” என்றாள்.

“அழைப்பு எதற்கு?” என்று வியப்புடன் கேட்டேன்.

“நான் அப்பாவைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்ததும் அவருடைய நலனுக்காக ஒரு வேள்வி நடத்தலாம் என்று பார்க்கிறேன். அதற்குள் நீங்களும் திரும்பி வந்துவிடுவீர்கள்.”

நான் சிரித்துக்கொண்டே, “தஸ்யுக்களின் தொந்தரவை நீக்குவதற்காக நான் புறப்படுகிறேன்; அவர்களை வரவேற்பதற்கல்ல! ஒருகால் நான் ஒரு மாதத்துக்குள் திரும்பி வரலாம்; அல்லது ஒரு வேளை-” என்றேன்.

“அதெல்லாம் இல்லை. நீங்கள் இதற்காகக் கட்டாயம் இங்கே வந்து வேள்வியை நிறைவேற்றிவிட்டுத் தான் போக வேண்டும்.”

நான் அவளை எதிர்த்துப் பேசுவதாக இருந்தேன்; அதற்குள் அம்மாவே அவளுடைய உதவிக்கு வந்தாள். முதுமையினாலோ, அல்லது தேவயானியினால் அரண்மனையில் தன் அதிகாரம் குறைந்துவிட்டதனாலோ,

அம்மாவுக்கு இப்போதெல்லாம் பாரமார்த்திக விஷயங்களில் பற்று வளர்ந்து வந்தது. வேள்விக்காகப் பெரிய பெரிய முனிவர்கள் வருவார்கள், அவர்களைத் தான் தரிசிக்கலாம், அவர்களின் உபதேசங்களினால் மனத்துக்கு அமைதி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில், அவள் தேவயானியின் பக்கமாக உறுதியாகப் பேசினாள். நான் வேறு வழியின்றித் தேவயானியின் திட்டத்தை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அவள் என்னிடம், “வேள்விக்கு எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்தபின்பே நான் புறப்படுகிறேன். குறைந்தபட்சம் ஐம்பது முக்கியமான முனிவர்களையாவது வரச் செய்கிறேன். கசதேவரையும் கூப்பிட வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்” என்றாள்.

கசனா? நான் திகைத்தேன். கசனிடம் இவளுக்கு ஏன் இவ்வளவு பரிவு? அன்று, முதல் இரவில் ‘கசனுக்கு மது என்றால் வெறுப்பு’ என்று இவள் மிகவும் பெருமிதத்துடன் என்னிடம் சொன்னாள். எடுத்ததற்கெல்லாம் இவள் தன் தகப்பனின் பெருமையை உயர்த்திப் பேசுவதும் அவருடைய தவத்தின் மேன்மையைப் புகழ்வதும் எனக்கு ஓரளவு விளங்குகின்றன. ஆனால் இவள் மனத்தில் கசன் இவ்வளவு ஆதிக்கம் கொண்டிருப்பானேன்? அவன் சுக்கிராசாரியரின் ஆசிரமத்தில் சஞ்சீவினி வித்யையைப் பெறுவதற்காகப் பல காலம் இருந்தான். அப்பொழுது இவர்கள் இருவருக்கும் எத்தகைய தொடர்பு இருந்திருக்கும்? அவனுக்கும் இவளுக்கும் காதல் உணர்ச்சி தோன்றியிருக்குமா? அல்லது, அந்த உணர்ச்சி வேறு ஏதாவது வடிவத்தில் இருந்திருக்குமா?

ஒரு தடவை தேவயானி தூக்கத்தில் பூக்களைப் பற்றி ஏதோ விட்டு விட்டுப் பேசினாள். அப்பொழுது அந்தப் பேச்சின் பொருள் எனக்கு விளங்கவில்லை; இப்போது அரைக் கணத்திலே அது மிகவும் தெளிவாக விளங்குகிறது. கனவிலே அவள் கன்னிடந்தான் பேசியிருப்பாள்!

ஆசிரமத்தில் இருந்தபோது அவன் இவளுக்காக மலர் எடுத்துக் கொண்டு வருவான். அந்த மலர்களைத் தன் கூந்தலில் அவன் சூட்ட வேண்டும் என்ற இவளுடைய ஆசை-!

இந்த ஆசை காதலுக்கு உரியது என்பது வெளிப்படை. வெறும் தோழியாக இருப்பவள் இப்படி ஆசைப்படுவாளா?

சே! கசனை இந்த வேள்விக்கு இங்கே அழைப்பதில் அர்த்தமே இல்லை.

நான் சர்மிஷ்டையைக் கவனித்தேன். அவளுடைய வாடிய முகம், கசன் என்ற பெயரைக் கேட்டதும் மலர்ந்திருந்தது. 'கசன் எனக்கு அன்பு கொள்ளக் கற்றுக் கொடுத்தான்' என்று அவள் என்னிடம் சொல்லியிருந்தாள். இதற்கு என்ன பொருள்? அது எதுவாக இருந்தாலும் சரி, அவன் வந்து, அவனும் சர்மிஷ்டையும் சந்தித்தால், கைதி போல வாழும் இந்தத் துரதிர்ஷ்டப் பெண்ணுக்குக் கொஞ்சமாவது ஆறுதல் கிடைக்கும் என்று எண்ணினேன்.

நான் தேவயானியிடம், "அமைச்சரிடம் ஆலோசனை செய்து, முக்கியமான முனிவர்கள் எல்லாருக்கும் அழைப்பு அனுப்பி வை. அங்கிரஸ ரிஷியின் பெயர் அதில் கட்டாயம் இருக்கட்டும்" என்றேன்.

24

அங்கிரஸ முனிவரின் நினைவு இப்படி எனக்குத் திடீரென்று வந்ததனாலோ, அல்லது வடபுறத்து எல்லையில் இமயமலைச் சிகரங்களைக் கண்ணாரப் பருகிக் களித்த காரணத்தினாலோ, இந்த யாத்திரையில் எனக்கு அடிக்கடி யதியின் ஞாபகம் வந்தது. சென்ற ஆண்டு முழுவதும் நான் அவனைப் பெரும்பாலும் மறந்திருந்தேன். அரக்கர்களின் ராஜ்யத்துக்குச் சென்று, நான்

சுக்கிராசாரியரின் மகளை மணந்து திரும்பி வந்தேன் என்பது உண்மை; ஆனால் யதி தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அவரிடம் போனானா இல்லையா, போயிருந்தால் பிறகு அவன் என்ன ஆனான் என்பதைக் கேட்பதற்குக்கூட எனக்கு அப்பொழுது நினைவு இருக்கவில்லை. மனிதன் தன்னை அறியாமலே தன்னைச் சுற்றியே வளைய வருகிறான். பல ஊர்களை நீர்மயமாக்கி நெடுந்தூரம் பிரளயமாகப் பரவும் பெருவெள்ளத்தைக் காட்டிலும் தன் கண்ணில் வடியும் நீர்தான் அவனுக்கு அதிக முக்கியமாகத் தோற்றுகிறது. அப்படி இல்லையென்றால், தேவயானியும் நானும் சேர்ந்து வாழும் இந்த நாட்களிலே, அவளுடைய குறைகளையே அல்லும் பகலும் எண்ணி எண்ணி உளைந்திருந்த என் மனத்துக்கு எப்போதாவது ஒரு தரமாவது யதியின் நினைவு வந்திருக்க வேண்டுமே! இப்போது தஸ்யுக்களின் இந்தத் தொந்தரவினால், இந்த மலையடிவாரத்தில் அவன் நினைவு வந்தது. அவனைத் தேடிக் கொண்டு இமயமலைக் குகைகளிலே சுற்றித் திரிய வேண்டும் என்று ஒரு கணம் நினைத்தேன். யயாதி மகாராஜா தானே படையெடுத்து வந்திருப்பதை அறிந்ததுமே, கூட்டங் கூட்டமாகக் கலைந்திருந்த தஸ்யுக்கள் கானகங்களிலும் புதர்களிலும் மறைந்து கொண்டார்கள்! அதனால் அவர்களுடன் நேரே போர் புரியவேண்டிய அவசியமே எனக்கு ஏற்படவில்லை.

ஆகவே யதியைத் தேட எனக்கு எவ்வகைத் தடையும் இருக்கவில்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் தேவயானியின் நினைவு தோன்றி என்னை அலைக்கழிக்கும். அவளிடம் எனக்கு இருந்த அன்பு வெறும் உடலைப் பற்றியது என்பது எனக்குத் தெரியாமல் இல்லை; ஆயினும் அதில் எனக்குத் தடுக்க முடியாத ஒரு கவர்ச்சி இருந்து வந்தது. எல்லையில் மீண்டும் தஸ்யுக்களின் தொல்லை நேராதபடி புதிய ஏற்பாடுகள் செய்த பின்பு நான் தலைநகருக்குத் திரும்பினேன்.

சுக்கிராசாரியர் தவம் செய்வதற்காகக் குகையில் பிரவேசிக்கும் கொண்டாட்டத்தை நிகழ்த்திவிட்டு, தேவயானி எனக்கு முன்பே வந்து சேர்ந்திருந்தாள். தலை நகரில் வேள்விக்கான முன்னேற்பாடுகள் தடபுடலாக நடந்து வந்தன. எல்லாம் தன் மனம்போல நடந்திருந்தும் தேவயானி என்னைச் சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்க வில்லை.

அவளுடைய கோபத்துக்குக் காரணங்கள் எனக்கு அன்றிரவு தெரிந்தன. முதற் காரணம், அங்கிரஸரின் கடிதம்! “இந்த வேள்விக்கு நான் வரமுடியாது. சுக்கிராசாரியரின் தவம் நல்ல நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது என்பதையும், அவர் தமக்குக் கிடைக்கப் போகும் சித்தியை உலகத்தின் நன்மைக்காகவே பயன்படுத்துவார் என்பதையும் நான் தீர்மானமாகத் தெரிந்து கொண்டாலன்றி, அவருடைய நலனைக் கோரும் இந்த வேள்வியில் என்னால் பங்கு கொள்ள முடியாது” என்று அவர் எழுதியிருந்தார்.

அந்தக் கடிதத்தைத் தேவயானி என் முன்னால் படபடவென்று அசைத்துக்கொண்டே, “இந்த அங்கிரஸ் ஒரு கிழக்குரங்குபோல் இருக்கிறது! அப்பாவின் பெருமையைக் கண்டு இந்தச் சாவான் இப்படிப் பொறாமைப் படுகிறானே!” என்றாள்.

அங்கிரஸ் முனிவர் கசனுடைய குரு என்று நான் உண்மையைத் தெரிவித்ததும் அவள் ஒரு கணம் திகைத்து நின்றாள்.

பிறகு கசனைப்பற்றி அவள் குறை கூறத் தொடங்கினாள். கடிதத்தைக் கொண்டு சென்ற தூதன் கசனைச் சந்திக்கவே இல்லையாம். கசன் எங்கோ தீர்த்தயாத்திரை போயிருக்கிறானாம். அவன் வரும்வரையில் காத்திராமல், தூதன் அங்கேயே கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பி

வந்தானாம். “அத்தினபுரத்து ஆட்கள் எல்லாருமே இப்படி அரைகுறைப் பேர்வழிகள்தாம்!” என்று அவள் சீறினாள்.

கசன் வராவிட்டால் சர்மிஷ்டைக்கு மிகவும் ஏமாற்றமாக இருக்கும் என்று எண்ணிய நான், “கசன் வந்தால் எவ்வளவோ நன்றாக இருக்கும்! அவன் என் சிறுபருவத்துத் தோழனுங்கூட!” என்றேன்.

தேவயானி பெருமிதத்துடன், “ஆனால் அவன் வந்தால் எனக்காகத்தான் வருவான். அப்பாவின் காலைப் பிடித்துக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி நான் அவனை மூன்று தடவை உயிர்ப்பித்திருக்கிறேனே!” என்றாள்.

சர்மிஷ்டையைப்பற்றிய நினைவு என் உள்ளத்தில் ஈழன்று கொண்டிருந்தது. நான் வந்ததிலிருந்து அவளை ஈங்குமே காணவில்லை. ஆகையால் நான் தேவயானியிடம் அவளைப்பற்றிப் பேச்சுவாக்கில் கேட்டேன். “அவளை அசோகவனத்துக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன்” என்று அவள் சொன்னாள்.

“எதற்காக?”

“அங்கே இப்பொழுது ஏராளமான முனிவர்கள் வந்து இறங்கப் போகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தக்க வசதிகள் எல்லாம் செய்ய வேண்டாமா?”

அவள் சொன்ன காரணம் எனக்கு விளங்கியது. ஆனால் நான் பேசாமல் இருந்ததைக் கண்டதும் அவள், “இதற்கு அப்புறமும் அவளை அங்கேயேதான் வைத்திருக்கப் போகிறேன்!” என்றாள்.

“அங்கேயா? சே! மக்கள் குழுமிய அரண்மனையிலே வளர்ந்த பெண் அவள்! அந்தத் தனிமையான இடத்தில் அவளுக்குப் பொழுது போகாது!”

“அவளுக்கு அங்கே பொழுது போகாதா, அல்லது அவள் இல்லாமல் உங்களுக்கு இங்கே பொழுது போகாதா?”

“நீ என்ன இப்படிப் பேசுகிறாயே?”

“உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன்! நீங்கள் பயணம் புறப்பட்ட அன்று உங்களுக்குக் குங்கும் திலகமிட்டு ஆரத்தி எடுக்க அவளுக்கு உரிமை எங்கிருந்து வந்தது?”

“சுக்கிராசாரியரின் கடிதம் வந்ததை அறிந்ததுமே நீ வெளியே ஓடிப் போய்விட்டாயே!”

“அதாவது, என் தகப்பனாரிடங்கூட எனக்குப் பரிவு இருக்கக் கூடாது என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள்; அப்படித் தானே? அந்தக் கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்ட நான் ஒன்றும் இமயமலைக்குப் புறப்பட்டுப் போய் விடவில்லையே?”

“ஆனால், அம்மாதான் அவளை ஆரத்தி எடுக்கச் சொன்னாள்.”

“மாமியாருக்கு என்ன, நன்றாகச் சொல்வார்! அவள் கூடித்திரிய ராஜகன்னிகை அல்லவா? அவருக்கு அவள் சொந்த உறவுக்காரியாகத் தோன்றுகிறாள் - ரத்தபாசம் கொண்ட உறவு! அவளை உங்களுக்குப் பட்டராணியாக்கக் கூட அவர் திட்டமிட்டிருப்பார்!”

“அம்மா என்ன திட்டமிட்டிருந்தால் என்ன! அதை நீ சிறிதாவது நிறைவேற விடப்போகிறாயா என்ன?” என்று நான் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னேன்.

“ஊகும்! அதில் அவருக்கு என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது? வழியில் முள்ளாக நிற்கும் என்னை விஷம் கொடுத்துச் சாக அடிப்பதில் மாமியாருக்கு ஒன்றும் சிரமம் இல்லையே!”

“இப்படி இல்லாத பொல்லாத செய்திகளை யெல்லாம் சும்மா சொல்லிக்கொண்டிருாதே!”

“நீங்கள் ஆண்பிள்ளை! உங்கள் காலின்கீழே ஏதாவது ஒன்று பற்றி எரிந்தாலும் அது உங்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் எங்காவது புகைவாசனை வந்தாலே அது உடனே பெண்களான எங்கள் மூக்கில் வந்து அடைக்கும்! பேரரசே,

உங்களுடைய இந்த அரண்மனையில் உங்கள் தாயார் ஒரு பணிப்பெண்ணை விஷம் கொடுத்துக் கொன்றிருக்கிறார்! வேண்டுமென்றால் என்னைக் கேளுங்கள், எல்லா விவரங்களையும் சொல்லுகிறேன்!”

பேச்சின் போக்கு மிகவும் கசப்பான விஷயத்துக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தது. அதை நிறுத்துவதற்காக நான் வாயை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன்.

இந்தக் கசப்பான பேச்சினால் அன்றைய இரவை நான் அமைதியின்மையில் கடத்தியிருக்க வேண்டும்; ஆனால் நடந்தது இதற்கு மாறாக! அழகிய கனவுகள் பூத்த அத்தகைய இரவு என் வாழ்வில் மிகக் குறைவாகவே வந்திருக்கும்!

தேவயானி தன்னுடைய ஒரு ரகசியத்தை என்னிடம் சொன்னாள். மிகவும் இனிமையான ரகசியம் அது; பெண்ணின் வாழ்வில் அற்புதமான ரகசியம்! அவள் கருத்தரித்திருந்தாள்!

அதைக் கேட்டதும் என் மெய் சிலிர்த்தது. தேவயானிக்குக் குழந்தை பிறக்கப்போகிறது! எனக்குக் குழந்தை பிறக்கப்போகிறது! பிள்ளையா, பெண்ணா? பிள்ளையாக இருந்தால் அது யாரைக் கொண்டு இருக்கும்? மகன் தாயைக் கொண்டு இருந்தால் சுகமாக வாழ்வானாமே!

தேவயானிக்கு மகன் பிறந்தாலும் சரி, மகள் பிறந்தாலும் சரி, அந்தக் குழந்தை தாயைப் போலவே இருக்க வேண்டும் என்றே நாங்கள் இருவரும் இனி ஒவ்வொரு நாளும் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்.

எங்கள் மனம் இணையாமல் இருக்கலாம்; ஆனால் இந்தக் குழந்தை பிறந்ததும் எங்கள் அன்புப் பிணைப்பு தனக்குத் தானே உறுதியாகிவிடும்! பேரனைக் கண்டு அம்மாவுக்கு அபரிமிதமான ஆனந்தம் உண்டாகுமே! இப்போதெல்லாம் அவள் மிகவும் சோர்ந்திருக்கிறாள்.

பாவம்! அவளிடம் இப்படிப் பேசாமல் இருந்திருக்க வேண்டியதில்லை. இப்போது நான் அவள் பேரனை அவளுடைய கையில் கொடுத்துச் சொல்வேன் - நான் என்ன சொல்வது? அவளை ஏதாவது இனிமையாகப் பரிகாசம் செய்யவேண்டும்.

நான் தகப்பனாகப் போகிறேன்; அப்பன் ஆகப் போகிறேன். ஒரு சின்னஞ்சிறு குழந்தை தன் மழலைக் குரலில் என்னை, 'அ... அ... ப்பா!' என்று கூப்பிடும்! தேவயானி தாய் ஆகப்போகிறாள்; அம்மா ஆகப் போகிறாள். ஒரு கைக்குழந்தை, 'அ...அ...ம்மா!' என்று அவளைக் கூப்பிடும்!

அன்றிரவு ஒவ்வொரு கணமும் என் நித்திரையாகிய கொடியில் புதுமை புதுமையான இனிய கனவுகள் மலர்ந்தன. அந்தக் கனவு அலைகளின்மீது நான் அன்னப் பறவை போல, ஆனந்தமாக மிதந்து கொண்டிருந்தேன்.

கனவுகளின் தெய்வம் எது? கனவுகளை உண்மையாக்கிக் காண்பிக்கும் வல்லமை அந்தத் தெய்வத்தினிடம் இல்லையே! இது எவ்வளவு வருந்தவேண்டிய விஷயம்!

26

முறைப்படி வேள்வி நிறைவேறியது. அகஸ்தியர், அங்கிரஸர் முதலிய சில முக்கிய முனிவர்கள் வரவில்லை. இந்தக் குறையைத் தவிர மற்றப்படி வேள்வி விழாக்கள் யாவும் மிகவும் சிறப்பாக நிகழ்ந்தன. கசன் இன்று வருவான், நாளை வருவான் என்று தேவயானி அடிக்கடி எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள்; ஆனால் அவன் வரவில்லை: அவனிடமிருந்து ஏதும் தகவலும் தெரிய வில்லை.

வேள்விக்காக வந்து குழுமியிருந்த மகாஜனங்களுக்கு விடை கொடுப்பதற்காக அரசவை கூடியது. அம்மாவும் இந்த நிகழ்ச்சியைக் காண ஆவலுடன் வந்திருந்தாள்.

அரியணைக்குப் பின்னால் திரைமறைவில் அவள் அமர்ந்திருந்தாள்.

பசும்பயிர் செழித்த பூமியைப்போல, கருத்தரித்த மங்கையின் எழிலே விந்தையானது. அவையில் அமர்ந்திருந்த நகரத்துப் பெண்மணிகளின் கண்கள் தேவயானியின் அழகிலேயே லயித்திருந்ததைக் கண்டதும், நான் இதைக் கவனித்தேன். நான் எவ்வளவு பெரிய பாக்கியசாலி!

தேவயானியுடன் முனிவர்கள் அனைவரையும் வணங்கியபோதும், பிறகு அவளுடன் அரியணையில் அமர்ந்தபோதும் என் மனம் மகிழ்ச்சி அலைகளில் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

தேவயானி அசோக வனத்திலிருந்து சர்மிஷ்டையை ராஜசபைக்கு வருவித்திருந்தாள். அவளும் இந்தக் கொண்டாட்டத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்பது இதன் நோக்கமாக இருக்கும் என்று முதலில் நினைத்தேன். ஆனால் கொண்டாட்டம் தொடங்கியபோது தேவயானி பின் கருத்து எனக்கு விளங்கியது. சர்மிஷ்டை தன் அருகில் நின்று தனக்கு விசிறி வீச வேண்டும் என்பதே அவளுடைய எண்ணம்!

எங்களுக்கு ஆசி கூறுவதற்காக முனிவர்கள் யாவரும் கையில் மந்திராட்சதையை எடுத்துக் கொண்டார்கள். இதற்குள் அமைச்சர் என் காதருகில் வந்து, “வெளியே கசதேவர் வந்திருக்கிறார்!” என்றார்.

அவர் பேச்சு தேவயானியின் காதிலும் விழுந்தது. அவள் அவரிடம், “அவரை, தக்க மரியாதையுடன் உள்ளே அழைத்து வந்து, முனிவர்களின் கூட்டத்தில் சிறந்த இடத்தில் உட்கார வையுங்கள்” என்றாள்.

“அவருக்கு உள்ளே வர விருப்பம் இல்லைபோலத் தெரிகிறது!”

தேவயானி சினத்துடன், “ஏன் அப்படி? அங்கிரஸரின் காற்று அவருக்கும் அடிக்கிறதோ? தலைநகருக்கு வந்து எங்களை அவமானப்படுத்த அவர் விரும்புகிறாரா? அப்படியென்றால் -” என்றாள்.

அமைச்சர் கைகூப்பி, “அப்படி ஏதுமில்லை, அரசியாரே. அவருடன் ஒரு தவசி வந்திருக்கிறான். அவன் பித்துப்பிடித்த நிலையில் இருக்கிறான். அதனால்தான் கசதேவர் வெளியிலேயே-” என்றார்.

“அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அந்தத் துறவியுடனே அவரையும் உள்ளே அழைத்து வாருங்கள்! இதோ பாருங்கள்: நான் அவருடைய குருவின் மகள். அவர் வந்ததும் அவருக்கு வந்தனம் செய்யாமல் நான் அரியணையில் அமர்ந்திருப்பது ஏற்றதல்ல. மகாராணியான நான் இதற்காக முனிவர் கூட்டத்திலே சென்று அவரை வணங்குவதும் பொருத்தமல்ல. நீங்கள் அவரை அழைத்துக் கொண்டு நேரே அரியணைப் பக்கத்தில் வாருங்கள். நான் அவரை வணங்கி ஆசி பெறுவேன்; பிறகு நீங்கள் அவரை முனிவர் கூட்டத்தில் அழைத்துச் சென்று தகுந்த இடத்தில் உட்கார வையுங்கள்” என்றாள் தேவயானி.

இவ்வளவு நேரம் அமைச்சரும் மகாராணியும் என்ன பேசுகிறார்கள் என்பது மக்களுக்கு விளங்கவில்லை. அதனால் நகர மக்களிடையே மட்டுமின்றி முனிவர் கூட்டத்திலும் பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

அமைச்சர் வேகமாக வெளியே சென்றார். சிறிது நேரத்தில் கசனும் மற்றொரு தவசியும் உள்ளே வந்தார்கள். அவையினரின் கண்கள் யாவும் அவர்களையே நோக்கின. “வருக கசதேவரே! வருக கசதேவரே!” என்ற வரவேற்புக் குரல் தெளிவாகவும் தெளிவின்றியும் முனிவர் கூட்டத்திலிருந்து கேட்டது. ஆண்களும் பெண்களும் கசனைச் சுட்டிக் காட்டித் தமக்குள் ரகசியமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். அவன் எவ்வளவு துணிச்சலுடன் சஞ்சீவினி

வித்யையைப் பெற்றான், அசுரர்கள் தன்மீது பகைகொண்டு பழிதீர்க்கத் தீட்டிய திட்டங்களை அவர்களுக்கு ஆபத்தாக அவன் எப்படித் திருப்பிவிட்டான் என்ற மெய்சிலிர்க்கும் வரலாறுகள் குழந்தைமுதல் கிழவர் வரை எல்லாருக்கும் தெரிந்திருந்தன. ஆகையினால், அவனைக் கண்டதும் மக்களின் உள்ளத்தில் வியப்பும் களிப்பும் நிரம்பியிருந்தன.

கசன் சிறிது முன்னே வந்ததுமே, அவனுடன் வந்த தவசியை நான் பார்த்தேன். என் கண்ணையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இது கனவா அல்லது மயக்கமா என்பது விளங்கவில்லை.

அவன் யதி! அவன் பித்துப்பிடித்த நிலையில் இருப்பதாகக் கசன் அமைச்சரிடம் சொல்லியிருந்தான். யதியின் இந்த நிலை எத்தகையது? ஆன்மஞானத்தினால் அவனுக்குத் தன் உடலில் உணர்வு இருக்கவில்லையா, அல்லது வெவ்வேறு வகையான விசித்திர சித்திகளைப் பெற முயன்று முயன்று அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா?

கசனையும் யதியையும் உடன் கொண்டு அமைச்சர் அரியணையின் அருகில் வந்து நின்றார். தேவயானி கசனை வணங்குவதற்காக எழுந்தாள். அவள் எழுந்தபின் நான் உட்கார்ந்திருப்பது அழகல்ல. தவிரவும் கசன் என் பழைய நண்பன். நானும் சிரித்துக்கொண்டே எழுந்தேன்.

தேவயானி கசனை வணங்குவதற்குள், அவளுக்கு விசிறி வீசி நின்றுகொண்டிருந்த சர்மிஷ்டையை அவன் கவனித்தான். அவன் திடுக்கிட்டான்! “அரசு கன்னிகையே, நீயா? நீ இங்கேயா?” என்று ஆதுரத்துடன் கேட்டான்.

வணங்குவதற்காகச் சிறிது குனிந்த தேவயானி, உடனே கழுத்தை நிமிர்த்தி நின்றாள், “கசதேவரே, இனி இவள் ராஜகன்னிகை அல்ல!” என்றாள்.

“அப்படியென்றால்?”

“இவள் பணிப்பெண்! என்னுடைய பணிப்பெண்!”

“பணிப்பெண்ணா? உன் பணிப்பெண்ணா?”

தேவயானி பதிலுக்கு வெறுமே புன்னகை பூத்தாள்.

இவ்வளவு நேரம் யதி இங்கும் அங்கும் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அரசவை ஒரு தொட்டில் போல இருக்க, அதிலே அவன் ஒரு சிறு குழந்தை போலத் தோற்றமளித்தான். திடீரென்று அவன் வாய் மலர்ந்தது. அவன் சர்மிஷ்டையைச் சுட்டிக்காட்டித் தேவயானியிடம், “ஏ! உன்னுடைய இந்தப் பணிப் பெண்ணை எனக்குக் கொடுப்பாயா?” என்று கேட்டான்.

ஒரு தவசி தன்னை ‘ஏ’ என்று ஒருமையில் அழைப்பதைத் தேவயானி சாதாரணமாகப் பொறுத்துக் கொண்டு இருக்க மாட்டாள்; ஆனால் ஒரு பைத்தியக்காரத் துறவி நடுச்சபையில் சர்மிஷ்டையைத் தனக்கு வழங்கும் படி கேட்பது அவளுக்கு மிகவும் வேடிக்கையாகத் தோன்றியிருக்க வேண்டும்!

“இவள் உங்களுக்கு எதற்கு வேண்டும், ஸ்வாமிகளே? மனைவியாகவா?” என்று அவள் யதியைக் கேட்டாள்.

கசன் கண்ணினால் யதியை மிரட்டிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் யதியின் கவனம் முழுவதும் சர்மிஷ்டையின் மீதே இருந்தது. இதெல்லாம் எதில் போய் முடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் கற்சிலை போல அசையாமல் அமர்ந்திருந்தேன்.

அண்ணனும் தம்பியுமான நாங்கள் இருவரும் எத்தகைய விந்தை நிலையில் சந்திக்கிறோம்! யதியின் அந்த நிலையைக் கண்டு, ‘இந்த நகுஷனின் மக்கள் ஒரு போதும் சுகமாக வாழமாட்டார்கள்!’ என்ற அந்தச் சாபம் என் நினைவுக்கு வந்தது.

யதி விகடமாகச் சிரித்துக்கொண்டே, “மனைவியா? சே சே! இவளை நான் ஆணாக மாற்றப்போகிறேன்!” என்றான்.

அவைக்களத்தில் திடீரென்று சிரிப்பு அலையலை யாக எழும்பியது; உடனே அது அடங்கியது. அடுத்தபடி, எங்கும் பீதி பரவியது.

திரை மறைவில் உட்கார்ந்திருந்த அம்மா கொதிப்புடன், “அமைச்சரே, அந்தப் பைத்தியத்தை வெளியே துரத்த ஏற்பாடு செய்யுங்கள். அவன் இப்படி ஏதாவது கண்டபடி உளறினால், அவனைச் சாட்டையால் அடியுங்கள்!” என்று கூச்சலிட்டாள்.

அமைச்சர் சமிக்கினை செய்தார். சேவகர்கள் யதியைப் பிடிக்க முன்வந்தார்கள்.

அவைக்களத்திலே என்ன நடக்கிறது என்பது எனக்கு விளங்கவே இல்லை. என் மனம், அந்தச் சாபம் என்னும் சக்கரத்திலே ‘கிர் கிர்’ என்று சுழன்று கொண்டிருந்தது. யதியின் அந்த மாறுபாடான இகழ்ச்சி நிலையை என்னால் கண்கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை. நான் திடுமென்று எழுந்து நின்றேன்; “இவன் உடலில் யாரும் கை வைக்கா தீர்கள்! இந்த அரியணையின்மீது இவனுக்கு உரிமை உண்டு!” என்று கூவினேன்.

எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதோ என்று எண்ணிய தேவயானி, கண்களை மலர விழித்து என்னை நோக்கினாள். நான் அமைதியாக, எல்லாருக்கும் கேட்கக் கூடிய குரலில், “இவன் என் அண்ணன்! இவன் பெயர் யதி!” என்றேன்.

“யதியா?” என்ற பரிதாபமான தீனக் கூக்குரல் திரை மறைவிலிருந்து வந்தது. உடனே அம்மா ராஜகுல மரியாதை களை எல்லாம் உதறி எறிந்து, ஓடிப் பாய்ந்து முன் வந்தாள். அவள் யதியைக் கணப்பொழுதே கண்டாள். அவனுடைய அந்தப் பயங்கர உருவத்தை அவளால் பார்க்க முடிய வில்லை! அவள் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். “யதியா! என் யதியா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே, இரண்டு கைகளை யும் அகல விரித்து, அவள் தடாலென்று கீழே சாய்ந்தாள்!

1

யயாதி

அல்பையன்ஸ்

வீ.ஸ.காண்டேகர்